

Bộ Phi Yến

THIÊN
VU

Tảng
Tuyệt

PHI LỢN 300046

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Cung Điện Ngập Trần Ánh Giá Bằng

Thái tử đại đường bá yết long hoàng".

T

hái tử dẫn theo Lý Huyền, cung kính dừng chỗ cửa vào điện Cấm Thiên không lồ. Màn trướng rủ thấp, che lấp hết thấy mọi thứ trong bầu không khí nặng nề. Thạch Tinh Ngự đứng trước dãy màn, mình vận áo xanh lam. Màn khẽ lay, nhưng y thì bất động. Đôi mắt xanh lam dõi ra xa, dừng ở chỗ hai người khách.

- Chúng ta lại gặp nhau rồi, Định Viễn!

Lý Huyền nhăn mặt, cười bất lực. Gã sẵn sàng đối diện với bất cứ ai, trừ Thạch Tinh Ngự. Ai cũng có nhược điểm, chỉ Thạch Tinh Ngự là không. Y giống như trời cao kia, không thể nắm bắt, không thể đánh bại. Y che phủ tất cả, biến mọi vật thành uy thế của bản thân. Sức mạnh của y khiến núi non đất trời đều run rẩy. Tuy nhiên, y ém gọn sức mạnh đó vào trong mình rồi xuất thế, tuyên bố với nhân gian rằng y không phải là ma quỷ, sức mạnh của y khởi phát từ tình yêu. Nhưng đó lại là sức mạnh long trời lở đất, hễ nó còn tồn tại thì thiên hạ còn phải khiếp sợ. Y ôn tồn, nho nhã, trông như một đấng vương chủ khoan dung nhân từ, nhưng chẳng ai hoài nghi việc y chỉ cần cất tay là có thể biến thế giới này thành địa ngục. Sự ôn hoà của y chỉ là khoảnh khắc yên lặng trước cơn bão. Bất kể y khẳng định bao nhiêu lần rằng y không phải là ma, vẫn không ai tin. Hoặc không ai dám tin.

Sức mạnh vượt trội hơn mọi kẻ khác, bản thân nó đã là một điều cấm kỵ. Thạch Tinh Ngự là ma vương đầu đội vòng hoa hoà bình. Y là kẻ tử địch của Lý Huyền, bởi vì kiếp trước Lý Huyền đã trấn áp ma vương ấy suốt một trăm năm. Bây giờ, phần quan trọng nhất của ma vương ấy vẫn còn bị phong ấn trên mình gã. Nhưng kiếp này, Lý Huyền chẳng qua chỉ là một kẻ tầm thường trói gà không chặt, những muốn yên ổn đi hết cuộc đời, yêu một người nào đấy, cùng nhau chung sống, thi thoảng nói nói cười cười, nuôi mấy con vật cưng thế thôi. Vì sao ông trời không thể đáp ứng nguyện vọng nhỏ nhoi như vậy chứ?

Bây giờ, gã đang đứng trong cung điện của ma vương. Ma vương nhìn gã bằng ánh mắt hiền hậu như một vị chủ nhân hiếu khách, tựa hồ giữa bọn họ không hề lẫn khuất chút ân oán nào. Tình hình này khiến Lý Huyền bồn chồn, sợ hãi kinh khủng mà không suy đoán được nguồn cơn. Gà trầm ngâm, chưa biết nên đáp lại thế nào cho phải.

Thạch Tinh Ngự tựa hồ nhìn thấu tâm trạng gã:

- Người không phải sợ... Ta không muốn làm hại người. Người bằng lòng lãnh chịu cái ác của ta, ta vốn nên cảm kích mới đúng... - Y chìa tay cho Lý Huyền - Ta chỉ muốn mượn dùng hai bảo bối của người thôi.

Một luồng khí từ lòng bàn tay y nhẹ nhàng trào ra, đổ tới Lý Huyền. Lý Huyền cảm thấy người mình vụt co bóp, linh hồn như bị luồng khí nọ ép hết ra ngoài. Tiếp đó, luồng khí di chuyển vào người gã, chạm tới Thanh Lương được vùi trong dạ dày, lờn vờn toả rộng, cuốn lấy Thanh Lương được rồi rút mạnh ra ngoài.

Lý Huyền rú lên đau đớn!

Hạt quế đã bén rễ trong mình gã, hoá thành một cái cây nhỏ đủ cả cành, nhánh, đâm sâu vào máu thịt và kinh mạch gã, các cành nhánh cùng quấn chặt lấy Thanh Lương được, không thể nào tách rời ra được nữa. Thanh

Lương dược vừa nhúc nhích là kinh mạch toàn thân Lý Huyền nhúc nhối đến nỗi chỉ muốn hôn mê.

Thạch Tinh Ngự cau mày, búng thêm một luồng khí. Khí mỏng chồn vốn, hoá thành một lưỡi dao sắc chặt vào thân quế. Nào ngờ cây quế không chỉ đâm sâu mà còn đồng hoá với kinh mạch, cây quế vừa lay chuyển, Lý Huyền đã đau đến đứt ruột gan. Thành linh bùng một tiếng, lửa trận vọt lên ngàn ngạt, Định Viễn đao bạt vỏ lao ra, hiên ngang đối mặt với Long hoàng. Hoài bão tung hoành của Định Viễn hầu chạy suốt ngọn đao, tới điểm cuối thì hoá thành một cái bóng đỏ lơ mờ nổi lơ lửng cạnh Lý Huyền. Luồng khí của Thạch Tinh Ngự lập tức bị lửa trận dập tắt. Từ cái bóng đỏ mở toát ra một thứ uy vũ bùng phát rất mạnh, đủ làm đối phương ngạt thở. Bất kỳ ai muốn gây tổn hại cho Lý Huyền đều sẽ bị lửa trận toàn lực công kích. Không ai muốn khinh suất trở thành kẻ đối đầu với Định Viễn hầu, Thạch Tinh Ngự cũng không ngoại lệ!

Bởi vậy Lý Huyền đã vượt qua bao hiểm nguy mà không chế Y.

Thạch Tinh Ngự ngoảnh lại nhìn thái tử. Thái tử thở dài bất lực:

- Đây chính là nguyên nhân khiến ta phải mang hãn đến cho Long hoàng. Hãn nuốt chửng Thanh Lương dược và hạt quế, bai thứ đã kết làm một trong mình hãn, không thể nào lấy ra được nữa. Mọi lực lượng muốn gây tổn hại đến hãn đều sẽ kích thích sự bảo vệ của Định Viễn đao. Trước khi đến Đại Ma quốc, ta đã thử không dưới mười cách khác nhau rồi.

Thái tử nói đúng, cả người Lý Huyền chi chút vết thương, đều là do hãn ban cho cả. Hãn dùng đến cả chục cách, gắng sức tách hạt quế và chiếc chìa khoá ra, chỉ để thu được kết quả rằng đó là việc không thể nào làm được, trừ phi ra tay với danh nghĩa chủ nhân nguyệt cung.

- Có điều - Thái tử an ủi - Thanh Lương dược vẫn là Thanh Lương dược, dù ở ngoài hay bên trong người. Chưa kể hãn còn đang giữ Huyền Bệ thiên

thư, chẳng phải quá phù hợp với mục đích sử dụng của Long hoàng ư? Chi bằng Long hoàng lưu hẩn lại, nếu sợ hẩn giở trò ma gì, thì cứ bắt hẩn đeo cùm sắt là được.

Thạch Tinh Ngự trầm ngâm.

- Không cần - Y điểm đạm nói - Dưới chân Cam Thiên có một người, ta nghĩ nhất định là người muốn gặp.

Câu ấy là nói với Lý Huyền.

o O o

Đây là một gian nhà nho nhỏ, làm từ băng cứng. Lớp băng rất dày, xếp thành một mái vòm thấp, bề mặt phủ đầy những hoa văn li ti, nhìn không rõ bên trong có gì. Nhà băng xây dựng gần ngọn Cấm Thiên, trông nhỏ bé và lẻ loi, nằm lặng lẽ trên hoang nguyên cực bắc. Lý Huyền chưa bao giờ trông thấy ngôi nhà băng này, cũng như không thấy bất cứ vật nào ở Đại Ma quốc mấy may liên quan đến mình, nhưng khi tiến lại gần ngôi nhà, tim gã bất giác đập mạnh. Gã thấy hoang mang, không hiểu cảm giác này từ đâu mà ra. Người trong căn nhà kia là ai vậy?

Tay gã run run, nhẹ nhàng chạm lên cánh cửa. Cánh cửa đẽo từ băng khối, trông rất thô sơ, băng tuy rắn, nhưng đẩy khẽ là hé ra. Cửa không gán khoá. Ở Đại Ma quốc, không cần đến khoá. Nhưng Lý Huyền không mở hẩn. Bởi vì lòng gã trào lên một nỗi hoảng sợ.

Nếu trong căn nhà này có thứ gì đó gã không muốn nhìn thấy thì sao? Liệu có phải là xác chết không? Liệu có phải là tai hoạ nào đó không? Gã lắc đầu cười, phát rầu vì ý nghĩ lung tung của mình. Đây không phải là Lý Huyền rồi, Lý Huyền không phải người hành sự dầy dứa đắn đo như vậy. Gã hơi gồng tay, đẩy bật cửa ra.

Trước mặt gã là một gian phòng trống trải, không có đồ đạc, chỉ có một người nhợt nhạt.

Tô Do Liên.

Lý Huyền mừng rỡ.

Cuối cùng gã cũng gặp được Tô Do Liên. Lần này bị bắt lên cực bắc, chịu đủ mọi giày vò sợ hãi, nhưng vừa nhìn thấy Tô Do Liên, tất cả những nỗi niềm ấy bỗng thành xúng đáng cả. Gã nhào tới đỉnh ôm lấy Tô Do Liên, không bao giờ rời xa nữa. Gã khổ sở tìm kiếm cô, đã tìm thấy rồi, thì không bao giờ buông tay nữa. Nhưng gã vừa mới nhích chân thì lập tức dừng lại.

Tô Do Liên ngồi yên lặng giữa căn phòng băng, trông thật cô độc, thật bơ vơ. Hàng mày dài chau khẽ, ánh mắt đăm đăm dõi ra xa, cô nhìn Lý Huyền bước vào mà như không hề nhìn thấy gì cả. Khoảnh khắc ấy, giữa cô và Lý Huyền, sao mà xa xôi đến thế, lạnh giá đến thế. Cảm giác này khiến Lý Huyền không thể nào tiến bước đến ôm lấy cô được. Cô giống như một pho tượng băng, tưởng chừng ai ôm cô, cũng sẽ lập tức đóng băng như cô. Lý Huyền không biết nỗi đau khổ trong tâm hồn Tô Do Liên lúc này. Thần trí cô vẫn vút mãi bên ma vương xanh lam kia. Cô không thể bắt mình thôi nhớ lại, dưới ánh trăng xanh lam, ma vương tự trích máu, chỉ để bọn yêu ma bơ vơ kia được đầu thai. Trông y lúc đó sao mà buồn khổ, mà chân thành, không hề giống ma tinh chút nào. Y dùng sự phá huỷ để bảo vệ tình yêu của mình, nhưng trong đêm khuya trời lạnh người vắng, y lại lấy chính máu của mình để âm thầm cứu rỗi những yêu hồn tội nghiệt.

Y không phải ma, y không nên là ma. Tình yêu của y, cũng không nên bị phá hoại bởi chính tay y. Tô Do Liên cắn chặt môi.

“Cảm ơn người”. Trong đôi mắt xanh lam ấy là sự chân thành miên man. Nhưng đây lại chính là lúc Tô Do Liên đã lên kế hoạch giết chết y.

Không nên thế.

Tô Do Liên tắm trong đau khổ, cảm thấy toàn thân giá lạnh. Cô không hề phát hiện ra sự có mặt của Lý Huyền.

- Long hoàng... - Tô Do Liên vô thức bật ra tên của con người đã vì tình yêu mà phấn đấu đến cực độ ấy. Tư duy cô chợt lạnh đi, tâm trí tỉnh táo trở lại.

Bởi trông thấy Lý Huyền.

Kinh ngạc, sửng sốt, mê man, vui mừng cùng vò xé trái tim, Tô Do Liên sững sờ. đột ngột reo lên: “Lý Huyền!” Rồi hết như một bông tuyết bùng nổ, cô lao bổ tới Lý Huyền.

Lý Huyền ôm cô vào lòng. Hàn khí bắc cực nặng nề vô cùng, vòng ôm có cảm giác cứng nhắc và lạnh lùng biết bao. Hoàn toàn đánh tan niềm vui trùng phùng.

Long hoàng! Tại sao lại có hai chữ này chứ? Lý Huyền vuốt ve mái tóc Tô Do Liên, lòng lóe lên câu hỏi nghi ngờ. Gã không biết mình vì sao lại nghĩ như thế, nhưng ý nghĩ đột nhiên ập đến, xua thế nào cũng không đi. Vì sao Tô Do Liên không gọi gã là lang quân, mà lại gọi là Lý Huyền? vì sao Tô Do Liên lại xuất hiện ở cung cấm của Thạch Tinh Ngự, trong khi gã khổ sở sục sạo khắp Ma Vân thư viện để tìm kiếm? Vì sao đáy lòng gã lại thấy chua chát thế này? Vì sao chứ?

Phiền não, bức bối, mà không biết trút vào đâu. Trong mộng ảo của Mộng ma, khi Tô Do Liên nhìn thấy linh hồn Lý Huyền, lẽ ra phải thấu hiểu lòng gã rồi mới đúng. Lẽ ra họ đã phải chung một lòng, không thể phân ly mới đúng. Gã có thể chết vì cô, và biết chắc chắn cô cũng sẵn lòng hy sinh vì gã. Nhìn vào mắt Tô Do Liên, gã quả quyết được điều ấy. Tuy không chứng kiến cuộc trao đổi giữa Tô Do Liên và Tuyết Ẩn, nhưng Lý Huyền hoàn toàn tin tưởng vào tấm lòng của Tô Do Liên. Gã yêu cô, cô cũng yêu gã, giống như bầu trời ôm ấp mặt đất, mặt đất quyến luyến bầu

trời, vì sao bây giờ lại có cảm giác xa cách nặng nề thế này? Khi ôm cô, vì sao gã lại cảm thấy hai tay trống không thế này? Lẽ nào, gã vẫn đang sống trong ác mộng của Muội Sáng?

Lý Huyền mỉm cười tự giễu. Ất hẳn việc bị hành hạ nhiều ngày liên tiếp đã khiến thần kinh gã có vấn đề rồi. Trải qua bao nhiêu giày vò như thế mới tìm lại được Tô Do Liên, hai người nên vui vẻ hàn huyên mới phải. Lý Huyền muốn nói với cô rằng, gã đã biết mọi điều từ lâu, nhưng gã không để bụng chuyện cô muốn giết gã. Gã cũng tin chắc, cô đã không còn muốn giết gã nữa rồi.

Dưới bầu trời trong trẻo nhường này, vì sao họ không thể đơn giản yêu nhau chứ? Nghĩ đến đây, lòng Lý Huyền tràn ngập êm đềm, gã nhẹ nhàng vuốt tóc Tô Do Liên, tận hưởng hương thơm ngọt ngào lành lạnh trên đó. Tô Do Liên bỗng đẩy gã ra.

- Không, chàng không nên ở đây. Sao chàng lại ở đây?

Lý Huyền nhăn nhó:

- Đương nhiên là do Long hoàng bắt ta đến đây rồi.

Mắt Tô Do Liên lóe lên lo lắng:

- Chàng không thể ở đây được. Thiếp sẽ đi cầu xin Long hoàng để ông ta thả chàng.

Cô kéo Lý Huyền dậy, chạy ra ngoài. Cô không thể để gã gặp phải bất cứ một tổn hại nhỏ nhoi nào. Bản thân cô có thể tan xương nát thịt, nhưng Lý Huyền nhất định phải an toàn. Đại Ma quốc quá nguy hiểm, gã không nên ở lại đây, dù chỉ một tích tắc.

Lý Huyền đứng im.

Họ tay kéo tay, trong căn nhà lạnh giá, khoảng cách của họ hình như càng lúc càng xa. Ánh mắt Lý Huyền dần dần thay đổi, khiến gã có vẻ hơi xa lạ.

- Nàng đi cầu xin Long hoàng? - Lý Huyền chậm rãi hỏi, từng chữ một.

Long hoàng vĩ đại và tuyệt yêu bé con, đáng lẽ không nên có bất kỳ một liên quan gì mới phải.

Thiếp đi cầu xin Long hoàng, để ông ta thả chàng.

Câu nói sao mà dứt khoát, sao mà tự tin đến thế! Lý Huyền không biết vì sao mình phải hỏi lại, chỉ biết là gã không nén nổi. Vì yêu Tô Do Liên, đúng ra gã nên khoan dung với cô mới phải, nhưng gã không nhịn được lời khiêu khích, nhất là khi sự việc có liên quan đến Thạch Tinh Ngự. Tô Do Liên không nhận ra vẻ mặt khác lạ của Lý Huyền, chỉ cuống quýt:

- Đúng, chàng không nên ở lại Đại Ma quốc, dù chỉ một tích tắc cũng không nên.

Cô lời mạnh Lý Huyền, định kéo gã sang đình Cấm Thiên. Lúc ấy mới ý thức được sự phản đối của Lý Huyền, Tô Do Liên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn gã. Ánh mắt Lý Huyền như gai đâm vào lòng cô.

- Vì sao? - Giọng Lý Huyền đầy chua chát, gã khó nhọc hỏi - Vì sao ta không thể ở lại đây?

Ánh mắt ấy là một miền hoang lạnh, không có chỗ cho Tô Do Liên dung thân. Ánh mắt ấy khiến cô cảm thấy đau đớn ghê gớm, đột nhiên bài hoại yếu ớt hẳn đi, thậm chí không còn cả sức để nắm tay Lý Huyền. Nhưng cô không thể kể cho gã nghe chân tướng sự việc, không thể hé lộ bí mật, dù chỉ một chữ.

- Không! Thiếp không nói với chàng được - Cô ngẩng mặt, khẩn khoản nhìn Lý Huyền - Đi đi, được không? Chạy khỏi Đại Ma quốc, đừng bao giờ quay lại!

Môi Lý Huyền run run:

- Được, vậy chúng ta cùng đi!

- Không! - Tô Do Liên gần như hét lên. Cô không thể đi. Cô không thể giương mắt nhìn kế hoạch khổ công sắp đặt giờ lại đổ bể được. Nếu lúc này cô bước ra khỏi Đại Ma quốc, cô sẽ phải chứng kiến lời Phật dụ trở thành sự thật, nhìn người mình yêu thương giẫm lên hàng vạn xác người, trầm luân thành ma. Cô không thể chấp nhận một kết quả như vậy. Cô không thể để tình yêu khó khăn lắm mới có được này lại hoá thành thảm hoạ.

Song cô khó lòng giải bày, cô buộc phải giữ kín bí mật, ngay cả với Lý Huyền. Cô đành nã nể nhìn gã, hy vọng gã nghe lời mình, ngoan ngoãn rời Đại Ma quốc. Cô sẽ gắng hết sức van xin Long hoàng tha cho Lý Huyền. Ngày nào còn chưa tìm thấy Cửu Linh, Long hoàng còn cần đến Tô Do Liên, còn không thể bác bỏ lời van nài của tuyệt yêu bé nhỏ.

Lý Huyền cười chua chát:

- Muốn ta đi ư? Nàng tự đến Đại Ma quốc, mà lại bảo ta phải rời khỏi đây?

Đôi mắt nồng nhiệt của Tô Do Liên bỗng lạnh hắt đi. Cô đã hiểu Lý Huyền đang nghi ngờ điều gì. Cô bàng hoàng, phẫn nộ. Không thể tưởng tượng được cô phải hy sinh nhiều như thế vì tình yêu của họ, sẵn sàng lăn mình vào nguy hiểm, vậy mà Lý Huyền lại nghi ngờ.

Thiếp vượt qua ngàn vạn dặm tuyết phủ đến đây để ám sát kẻ đang khiến chúng sinh run sợ, chỉ vì muốn cứu chuộc tình yêu của chúng ta. Thiếp theo ma vương, vào địa ngục, chịu đựng giày vò bất tận, chỉ là muốn

cứu rồi chàng. Chàng lại cho rằng thiệp phản bội chàng, ngã vào lòng Long hoàng. Trong tim chàng, thiệp là người như thế ư?

Tô Do Liên cảm thấy trái tim rỏ máu, nhưng ngoài mặt cô chỉ cười nhạt. Đây là thành quả có được sau bao nhiêu xả thân của cô ư? Cô xô mạnh, tông Lý Huyền ra khỏi căn nhà băng:

- Đi đi! Ta không muốn thấy mặt người nữa!

Gió tuyết cuồn nổi, đẩy Lý Huyền đi. Cửa băng đóng sập, bông tuyết xao xác, phủ dày ngói nhà băng khiến nó giống một nấm mộ trắng. Nhô bé, lẻ loi, như nấm mộ của ái tình đã chết.

Lý Huyền nằm trên đất, muốn cho băng tuyết trên khắp mặt đất thấm vào cốt tuỷ mình. Phiền muộn ngập lòng, gã cảm thấy hối hận vô cùng vì những lời đã nói. Lẽ ra gã không nên buông những lời như thế, Lý Huyền vốn là người vô tư lự, vui vẻ, không bao giờ đố kỵ hay suy diễn. Những suy nghĩ gần đây khiến gã hiểu được trái tim mình, đó là gã đã yêu Tô Do Liên, mà cô cũng yêu gã. Tình yêu của gã giống như một khối lưu li, lóng lánh, xinh đẹp, có thể nhìn sâu vào tận đáy, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Gã luôn hành động như thế, cũng luôn luôn nghĩ như thế. Nhưng sự xuất hiện của Long Mục khiến gã thay đổi.

Khi Tô Do Liên bước lên con đường lát sen trắng, tiến về phía bữa tiệc hoa, Lý Huyền đau đớn phát hiện ra rằng gã không thể nào nắm giữ được tình yêu của mình. Gã chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Do Liên uyển chuyển bước đi, tới với chàng hoàng tử trong bóng đêm, còn gã thì rõ là hèn kém lạc lõng dưới ánh sáng. Lý Huyền đau khổ khôn tả. Từ bây giờ trở đi, gã không còn là người vô tư lự nữa. Tình yêu của gã cũng không như một khối lưu li nhìn thấu tới đáy nữa. Gã đã ném trái tư vị nhức nhối của tình yêu, giống như một đứa trẻ lần đầu chập chững yêu. Bất hạnh hơn là, gã ném trái thêm hai vật ký sinh nữa của ái tình. Đó là ghen tuông và hoài nghi. Đó là gia vị bên cạnh tình yêu, khiến tình yêu thêm đẹp đẽ, nhưng chẳng may chỉ

ăn mỗi gia vị này thôi thì sẽ thật là đẳng chất. Lý Huyền lúc này chính là như vậy, bởi vì gã không thể nào lý giải được vì sao Tô Do Liên đến Đại Ma quốc, và vì sao lại thân thiết với Thạch Tinh Ngự đến mức ấy. Thân thiết? Đúng thế. Lý Huyền chưa xót nghĩ. Cô đã gọi thẳng tên gã, mà xem chừng rất tin tưởng rằng hễ cô mở miệng thì Long hoàng sẽ tha cho Lý Huyền. Từ bao giờ, cô lại có vị trí lớn đến thế trong lòng Thạch Tinh Ngự?

Lý Huyền ngồi lì trước căn nhà băng suốt một đêm, Tô Do Liên trước sau không buồn đếm xỉa đến gã. Lý Huyền như một món đồ chơi bỏ xó, bị người ta tiện tay quăng đi, không được ai chú ý đến nữa. Cho dù đã từng yêu đương thắm thiết, nhưng nay không còn ôm chặt trong lòng nữa.

Đêm nay không thích hợp cho sự tranh giành, đêm tịch mịch, ánh sáng xanh lam lay động ở nơi chân trời xa xôi, chiếu rọi từng người trong Đại Ma quốc.

Đây không phải là một đêm đau thương.

Khi ánh bình minh rọi vào đôi mắt Lý Huyền, ngôi nhà băng vẫn chưa hé cửa, Lý Huyền không thể tiếp tục đợi để được Tô Do Liên giải thích. Nỗi đau của gã, chỉ trong tích tắc đã lên đến cực điểm. Gã nhìn đỉnh Cấm Thiên cao chót vót, gần như muốn rống lên rằng: “Thạch Tinh Ngự, rốt cục người đã làm gì nàng?”

Trong ngôi nhà băng, Tô Do Liên nhìn đăm đăm vào cánh cửa bị băng tuyết bít chặt, hai mắt trắng nhợt. Cô đã hy vọng biết bao nhiêu, rằng Lý Huyền sẽ đập cánh cửa đó, khuôn mặt tươi cười sẽ rọi sáng tim cô như vẫn từng. Cô cần biết bao sự ấm áp nơi gã, chỉ chốc lát là có thể lan toả khắp mình, xua sạch mọi u ám. Một Lý Huyền như thế mới đủ tư cách khiến cô sẵn lòng hy sinh tất cả cho ái tình trọn vẹn. Như thế, cô mới đủ dũng khí để huỷ hoại tình yêu của Long hoàng, phong ấn y vĩnh viễn. Đúng, cô không sợ chết rồi sẽ sa xuống địa ngục, hứng chịu những nhĩc móc của thế nhân. Cô giữ chặt tình yêu của mình, ngồi bệt dưới đất lạnh, đợi cánh cửa mở ra,

lang quân của cô bước vào với khuôn mặt rạng ngời, nói với cô rằng, bất kể lúc nào, gã cũng yêu cô. Đó là cố tích, là cố tích mà cô hằng tưởng tượng suốt một ngàn năm trên đồng tuyết hoang vu.

Đêm nay không thích hợp cho sự tranh giành, đêm tịch mịch, ánh sáng xanh lam lay động ở nơi chân trời xa xôi, chiếu rọi từng người trong Đại Ma quốc.

Đây không phải là một đêm đau thương.

o O o

Thình lình, một bàn tay to tướng chộp lấy vai Lý Huyền.

- Bạn từ phương xa, người đến thăm ta đây hả?

Ánh mắt Ngọc Đình Xích ngập tràn cảm động trước tình bằng hữu. Từ sau cuộc chiến vô tiền khoáng hậu hôm nào, Ngọc Đình Xích đã coi Lý Huyền là người bạn tốt nhất của mình.

Lòng dạ Lý Huyền muôn mối tơ sầu. Nhìn đôi mắt nhiệt thành của Ngọc Đình Xích, gã bật ra câu hỏi ngu ngốc nhất từ xưa đến nay:

- Nếu ta quyết chiến với Long hoàng, thì người sẽ giúp ai?

Ngọc Đình Xích gãi gãi đầu, cau mày khó xử. Cố nhiên nó muốn giúp Long hoàng. Mệnh lệnh của Long hoàng ai mà dám cưỡng chứ? Nhưng nếu nói thẳng như vậy thì sẽ làm tổn thương trái tim của người bạn nhỏ. Người bạn nhỏ này đối xử với nó rất tử tế, biết nó phải lấy Huyền Bệ thiên thư, bèn nâng cuốn sách bằng cả hai tay lên biểu nó. Một người tâm lý biết bao! Biết lo lắng cho lòng tự tôn yếu đuối và nhạy cảm của Ngọc Đình Xích vĩ đại.

Ngọc Đình Xích thông minh không thể ấp úng quá lâu, cuối cùng nó đưa ra đáp án nước đôi:

- Tin ta đi! Người và Long hoàng sẽ không đánh nhau đâu.

Lý Huyền phản hận:

- Sao lại không? Nhất định Long hoàng đã giày vò nàng bằng một cách đáng sợ nào đó. Nhất định hắn đã dùng vũ lực bắt nàng quy phục.

Ngọc Đình Xích trầm ngâm. Nó quan sát và phân tích suốt một đêm, cho rằng mình đã hiểu ngụ ý của Lý Huyền. Đương nhiên, nó không biết mình còn có chỗ chưa hiểu được. Ngọc Đình Xích vĩ đại không thể thừa nhận bản thân vẫn còn mù mờ, xưa nay nó luôn đánh giá thế giới này theo suy nghĩ riêng của mình. Vì vậy, nó ngoằn ngoèo bò bên cạnh Lý Huyền, thân hình to lớn khoanh lại mấy vòng, lăm bắm:

- Người nói đúng. Có một lần Long hoàng gần như giết chết cô ta. Còn có một lần, Long hoàng cùng cô ta đi đâu đấy một chuyến, khi trở về trên người cô ta chi chít vết thương. Đừng nói Long hoàng, mà thực ra bốn anh em chúng ta đều nung nấu ý muốn xé xác cô ta.

Mỗi câu nói của con rồng khiến mặt Lý Huyền sạm đi thêm một phần.

Vốn nhạy cảm, Ngọc Đình Xích nhận ra ngay có điều không ổn, bèn vỗ vai Lý Huyền, an ủi:

- Nhưng người an tâm, Long hoàng đố với cô ta vẫn tử tế chán!

Câu nói của nó không có tác dụng trấn an chút nào, ngược lại khiến mặt Lý Huyền càng thêm nhăn nhó. Lý Huyền chộp lấy ngón chân to tướng của con rồng, thiết tha nói:

- Chúng ta là bạn bè, đúng không?

- Đúng!

- Chúng ta là bạn bè thân thiết, đúng không?

- Đúng!

- Khi ta khẩn khoản nhờ cậy người một việc, nhất định người sẽ giúp ta, đúng không?

- Đúng!

Lý Huyền trịnh trọng nhìn Ngọc Đình Xích:

- Vậy mong người giúp ta cứu Tô Do Liên ra!

Con rồng sừng sờ. Quả thật nó sẵn sàng hiến thân vì tình bạn, nhưng cứu Tô Do Liên là một việc vượt quá phạm vi khả năng của nó. Chức trách mà Long hoàng giao cho nó bao gồm:

1. Canh gác Đại Ma quốc.

2. Canh gác Tô Do Liên.

Long hoàng biết nói năng phức tạp với Ngọc Đình xích thì nó sẽ không hiểu, nên xưa nay đủ đưa ra những mệnh lệnh rất sức đơn giản, đơn giản đến mức trần trụi. Nếu thả Tô Do Liên ra khỏi Đại Ma quốc, thì coi như phạm phải tội lỗi tày trời. Ngọc Đình xích tính tình xốc nổi nhưng vẫn biết nhìn nhận toàn cục. Dù bị Ngũ Hành Định Nguyên trận giày vò đến chết đi sống lại, nó vẫn hiểu rất rõ rằng Tô Do Liên cực kỳ quan trọng đối với Thạch Tinh Ngự, không thể phóng thích. Nó khụt khịt:

- Không được, ta không giúp nổi người đâu. Người phải biết là người mà Long hoàng muốn thì không thể cứu đi được.

Lý Huyền thấy lòng đầy khó chịu, gãi gãi gượng không chế cảm xúc của mình, hỏi tiếp:

- Vì sao?

- Vì uy nghiêm của Long hoàng bao trùm tất cả.

Chắc đây chỉ là câu ca tụng cửa miệng của bọn quần thần đối với Long hoàng. Dầu sao cơn sục sôi của Lý Huyền cũng dần dần lắng lại, gãi bắt đầu phân tích tình hình một cách lý trí.

Nhất định là tại Thạch Tinh Ngự.

Nhất định là tên ma vương này đã làm trò gì với Tô Do Liên mới khiến cô phải lảng lạng rời bỏ Lý Huyền để đến Đại Ma quốc. Hẳn ta có áp bùa chú lên Tô Do Liên để kiểm soát mọi hành động mọi suy nghĩ của cô không? Lý Huyền biết, Tô Do Liên yêu gã, lúc này, gã vẫn tin chắc rằng sâu trong đáy lòng, Tô Do Liên vẫn yêu gã. Lý Huyền hoàn toàn tin tưởng vào tình yêu của mình. Vì thế, chướng ngại duy nhất chính là Long hoàng.

Cái tên ma vương đó!

Gã quyết phải nghĩ cách tìm ra xem Thạch Tinh Ngự đã làm trò quỷ gì, phá giải nó, chặt đứt móng vuốt của Thạch Tinh Ngự, cứu Tô Do Liên về.

Đột nhiên, có tiếng nổ khe khẽ từ đằng xa vọng lại. Cái đầu to tướng của Ngọc Đình Xích ngẩng phắt lên:

- Lại có kẻ xông vào Đại Ma quốc ư? Mấy hôm nay náo nhiệt thật đấy!

Mắt ánh lên một tia phấn khích, con rồng vôi vàng bay vút về phía có tiếng nổ. Cuộc sống ở Đại Ma quốc quá đổi bình yên nhàn rồi, mấy kẻ xâm nhập chẳng đáng coi là mối đe dọa, mà chỉ là đồ chơi của Ngọc Đình Xích mà thôi.

Ngũ Vân chiến hài bật ra bốn cái cánh béo, đập chấp chới, đưa Lý Huyền đuổi theo Ngọc Đình Xích.

- Thạch Tử Ngưng?

Lý Huyền thật không ngờ kẻ đột nhập lại là Thạch Tử Ngưng. Cô đứng hiên ngang ở đó, như một thanh kiếm sắc tuốt vỏ, lạnh lùng đối mặt với Ngọc Đình Xích. Bất cứ lúc nào cô cũng sẵn sàng lao vào trận chiến. Nhưng sắc mặt cô thì nhợt nhạt, như thể vừa phải trải qua một tai hoạ ghê gớm. Đôi mắt cô không còn màu xanh biếc bình thường nữa, mà thấp thoáng dưới đáy mắt nổi lên một ánh đen mờ, càng nhìn sâu vào mắt cô thì sẽ thấy ánh đen ấy càng sắc nét, liên tục đậm thêm, toả rộng thêm, toả đến tận trái tim người đối diện.

Còn người cô thì, thi thoảng lại run lên từng chập, hệt như đang bị giày vò ghê gớm. Trên tay cô là một thanh kiếm, trên trán là viên Cửu Mệnh thạch toả sáng như mắt mèo, hào quang hoà cùng kiếm quang, khiến cô càng có vẻ cương nghị, mạnh mẽ và bí ẩn. Hiển nhiên cô không ngờ là gặp Lý Huyền ở đây, vốn đang hùng dũng định lao lên thì chững lại.

- Lý Huyền?

Lý Huyền kéo Thạch Tinh Ngự lại, tách xa khỏi Ngọc Đình Xích. Gã không muốn hai bên đánh nhau.

- Sao ngươi lại tới Đại Ma quốc?

- Sao ngươi lại tới Đại Ma quốc?

Hai người gần như cùng cất tiếng hỏi, đồng thời cùng hơi ngạc nhiên vì câu hỏi ấy. Một nụ cười nở trên khuôn mặt lạnh lùng của Thạch Tử Ngưng. Lý Huyền thở dài:

- Ta có lý do bắt buộc phải đến, ngươi về đi, ở đây nguy hiểm lắm!

Thạch Tử Ngưng lắc đầu:

- Ta cũng có lý do bắt buộc phải đến, kẻ nên về là người ấy!

Lý Huyền ngó cô, hỏi:

- Người có lý do gì mà bắt buộc phải đến?

Thạch Tử Ngưng bặm môi. Cử chỉ này khiến cô bất ngờ có vẻ yêu kiều như các thiếu nữ khác, nhưng rất mau chóng, nó lại tan biến, sắc mặt cô càng thêm nhợt nhạt, càng thêm cương nghị:

- Ta muốn đến hỏi, đối với ông ta, Thạch quốc có phải là quá bé nhỏ không? Ta muốn hỏi, có phải ông ta không muốn gây dựng lại Thạch quốc không?

Lý Huyền thở dài. Gã biết Thạch Tử Ngưng khổ công luyện kiếm, mục tiêu duy nhất chính là tái kiến thiết đất nước. Gã cũng nhận ra, mấy ngày không gặp, kiếm thuật của Thạch Tử Ngưng đã tăng thêm một bậc. Nhưng thế thì sao chứ? Cho dù kiếm thuật của cô có tăng lên gấp đôi. đến hẳn trình độ của Tạ Vân Thạch đi nữa thì sức cô vẫn không đủ để xây dựng một quốc gia. Muốn lập lại Thạch quốc, hy vọng duy nhất chính là Thạch Tinh Ngự.

Đáng tiếc, Thạch Tinh Ngự hình như không may mắn hững thú.

- Vì sao người khăng khăng lập lại đất nước?

Thạch Tinh Ngự cắn chặt môi, lần này cắn bật cả máu ra.

- Bởi vì ta là người của Thạch tộc. Từng người thân đã ngã xuống trước mặt ta, điều duy nhất họ ký thác lại chính là khôi phục đất nước. Đời này của ta chỉ nung nấu một nguyện vọng ấy thôi.

Lý Huyền thở dài. Gã chỉ là một tên lưu manh lang thang, rất khó thông cảm được với sự cố chấp này.

- Không thể buông xuôi được ư? Thực ra người có thể sống vui vẻ, vui vẻ hơn phần đông người đời.

- Không thể - Thạch Tử Ngưng cương quyết lắc đầu, mái tóc ngắn hất mạnh vào không khí.

- Vậy thì ta báo cho người biết, Thạch Tinh Ngự không màng đến việc xây dựng lại đất nước đâu. Điều này đến người ngoài cuộc như ta cũng nhận ra, chắc người không thể không hiểu.

Thạch Tử Ngưng rùng mình, nhìn chăm chăm vào Lý Huyền. Sắc mặt Lý Huyền không hề thay đổi, môi chỉ điểm thêm nụ cười méo mó.

- Mà dù lập lại được thì sao đây? Cư dân Thạch quốc đã chết hết từ đời nào rồi, Thạch quốc như thế thì đâu phải Thạch quốc năm xưa nữa, chẳng qua chỉ có cái hư danh mà thôi. Huống hồ, cục diện thiên hạ đã phân chia rạch ròi. Vây quanh đây loạn nước lớn, Đại Đường, Thổ Phồn, Đại Thực, Lang Độc, nước nào cũng dấy binh tranh giành Tây Vực, một nước nhớ lập nền trong tình trạng ấy, sẽ cầm cự được bao lâu đây? Người đã bao giờ nghĩ, việc xây dựng Thạch quốc sẽ dẫn đến bao nhiêu trận chiến không? Việc bảo vệ Thạch quốc sẽ khơi mào cho bao nhiêu trận chiến không? Cư dân trong một nước như thế sẽ hạnh phúc được ư?

Thạch Tử Ngưng cắn môi càng chặt, máu ri xuống kẽ răng, chảy cả vào miệng cô. Miệng ngập đầy mùi tanh lờ lợ, cô bỗng quát to:

- Đừng nói nữa! Đừng nói nữa! Người thì sao? Người thì thế nào? Người khuyên ta từ bỏ điều ta tâm huyết, nhưng người thì sao? Người có thể từ bỏ điều người ấp ủ không?

Lý Huyền ngồi xuống đất, cười khờ:

- Không thể.

Đúng là không thể. Có lúc biết rõ nếu lùi một bước thì không đau khổ nữa, nhưng vẫn khăng khăng không lùi.

Thạch Tử Ngưng lạnh lùng nói:

- Đừng ngăn cản nữa, kéo ta sẽ giết người mà chẳng do dự gì đâu.

Cô ngược mắt lên đỉnh Cấm Thiên.

Lý Huyền bất giác phát run. Cô ta muốn cưỡng lại uy nghiêm của Long hoàng. Liệu Thạch Tinh Ngự có giết cô ta không? Lý Huyền có nên tiếp tục khuyên giải cô không?

Thạch Tử Ngưng cất bước, tiến về ngọn Cấm Thiên.

Lý Huyền chìa tay muốn cản cô, nhưng đột ngột dừng lại. Bóng cô vẫn ở nguyên chỗ cũ, trong hình dạng một quầng đen vẹo vọ, từ từ ngưng tụ thành người.

- Ta có thể giúp người.

Lý Huyền sững sốt nháy nhồm lên:

- Tâm ma?

Từ trong cái bóng lóe lên đôi mắt đen kịt xoáy tròn, như thể muốn nhìn thấu vào đáy tim Lý Huyền. Gã kinh hoàng nhìn đôi mắt đó, nỗi sợ hãi lòng bị lật bới hết cả lên. Gã không quên được đôi mắt ấy, cũng không quên được nỗi sợ hãi ấy. Chỉ không ngờ rằng, gã lại gặp lại đôi mắt ấy lần nữa trong hoàn cảnh này.

- Tâm ma? - Lý Huyền không nhận được, nhắc lại lần nữa.

Tâm ma đợi gã bình tâm lại mới lặp lại:

- Ta có thể giúp người.

Lý Huyền không hiểu vì sao Tâm ma lại xuất hiện ở Đại Ma quốc, nhưng hiển nhiên giữa gã ta và Thạch Tử Ngưng có một mối liên hệ chặt chẽ, Thạch Tử Ngưng đi càng xa, bóng Tâm ma càng mờ. Lý Huyền vốn căm ghét và kính sợ Tâm ma thậm chí còn hơn Thạch Tinh Ngự. Nhưng ánh mắt Tâm ma toát ra một sức hấp dẫn ghê gớm, khiến gã không kìm được phải hỏi:

- Người giúp ta cái gì?

Tâm ma chậm chạp chìa tay, làm động tác áp tay lên tim Lý Huyền. Lý Huyền cảm thấy nỗi niềm của mình từ từ vón cục lại, một tấm gương móng tang xuất hiện trước gã, trông như vàng trắng.

- Tấm gương này cô đọng bằng trăng, có thể soi vào tâm hồn người ta. Những việc người muốn biết, nó đều có thể hiển thị.

Tâm ma chật vật nói hết câu, sức mạnh tích tụ được tiêu tan mất cả, gã hoá thành một ảo ảnh mờ nhạt, chìm vào cái bóng đang xa dần của Thạch Tử Ngưng. Chiếc gương không còn ai cầm, rơi tòm xuống, Lý Huyền vội chụp lấy. Ngón tay gã lạnh toát, khuôn mặt nhợt nhạt của Tô Do Liên bỗng hiện lên trong tâm trí.

Tấm gương này có thể hiển thị điều gã muốn biết thật ư? Tâm ma tuy đáng sợ, nhưng rất giỏi nắm bắt suy nghĩ của con người, không ai sánh được gã ta về khoản này. Lý Huyền cầm chiếc gương, lòng bỗng trào lên một tia hy vọng. Gã không thể cản được Thạch Tử Ngưng, đành giương mắt nhìn cô mỗi bước mỗi xa về phía ngọn Cấm Thiên.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Không Yêu Chi Hận Gặp Ai Đây

Ngọn Cấm Thiên sừng sững vươn cao, đâm thẳng tới trời, hoàn toàn do huyền băng chồng chất mà thành, vách núi không có lấy một kẽ hở. Cách leo của Thạch Tử Ngưng rất đơn giản. Mỗi nhát kiếm vung lên tạo thành một bậc thang hẹp sáng choang, cô giẫm lên những nhát kiếm ấy mà tiến dần tới đỉnh. Cùng với sự di chuyển của Thạch Tử Ngưng, những bậc thang từ từ trải dài lên, mãi cho đến tận đỉnh. Thân hình sắt se của Thạch Tử Ngưng giống một chiếc lá trôi ngược chiều gió về đỉnh Cấm Thiên.

N

Tiếng rít lồng lộng của Ngọc Đỉnh Xích vọng theo:

- Người dám phớt lờ ta ư? Người dám phớt lờ Ngọc Đỉnh Xích vĩ đại ư? Người chết chắc rồi! Xem ta cho phát nổ để lôi người xuống thế nào đây!

Nó ngoác rộng miệng, một quả cầu lửa to tướng hiện ra, quay tít mù, càng quay càng nhỏ, nhưng sức mạnh ẩn chứa bên trong lại càng lúc càng lớn. Ngọc Đỉnh Xích chăm chú quan sát cái bóng thon cao nọ. Chỉ cần quả cầu này phát nổ, chắc chắn Thạch Tử Ngưng sẽ tan thành tro bụi.

Đúng lúc ấy, một giọng nói ôn hoà từ đỉnh Cấm Thiên vọng xuống:

- Ngọc Đỉnh Xích, khoan đã!

Ngọc Đỉnh Xích ậm ự trong họng, nhưng không dám cãi lệnh Long hoàng, đành há miệng nuốt ực quả cầu, bị nghẹn suýt chết, nuốt xong thì im

lặng nằm phục xuống bên chân núi, ngẩng đầu nhìn lên.

Long hoàng toàn cướp đi những cơ hội thị uy tốt nhất của nó.

Giọng Thạch Tinh Ngự lại vang lên lần nữa, lan đi xa trên mặt đất bao la yên tĩnh:

- Người đi đi! Mọi chuyện quá khứ ta đã buông bỏ cả rồi.

Thạch Tử Ngưng chết lặng. Đột ngột, cô nương mày, danh thếp nói:

- Vậy những người đã chết vì ông thì sao? Những người mong ngóng ông đến giải cứu thì sao?

Thạch Tinh Ngự trầm ngâm một lát rồi từ tốn nói:

- Long hoàng bây giờ đã không còn là ma vương ngày xưa nữa, hẳn ta muốn bắt đầu một con đường hoàn toàn mới.

Thạch Tử Ngưng cắn môi, tay siết chặt kiếm:

- Tôi muốn hỏi ông một câu. Thạch quốc, đối với ông mà nói, rốt cuộc có ý nghĩa gì không?

Thạch Tinh Ngự thở dài:

- Muốn biết lắm ư? Vậy thì ba ngày nữa quay lại đây. Bấy giờ người sẽ nhận được đáp án.

Thạch Tử Ngưng trầm ngâm một lúc rồi tung mình bay xuống chân núi. Đầu không ngoảnh lại, cô bước vào trong gió tuyết.

- Ngọc Đình Xích, từ nay về sau không được phép động thủ với cô nương này, rõ chưa?

Ngọc Đình Xích Tiền long ẩm ức, nhưng cũng đành ghi nhớ mệnh lệnh của chủ nhân.

Giữa tịch mịch hoang lương, đỉnh Cấm Thiên trông đặc biệt lẻ loi trơ trọi. Nơi gần trời nhất phải chăng là nơi gần với buồn tẻ nhất?

Đôi mắt ti hí của thái tử không bỏ sót một cảnh nào, khóe miệng hẳn nhếch một điệu cười bí hiểm.

o O o

Lý Huyền do dự. Gã đang cầm chiếc gương của Tâm ma, nhưng ngần ngại mãi mà không quyết định được. Chiếc gương này rất u ám, giống như đôi mắt Tâm ma, chứa đựng một thứ ánh sáng xa xăm như tinh tú, giống một vì sao cô độc tận cuối chân trời. Chiếc gương này có thể soi ra điều gì chứ? Liệu có gây hại cho Tô Do Liên không?

Lý Huyền ngược mắt nhìn ngôi nhà băng. Ngôi nhà đứng trơ trọi gần đây, dưới băng luyết âm thầm phủ kín, trông nó như một nấm mộ trắng con con. Trên đời làm gì có mộ trắng, chỉ có tuyết trắng mà thôi.

Liệu có gây hại cho Tô Do Liên không? Lý Huyền lắc đầu. Suy cho cùng đây chỉ là một tấm gương, gương thì gây hại được cho ai được chứ!

Chưa kể, nó có thể soi ra được điều mà mình muốn biết. Ý nghĩ cứ văng vẳng trong đáy lòng Lý Huyền với sức quyến rũ khó cự tuyệt. Tô Do Liên còn yêu gã không? Chuyện gì đang xảy ra giữa cô và Long hoàng? Cái tên ma vương xanh lè đó rốt cục đã làm gì với Tô Do Liên?

Nếu không làm rõ những nghi vấn này, chúng sẽ gieo ám ảnh vào lòng suốt đời. Lý Huyền siết chặt chiếc gương, chậm chạp bước về phía ngôi nhà băng.

Ánh ban mai xuyên qua lớp tường băng cứng, yên lặng rơi vào mắt Tô Do Liên. Cô ngồi bất động, chịu đựng tia nắng ấm áp chói chang sau băng lạnh ấy. Nhưng vì phải vượt qua bức tường băng dày, ánh nắng cũng đã nhạt hẳn đi.

Trong Đại Ma quốc không có cả ngày lẫn đêm. Ánh ban mai chỉ là một biến hình của cực quang, nhưng cũng có thể xuyên vào trái tim làm người ta đau đớn. Giống khuôn mặt tươi tắn của Lý Huyền biết bao, khuôn mặt không cố gắng mà vẫn đủ sức khiến người ta thương tổn, và không cố tình mà vẫn có thể khiến người ta ấm lòng.

Trái tim Tô Do Liên thắt lại. Chuyện xưa nổi lên trước mắt cô, từng cảnh từng cảnh một.

Một mặt là những tháng ngày ngăn ngui cô gặp gỡ và quen biết Lý Huyền. Cười vui, rộn rã, ánh nắng tươi sáng ngoài song cửa sổ ở thư viện, hoa đào rực rỡ trên Chung Nam sơn.

Một mặt là những ký ức dằng dặc khi cô đứng một mình trên đồng tuyết mênh mông. Những đau khổ khi bị ruồng bỏ, lừa dối, bắt nạt. Khắp mình đầy những vết lem bẩn và máu me.

Người khiến cô vui vẻ chính là Lý Huyền, điều khiến cô đau buồn chính là quá khứ. Cô xem xét hai thứ ký ức có màu sắc khác biệt ấy, dần dần nhận ra, Lý Huyền yêu cô. Thật sự yêu và quan tâm đến cô. Bởi vậy gã mới hoài nghi, nghi ngờ có ẩn tình giữa cô và Thạch Tinh Ngự. Đấng vương chủ xanh lam đó khiến gã cảm thấy áp lực chẳng? Gã cảm thấy bản thân không thể cạnh tranh được với Long hoàng chẳng? Tô Do Liên bất giác nhếch miệng cười.

Yêu nên mới ghen. Trong chuyện ái tình, Lý Huyền chẳng qua chỉ là một cậu bé con, chưa học được cách khoan dung độ lượng. Ta nên khoan dung với chàng vậy.

Đúng, đàn ông không biết thế nào là yêu, bọn họ chỉ biết được yêu thôi. Ta phải yêu chàng vậy.

Lòng tràn ngập bao cảm giác êm đềm, Tô Do Liên nhẹ nhàng đứng dậy, quệt đi giọt lệ bên khóe mắt, cẩn thận sửa sang lại xiêm áo. Lý Huyền hoài nghi cũng phải lẽ thôi, chẳng lẽ nào thì Tô Do Liên cũng không nên xuất hiện ở Đại Ma quốc. Mà gã lại không biết bí mật của cô, không hay biết mảy may. Bí mật này, bất cứ ai cũng không thể biết được. Tô Do Liên thà chết chứ không bao giờ nói ra. Nhưng cô muốn gắng hết sức mình giải thích cho Lý Huyền hiểu. Giải thích bằng sự vị tha, dịu dàng, tình cảm của cô, nếu không thuyết phục nổi Lý Huyền, cô sẽ dùng đến cách ép buộc, chắc chắn sẽ có ít nhất một cách hữu hiệu.

Tô Do Liên mỉm cười. Cứ quyết định như thế đi.

Lý Huyền lẳng lặng đứng trước cửa ngôi nhà băng, tay ôm chiếc gương, không có bất kì một cảm giác gì. Chiếc gương giống như một phần của trái tim, ôm chặt vào lòng cũng như ôm chính trái tim của mình vậy. Không hiểu sao, gã thoáng thấy lòng do dự. Gã nên tin tưởng Tô Do Liên mới phải. Người đang yêu không phải là nên tin tưởng nhau hay sao? Vì sao gã không chịu tin Tô Do Liên, mà lại đi tìm cô, bắt cô phải giải thích cho mình chứ?

Là do mình không tin tưởng vào tình yêu của cô ấy chẳng? Ý nghĩ khiến Lý Huyền thắt tim. Không phải, gã tự nhủ. Không phải đâu, gã vẫn yêu Tô Do Liên, vẫn nồng nhiệt như thuở ban đầu. Gã muốn bảo vệ tình yêu ấy, không để bất cứ ai xâm chiếm nó, nhất là tên ma vương đáng ghét kia. Gã dứt khoát phải biết là đã xảy ra việc gì. Ma vương đã làm gì với Tô Do Liên!

Gã yêu Tô Do Liên, và không hề để bụng việc cô làm trước đây. Trong cảnh ảo của Tâm ma, gã đã từng mục kích quá khứ của Tô Do Liên, trông thấy tuyết yêu trơ trọi trên đồng lạnh hoang vu, gã mới biết cô từng trải qua rất nhiều đau khổ. Nhưng lúc đó, gã không xót xa thế này. Trong cảnh ảo,

gã mang máng cảm nhận được nỗi khổ đau mà Tô Do Liên phải chịu, song gã buộc mình không nghĩ đến, cũng tuyệt đối không nhắc đến. Bởi dẫu sao đây cũng là ác mộng của ngàn năm trước, không phải là lỗi của Tô Do Liên. Tuyết yêu trong cảnh áo ấy vô cùng bơ vơ, vô cùng tội nghiệp. Huống hồ, lúc ấy cô còn chưa gặp Lý Huyền.

Nhưng lần này thì khác. Lần này cô vừa đón nhận tình yêu của gã xong thì đột nhiên biến mất, biến mất không lý do, không báo trước, mặc cho gã chạy đến rã chân khắp trường, gọi đến khắp cả cõi, cũng không một lời đáp lại. Gã không bao giờ quên nỗi nỗi đau lòng và tuyệt vọng khi ngồi một mình trên miệng núi. Trong những ngày tháng chạy khắp nơi tìm Tô Do Liên, lòng Lý Huyền luôn lớn vờn một dự cảm không lành, như thể cô là bông tuyết ngẫu nhiên rơi vào đời gã để rồi một sáng sớm nọ tan chảy hết, một đi không quay trở về.

Đã vài lần tự dưng gã nghĩ, lần này có lẽ sẽ mất cô mãi mãi.

Nhưng liền đó, tất cả bỗng thay đổi.

Liền đó, là lời nói lạnh lùng của Thạch Tinh Ngự: Có một người, ta nghĩ nhất định là người muốn gặp.

Liền đó, là cô, yếu ớt nhợt nhạt co rúm trong thâm cung của Thạch Tinh Ngự, buột ra hai chữ như nằm mê: “Long hoàng”.

Lý Huyền thấy tím nhói đau. Một ngàn năm trước, tuyết yêu như thế nào cùng được, nhưng khi cô khoác hình hài của Tô Do Liên, ngã vào lòng gã, thì gã hy vọng cô chỉ là của một mình gã thôi, không bị bất cứ bàn tay nào chạm vào. Như thế, cô sẽ là một thiếu nữ thuần khiết dễ thương, mang theo phong tục khác thường, mang theo điệu cười phóng khoáng và tinh quái, đến nơi xa xôi tìm kiếm tình yêu. Bàn tay cô mềm mịn như tuyết mùa xuân, làm sao để nhiễm chút ô uế nào được.

Nhưng Long hoàng... Lý Huyền nghiêng răng kèn kẹt, từ từ giở chiếc gương ra.

Tô Do Liên đặt tay lên cánh cửa, chợt thấy lòng hoang mang và cảm giác nhột nhạt chạy khắp mình, như thể bị ai nhìn trộm. Trái tim cô đập mạnh, tư lự và phiền não. Cô hoang mang vô cùng, tưởng đâu cả thế giới đang dần dần lùi xa.

Khi Lý Huyền quay mặt gương lại, sắc u ám trong gương bắt đầu tan loãng, rồi biến mất, thay vào đó là một luồng sáng long lanh, khiến chiếc gương giống một tảng băng nằm trên lòng bàn tay gã. Trái tim đa nghi cũng là một tảng băng, có thể rọi ra đủ điều ác độc. Đôi mắt Lý Huyền hút cả vào gương. Luồng sáng đổi sang lấp lóe, vạch ra vô số hào quang kì bí. Những hào quang này đan xen, chồng chất lên nhau, tạo nên nhiều đốm sáng rời rạc. Mỗi đốm sáng là một hình dáng bé xíu, biến hoá thành vô vàn hình ảnh nháy động rất nhanh.

Tô Do Liên loạng choạng bước trong gió tuyết. Trên đỉnh Cấm Thiên, Long hoàng ngạo nghễ đứng trước mặt tuyết yêu bé nhỏ.

Dưới hào quang của Long Định huyết hoa, Long hoàng giữ chặt Tô Do Liên, tinh tú rơi lả tả xung quanh, tràn lên thành một thứ nộ khí khiến chúng sinh run rẩy. Tô Do Liên chỉ lẳng lẳng nhìn Thạch Tinh Ngự, ánh mắt bình thản nhưng kiên quyết. Cuối cùng, Thạch Tinh Ngự chậm chạp buông cô ra.

Dưới màn trời xanh lam lấp lánh đom đóm, Thạch Tinh Ngự chìm trong giấc ngủ say, Tô Do Liên đưa đầu ngón tay lướt hờ qua mặt y, hệt như muốn vuốt ve chân mày, mái tóc và những đường nét của khuôn mặt y.

Trong trận pháp bí ẩn xa xưa, Thạch Tinh Ngự nở nụ cười, nắm lấy bàn tay run run của Tô Do Liên.

Mọi sự kiện biến đổi, huỷ diệt, sinh sôi, kể lể, khiến Lý Huyền hoa cả mắt. Thành linh, tất cả các đốm sáng nhất loạt biến thành màu xanh lam, từ

trong gương nở bùng ra, vỡ oà thành một trận sấm màu xanh lam.

Lý Huyền thốt lên kinh hãi, chiếc gương tuột tay gã rơi xuống.

Trận sấm băng qua mặt Lý Huyền, biến thành một con rồng xanh lam.

Đó là một con rồng bay lượn trong ảo ảnh, nhưng rất sắc nét, rất oai vệ. Cho dù chỉ là ảo ảnh, nhưng khí phách của nó thì không gì có thể sánh nổi, thứ khí phách mà chỉ Long hoàng mới có. Con rồng khổng lồ uốn mình vờn quanh tuyết yêu. Tuyết yêu nhợt nhạt, gồng tấm thân yếu đuối của mình lên mà gánh chịu màn ngược đãi của con rồng khổng lồ. Sự giày vò của nó tựa hồ muốn bóp nát, xuyên thấu cô. Cô không đủ sức chống cự, chỉ biết chau mày, cắn chặt môi, phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ. Con rồng khổng lồ mang theo mọi uy vũ của trái đất, dẫn động hết hào quang của tinh tú trên trời, tàn nhẫn phô trương sự tung hoành và cuồng loạn, sức mạnh và oai phong của mình. Nó ngoằn ngoèo trườn trên mình tuyết yêu.

Cảnh tượng ấy thật kinh hồn! Lý Huyền chưa kịp phản ứng, ảo ảnh đã bị thổi bùng thành một đám tuyết, vỡ tan tành. Sau đó, đấng vương chủ màu xanh lam nọ xuất hiện, hệt như một ngọn núi, đứng sừng sững giữa đất trời.

Tuyết yêu nhỏ bé tựa vào người y, cọ vào thân thể y một cách nũng nịu. Ánh mắt cô, xuyên qua cảnh ảo, nhìn thẳng vào mặt Lý Huyền. Đó là ánh mắt quyến luyến bịn rịn khiến người đối diện phải rơi lệ, cô dịu dàng thốt:

- Thiếp là Linh nhi của chàng.

Lý Huyền như bị sét đánh, lão đảo giật lùi. Thế giới của gã, trong khoảnh khắc ấy, như hoá thành tro bụi.

Cửa nhà xịch mở. Khuôn mặt Tô Do Liên hiện ra, thoát tiên hoang mang, rồi mau chóng đổi sang kinh ngạc và choáng váng.

- Thiếp là Linh nhi của chàng.

Câu nói êm đềm đến lịm người kia, vang vọng giữa Lý Huyền và Tô Do Liên.

- Không!

Tô Do Liên rú lên, nhảy xổ tới.

Cô vừa chạm vào chiếc gương, nó đã vỡ vụn. Muôn vàn mảnh nhỏ bay lá tá trong không trung, mỗi mảnh đều chứa một ma vương, mỗi mảnh đều chứa một tuyết yêu đang ni non thủ thi:

- Thiếp là Linh nhi của chàng.

Các mảnh vỡ cùng phản chiếu đôi mắt tuyết vọng và đau khổ của Lý Huyền. Đôi mắt ấy ngược lên, nhìn trừng trừng vào Tô Do Liên.

- Vì sao lại như vậy? Nàng sẽ giải thích cho ta chứ? - Giọng nói yếu ớt, hăng hực, không hề phần nộ, không hề oán hận, chỉ có thảm thiết và khẩn nài.

Tô Do Liên hốt hải chạy lại nắm tay Lý Huyền. Bàn tay gã lạnh giá, bài hoại. Ánh sáng vụn vỡ lừ chiếc gương vẫn xoáy tròn quanh hai người như những ác mộng. Tô Do Liên kinh hoàng iắc đầu:

- Không phải thật đâu! Chàng hãy tin thiếp!

Lý Huyền khó nhọc mím cười. Đây không phải là ảo ảnh. Gã đã từng nhìn thấy ảo ảnh do Tâm ma rải ra, cũng đã nhìn thấy Long hoàng bằng xương bằng thịt. Chương trình huấn luyện đặc biệt của Tử Cực lão nhân không mang lại cho gã võ công vô địch thiên hạ, nhưng lại cho gã một nhãn lực tinh tường. Bởi vậy gã thừa sức nhận ra, đây hoàn toàn không phải là ảo ảnh, mà là hiện thực. Bởi vậy gã mới đau thương đến chết.

- Nàng sẽ giải thích với ta, phải không? - Tựa hồ đột nhiên tìm được sức mạnh, Lý Huyền túm chặt lấy tay Tô Do Liên - Nhất định nàng sẽ giải thích cho ta, phải không?

Nhìn gã chấp chới như vật lộn giữa dòng nước xiết, Tô Do Liên suyt nữa tiết lộ bí mật. Bí mật ấy là nguồn gốc của mọi lời giải thích, nhưng cô không làm thế. Cô nhắm nghiền mắt, nghẹn ngào:

- Đó không phải là sự thật... Thiếp không như vậy...

Một lời giải thích chênchao, giống như người sắp chết đuối mà không bám nổi lấy một cọng rơm. Mắt Lý Huyền in đầy tuyệt vọng:

- Nàng lừa ta! Nàng đang lừa ta! Chiếc gương của Tâm ma không bao giờ nói dối. Thạch Tinh Ngự đã ôm nàng.

Lửa giận của Lý Huyền giống như một thanh đao sắc, phóng ra đầy mù quáng và tuyệt vọng, mỗi nhát đao tương ứng một lần rỏ máu. Khuôn mặt Tô Do Liên bỗng đánh lại, hết như bông tuyết, dầu mềm mại đến đâu, trước sau cũng sẽ đóng thành băng. Cô trừng trừng nhìn Lý Huyền như nhìn một kẻ xa lạ.

- Chàng không chịu tin ta, mà lại đi tin Tâm ma?

Lý Huyền gào lên như mất trí:

- Ta chỉ tin những gì nhìn thấy thôi. Nếu không soi gương thì ta vẫn tiếp tục bị cô lừa, phải không? Cô lừa bao lâu rồi? Cô không bằng lòng với một tình yêu dung dị, vì vậy mới mò đến Đại Ma quốc để lao vào lòng Long hoàng, phải không? Hả ôm cô, vì thế cô đã yêu hả rồi, phải không?

Câu hỏi tàn nhẫn biết bao, câu nào cũng xé nát lòng tự trọng của người được hỏi, đồng thời xé nát trái tim của người hỏi.

Trên khuôn mặt Tô Do Liên, dần dần hiện lên một nụ cười. Khi đau đớn đến cực điểm, cô sẽ cười, để người ngoài không nhìn thấy nỗi thống khổ của cô.

- Vậy là, chàng đang nghi ngờ sự trong trắng của ta? - Tô Do Liên duỗi một ngón tay, nâng cằm Lý Huyền lên. Cô dịu dàng nhìn gã, sóng mắt ngập tràn nét cười, rồi ồng ẹo nói trong hơi thở thơm như lan - Xin lỗi, ta đây chưa bao giờ trong trắng cả.

Cô quay mình trở vào ngôi nhà băng, nhẹ nhàng khép cửa lại. Sức mạnh của tuyết yêu trải rộng ra, phủ kín cả ngôi nhà, không cho ai bước vào nữa. Rồi cô cắn chặt lấy môi, khóc không thành tiếng.

Đôi mắt ti hí của thái tử không bỏ sót chi tiết nào, khóe mép hằn khẽ nhếch lên thành một điệu cười bí hiểm.

Mọi yếu tố đều đã hội tụ đầy đủ, chỉ đợi một điểm lỏng lẻo thôi là sẽ gây ra một đòn chí mạng. Đòn chí mạng của thái tử.

Ba ngày sau.

Đó là hạn định mà Thạch Tinh Ngự giao hẹn với Thạch Tử Ngưng, cũng là thời gian mà y dành cho chính mình.

Tinh nhân giống như tấm gương, khi yêu nhau, họ sẽ phát hiện ra những ưu điểm của đối phương và của bản thân, khi không yêu, người ta sẽ phát hiện ra ở nhau và ở mình rất nhiều khiếm khuyết như nhớp. Nước mắt chảy xuống không khô được, kết thành băng đóng cứng khắp người Tô Do Liên. Đó là ổ khoá băng băng, khoá kín trái tim, khiến cô không thể thoát khỏi số kiếp tuyết yêu.

Ồm chặt lấy hai đầu gối tức là ôm bản thân mình, và cũng là được ôm. Nhưng vì sao, vì sao ta không cảm nhận được hơi ấm? Bốn bề hơi lạnh rối loạn, mọi vật đều bị đánh vụn. đổ nát như đồng tuyết hoang. Tô Do Liên bất

giác ao ước một tình yêu khác. Tình yêu màu xanh lam. Một trăm năm đã qua mà tình yêu ấy vẫn vững vàng bền bỉ, người yêu thì sẵn sàng chịu mọi giày vò khốn khổ để gặp được cố nhân. Điều ấy khiến người ta phải động lòng. Nhưng tình yêu của Tô Do Liên thì chỉ một trăm ngày cũng không kéo dài được. Tất cả tan vỡ hết, tan vỡ trong chiếc gương này đây.

Cô biết làm thế nào?

Tuyết yêu nằm co trong góc đồ nát, như một mẩu bụi tuyết. Mãi cho đến khi một hình bóng như trời xanh đến gần cô.

Tô Do Liên bất động.

Còn ý nghĩa gì nữa đây? Cô đã không còn tình yêu nào để bảo vệ nữa rồi. Thành ma cũng được, lưu lạc cũng xong, đều không sao cả, chẳng nào tình yêu của cô cùng đã chết. Trên đời này chỉ còn lại tình yêu của người khác thôi.

- Người vẫn ổn chứ? - Giọng Thạch Tinh Ngự rất êm ái.

Hắn đang quan tâm đến ta? Hắn không thấy rằng ta rất ô uế ư?

Hắn quan tâm đến tình yêu của ta, hay quan tâm đến ám chỉ Tứ Bảo? Tô Do Liên lạnh lùng nghĩ, lòng bỗng nổi lên một tia ghen ghét. Vì sao tình yêu của cô lại yếu ớt, còn tình yêu của người khác thì vững vàng đến thế? vì sao kẻ tuyệt vọng không phải Thạch Tinh Ngự mà lại là cô? Vì sao cô phải giúp tình yêu của y trọn vẹn, vì sao không làm y cũng khốn khổ như mình?

Tô Do Liên ngẩng phắt đầu lên, im lặng nhìn Thạch Tinh Ngự. Không có tình yêu nào là vĩnh hằng cả, tình yêu của cô không vĩnh hằng, của y cũng thế. Cho dù y là Long hoàng cao quý, uy nghiêm áp đảo thiên hạ, nhưng cũng không thể nào giành được tình yêu chân chính. Bây giờ, tình yêu của y đang nằm trong tay cô, chỉ cần cô bóp khế, nó sẽ vỡ nát. Y có thể dễ dàng nghiền nát thể xác cô, giẫm đạp lên sự tôn nghiêm của cô, nhưng

không thể nào giữ chắc được tình yêu của bản thân. Tình yêu của y do cô nắm giữ, do tuyết yêu bé nhỏ hèn kém vừa đánh rơi tình yêu này nắm giữ.

Đây là trò đùa do số phận chuẩn bị sẵn phải không?

Hệt như một mù phù thủy cô độc, thông qua bóng tối của phù thế, Tô Do Liên lạnh lùng nhìn Thạch Tinh Ngự, từng ý nghĩ tà ác theo nhau lóe lên trong tâm tưởng. Cô thậm chí còn cảm thấy khoan khoái vì điều đó.

- Chúng ta nên bắt tay vào việc thôi - Giọng Thạch Tinh Ngự rất ấm áp.

Tô Do Liên quả quyết đứng dậy.

- Ông thật lòng yêu cầu Linh? - Tô Do Liên nhìn thẳng vào mắt Thạch Tinh Ngự, lần đầu tiên cô không khép nép trước uy nghiêm của y.

Câu hỏi khiến Long hoàng cau mày, nhưng y trả lời không do dự:

- Tất nhiên.

Tô Do Liên nhếch mép chế giễu:

- Vậy cô ấy thật lòng yêu ông chứ?

Thạch Tinh Ngự ngẩng đầu, ngắm bầu trời xanh thẳm vùng cực bắc. Đây là cảnh tượng mà y vất vả lắm mới kiến tạo được, y dùng phép kín rèn luyện bọn ma, lại huy động cả bốn con rồng thần có dị năng đất, nước, lửa, gió, mới khiến được vùng bắc cực băng tuyết bao phủ này có bầu trời xanh thẳm như vậy.

Cô ấy thật lòng yêu ông chứ? Một câu hỏi thế này, mà cũng phải hỏi ư? Đây là chuyện đương nhiên như bầu trời che phủ mặt đất, thái dương soi chiếu vạn vật thôi. Linh nhi không thể không yêu y, cũng chưa bao giờ thôi yêu y.

Tô Do Liên điềm đạm nói:

- Nếu thế, vì sao vào khoảnh khắc trước khi ông phục sinh, cô ấy lại chủ động tìm đến cái chết?

Một câu hỏi tàn khốc làm sao, y như rạch thêm vào vết thương đang rờn rờn chảy máu. Thạch Tinh Ngự đau thắt cả tim, không nhịn được gầm lên:

- Câm đi!

Y vung tay bóp cổ Tô Do Liên, xách bổng cả người cô lên. Một ánh chớp màu xanh lam từ mắt y phóng ra, tuôn thành một dòng chớp dài đến mấy chục trượng, quật đánh bất cứ thứ gì chạm đến. Cả ngọn Cấm Thiên rung chuyển, bầu trời như ảm đạm hẫ đi.

Tô Do Liên không hề nhúc nhích. Nằm trong bàn tay khống chế của Thạch Tinh Ngự, cô nghiêng đầu lẳng lạng nhìn y.

Cơn phần nộ càng lớn, nỗi đau khổ của Thạch Tinh Ngự càng sâu sắc. Tô Do Liên chăm chú thường thức nỗi đau khổ ấy. đồng thời so sánh với bản thân, và cảm nhận được đôi chút khoan khoái. Không có gì vĩnh viễn, cũng không có gì hoàn mỹ cả. Tình yêu của ta đã tàn tạ, của người cũng sẽ như vậy thôi. Ánh mắt cô trầm tĩnh và yên bình, không hề lo sợ. Đôi mắt trầm tĩnh ấy lại khiến Thạch Tinh Ngự cảm thấy đau đớn. Y khổ sở cúi gập người, giữa đất trời rền lên một tiếng gầm rống.

Niềm quyến luyến trong Tam sinh thạch khiến Thạch Tinh Ngự lĩnh ngộ được một ý nghĩa thực sự, rằng ma sinh từ tâm, cũng diệt từ tâm. Thần, tâm, ý, hình, thể cùng biến thành sự giác ngộ của y. Thoát khỏi xác phàm, y bước vào ma đạo với uy năng ghê gớm. Nhờ vậy, y có thể bắt đầu cuộc sống mới, nhân lúc Ngũ Hành Định Nguyên trận hé lộ kẽ hở, y liền vùng ra mà đi, không gì kìm giữ y lại được nữa.

Tu vi của Thạch Tinh Ngự cùng đã đạt đến cảnh giới chưa từng có trên đời, chỉ cần nhắc tay cất chân là đất trời rung chuyển. Cửu Linh từng bị nhốt cùng y trong Tam sinh thạch, lẽ ra nên hiểu rất rõ tất cả những điều ấy mới phải. Giống như Thạch Tinh Ngự, nàng cũng chìm đắm trong quyền luyện ba sinh, nắm bắt được từng thay đổi nhỏ nhất của y. Nàng biết suy nghĩ của y, cũng biết y đủ sức mạnh để bảo vệ tình yêu của họ.

Vậy mà, vì sao vào khoảnh khắc trước khi y xuất thế nàng lại lao đầu vào chỗ chết?

Vì sao?

Chẳng lẽ lời ả tuyệt yêu nhợt nhạt này nói là đúng, tình yêu của Cửu Linh với y là hư ảo chẳng? Vậy thì y sống còn có ý nghĩa gì?

Thạch Tinh Ngự nổi giận gầm rống, sấm sét cuồng loạn nổ, vỡ bùng bùng trên bầu trời. Tình yêu, có thật ư? Ba sinh, có thật ư? Nguyên nhân khiến y đau đớn, khiến y oán hận, là có thật ư?

Tô Do Liên lặng lẽ đợi, đợi người đàn ông oai nghi trước mặt hoá thành ma và xé xác cô, đợi nghe tiếng máu bắn tung tóe. Chết đi rồi, sẽ không còn u ám, không còn khổ sở. Trái tim cũng không còn biết đau đớn nữa. Đó có lẽ là kết cục tốt nhất.

Nhưng cơn thịnh nộ của Thạch Tinh Ngự chỉ là biểu hiện, biểu hiện xong thì giận dữ cũng tiêu tan.

Chớp, mấy, ngọn Cẩm Thiên, đều khôi phục lại dáng vẻ bình thường. Thạch Tinh Ngự rũ tay đứng lặng, hơi có vẻ mệt mỏi.

- Ta không hiểu lắm về tình yêu chân thực, trước đây không hiểu, bây giờ cũng không hiểu... Nhưng ta muốn thử tin tưởng rằng thứ lớn lao nhất đời ta là tình yêu chân chính. Bởi thế ta nhất định phải gặp nàng, dù nàng

yêu ta hay không cũng mặc. Nếu trên đời này không có tình yêu thật sự, thì ta đành tin vào trái tim ta thôi.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hô Mưa Gọi Gió Mây Chàng Tan

Tô Do Liên cứng người lại trong tích tắc. Nếu trên đời này không có tình yêu thật sự, thì ta đành tin tưởng vào trái tim ta thôi. Có thể như thế được ư? Thiếu tình yêu mà cũng có thể tin tưởng vào trái tim mình ư? Tô Do Liên thấy lòng lóe lên đố kỵ: Vì sao tình yêu của hã lại vị tha và kiên định đến thế? Vì sao không có kẻ nào cầm gương đi soi rọi quá khứ của hã? Hoặc chính hã không cầm gương đi soi rọi quá khứ của người hã yêu? Cô nghiêng rặng, đứng bật dậy.

T

Thạch Tinh Ngự chìa tay, trong lòng bàn tay y là cuốn Huyền Bệ thiên thư. Trước uy thế của Long hoàng, Thiên thư gia gia cũng phải trở nên ngoan ngoãn, không dám giờ trò gì cả.

Tô Do Liên lạnh lùng nhìn cuốn sách. Cô đã đánh mất tình yêu, nhưng vẫn có người đang bảo vệ tình yêu, lại còn tin rằng đó là tình yêu chân chính. Thật đáng nguyên rủa!

Đúng ra Tô Do Liên đã cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng bây giờ, cô lại bắt đầu nhức nhối. Kế hoạch giết chóc của cô không dừng lại được, nhưng mục đích thì không còn vì giữ gìn tình yêu nữa. Cô chỉ muốn chính mắt trông thấy kết cục lời nói dối của mình. Khi tất cả mọi yếu tố đã đầy đủ, khi Thạch Tinh Ngự đang háo hức chờ đón nàng công chúa của lòng y, thì lại trông thấy một hiện thực đã được sắp sẵn, lúc ấy tình yêu sâu nặng của y sẽ ra sao đây? Lúc ấy, phong thái trầm tĩnh ung dung, sức mạnh ngạo thị thiên hạ, uy lực áp đảo chúng sinh của hã liệu có tan thành tro bụi chỉ

trong tích tắc như tình yêu của tuyết yêu nhỏ bé này không? Lúc ấy, liệu hẳn có xé xác tuyết yêu, để máu ta tóe ra thành đóa hoa cuối cùng nở trong cung điện xanh lam của hẳn không? Tô Do Liên thầm nghĩ một cách độc ác. Cô buộc mình phải nham hiểm lên, nham hiểm nữa. Phải như vậy thì trái tim cô mới ngừng đau đớn. Mở to mắt nhìn bị kịch đánh mất tình yêu của người khác, lòng ta mới không còn nhức nhối. Xem vở kịch đời của người khác, thấy người ta thích thú hoặc rơi lệ trong bi hoan ly hợp, ta sẽ quên đi bản thân mình. Xem vở kịch đời của người khác, rồi lặng lẽ đợi sự giải thoát cuối cùng.

Tô Do Liên bắt đầu vạch vẽ các đường nét của Ngũ Hành Định Nguyên trận. Bốn con rồng thần không đủ dũng khí đã kháng cự, bởi chúng không dám cưỡng lệnh Long hoàng.

Huyền Thiên Bá Hải long tránh ánh mắt Tô Do Liên, nhưng cô biết hẳn có cơ hội là nó sẽ xé cô làm trăm mảnh mà không trừ trừ mây may. Nó không thể hận Long hoàng được, vì thế đành trút hờn oán vào cô. Thanh Đế Chân Khí long quấy đuôi đi qua Tô Do Liên:

- Kinh khủng! Hồng nhan hoạ thủy...

Ngọc Đình Xích Tiến long mềm nhũn cả mình, cứ đi một bước lại dừng một bước, lập cập tiến vào tâm trận:

- Đây là lần cuối cùng, đây là lần cuối cùng rồi phải không?

Tô Do Liên gật đầu, muốn dùng cử chỉ đó để vực dậy chút dũng khí tan nát của Ngọc Đình Xích. Bạch Cực Kinh Thế long, như mọi khi, lại hào sảng hô lớn:

- Vào việc thôi!

Cột sáng xanh hư ảo xuất hiện, ánh xanh nhạt tương lự phán chiếu lên bầu trời phía tây, soi rọi đường nét một cung điện xây trên Thánh hổ. Ánh

xanh từ trong cung điện bắn ra, lơ mờ có thứ gì đó vù vù luân chuyển bên trong, nhưng không rõ hình dáng. Núi tuyết vây quanh, Thánh hồ giống một nàng tiên say ngủ. Thạch Tinh Ngự nhíu mày:

- Lạc Thăng Luân cung! Lạc Thăng Luân cung của Đại Nhật Chí! Tuyết Thiên phong, vật thứ tư trong ám chỉ Tứ Bảo được cất giữ trong Lạc Thăng Luân cung ư?

Lý Huyền nằm trên đất, lòng đau như cắt. Tình yêu luôn thích giày vò kiểu có đôi có cặp. Tô Do Liên khổ sở thế nào, thì Lý Huyền cũng khổ sở thế ấy. Hai bàn tay nắm đầy băng tuyết, gã hậm hực động mạnh xuống đất, đến nỗi máu tóe cả ra. Lý Huyền không giỏi che giấu cảm xúc của mình. Thiên thư thương xót nhìn gã:

- Nhóc con, người nên học cách lãng quên!

Lý Huyền tuyệt vọng lắc đầu:

- Nhưng ta không thể nào quên được. Thiên thư gia gia, người giúp ta với!

Thiên thư thở dài:

- Đi tìm Tuyết Thiên phong đi, Tuyết Thiên phong có thể giúp người.

Lý Huyền chật vật lặp lại cái tên:

- Tuyết? Thiên? Phong?

o O o

Thạch Tinh Ngự và Tô Do Liên đứng trên Thánh hồ. Long khí bàng lãng nâng hai người lơ lửng trên không. Bốn bề là những ngọn núi tuyết tịch tịch, dưới chân là nước hồ thăm thẳm. Thạch Tinh Ngự khẽ cất tay, nước hồ bèn rẽ ra, thông xuống tận đáy. Cả cua trong hồ kinh hoàng, dạt tránh uy

nghiêm của Long hoàng. Một cung điện nguy nga xuất hiện giữa lòng hồ. Đó là một cung điện hoàn toàn bằng pha lê, trông thì trong suốt, nhưng tinh tưởng như Thạch Tinh Ngự mà cũng không nhìn thấu được vào bên trong. Rất nhiều hình bóng mờ mờ liên tục xuyên qua xuyên lại trong cung điện pha lê ấy, nhưng nhìn kỹ thì lại chẳng thấy chúng đâu nữa. Những hình bóng ấy như giao hoà của sáng và tối, vừa chân thực vừa hư ảo, không thể nào nắm bắt mà lại thấm thấu khắp mọi nơi. Thạch Tinh Ngự lộ vẻ trịnh trọng.

Hai người tà tà hạ xuống trước cửa cung điện. Một chiếc bàn ngọc xuất hiện trước mặt họ, trên bàn ngọc khắc năm chữ lớn theo lối triện: “Mạn đà la mật cảnh”.

Thạch Tinh Ngự lại nhíu mày lần nữa. Tô Do Liên không tìm được tò mò:

- Sao vậy? Mạn đà la là hình ảnh của vũ trụ, cũng là luân hồi...

Thạch Tinh Ngự cau mày, chậm rãi đáp:

- Trận pháp Mạn đà la này là di vật từ thời thượng cổ, nghe đồn từ thuở khai thiên lập địa đã tồn tại rồi, về sau Giáo chủ Đại Thừa là Đại Nhật Chí tu thành chính quả, bèn biến nó thành nơi ký thác thân mình. Sau khi được Thiên Trúc, Đại Thực nghênh đón làm quốc sư, ông ta chuyển đến ở núi Vĩnh Nhật. Mạn đà la trận thành ra hoang phế. Nhưng tác dụng diệu kỳ của nó thì không hề hư tổn. Muốn lấy Tuyết Thiên phong, e rằng rất khó khăn đây.

- Còn khó khăn hơn cả việc lấy Nê Lê bàn từ tay Tuyết Ẩn ư?

Thạch Tinh Ngự lắc đầu:

- Tuyết Ẩn có điều hổ thẹn trong lòng nên không chịu động thủ, nếu không mọi việc sao dễ dàng đến thế? - Y thở dài, cầm lấy tay Tô Do Liên - Nói nhiều cũng vô ích. Cứ vào hăng!

Hai người vừa lại gần, cung điện pha lê liền xoay tít mù, tạo ra một hấp lực kinh khủng hút luôn lấy bọn họ. Xong xuôi, cung điện trở lại hình dáng cũ, yên bình, không có gì đổi khác.

Một lúc lâu sau, trên không trung xuất hiện một bóng người.

Lý Huyền.

Mới một ngày trôi qua mà bao nhiêu nét vui vẻ, tinh nghịch nơi khuôn mặt gã đã hoàn toàn chìm lịm. Sự trưởng thành khiến cho đau khổ tích tụ, rắc đầy lên vầng trán gã. Gã khàn giọng hỏi:

- Thiên thư gia gia, ở đây phải không?

Thiên thư cẩn thận quan sát xung quanh rồi trang trọng nói:

- Với đôi mắt đầy quyền năng của ta thì đúng đấy!

Lý Huyền không nói gì nữa, điều khiển Ngũ Vân chiến hải bay vút về cung điện pha lê. Cung điện lại nuốt chửng gã y như với hai người lúc trước, không để lại chút vết tích nào. Ba người như biến mất tăm trên thế gian. Cũng có thể nói, trên thế gian này, hình như chưa bao giờ tồn tại ba con người ấy cả.

o O o

Thạch Tinh Ngự vừa đáp xuống, liền đứng trơ như tượng. Trên đời này chẳng có mấy việc khiến Long hoàng phải kinh ngạc, nhưng bây giờ, y không sửng sốt không được.

Bọn họ đang đứng ở một quảng trường bao la, cung điện pha lê đã biến đi đâu mất. Bao quanh quảng trường là bình nguyên tối tăm vô tận, nền quảng trường rải đầy đá nhọn lóe chóm như mũi dao, giống những vệ sĩ hung tợn bảo vệ cho quảng trường. Phóng mắt nhìn đi, không biết đến đâu

là cùng. Bọn họ đã đến một nơi kì dị, một nơi không ăn nhập gì với cung điện pha lê.

Nhưng điều đó không đủ khiến Thạch Tinh Ngự kinh ngạc.

Còn một điều kì dị hơn là, trên quảng trường này đang chen chúc lúc nhúc những người là người, ai nấy đều mắt mũi đờ đẫn, thân hình gơ xương, khắp mình từ đầu xuống chân đen kịt một màu, dáng còm cõi như đàn quỷ đói, giương mắt nhìn hai người. Bọn chúng đăm đăm nhìn Thạch Tinh Ngự và Tô Do Liên, như thể đang chờ họ tới.

Nhưng cảnh tượng này cũng không đủ khiến Thạch Tinh Ngự kinh ngạc.

Điều kì dị nhất là, Thạch Tinh Ngự đột nhiên phát hiện, quyền năng hùng mạnh của y, vào tới môi trường quái gở này bỗng tan loãng đi hết, không thể nào vận dụng được. Tất cả tu vi bản lĩnh của y đều mất tăm tăm tích, khiến y chỉ còn sức lực như một người bình thường mà thôi.

Sao lại thế được? Tu vi của y còn thọ hơn trời đất, ai đã cướp mất vậy? Không nhịn được, y hỏi Tô Do Liên:

- Người thì sao?

Tô Do Liên lãnh đạm đáp:

- Có sao đâu. Chỉ là mọi võ công pháp thuật đều tan biến cả rồi.

Câu trả lời xác nhận cho cảm giác của Thạch Tinh Ngự. Y ngẩng đầu nhìn trời, trên trời là một vùng đen kịt huyền bí, nhìn không thấy tận cùng. Không có thái dương, không có mặt trăng, không tinh tú. Ánh sáng trong thế giới này không hiểu là từ nguồn nào ra, càng không hiểu là đến đâu thì cạn. Thạch Tinh Ngự cau mày.

Bỗng nhiên, từ giữa đám người đen đúa gày gò kia bước ra một lão già, lão ta cao to hơn bọn còn lại, mắt cũng có vẻ tinh táo hơn. Lão chìa tay ra với Thạch Tinh Ngự:

- Chào mừng đến với thế giới của Tuyết Thiên phong!

Thạch Tinh Ngự nhíu nhíu mày. Chỉ ít thì lời lão già cũng chứng tỏ là bọn họ không đèn nhầm chỗ.

- Tuyết Thiên phong ở đâu?

Lão già đáp rất chậm chạp, tựa hồ mỗi từ mỗi chữ đều phải vận đến rất nhiều sức lực:

- Tuyết Thiên phong luôn ở nguyên chỗ của nó, đáng tiếc là không ai trông thấy cả thôi.

Lão quay mình nhường lối. Những người đứng quanh lão đều lộ vẻ kính sợ, nhất loạt dẹp ra nhường đường.

Bấy giờ, Thạch Tinh Ngự và Tô Do Liên trông thấy Tuyết Thiên phong.

Một cột ngọc vươn thẳng lên từ phía bên kia quảng trường, cao tới mấy chục trượng. Cột ngọc nhẵn bóng, tinh khiết, trên đỉnh lấp lánh ánh sáng dịu dịu.

Thứ ánh xanh ở người Tô Do Liên cũng nhấp nháy theo, chứng tỏ nó chính là mục tiêu mà họ đang tìm - Tuyết Thiên phong. Đó cũng là khởi nguồn của mọi ánh sáng trên thế gian này. Thạch Tinh Ngự nắm tay Tô Do Liên, dắt cô đến gần cột ngọc. Y ngẩng đầu nhìn ánh sáng xanh trên đỉnh cột. Già như bình thường, y chỉ cần lay khẽ ngón tay là có thể đạp gió mà lên, lấy Tuyết Thiên phong xuống, nhưng bây giờ y chỉ biết nhìn nó mà thờ ãi khao khát.

Cột ngọc trơn đến nỗi không bám được, lại vừa to vừa cao, không tài nào trèo lên nổi. Hay lập một cái tháp bên cạnh chẳng? Nhưng môi trường này chẳng có một vật dụng gì, lấy nguyên liệu đâu mà dựng tháp?

Thạch Tinh Ngự nín lặng.

Lão già bước đến bên y, cũng ngẩng đầu nhìn Tuyết Thiên phong. Hào quang của Tuyết Thiên phong chiếu lên khuôn mặt hốc hác của lão, giống như một dòng suốt mát:

- Để lấy Tuyết Thiên phong, chỉ có một cách.

Câu nói đánh động Thạch Tinh Ngự, y chú ý lắng nghe. Ánh mắt lão già nhuốm bi thương:

- Đánh đổi bằng con người mà người yêu thương nhất. Chỉ cần người sẵn lòng từ bỏ ký ức về người mà người yêu thương nhất, thì nỗi nhớ của người sẽ biến thành bậc thang, giúp người leo được tới vị trí của Tuyết Thiên phong. Thật công bằng, phải không? Muốn lấy được thứ quý giá nhất, thì phải đánh đổi bằng thứ mình trân trọng nhất.

Thạch Tinh Ngự choáng người.

Muốn lấy được Tuyết Thiên phong thì phải quên đi người mà y yêu nhất, để niềm thương nỗi nhớ khắc cốt ghi tâm của y sẽ biến thành bậc thang, đưa y tới đích.

Điều kiện này là công bằng, hay là tàn nhẫn?

Dưới hào quang của Tuyết Thiên phong, ánh mắt Thạch Tinh Ngự lộ rõ xao động. Nếu lấy Tuyết Thiên phong xuống mà phải quên người yêu thương nhất thì còn cần Tuyết Thiên phong làm gì? Y chăm chú nhìn Tuyết Thiên phong trên đỉnh cột ngọc. Hào quang của Tuyết Thiên phong cũng

như đang chăm chú nhìn lại y, ánh sáng lung lay, như đang cất lên tiếng hát không lời:

- Lên đây, lấy ta xuống đi... Lấy ta xuống...

Thạch Tinh Ngự lạnh lùng nói:

- Ta không bao giờ đánh đổi với ai.

Bùng một tiếng, một con rồng trong suốt từ nội thể y bùng ra, lượn vòng trên không. Con rồng đó là bản tướng nguyên thân của y, hoàn toàn không phải do phép thuật luyện thành, bình thường đều ẩn kỹ trong người y, chỉ khi nguy cấp nhất mới thức tỉnh. Mỗi lần xuất hiện nó đều khiến trời long đất lở, uy thế áp đảo bốn phương. Cho dù là lúc này, lúc Thạch Tinh Ngự đã mất đi mọi bản lĩnh, khiến con rồng cũng mất đi vòng hỗ trợ của pháp bảo và dị năng, thì nó vẫn mạnh mẽ uy vũ, như cầu vồng vắt ngang nền trời. Con rồng gầm rít lượn vòng, lao lên cột ngọc. Đầu rồng húc đúng thân cột, làm phát ra âm thanh rạn vỡ.

Lão già tái mét mặt, la lên thảm thiết:

Đám đông xác xơ nọ cũng rống lên khiếp đảm: “Đừng!” và ùn ùn xô lại, muốn ngăn cản Thạch Tinh Ngự.

Nhưng không kịp, biến cố đã giáng xuống.

Tiếng động âm âm từ bốn phương tám hướng nổ ùng ùng một cách bí hiểm, bầu trời đen thăm thẳm trên cao bắt đầu cuộn lên ùng ục như bị đun sôi. Mọi người đều thở dài nã nuột, họ không buồn để tâm đến Thạch Tinh Ngự nữa mà ngồi xồm xuống ôm đầu, xúm xít lại với nhau.

Tiếng nổ càng lúc càng dữ dội, Thạch Tinh Ngự cũng phải ngằm ngằm kinh hãi. Y kéo Tô Do Liên lại, đứng chắn lên trước mặt cô, dùng thân thể mình để che dòng lửa ngàn ngạt đang Ông ộc tuôn về. Tuy không còn thứ

oai phong như trời nũa, nhưng y đã từng trải bao nhiêu tôi luyện, những cách thức tấn công bình thường không đủ khiến y tổn hại.

Trời đang run rẩy, giống như đang đau đớn vì bị cắn xé. Đột nhiên, một cơn rung lắc ghê hồn, một đám mây đen tù mù vụt nứt ra, một khối hoả nham xé gió lao xuống, nện thành xuống quàng trường.

Những tiếng la thảm thiết vang lên, vô số tấm thân còm cõi bị quật dẹp lép, máu thịt văng tơi bời. Hoả nham liên tục lao ra, hết như cánh tai hoạ ngày tận thế tung hoành trên mảnh đất đã bị lãng quên này.

Đó là cơn giận của trời.

Nhưng Thạch Tinh Ngự không hề đổi sắc mặt. Y là Long hoàng, hễ muốn thứ gì thì y sẽ giành lấy bằng được. Để thoả mãn những ước muốn của y, thấy phơi đã nhiều, máu đổ không ít, y cũng quen với cảnh tượng đó rồi.

Con rồng khổng lồ vờn trên cây cột, ngửa mặt gầm rống, đột ngột quay đầu lại rầm rập lao xuống.

Ừng... Cột ngọc rền lên. Trời cao gào thét trước cảnh Thạch Tinh Ngự chọc giận cao xanh.

Hoả nham phụt ra càng nhiều thêm, mấy chục dòng thác lửa dài thượt múa may thịnh nộ, quật ầm ầm xuống với sức mạnh huỷ diệt.

Đúng là thảm cảnh của ngày tận thế.

Những con người gày đét kia không tránh kịp, bị đè nghiêng đến đứt chân đứt tay, máu thịt văng khắp mặt đất. Vết máu đen kịt nổi bùn từng đám trong không trung, hoá thành bụi trần, phát tiếng ai oán hết như cạo xương róc tuỷ, như tiếng tù và địa ngục vang vọng dưới vòm trời đen ngòm khiến nhân gian ghê khiếp.

Thạch Tinh Ngự không buồn đếm xia, con rồng của y hết lần này đến lần khác xô vào cột ngọc.

Ta muốn tình yêu của ta, mặc kệ người đời máu chảy thành sông.

Tô Do Liên túm tay y:

- Dừng lại!

Thạch Tinh Ngự nhìn sang cô:

- Trước khi người đến Cấn Thiên, ta đã sắp sẵn một kế hoạch khác rồi. Chỉ cần đem mười vạn người và mười vạn ma làm vật tế thì có thể mở cửa cõi u minh cho thông đến thế giới này. Lúc ấy ta cũng sẽ cứu được vong hồn Linh nhi. Bây giờ, nếu thiếu Tuyết Thiên phong thì Ngũ Hành Định Nguyên trận thành vô dụng. Ta muốn gặp Linh nhi, chỉ còn cách này thôi. Người muốn ta tiếp tục hay để ta về giết mười vạn người và mười vạn ma?

Thiên thạch rơi ầm ầm. Giọng Thạch Tinh Ngự cực kỳ bình tĩnh, nhưng chẳng khác nào búa tạ giáng vào lòng Tô Do Liên.

Cô bỗng cảm thấy, y sao mà xa xôi. Y mãi mãi là một đấng vương chủ chễm chệ trên cao nhìn xuống vạn vật dưới thế gian này. Y không biết đau khổ, không biết vui sướng, mọi vật trên thế gian đôi với y chỉ có một ý nghĩa mà thôi. Đó là cung phụng. Cung phụng cho y như cung phụng một vị đế vương.

Y đòi hỏi và cướp đoạt, uy nghiêm của y phủ bóng xuống hết thảy. Nhưng không nên như thế này, tuyệt đối không thể như thế này. Tô Do Liên vô thức thốt lên:

- Thực ra...

Một tảng thiên thạch khổng lồ mang theo lửa và gió lao phập xuống chỗ họ. Điểm khác biệt là, tảng thiên thạch này vừa giáng xuống vừa ngùn lên u u. Khi tiếng động khe khẽ đó lan đi hết, thiên thư chật vật bò ra khỏi ruột tảng thiên thạch, ngời lên đầu nó, lúng túng mỉm cười chào hai người:

- Chúng ta lại gặp nhau!

Lý Huyền ư? Mặt Tô Do Liên lạnh hẳn đi. Cô không muốn nhìn thấy Lý Huyền nữa. Nhưng chứng kiến gã ngã đau như vậy, cô không khỏi động lòng. Ai đến thế giới này cũng mất hết võ công, mọi pháp bảo biến thành vô hiệu. Lý Huyền mà không có pháp bảo hộ thân, lại lừ trên cao như thế đâm bổ xuống, thử hỏi yên ổn sao được?

Sao ta lại lo lắng cho hắn? Tô Do Liên bặm môi, gắng sức đánh mặt lại. Tình yêu của cô và gã đã vò nát vào khoảnh khắc Lý Huyền giơ chiếc gương kia lên. Cô sẽ giúp Thạch Tinh Ngự tìm bốn vật báu, để được chứng kiến một tình yêu khác tan rã sụp đổ. Sau đó, sống hay chết cũng được, cô chẳng bận tâm. Cô muốn làm một tuyệt yêu độc ác, khiến thế giới này ngập đầy máu me của tình yêu.

Lý Huyền khó nhọc bò dậy, ngược mắt nhìn thấy ngay Thạch Tinh Ngự và Tô Do Liên. Họ đang đứng nắm tay nhau, Long hoàng dùng thân mình che đỡ dòng thác lửa cho Tô Do Liên.

Một cảnh tượng đẹp mắt làm sao! Mặt Lý Huyền tái nhợt đi. Gã từ từ đứng thẳng dậy, duỗi ngón tay ra, dững cảm trở vào Long hoàng và Tô Do Liên:

- Người, và người! Ta hận các người.

Gã quay ngoắt mình, tiến về phía Tuyết Thiên phong.

Ánh sáng diu diu trên đỉnh cột nhấp nháy. Biết rằng sắp được hưởng một màn phụng sự mới, Tuyết Thiên phong bèn nồng nhiệt đón chào tín đồ của

mình.

Hắn muốn lấy Tuyết Thiên phong? Tô Do Liên thót tim. Vì sao hắn lại làm vậy?

- Để ta giúp các người lấy Tuyết Thiên phong xuống. Vì ta muốn quên cô.

Lý Huyền giang hai tay, lăm lăm với cây cột ngọc:

- Quên hết những đau khổ này, quên hết những lời từng thề ước, quên hết mọi điều gấn bó hai chúng ta - Gã quay phắt đầu lại. đôi mắt đỏ hoe trừng trừng nhìn Tô Do Liên.

- Vì sao cô không giải thích với ta? Vì sao?

Dứt lời, gã lao vào cột ngọc.

Đỉnh cột phát ra một tiếng reo khê, như tiếng đồng hồ tịch mịch gõ vào nơi mềm yếu nhất của trái tim. Tô Do Liên bỗng thấy lòng chưa xót như đang đánh mất một thứ gì quan trọng. Không kịp được, cô chìa tay ra cho Lý Huyền:

- Đừng!

Lý Huyền không ngoảnh đầu, cứ thế xô mình vào cột ngọc. Tiếng động giòn tan nhẹ nhàng ôm lấy gã. Trái tim gã âm thầm nổi lên một cái bóng, sau đó biến thành một ảo ảnh nhợt nhạt. Chỉ tích tắc, tất cả mọi thứ ngưng kết từ chuyện cũ đều đã tràn lên tim.

Ở một nơi xa xôi nào đó, liệu có cố hương của chúng ta không?

Ở đó liệu có một tục lệ kỳ cục là nam tử muốn cưới người con gái mình yêu thì phải lên trời xuống đất, hàng long phục phượng, trải qua bảy thử thách vì cô ấy hay không?

Tô Do Liên trào nước mắt.

Áo ảnh bùng ra, nhẹ nhàng, êm ái, giống như tình yêu đang xói mòn đi. Bàn tay chia ra của Tô Do Liên dừng khựng giữa Ivng chừng, rồi yếu ớt rơi xuống thành một đường cong trong khoảng không. Được ảo ảnh nâng đỡ, Lý Huyền bay lên chỗ ánh sáng xanh của Tuyết Thiên phong. Ánh xanh của ảo ảnh nhập thành một thể với hào quang của Tuyết Thiên phong, rồi đổ xuống. Cái gọi là tình yêu cũng ào ào đổ xuống, vỡ vụn ra trong tích tắc.

Lý Huyền từ từ mở mắt, trong hai bàn tay gã là một dải sáng xanh nho nhỏ. Không ai nhìn rõ hình dáng của nó, nhưng chỉ cần nhìn vào thì ai cũng lập tức hiểu ra rằng đây chính là Tuyết Thiên phong. Tuyết Thiên phong vốn náu kín trong đáy tim mỗi người. Là ý nghĩ tà ác nhất trong lòng người ta, không thể nắm bắt, và không thể nào né tránh được.

Tuyết Thiên phong trượt khỏi lòng bàn tay Lý Huyền, rơi vào lòng bàn Thạch Tinh Ngự.

Thạch Tinh Ngự lặng người.

Mất đi tình yêu chân chính mới có thể lấy được Tuyết Thiên phong. Trước sự trá giá nặng nề ấy, ngay Thạch Tinh Ngự cũng phải biến sắc. Y nhìn Lý Huyền:

- Cảm ơn người.

Ánh mắt Lý Huyền trống rỗng, gã ngơ ngác hỏi:

- Ta vừa làm gì thế? Sao ta chẳng nhớ gì cả?

Tô Do Liên chăm chú nhìn gã:

- Người còn nhớ ta không?

Khi nói câu đó, giọng cô khô khốc, chờ đợi phán quyết của số mệnh. Lý Huyền nhìn cô hồi lâu, mắt thoáng qua một tia nghi hoặc:

- Cô là ai?

Tô Do Liên nhắm mắt, lệ ứa ra. Phải quên đi người yêu thương nhất thì mới lấy được Tuyết Thiên phong. Cô là người mà gã yêu thương nhất. Bởi vậy, người mà gã quên chính là cô. Còn có gì không thể tha thứ được chứ? Cho dù gã đã làm bao điều lầm lỗi với cô, cô đều tha thứ hết. Bởi vì đằng nào thì gã cũng yêu cô, chẳng qua tình yêu của gã hơi lỗ mãng, hơi ấu trĩ mà thôi.

Tô Do Liên ôm Lý Huyền vào lòng. Ánh mắt vẫn thất thần, gã ngoan ngoãn ngả vào ngực Tô Do Liên, không hề chống cự. Tô Do Liên ôm gã như ôm một đứa trẻ vô tri, lòng cô tràn ngập những cảm xúc êm đềm. Trong mỗi người đàn ông đều có một đứa trẻ, mỗi xẻ hẳn ra thì sẽ trông thấy nó. Trong cái vỏ kiên cường luôn ẩn náu một trái tim mềm yếu khao khát được bảo vệ. Đàn ông thường xuyên che chắn nó để không ai trông thấy. Họ hy vọng mọi người chỉ nhìn thấy sự kiên cường bền vững của mình thôi. Nhưng trong những tình huống bất ngờ, đứa trẻ trong trái tim họ liền nhảy ra, xé lớp nguy trang vững chắc, để lộ hết yếu mềm.

Tuyết Thiên phong đã mổ xẻ Lý Huyền, vt thế mọi người đều trông thấy đứa trẻ ấy. Đứa trẻ bơ vơ, vừa mất hết những ký ức về ái tình.

Tất cả đều vì Tô Do Liên.

Tô Do Liên quyết định quên hết những lầm lỗi Lý Huyền đã làm với mình. Cô muốn đối xử với gã thật tốt, để gã yêu cô trở lại. Cô sẽ chăm sóc gã từng li từng tí, để gã cùng trưởng thành với tình yêu. Đang cảm nhận niềm hạnh phúc, cô chợt nghe Thạch Tinh Ngự nhắc:

- Chúng ta về thôi!

Đã lấy được Tuyết Thiên phong, họ còn cần ở lại cái nơi đáng ghét này làm gì?

Họ quay gót, bước ra ngoài. Lý Huyền bỗng thảng thốt kêu lên:

- Các người đi đâu thế? Vì sao ta không trông thấy đường? Vì sao?

Đường đang trải ra trước mặt Thạch Tinh Ngự và Tô Do Liên, nhưng Lý Huyền lại hoang mang dừng bước, khuôn mặt lộ vẻ khiếp đảm. Trước mặt gà là một vùng hỗn mang, bất kể gã gắng gông sức thế nào cũng không thể bước qua. Họ cùng tiến lên trước, nhưng cảnh tượng trước mặt Tô Do Liên và Thạch Tinh Ngự hoàn toàn khác cảnh tượng trước mặt Lý Huyền.

Đằng sau có tiếng thở dài bi lụy:

- Người nào mất đi tình yêu quý giá nhất thì sẽ lạc lối về. Giống như chúng ta, người sẽ vĩnh viễn bị nhốt lại trong thế giới của Tuyết Thiên phong - Lão già thở dài xong, chậm rãi tiến đến gần họ - Ta và mỗi người ở đây đều từng như các người, sò hữu võ công tuyệt thế, có danh tiếng, có uy tín, có cuộc sống hoàn mỹ, chúng ta đến tìm Tuyết Thiên phong, để rồi bị cấm cố vĩnh viễn.

Lão trở Lý Huyền:

- Người cũng không đi ra khỏi thế giới này được đâu. Một ngày kia người cũng sẽ giống bọn ta, già nua, suy yếu, khô xác, tuyệt vọng, lấm lem. Sẽ thế đấy! Nhất định sẽ thế!

Khuôn mặt Lý Huyền ngập tràn khiếp hãi, gã rú lên:

- Không, ta không thể như thế, ta không thể như thế được!

Gã ôm chầm lấy Tô Do Liên, như thể cô là chỗ dựa duy nhất của gã vậy. Gã nắm lấy vạt áo cô, khư khư không buông. Nổi run rẩy từ người gã

truyền cả sang Tô Do Liên. Cô cảm nhận được một cách sâu sắc, rằng gã trơ trọi và sợ hãi biết nhường nào.

Bất kể gã nhớ hay không nhớ cô, thì vào lúc nguy nan nhất, bản năng gã cũng khiến gã muốn ở bên cô. Đó là sự tin tưởng thuần túy, bởi vì thuần túy nên rất vững vàng và rất thẳng thắn. Tô Do Liên thấy lòng tràn nỗi hổ thẹn, giá lúc trước cô hiểu được tâm ý của của Lý Huyền thì đã không sinh nghi như vậy. Nhưng cô không hiểu.

Cô cũng như Lý Huyền, dùng sự hoài nghi của mình để làm tổn thương người mà mình yêu nhất.

Sau này sẽ không thể nữa. Cô thầm nhủ với bản thân và với Lý Huyền. Cô nhẹ nhàng ôm lấy Lý Huyền, dịu dàng nói:

- Đừng sợ, thiếp sẽ ở bên chàng. Mãi mãi ở bên chàng.

Đó là một lời hứa, cô không thể bỏ gã cô độc ở nơi này được. Gã không thể thiếu cô. Câu nói vừa dứt, con đường trước mặt cô cũng tan biến.

Lão già thở dài. Đây chính là ma lực của Tuyết Thiên phong, mỗi người đều phải trả giá cho lời hứa hẹn. Tô Do Liên không hề hối hận vì quyết định của mình. Đây chính là đồng hoang của cô. Nơi cấm cố trái tim chính là là đồng hoang, không có người đến, cũng không có ai đi ra khỏi được. Ở đây, Lý Huyền sẽ không thể biến thành ma vương, còn cô có thể ôm ấp thể lương, chăm chút tình yêu. Cho dù sớm muộn gì nó cũng tan vỡ, cô vẫn đủ sức ghép lại từng mảnh từng mảnh một, đưa nó trở về hình dạng ban đầu. Cô ôm Lý Huyền vẫn trong bộ dạng ngây ngô, bỗng nhiên cảm thấy mãn nguyện. Cuối cùng cô cũng có thể giữ Lý Huyền ở lại đồng hoang của mình được rồi. Tình yêu của cô sẽ không bao giờ trầm luân thành ma cả. Cô ngẩng đầu, nói với Thạch Tinh Ngự:

- Ông đi đi! Đẳng nào ông cũng gom đủ ám chỉ Tứ Bảo rồi.

Ngoài cô, không ai có thể vùi lấp uy thế của Long hoàng, bởi vì không ai biết được bí mật đó. Tình yêu của cô đã tròn vẹn, cô không muốn nhìn thấy thời khắc Thạch Tinh Ngự đối mặt với thất vọng.

Bộp một tiếng khẽ.

Tuyết Thiên phong bỗng gây làm đôi trong lòng bàn tay Long hoàng. Tất cả mọi người đều chết sững. Tô Do Liên hãi hùng kêu lên:

- Vì sao? Vì sao ông lại làm thế?

- Chẳng vì sao cả - Thạch Tinh Ngự điềm đạm trả lời - Thạch Tinh Ngự không bao giờ nợ ân tình của ai hết.

Y túm lấy tay Tô Do Liên, một lần nữa lại tiến đến chân cột ngọc. Một nỗi chua chát len lỏi, rồi dâng ngập trái tim Tô Do Liên. Có không hiểu, không biết, không rõ đây là cảm xúc gì, cô không biết nên từ chối hay nên đón nhận. Cô thử rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay Thạch Tinh Ngự, nhưng không được. Bàn tay kia của cô đang nắm tay Lý Huyền, nhưng run lên nghi hoặc.

Vạn vật như ngưng đọng.

Khuôn mặt lão già lộ vẻ khác lạ. Tựa như bi thương, lại như hoan hỉ. Tựa như tuyệt vọng, lại như hy vọng:

- Vì sao? Vì sao chúng ta không thể nào thoát khỏi ma lực của Tuyết Thiên phong, vì sao người thì có thể?

Tất cả đám người đen đúa khô đét cùng buột thở dài, đoạn từ từ biến mất, hoá thành vô vàn bóng hình mờ nhạt, như tồn tại, lại như không tồn tại. Tất cả mọi thứ xung quanh đều tan biến, cung điện pha lê tái hiện.

Ba người lại đang đứng chính giữa cung điện, trước mặt là cây cột ngọc, nhưng bây giờ nó chỉ cao đến thắt lưng người ta, bên trên đặt Tuyết Thiên phong. Ánh xanh nhạt của Tuyết Thiên phong bao trùm ba người, lung lay mãi, bao nhiêu ảo ảnh loáng lên rồi tan biến trong ánh sáng đỏ.

Hệt như một giấc mộng dài. Thạch Tinh Ngự trầm ngâm hồi lâu rồi chìa tay ra nhắc lấy Tuyết Thiên phong.

Hệt như vừa tỉnh mộng. Y siết chặt lấy nó.

- Cuối cùng cũng đủ - Tô Do Liên khẽ thở dài.

Lý Huyền đứng sau lưng cô, không nói một lời.

o O o

Từ ngày ở Lạc Thăng Luân cung trở về, Lý Huyền như biến thành con người khác. Gã không còn vui vẻ, không còn bông đùa những câu vô vị, cũng không làm ồn quậy phá nữa. Gã trở nên lặng lẽ, khi không ai nói chuyện với gã, gã cứ ngồi yên một mình, trầm tư mặc tưởng. Nhỡ ai đột ngột hỏi điều gì, gã không đáp được ngay. Gã biến thành chậm chạp, ngơ ngác, không còn nhanh nhẹn láu lỉnh như hồi xưa. Thiên thư nói đó là do trái tim của gã đã khuyết một miếng lớn, rất lớn.

Thứ mà Tuyết Thiên phong lấy đi không chỉ là cảm xúc yêu đương của Lý Huyền, mà còn là mọi hồi ức liên quan đến tình yêu. Không ai tưởng tượng nổi, hồi ức ấy sâu sắc và quý giá đến thế nào trong trái tim Lý Huyền. Có lẽ là tại ấu thời cô độc lang thang đã khiến gã biết nâng niu tình cảm đó. Trong đáy lòng gã, luôn ẩn chứa nỗi cô độc, sợ hãi, chẳng qua bình thường đều bị những trò náo nhiệt che lấp, mãi cho đến khi mất đi rồi mới nhận ra vết thương để lại sâu biết ngần nào. Cũng may là với Tô Do Liên, gã bộc lộ một niềm quyến luyến vô cùng sâu sắc.

Gã không nhớ cô là ai, hoàn toàn quên mất bất cứ chuyện gì liên quan đến cô. Hễ có Tô Do Liên ở bên, gã đối ra đặc biệt yên bình, nhưng hễ rời cô, gã lại bồn chồn bất an, cứ cau mày nhăn mặt hoài.

Tô Do Liên cảm thấy hối hận khôn nguôi. Tại cô, chính là vì cô, Lý Huyền mới thành ra bộ dạng này. Nếu cô hiểu lòng gã, nếu cô đừng kiên trì ở lại Đại Ma quốc, thì vết thương của cô và Lý Huyền không đến nỗi sâu hoắm như thế này. Gã chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ tổn thương vì sự nông nổi của mình. Nhất định cô phải bù đắp đầy đủ cho gã, cô muốn gã yêu cô lần nữa.

Bởi vậy khi Lý Huyền trầm tư, Tô Do Liên thường kể một câu chuyện cho gã nghe. Có một tuyết yêu nhỏ bé, sống trên đồng tuyết hoang vu lạnh lẽ. Tuyết yêu thanh khiết và cô độc, nhiều người lần lượt vào đồng tuyết hãm hại cô, dày ải cô, khiến thân thể cô đầy vết nhơ. Nhưng cô kiên cường mà sống, bởi tin rằng sẽ có một thiếu niên sẵn sàng trải qua bảy thử thách chỉ để được đến trước mặt cô, thổ lộ một tiếng yêu thương. Một ngàn năm nay, cô thiết tha chờ đợi thiếu niên ấy, đồng thời trải qua một ngàn lần bị giày vò lừa dối và phản bội.

Những người luôn miệng nói yêu cô ấy, chẳng qua chỉ muốn dòm ngó thân thể cô, dòm ngó nguyên đan độc nhất vô nhị của cô. Cô những tưởng, lòng cô đã nguội lạnh, không còn yêu ai được nữa, cũng không để xảy ra lần phản bội thứ một ngàn lẻ một nữa. Nhưng một ngàn năm sau, lại có một tên lưu manh tinh quái nhớ nhăng, ngậm cọng cỏ đuôi chó nơi khóe miệng, thiết tha nói với cô: “Lần này kết cục sẽ khác. Bởi vì thiếu niên thứ một ngàn lẻ một chân thành hơn ai hết”. Thế là, cô tin gã, tin vào lần thứ một ngàn lẻ một. Cô muốn hết lòng hết dạ yêu gã, tha thứ cho mọi lỗi lầm của gã, bởi vì cô biết gã thật bụng yêu cô. Bởi vì, gã đã vượt qua mọi thử thách. Câu chuyện này thực dài, lần nào kể, Tô Do Liên cũng đầm đìa nước mắt.

Khi cô khóc, Lý Huyền cũng lăn chã lệ rơi. Gã tựa vào cô, khuôn mặt bình tĩnh. Không nhớ gì nữa ư? Vậy thì cùng thiếp đem hạt tình yêu gieo

xuống đã, đợi nó từ từ sinh sôi này nở. Chúng ta sẽ cùng chờ đợi. đợi chàng yêu thiệp trở lại. Vì thế cô cũng phải tiếp tục âm mưu hãm hại Thạch Tinh Ngự. Hề Long hoàng còn tồn tại thì tình yêu của cô còn không trọn vẹn. Lần này cô hạ quyết tâm, không được ngần ngại nữa. Bởi vì cô nợ Lý Huyền, nợ quá nhiều. Nhiều đến nỗi dùng cả bầu trời này làm hình phạt mới đủ bù đắp. Cô nhìn bầu trời xanh lam, lòng đã dứt khoát.

Cô sẽ múa một điệu múa chôn trời để đưa tiễn ngôi sao rơi. Vì điệu múa đó, cô sẽ dùng máu để tiễn biệt.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Nam Nhi Không Mang Gươm Ngô Câu

Ma Vân thư viện.

M

Họp trường.

Như thường lệ, thành phần tham dự vẫn không đầy đủ, chỉ khác, và hiếm có là, Long Mục có mặt Sau trận chiến Thanh Lương nguyệt cung, được Mộng ma chết thay, cơn ám ảnh tích tụ nhiều năm nay trong lòng Long Mục dần dần tiêu tan, gã lấy lại được dáng vẻ hồi mới nhập trường, bóng bảy, hào hoa, kiêu ngạo, quý tộc, vương chút tà khi nữa. Mọi việc không vui như đã rơi rụng cả, gã là hoàng tử trong vầng hào quang, trước mặt là đẹp tươi chào đón.

Phiên Nhiên rất thích ngắm Long Mục như thế này. Cứ nghĩ chính Long Mục đã đánh bại Mộng ma, giải cứu chị em cô, cô lại càng thích ngắm gã.

Đương nhiên, chỉ mình cô tự nguyện nghĩ là Long Mục đánh bại Mộng ma.

Ê Nhiên, Yên Nhiên và Lữ gia huynh đệ thoát khỏi ma pháp của Muội Sáng chưa lâu, vẫn còn vẻ uể oải đờ đẫn. Bọn họ đều khó chịu khi trông thấy Long Mục, bởi họ đã biết tiền kiếp của gã chính là Mộng ma. Không có cái tên vương tử nước ngoài kên kiệu huênh hoang này thì có khi bọn họ đã không gặp phải tai kiếp đó. Nhưng dù thế nào, Ma Vân thư viện cũng đã yên bình trở lại.

Vậy mà Tử Cực lão nhân tỏ vẻ không vui. Lão thở dài, tay bưng một cuộn lụa vàng.

Thánh chỉ.

Lão lộ vẻ bất lực, nhưng không thể không tuyên bố:

- Các con đến Ma Vân thư viện đã một năm. Những ngày tháng vừa qua, biểu hiện trong học tập của các con đều rất tốt, ai cũng đạt đủ yêu cầu của bài kiểm tra giữa kỳ, không cần phải thôi học.

Lời lão khiến bọn sinh đồ reo hò.

- Đặc biệt là Phong Thường Thanh, đứa mà ta lo lắng nhất chính là con, song sự thực chứng minh rằng nỗi lo lắng của ta là thừa. Con không những có thành tích tốt về mặt sách vở, mà điều khiến ta kinh ngạc là về mặt kiếm thuật còn đánh bại cả Thạch Tử Ngưng. Tuy Thạch Tử Ngưng chưa từng thua bạn học bao giờ, và con thì chưa từng thắng bạn học bao giờ, nhưng ta và các vị thường phó quan sát kỹ cuộc tỉ thí của hai đứa, đều cho rằng đây có lẽ là kết quả của sự “tương khắc”. Nhút nhát vốn dĩ là một nhược điểm, nhưng nó lại kích thích để khinh công của con thăng tiến một cách đột phá, đưa con vào hàng khinh công giỏi nhất trong trường. Nếu chăm chỉ học tiếp, sẽ có một ngày con còn khắc chế được nhiều người hơn.

Phong Thường Thanh kiêu hãnh ngẩng đầu ưỡn ngực, nghe mà nước mắt hoen mi. Thì ra nó cũng có ưu điểm, lại còn được Tử Cực lão nhân biểu dương trước mặt mọi người.

Cảm động quá!

Các bạn học cũng chân thành chia sẻ với Phong Thường Thanh, nghe thấy tin mừng của người cùng trang lứa, chúng cũng phấn khởi như tín mừng của mình vậy. Tâm hồn tuổi thanh xuân vẫn trong trắng như tờ giấy.

Đợi cho tiếng reo vui của các sinh đồ hạ bút xuống, Tử Cực lão nhân nói:

- Nhưng một năm qua đi, cũng đến lúc thi cuối kỳ rồi.

Lão ngừng lại, bọn học trò liền im bật. Thi cuối kỳ? Sao nghe mấy từ này lại có cảm giác đáng sợ thế nhỉ?

Tử Cực lão nhân chậm rãi nói:

- Ma Vân thư viện tuyển chọn nhân tài cho Đại Đường, mục đích mở trường chính là vì muốn bảo vệ đất nước này, bởi vậy, bài thi cuối kỳ của trường xưa nay đều do hoàng đế đích thân ra đề. Sau đó thái tử tự mình đưa tới thư viện. Thánh chỉ này chưa mở ra, thì đến ta cũng không biết đầu bài là gì...

Lão mở thánh chỉ, đột nhiên biến sắc.

Không khí trong Thái Thần viện lặng ngắt đi, nghe được cả tiếng kim rơi. Tử Cực lão nhân cứ trân trân nhìn thánh chỉ, không nói không rằng một hồi lâu, như thể trông thấy sự việc gì khó tin lắm. Long Mục sốt ruột hỏi:

- Rốt cuộc thì nội dung thánh chỉ như thế nào?

Mãi một lúc lâu, Tử Cực lão nhân mới chậm rãi công bố:

- Đánh bại bốn con rồng thần.

Thái Thần viện lập tức như sôi lên:

- Sao mà đánh bại được?

- Thế chẳng phải là muốn chúng ta đâm đầu vào chỗ chết sao?

- Chúng ta mới là sinh đồ năm thứ nhất, còn bọn rồng thần đó là loài yêu quái ngàn năm tuổi rồi.

- Mẹ ơi, con không muốn chết!

Câu cuối cùng là của Phong Thường Thanh.

Long Mục sẵn tới, nói:

- Sư tôn, thầy biết đấy là việc không thể mà.

Tử Cực lão nhân trầm ngâm lật đi lật lại thánh chỉ, rồi nói:

- Ta lại nghĩ hơi khác người. Trên đời này chẳng có gì là không thể cả.

Long Mục cười hỏi:

- Tức là con cũng có thể đánh bại Long hoàng?

Tử Cực lão nhân dứt khoát:

- Việc đó thì không.

Long Mục cười nhạt:

- Tự mình mâu thuẫn. Con không bao giờ đi khiêu chiến với mấy con rồng đó đâu.

Đám sinh đồ kinh ngạc nhìn gã. Long Mục vẫn cười:

- Cuối kỳ với tốt nghiệp cái gì, nghe ngu ngốc chết đi được. Long Mục vương tử không phải là khi dễ các người thích sai bảo ra sao cũng được.

Gã quay mình bỏ đi, chẳng buồn đếm xỉa đến sư tôn. Điều này khiến bọn sinh đồ đều bất ngờ. Phiên Nhiên không nhịn được, kêu lên:

- Thế thì huynh không tốt nghiệp được đâu!

Giọng Long Mục vọng lại:

- Thì đã sao? Các người cứ đi tham gia cái cuộc thi cuối kỳ lỗ bịch đó đi, ta đi tầm nã.

Đám đồng môn không biết làm sao, đành trơ mắt nhìn Tử Cực lão nhân. Tử Cực nhún vai:

- Chắc các con cũng cảm nhận được sự vui buồn thất thường của số mệnh rồi chứ! Xem ra các con đã đánh mất trợ lực lớn nhất rồi, Long Mục có nguyên thể Đại Nhật Chí bên mình, vốn dĩ là người có khả năng đối địch rồng thần nhất trong số các sinh đồ. Nhưng bây giờ - lão thử dài - quy tắc không thể thay đổi, nếu các con không thể đánh bại rồng thần, thì coi như cả khoá trượt.

- Nếu thắng thì sao?

- Cả khoá đỗ.

- Long Mục thì sao?

- Long Mục cũng đỗ theo.

Thật là bất công!

- Các con cảm thấy kỳ thi ở trường này thật là vô lý phải không? Nhưng đó là cảm nhận sai đấy. Thi giữa kỳ là kỳ thi nhỏ, kiểm tra khả năng cá nhân, còn kỳ thi lớn là tinh thần hợp tác của chiến thuật tập thể. Khả năng phân công, phối hợp, hiệp đồng, phán đoán chiến thuật, đều là những phẩm chất quý, nếu thực hiện nhịp nhàng, phát huy tới mức cao nhất ưu điểm của mỗi người thì có thể lấy yếu thắng mạnh, tạo nên chiến công như kỳ tích. Quan sát phân tích và nắm lấy những thông tin hữu ích cũng là khâu rất

quan trọng, thậm chí có thể xoay chuyển cục diện trên chiến trường. Thánh chỉ đến Ma Vân thư viện lần nào cũng do Khâm Thiên giám cầu xin trời ban xuống. Trông bề bài tướng như không thể, mà trong đó lại chứa đựng những bí quyết để kháng địch giành phần thắng. Nhiệm vụ của các con là tìm ra được bí quyết ấy, và sử dụng nó cho hiệu quả. Ta tin rằng nhất định các con sẽ làm được. Cố lên!

Kết thúc bài phát biểu đầy nhiệt huyết, Tử Cực lão nhân dẫn sáu thường phó đi mất tăm.

Bọn sinh đồ xúm vào quanh thánh chỉ. Đây mà là thánh chỉ à, là huyết lệ thì đúng hơn!

Lý Huyền, Thạch Tử Ngưng, Tô Do Liên đều vắng mặt, Long Mục thì đã tuyên bố dứt khoát là rút lui, nên ở đây chỉ có mười hai người thôi. Trịnh Bá Niên, Long Vi, ba chị em họ Thôi, bốn anh em họ Lữ, Phong Thường Thanh, Biên Lệnh Thành, Hồ Đột Can. Mấy đứa này có thể đối kháng với bốn con rồng thần ư?

Đứa nào đứa nấy biến sắc mặt, ngay cả kẻ không sợ trời không sợ đất như Hồ Đột Can cũng bắt đầu bủn rủn hai chân. Sinh đồ khoá này đã gây nên tội nghiệt gì mà phải gánh chịu tai hoạ thảm khốc đến thế? Cả bọn bất giác cùng dồn mắt vào Trịnh Bá Niên. Trong mười hai đứa này, kẻ mạnh nhất, luyện tập khắc khổ nhất chính là gã, không nghi ngờ gì nữa, gã là người dẫn đường của cả bọn.

Trịnh Bá Niên trù trừ. Gã hiểu trách nhiệm trên vai mình thật nặng nề. Các bạn học mong đợi gã đưa ra một phán đoán chính xác, một phán đoán có thể dẫn họ đến thắng lợi. Sư tôn chẳng đã nói đấy ư? Bọn họ phải tìm ra bí quyết khổng chế địch nhân giành lấy thắng lợi.

- Rút thăm!

Đây... đây là phán đoán mà Trịnh Bá Niên lợi hại nhất trường đưa ra đây ư? Bọn sinh đồ trở mắt há hốc mồm.

Nhưng mà, cũng phải thừa nhận là cách đó rất công bằng.

Rút thôi.

Cả thầy mười hai lá thăm, ba lá Ngọc Đình Xích Tiên long, ba lá Thanh Đế Chân Khí long, ba lá Bạch Cực Kinh Thế long, ba lá Huyền Thiên Bá Hải long.

Rút hết, xong.

Tản ra, kiểm phiêu.

Sau đó đến giai đoạn tranh cãi, hoà giải.

Với đòi hỏi cương quyết của ba chị em họ Thôi, bọn họ được đưa vào một tổ, bốn anh em họ Lữ thì đành chịu, phải tách một người ra vậy. Kết quả chia tổ như sau:

Ngọc Đình xích Tiên long: ba chị em họ Thôi.

Thanh Đế Chân Khi long: Hồ Đột Can, Long Vi.

Bạch Cực Kinh Thế long: Trịnh Bá Niên, Phong Thường Thanh, Biên Lệnh Thành.

Huyền Thiên Bá Hải long: bốn anh em họ Lữ.

Sở dĩ cuối cùng bốn anh em họ Lữ lại vào một tổ cùng nhau, là vì Hồ Đột Can đại nhân đại nghĩa không nỡ nhìn thấy cốt nhục chia lìa. Cái tên mặt mũi ma chê quý hờn này, không ngờ lại làm được một việc khiến người ta cảm động đến đầm đìa nước mắt.

Chia tở xong thì làm gì tiếp đây? Phong Thường Thanh tự tin đẩy mình bỗng đề xuất:

- Chúng ta nên đi tra cứu tư liệu. Biết mình biết ta trăm trận trăm thắng mà, tìm hiểu một chút để tìm ra yếu điểm của bốn con rồng thần, có lẽ sẽ có ích cho trận chiến này.

- Đề nghị rất hay, vậy người lo liệu luôn đi. tìm được đến đâu ghi chép ra đến đây, phát cho mỗi người một bản.

- Vì sao lại là ta?

- Thứ nhất, sư tôn vừa biểu dương người xong. Thứ hai, người là tiểu đệ của Lý Huyền, việc này nói cho rõ ráo là do Lý Huyền gây nên, người muốn hiến thân mình ra để chúng ta đánh đấm trút hận, hay là hiến trí tuệ để phục vụ chút ít cho mọi người?

Phong Thường Thanh ngoan ngoãn đi tra cứu. Nó không dám lười biếng mảy may, bởi nó biết, không có Lý Huyền bảo kê, bất cứ đĩa bạn học nào cũng có thể nện nó bò lê bò càng. Mỗi lần tỉ thí kiếm thuật, thần xui quý khiến thế nào nó đều đánh bại con người giỏi kiếm nhất trường là Thạch Tử Ngưng, nhưng không bao giờ thắng được bất cứ một đĩa bạn học nào khác.

Lẽ nào trời sinh ra nó là khắc tinh của Thạch mỹ nhân? Vừa mừng tượng dáng đứng vươn mình múa kiếm kiêu hãnh của Thạch Tử Ngưng, Phong Thường Thanh bất giác thấy lòng bùng bùng nhiệt huyết, vội vàng vùi đầu vào núi sách.

Một buổi tối cứ thế trôi đi, Biên Lệnh Thành đến tìm Phong Thường Thanh. Tình đời bạc bẽo, chỉ có hai huynh đệ chúng nó là ùng hộ lẫn nhau mà thôi. Đến nơi, Biên Lệnh Thành thấy Phong Thường Thanh đang hoa chân múa tay cười ha hả:

- Ta tra ra rồi! Ta tra ra rồi!

Biên Lệnh Thành ngự ngạc hỏi:

- Người tra ra cái gì?

- Ta tra ra hai thông tin vô cùng quý báu, cực kỳ quý báu! Ta quả là sinh đồ ưu tú rất mạnh về mặt văn chương của trường, ta là sinh đồ ưu tú.

Về nhận định này, ngay cả Biên Lệnh Thành cũng không tán đồng nổi.

- Hai thông tin gì?

- Thông tin thứ nhất là tập tính của bốn con rồng. Có thể dùng một câu để khái quát: ton hót, thẳng thắn, gian xảo, hung hăng. Mỗi con rồng sinh ra cùng với một nguyên tố đất, nước, lửa hoặc gió, là nguồn gốc của bốn thứ khí tiên thiên, uy lực vô cùng vô tận, nhưng bọn chúng vào hồng trần đã lâu, nhiễm phải nhiều thói xấu của loài người, nên tính cách mỗi con bắt đầu có những mặt lệch lạc. Thanh Đế Chân Khí long sinh ra với gió, ngoại hồn là cây Phù Tang biển Đông, hể lay động là trời nghiêng đất ngã. Nó rất thích đùa chuyện, nhất là thích đơm đặt kẻ xấu kẻ khác với Long hoàng. Đôi lúc xúc xiểm thành công khiến kẻ khác phải chịu tội, nhưng phần nhiều là nó khiến Long hoàng anh minh nổi giận mà gánh vạ vào thân. Nhưng thói quen nói năng bậy bạ của nó trước sau không sửa, khi chẳng ai nói chuyện với nó, nó lại tự lái nhái một mình. Với thói hoài nghi thâm căn cố đế, con rồng này có tính hiềm tị kiểu tâm thần phân liệt. Trong Tứ Cực long thần, nó là đứa hợp với chữ “ton hót”. Bạch Cực Kinh Thế long sinh ra cùng với đất, ngoại hồn là dải đất trắng mười vạn dặm, hể động một cái là thiên tai. Để miêu tả Bạch Cực Kinh Thế long, có thể dùng mấy chữ: thẳng ruột ngựa. Nó là đứa cương trực nhất toong bốn đứa. Hể đã nhận định việc gì rồi thì không bao giờ còn thay đổi, người đời có câu: không húc vào tường không lui lại để chỉ những đứa ngang bướng, nhưng con này thậm chí húc vào tường cũng không lui lại. Bạch Cực Kinh Thế long hoàn toàn trái ngược với Thanh Đế Chân Khí long. Thanh Đế Chân thích tỉ tê lòng vòng với Long hoàng, nhưng Bạch Cực Kinh thì cứ thẳng thắn mà nói, hai con

rồng thường cãi cọ đến bất phân thắng bại. Câu cửa miệng của nó là “Vào việc thôi!” Trong bốn con rồng, thì nó ứng với chữ “thắng thắn”. Huyền Thiên Bá Hãi long sinh ra cùng với nước, ngoại hồn là đại dương tám ngàn dặm, quấy khê là núi ngả biển sôi. Huyền Thiên Bá thậm trọng nhất bọn, bởi vậy ít động thủ nhất. Chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, nó quyết không ra tay. Cho dù đấu với kẻ khác, thì nó cũng gắng hết sức dùng các mưu kế để thủ thắng. Nhưng nó lại rất thích đánh nhau, nhất là thích đánh nhau với kẻ bản lĩnh cao hơn nó. Nó dùng đủ mọi mun chước để đánh bại đối phương, quyết không dùng đến võ công. Đối với Huyền Thiên Bá, đó là điều khoái chí nhất. Trong bốn con rồng, nó là đứa ứng với chữ “gian xảo”. Ngọc Đỉnh Xích Tiến long sinh ra cùng với lửa, ngoại hồn là chín vầng mặt trời nóng bỏng, chỉ cần động khê là thiêu cháy hết thảy vạn vật. Nó cũng là con rồng mà chúng ta quen thuộc nhất. Sở hữu chân hoá là sức mạnh ghê gớm nhất trong bốn thứ uy lực đất nước lửa gió, nhưng Ngọc Đỉnh Xích lại là đứa có tu vi thấp nhất trong bốn đứa. Nguyên nhân là do nó vừa lười vừa ham chơi, tính tình hiếu động, thích du hí phong trần. Trong bốn con rồng, nó là đứa theo hầu Long hoàng lâu hơn cả, Long hoàng tương đối cưng nó, để nó đeo băng tổ trưởng. Có lúc Ngọc Đỉnh Xích phạm sai lầm, Long hoàng cũng không trách phạt. Bản lĩnh của Ngọc Đỉnh Xích không tiến bộ nhanh bằng ba con kia, Long hoàng bèn dùng uy năng tuyệt thế của mình để hỗ trợ nó, đúng là một ví dụ điển hình của sủng thần. Bởi vậy trong bốn đứa, nó là đứa ứng với chữ “nhung nhăng”. Ton hót, thắng thắn, gian xảo, hung nhăng, đó là tập tính của bốn con rồng thần.

Nghe ra cũng có vẻ hữu dụng, Biên Lệnh Thành nửa hiểu nửa không:

- Những thông tin này, người lấy đâu ra vậy?

- À - Phong Thường Thanh đáp - Tác giả cũng là một con rồng thần kỳ. Tên là An Nã Già La. Nó ghi chép lại toàn bộ những tập tính về các đối thủ của mình, đề phòng khi chạm mặt thì sẽ đem ra tham khảo. Nhưng không

ngờ nó bị Tử Cực gia gia tước hết khí giới, thành thử lại tiện lợi cho chúng ta.

Thì ra An Nã Già La lòng dạ hẹp hòi đến thế này! Biên Lệnh Thành cười hỏi:

- Thông tin thứ hai thì sao?

- Thông tin thứ hai rất quan trọng... Thuật luyện ma của Long hoàng là mượn nguyên khí của bốn con rồng kia, phối hợp với long khí của bản thân mình, dùng rồng để luyện ma, rồng ma hợp nhất - Phong Thường Thanh tỏ ra trịnh trọng, chậm rãi nói ra suy luận của mình - Như thế đủ thấy, Long hoàng muốn cấm cố, muốn phong ấn chín mươi chín con yêu ma thì phải nhờ viện trợ ở long khí của bốn con rồng thần. Cũng tức là...

Nó nhân từng chữ một:

- Bọn rồng không thể dốc toàn bộ sức lực ra ứng chiến, thậm chí, không thể tận dụng đến một nửa tu vi. Đó chính là bí quyết để khắc địch chế thắng của chúng ta.

Lần này Biên Lệnh Thành đã hiểu:

- Đúng là một thông tin bổ ích. Người là sinh đồ ưu tú.

Không nghe thấy Phong Thường Thanh đáp lại, Biên Lệnh Thành cúi nhìn thì thấy Phong Thường Thanh đã ngủ thiếp đi rồi.

o O o

Long Mục đứng yên trước cửa hang, nâng một giọt nước như hạt ngọc, cẩn thận rót xuống cánh hoa.

- Rốt cục nàng đang ở đâu? Ta phải làm thế nào mới tìm được nàng đây?

Đôi chân mày dài mượt rất đẹp của gã khề nhíu lại, gói ghém một mảnh buồn rầu.

Đôi mắt ti hí của thái tử nhìn thấy tất cả, khóe mép nhếch lên thành một điệu cười bí hiểm. Chỉ cần ở Thanh Lương nguyệt cung, hẳn có thể mục kích toàn bộ sự kiện xảy ra trên thế gian này.

Đằng sau lưng hắn, Dược sư lão quý hắng giọng thờ dài:

- Thái tử, người làm như thế là quá đáng, già mạo thánh chỉ bắt bọn họ đi khiêu chiến với bốn con rồng thần. Ngộ nhỡ bọn họ không khống chế nổi đám rồng ấy thì sao?

Thái tử mỉm cười:

- Vệ công đừng lo. Điều ta quan tâm hoàn toàn không phải là bọn sinh đồ có thắng nổi lũ rồng không, mà là Tử Cực gia gia có thắng nổi lũ rồng không cơ. Ông tưởng ta thật sự đặt hy vọng vào bọn trẻ con này đây à? Chúng nó chỉ có nước là bị rồng ngốn ngấu không còn mẩu xương nào thôi. Nhưng Tử Cực gia gia mà để cho tình cảnh ấy xảy ra ư? Bởi thế, món quà thứ ba của ta không phải là bọn sinh đồ này mà là cả Ma vân thư viện. À, ta rãi: hứng thú với thằng nhỏ tóc vàng kia. Nó thật độc lập và đặc biệt đấy!

Thái tử cười sáng sặc, rồi đột ngột ngừng lại:

- Vệ công, ông đừng quên chuyện đã hứa với ta, đó mới là điều quan trọng nhất trong những điều quan trọng.

- Thái tử yên tâm. Lý Tĩnh cả đời trung thành với Đại Đường, quyết không dám chống lại vương mệnh đâu.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tim Sầu Héo Rụng Tựa Hoa Tàn

Đêm tĩnh mịch. Lý Huyền vừa đi vừa chạy theo Tô Do Liên. Gã giống như một cái bóng, lại giống như một đứa trẻ sợ sệt không dám rời người lớn nửa bước. Mấy hôm nay, Tô Do Liên chăm sóc gã từng li từng tí. Lý Huyền thường gặp ác mộng, cứ la hét từng hồi trong mơ. Tô Do Liên đành đưa gã về ngôi nhà bằng băng, nắm tay gã, trông gã ngủ. Sau đó gã mới bình tĩnh lại được. Khi ngủ thiếp đi, thi thoảng khoe miệng gã còn nhếch nụ cười.

Đ

Hễ thức giấc, Lý Huyền lại nhằng nhẵng bám theo Tô Do Liên, bất kể cô đi đâu. gã theo đấy, không dám rời xa bước nào.

Ba ngày trôi qua.

Cuối cùng ba ngày cũng trôi qua.

Ám Chi Tứ Bảo đã tập hợp hết. Những yếu tố cần thiết cũng đã hội đủ. Lẽ ra nên phần khởi mới phải.

Tô Do Liên dắt Lý Huyền tới ngọn Cấm Thiên. Tuyết hoá thành những chiếc cánh, nâng bổng cô khỏi mặt đất. Long hoàng đã cho phép Tô Do Liên tự do ra vào thánh điện. Khi đặt chân lên đỉnh Cấm Thiên, thấy cung điện xanh lam lừng lừng trước mắt, bước chân cô bỗng khựng lại.

Trăng lành lạnh phủ xuống đỉnh Cấm Thiên, ngọn Cấm Thiên nổi lên xanh thẫm trên nền trắng bạc ấy, tạo thành một bức tranh với hai gam màu

đối lập rõ ràng. Ánh sáng vắng vặc như một dòng chảy bàng bạc lưu chuyển trên đỉnh Cấm Thiên, người đi trên đỉnh núi như cả bơi trong biển ánh sáng, thân mình trở nên trong suốt, cúi đầu là nhìn rõ cả ruột gan, mọi âm mưu và ý nghĩ xấu xa đều không có chỗ ẩn hình.

Tô Do Liên ngập ngừng chốc lát rồi mới bước vào biển trắng đó.

Những tấm màn lam thắm lung lay trong biển trắng như cánh buồm chìm nơi đáy biển.

Tô Do Liên dừng bước. Đứng từ đâu phóng mắt nhìn vào là có thể trông thấy rõ tất cả những cảnh cần thấy.

Thạch Tinh Ngự đứng sừng sững như tượng đá chính giữa đại sảnh.

Ánh trắng ngập tràn cung điện, thấu qua tường băng trong càng bàng lảng, vờn quanh mình Thạch Tinh Ngự toả ra thành một thứ mây quang mỏng mảnh. Thạch Tinh Ngự giơ tay, vuốt ve một pho tượng.

Toàn bộ màn che trướng rủ trong điện đều đã được tháo bỏ, để lộ ra hàng hàng tượng băng vây quanh Thạch Tinh Ngự; lạng lẽ hướng về y với phần mặt hoàn toàn trong trợn. Thạch Tinh Ngự giơ tay, như thể vén hư không để vuốt ve những đường cong lạnh giá mà êm đềm vô cùng ấy. Y khẽ bật ra tiếng thở dài.

Các pho tượng đồng loạt nổ tung. Tiếng nổ tạo thành một tràng rền rĩ miên man vang vọng trong thánh điện. Các pho tượng vỡ toang rải khắp không trung như thuỷ tinh, mọi đường nét đều tan biến.

Thạch Tinh Ngự ngẩng nhìn, ánh trắng đổ tràn xuống mặt y. Khuôn mặt đẹp đẽ như thần thánh tắm trong sự yên tĩnh của đất trời thuở khai thiên lập địa. Một nụ cười rạng dần ra vầng trán y. Đá và băng cùng vỡ vụn trước nụ cười ấy. Ngọn Cấm Thiên rên lên khe khẽ, tựa hồ cũng không chịu đựng nổi.

- Từ nay về sau, ta không cần sự bầu bạn của các người nữa!

Tô Do Liên lão đảo giật lùi. Cô muốn quay lại ngôi nhà băng, nhưng không biết quay lại bằng cách nào. Cô trông thấy gì? Cô trông thấy mỗi tương tư khắc cốt ghi tâm, thấy niềm hân hoan vì sắp đạt được điều ấp ủ. Cô trông thấy cảm giác ngọt ngào đón đợi tình yêu, tươi tắn như tia nắng đầu tiên lọt ra từ âm u. Dù Thạch Tinh Ngự là hạng ma quỷ đi nữa, thì nụ cười của y vẫn thật lay động lòng người, toả ra vẻ rạng rỡ như hào quang của thần linh. Ngay cả thần thánh cũng chưa chắc nở được nụ cười giống y.

Nụ cười mà cả luân hồi cũng không vui đập được.

Tô Do Liên ôm mặt, cô không thể đối diện với nụ cười ấy được, bởi cô sắp tự tay đập nát niềm mong đợi của y, biến niềm hy vọng thành tuyệt vọng, nghiền nát tình yêu thành ly biệt.

Cô sắp đích thân tiễn Thạch Tinh Ngự đến địa ngục, giam cầm vĩnh viễn tên ma vương này. Cô có thể, chỉ mình cô có thể khống chế Thạch Tinh Ngự, vì cô đã nắm được nhược điểm chí mạng của y. Đó là món quà cuối cùng mà Cửu Linh tặng cô. Xong việc, tình yêu của cô sẽ trường cửu, cho đến khi sông cạn đá mòn.

Huỷ diệt một đấng vương giả để đổi lấy hạnh phúc của bản thân. Có được không?

Tô Do Liên thấy tim như rỏ máu. Thật bất công làm sao!

Bất công y như những điều cô phải gánh chịu một ngàn năm trước. Lừa dối, tặc ác, tổn thương. Bây giờ cô không ngần ngại trút nó xuống Thạch Tinh Ngự.

Lý Huyền hơi nhú mày, chùng như cảm nhận được nỗi đau đớn trong lòng Tô Do Liên. Có người nào có thể yên lặng bầu bạn với mình, khi mình

đau khổ thì người ấy sẽ rơi lệ, khi mình rơi lệ thì người ấy sẽ đau khổ. Có người như thế không?

Lý Huyền tiến tới, nắm nhẹ lấy bàn tay Tô Do Liên. Gã vẫn yên lặng, yên lặng đến nỗi không còn giống Lý Huyền.

Tô Do Liên oà khóc, cô ôm chặt Lý Huyền, như thể buông ra thì cô sẽ vĩnh viễn đánh mất gã vậy. Vì sao phải bắt cô đối diện với lựa chọn này cơ chứ. Bất công biết bao nhiêu!

Lý Huyền ôm cô vào lòng, san sẻ nỗi đau khổ của cô. Khuôn mặt gã vô cùng bình thản, tâm hồn và ký ức đã bị tẩy xoá rồi thì không còn khả năng cảm nhận bi thương nữa.

Tô Do Liên ngẩng đầu, để nước mắt rùng rùng chảy. Cô khư khư nắm tay Lý Huyền, móng tay bám cả vào thịt gã.

Lý Huyền vẫn giữ vẻ mặt bình thản như thường. Tô Do Liên bỗng ôm chặt lấy gã, thốt thức hỏi:

- Rốt cục khi nào chàng mới nhớ ra thiếp đây?

Cùng với tiếng thốt thức, cô cảm nhận được sự cô độc vô tận. Một giọt lệ từ từ ứa ra khỏi khóe mắt Lý Huyền, rơi xuống. Sắc mặt gã vẫn bình thản như một đứa bé. Gã Chìa tay, run ran chùi nước mắt cho Tô Do Liên, nhưng không nói một lời.

Tô Do Liên trấn tĩnh lại, khuôn mặt cũng lạnh dần đi. Phải nắm lấy số mệnh, cô đã không thể nắm được số mệnh của người khác thì đành phải tận lực bảo vệ tình yêu của mình thôi. Đúng, cô chỉ là một tuyết yêu kém cỏi, chỉ lo được đến mức bảo vệ tình yêu của mình thôi.

- Bắt đầu nào!

Số mệnh mang theo tiếng rầm rầm của bánh xe, nghiền qua bầu trời xanh lam. Tô Do Liên cắn cổ tay, chấm máu vạch ra một nét bút. Phải dùng sự chân thành và hy sinh mới có thể tạo ra được một Ngũ Hành Định Nguyên trận hoàn hảo. Từng nét bút một, nối thành những đường mảnh phức tạp. đúc nên một bùa chú cực kỳ linh hoạt.

Tô Do Liên đẩy tu vi của mình vào từng nét bút, Ngũ Hành Định Nguyên trận sống dậy, thở cùng một nhịp với cô. Đó là Ngũ Hành Định Nguyên trận mà cô tự tay tạo ra để giam giữ một mối tình, giam giữ một truyền kỳ, giam giữ luôn mọi nhân duyên.

Tuyết thong thả rơi, đậu xuống đỉnh Cấm Thiên sáng ngời vĩnh cửu.

Ngày hôm đó, toà Khâm Thiên giám của Đại Đường ghi lại: “Trở trời”.

Lý Huyền ngồi xổm xuống, lẳng lặng nhìn Tô Do Liên chấm máu vẽ trận pháp huyền diệu, nhìn cô lấy các món bảo bối ra lắp vào trận, nhìn cô niệm những câu thần chú sâu xa phức tạp. Long Định huyết hoa, Nê Lê bàn, Tuyết Thiên phong, và cả Thanh Lương dược trong mình Lý Huyền nữa. Lý Huyền cứ lẳng lặng nhìn Tô Do Liên. Lúc này, gã đang nhớ đến ai?

Tấm màn xanh vén lên, hệt như thần linh chém xuống biển, năm tháng xé nát tháng năm.

Thạch Tinh Ngự im lặng từ sau màn trướng đi ra. Tấm áo dài xanh mới tinh, lờ mờ hoa văn hình rồng. Khuôn mặt y vẫn rất bình thản, phải nhìn sâu vào đáy mắt mới nhận ra một tia phẫn khởi và hy vọng đang lấp lánh. Tô Do Liên còn tinh ý nhận thấy, Thạch Tinh Ngự hôm nay đã bớt phần nghiêm nghị.

Và không dữ dằn áp đảo, lạnh lùng như lưỡi kiếm nữa.

Là vì sắp đón được Cửu Linh về chăng?

Tô Do Liên thấy lòng trào lên một nỗi chưa xót khó tả. Cô không nở miệng tượng khuôn mặt thất vọng của Thạch Tinh Ngự. Y giục cô:

- Bắt đầu thôi!

Y sốt ruột rồi ư? Nếu y biết con đường trước mặt chỉ là tuyệt vọng, là dối lừa, y sẽ xử sự ra sao? Y còn mong đợi thế này nữa không?

Tô Do Liên không kìm được, nhếch mép cười nhạt, số mệnh khiến người ta mới chán ghét làm sao!

Thạch Tinh Ngự thắc mắc nhìn cô, không hiểu vì có gì cô còn chần chừ. Tô Do Liên lạnh lùng hỏi:

- Nếu thất bại thì sao?

Thạch Tinh Ngự sửng người. Nếu thất bại ư?

Giọng Tô Do Liên như cây kim đâm nhói trái tim y:

- Nếu không thể tìm được hồn phách Cửu Linh thì sao?

Thạch Tinh Ngự vốn luôn uy nghi ôn hoà, bỗng nổi nóng ngắt lời Tô Do Liên:

- Sao lại không tìm thấy? Ngũ Hành Định Nguyên trận làm sao lại có sơ hở được? ám chỉ Tứ Bảo làm sao có sai sót được?

- Y lạnh lùng nhìn Tô Do Liên chăm chăm, mắt rục lên khắc nghiệt - Không thể có vấn đề gì được, tuyệt đối không thể.

Tô Do Liên đón ánh mắt y, như bông hoa mùa thu đón phong sương giá lạnh, nhưng cô không e dè:

- Được!

Điềm tĩnh đáp xong, cô rỏ máu từ đầu ngón tay xuống cuộn giấy cũ kỹ. Cuộn giấy sống dậy, háo hức hút lấy máu tươi. Một tiếng thở khàn đặc văng ra, cuộn giấy toả bùng một luồng xung lực ghê gớm, vùng khỏi bàn tay Tô Do Liên, bay lên Ngũ Hành Định Nguyên trận. Từng tia máu đỏ tươi theo nhau bắn ra khỏi cuộn giấy, hoá thành những trận ảo nhỏ xíu trên không rồi chậm chạp rơi xuống, càng xuống thấp càng phình to, cuối cùng nhập vào với trận pháp vẽ trên sàn điện. Ánh sáng chi chít bùng lên khỏi trận đồ, nhuộm cả cung điện thành màu đỏ máu. Từ trận đồ cũng liên tiếp vang lên những tiếng nổ rầm rầm, nghe như tiếng sóng gầm thét thuở hồng hoang. Trận đồ trở nên nặng nề, đến ngọn Cấm Thiên cũng không gánh nổi, bị nghiêng tr�u xuống đến mức rung chuyển. Trận đồ lún sâu xuống, tạo thành một hố đen to tướng giữa điện, ánh máu bùng lên chín tầng trời, toả ra thành một bông sen đỏ lòm, nâng đỡ một viên đá nhỏ, Tam sinh thạch.

Thân hình Lý Huyền bỗng biến thành trong suốt, Thanh Lương được hiện hình rõ ràng, toả sáng kỳ dị. Cửu Thiên Thanh Lương khí bùng ra như ánh trăng âm u, chỉ tích tắc đã bao phủ vòm không.

Ba vật còn lại trong ám chỉ Tứ Bảo cũng lần lượt chuyển động cùng tiếng gầm gào lạnh lạnh, Long Đỉnh huyết hoa bùng sáng, sóng máu trợn lẫn với lửa âm rừng rực quấy đánh ầm ầm. Nê Lê bàn biến hoá trong mình hình ảnh của địa ngục, quỷ đói thần dữ và thiên hạ chúng sinh đều bị giam hãm dưới âm phủ đen kịt âm u, chịu cực hình tàn khốc, không thể nào chạy thoát được. Tuyết Thiên phong đùn lên ba ngàn dòng chảy, ôm lấy tất cả những uy năng và ảo ảnh do ba vật báu kia tạo ra, sóng dồn lên tới trời, biến hoá không ngừng, tạo thành một bong bóng mộng ảo vỡ bùng bùng. Mỗi bong bóng là một thế giới huỷ diệt.

Ám Chi Tứ Bảo sinh ra từ phần âm của đất nước lửa gió, nắm giữ khả năng tàn phá và sụp đổ, lúc này được Ngũ Hành Định Nguyên trận kích thích, lập tức mở ra một ảo ảnh địa ngục ngay giữa nhân gian.

Tiếng gầm thét của hồng hoang liên tục vang lên, sóng máu đục ngầu cũng cuộn cuộn sôi trong cái hố đen. Sau một tiếng nổ rầm, ám chỉ Tứ Bảo đồng loạt rơi xuống đất. Chúng đã mất hết hào quang, mất hết linh khí. Ngũ Hành Định Nguyên trận đã hấp hút hết năng lực âm trong mình chúng, giờ đang bay thật nhanh trong thánh điện, hoá thành một khối ánh sáng đục dẻo quánh như mớ hỗn độn hồi trời đất mới khai sinh. Ánh sáng trong trận biến hoá một lúc, rồi đột ngột dừng lại.

Có hai luồng sáng xông vọt lên trời, một lam một đỏ, cao đến mấy vạn trượng, trời đất như chỉ còn tồn tại mỗi hai màu sắc này, không còn màu sắc nào nữa. Tất cả các màu sắc đều phân rã, tan tành, chỉ còn lại đỏ và lam. Giữa tiếng nổ rầm rầm, hai thứ ánh sáng biến hoá rồi hạ xuống.

Thánh điện bằng băng đã vỡ tung cả trần từ lúc này, giờ nhìn thấu cả trời xanh. Bầu trời đó cũng bị nhuộm theo hai sắc màu nọ, đỏ và lam quân quýt ôm ấp nhau, mở ra một hình thái cực lớn trên nền trời.

Trên đỉnh Cấm Thiên, nguyên khí của ám chỉ Tứ Bảo hội tụ vào trận đồ cũng bắt đầu phân hoá, màu lam đuổi theo màu đỏ, màu đỏ quân quýt màu lam, cũng tạo thành một hình thái cực lớn.

Tô Do Liên và Thạch Tinh Ngự lần lượt đứng vào vị trí hai chấm của hình thái cực. Màu đỏ và lam thậm không hề xao động, ở ranh giới của chúng là Tam sinh thạch, lóe lên ánh sáng diu diu. Từ viên đá dần dần tách ra những cái bóng lơ mờ, chúng nhập vào với hào quang thái cực màu đỏ lam, nhưng không tan biến mà lại đứng lố nhố trên mặt thái cực. Thạch Tinh Ngự và Tô Do Liên không thể nào thoát được vòng bao vây lố nhố đó.

Mỗi một đám lố nhố đều mang theo một Cửu Linh, người thì vui, người thì buồn, vui bên màu đỏ, buồn bên màu lam. Thạch Tinh Ngự ngẩn ra, quanh mình y là những Cửu Linh nhớ nhảnh đáng yêu, trông như hoa phù dung trên khăn thêu, tươi tắn rạng rỡ. Những đôi mắt long lanh nhìn y, ăm ắp nỗi nhớ thương quyến luyến khó mà diễn tả hết. Còn quanh Tô Do Liên

toàn là những Cửu Linh ngậm hòm ngậm oán, như hoa thu ró sương, cò trắng rã cánh, tích tụ muốn mỗi ai sầu.

Thạch Tinh Ngự sững sờ.

Đây là vẻ yêu kiều mà dù bằng cách nào đi nữa y cũng không thể chạm trở trên băng, là vẻ khả ái mà trong cơn mơ y vẫn nhớ Nhưng hàng ngàn lần, kêu gọi hàng vạn lần. Mỗi hận vì ly biệt suốt trăm năm, khiến người ta biết mấy đắng cay. Cuối cùng y cũng trông thấy lại dung nhan ấy, mà còn nhìn rõ hơn bao nhiêu hình ảnh hồi ức của y.

Cửu Linh, nụ cười ấy, vẻ hờn dỗi ấy, sự dịu dàng êm đềm ấy, sự bịn rịn muốn phần ấy, thu hút mọi sự chú ý của người ta. Đây chính là tình yêu đã bị vò nát, đã ngấm vào máu thịt trong tam sinh của y.

Lệ nóng ướt áo. Mỗi giọt lệ lăn xuống đều phản chiếu hình ảnh của Cửu Linh. Mỗi giọt là một nỗi trăn trở sâu nặng của Thạch Tinh Ngự.

Hạnh phúc nào bằng!

Thạch Tinh Ngự chìa tay, Cửu Linh xuyên qua vòng ôm của y, ghé tai y thầm thì. Thạch Tinh Ngự không để tâm nghe hết những lời êm ái vô hạn, chỉ muốn nhích lại gần hơn để hình ảnh lờ mờ của Cửu Linh trở nên thực hơn. Niềm vui sướng ca hát trong đáy lòng y. Cầu khẩn bao nhiêu lâu, cuối cùng y cũng đã gặp lại nàng, có lại được nàng. Y sẽ thiết tha yêu nàng. Cả đời này, y sẽ chỉ sống để yêu nàng, không quan tâm đến điều gì khác nữa. Bỗng chốc y trở nên nóng nảy, thò tay ra như muốn vơ hết những hình ảnh kia ôm chặt vào lòng.

Niềm hân hoan sôi sục, niềm hân hoan sắp có lại tình yêu trở nên nôn nóng đến thấu xương cốt, y không thể chờ đợi thêm dù chỉ một tích tắc. Phải cười ngựa, cười gió, chạy ngay đến trước mặt điếu mong đợi, nâng niu khuôn mặt kia, kể kể những nỗi tương tư.

Áo ảnh Cửu Linh bỗng đồng loạt bay lên, bất kể mừng hay giận, đều bay lên, cuộn thành một vòi rồng có hai màu lam và đỏ. Vòng ôm của Thạch Tinh Ngự rộng không, y không tìm được hoang mang. Cho dù là Long hoàng uy nghiêm, Thạch Tinh Ngự cũng không tìm được hoảng hốt. Bởi đây chính là nhược điểm chí mạng, nhược điểm duy nhất của y.

Nhưng trong đôi mắt y lại lộ ra niềm hân hoan, bởi vì vòi rồng đã từ từ dừng lại, bên trong tách ra một bóng người.

Đó không còn là một bóng hình mờ ảo hư vô nữa, mà tươi tắn, mà là máu thịt ngưng tụ. Đó là tình yêu mà y vẫn khẩn cầu trong mơ, tình yêu ấy đang từ từ hiện thân, từ tương tư khổ sở biến thành sự thật.

Thạch Tinh Ngự thấy tê liệt cả người, không sao nhúc nhích được nữa. Y đã từng tưởng tượng rất nhiều lần về khoảnh khắc tái ngộ Cửu Linh, nhưng khi gặp thật thì y lại không nói năng, không động đậy gì được. Linh hồn y như đã tan vào hư không.

Lệ dâng ngập mi mà không thể nào rơi xuống. Trái tim cũng ngừng đập. Lúc này, y sẵn lòng quỳ xuống trước mặt số mệnh, lần đầu tiên. Lúc này, y sẵn lòng tin vào bất cứ vị thần nào dù trên trời hay dưới đất.

Cửu Linh mỉm cười, một nụ cười rất thực giữa vòng vây của vòi rồng. Nàng vẫy tay với Thạch Tinh Ngự. Bàn tay nàng ngọc ngà hoàn mỹ, ngón tay thon nhỏ giống những búp măng mùa xuân, vẻ quyến rũ của tộc Thiên hồ ẩn cả trong bàn tay ấy, khiến nàng như chỉ lan tỏa hương, vô cùng yêu kiều. Bàn tay có mùi thơm dịu dịu chía ra, ân nhẹ lên trán Thạch Tinh Ngự. Thạch Tinh Ngự từ từ nhắm mắt, đợi mùi hương thấm sang mình. Y bỗng nhớ lại, năm xưa Cửu Linh thường đùa như thế với y, mà chưa bao giờ y để ý đến. Y nợ nàng, nợ quá nhiều nghĩa nặng tình sâu.

Vậy thì, y sẽ dùng khoảnh khắc này, dùng trái tim này để cảm nhận, y không bao giờ để mất nàng nữa, cho dù trời nghiêng đất sụp cũng không.

Bấy giờ, bỗng có một tiếng động khê khàng vang lên.

Tiếng tim vỡ.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Trời Mà Hữu Tình Trời Cũng Già

Thạch Tinh Ngự rùng mình, hơi lạnh lan toả, thò ra những xúc tu nhọn hoắt chỉ tích tắc là bỏ đi khắp cả thế giới. Cảm nhận được điều bất ổn, y bàng hoàng mở bừng mắt và trông thấy nhiều đốm khói bụi nổ bung, tan tành trước mặt y, phô bày một sắc trong sáng như lưu li. Y chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng nào huy hoàng đến vậy, bất giác nín cả thở.

T

Cảnh huy hoàng này đẹp đến mê lương, đẹp đến ngọt ngào, đẹp đến nỗi đau nhói trái tim Thạch Tinh Ngự. Y gầm lên muốn vỡ cả họng:

- Không!

Ngay trước mắt y, Cửu Linh dần dần hoá thành thứ bụi mỏng lưu li mơ hồ đẹp đẽ. Sự biến hoá bắt đầu từ trán y, chỗ ngón tay đang ấn vào. Ngón tay ấy từ từ rạn vỡ.

Sự rạn vỡ lan dần đi, không thể nào cứu vãn được. Nàng giống một giấc mơ diễm lệ đang chậm rãi tỉnh dậy. Tỉnh dậy rồi, thì dù cảnh mộng đẹp đến tới đâu cũng sẽ tan biến.

Thạch Tinh Ngự điên cuồng gào thét: “Không!” và lao theo.

Ngũ Hành Định Nguyên trợn lập tức vỡ vụn vì tiếng gào của y. Thạch Tinh Ngự phóng tới, ôm lấy thân hình vừa nãy còn ngưng tụ của Cửu Linh.

Nhưng đúng khoảnh khắc y chạm vào nàng, thân hình ấy cũng hoá thành bụi lưu li. Cửu Linh đang cười, nhưng nụ cười của nàng là nụ cười giã biệt.

Buông thiếp ra, duyên phận của chúng ta đã hết rồi.

- Không!

Thạch Tinh Ngự gắng sức ôm lấy nàng, thân hình nàng lập tức rời rã thành vô vàn hạt bụi bảy màu, trôi nổi trong không trung. Bất kể vận dụng bao nhiêu sức lực, y cũng không nắm bắt được chút chân thực nào. Y cuồng đại giang hai tay để thu gom đám bụi đó. Uy nghiêm của Long hoàng tràn đi lồng lộng trên đỉnh Cấm Thiên, hoá thành muôn vàn dải khí rồng, tạo ra những chiêu số đáng sợ có thể đánh nát thành trì chỉ trong tích tắc, nhưng vẫn không cách nào thu gom được những hạt bụi nhỏ càng lúc càng loãng rộng.

- Không!

Thạch Tinh Ngự loạng choạng chạy trên đỉnh núi, hệt như một con rồng đang bức bối vờn vũ trong bầu trời tận thế thời thượng cổ, mái tóc xanh lam chính là bầu bạn duy nhất của y trong trời đất này. Nhưng cuối cùng, y đành trừng trừng giương mắt nhìn bụi lưu li càng lúc càng ít, càng lúc càng thưa. Hai mắt y vẫn đỏ, ngập tràn tuyệt vọng.

Vừa tưởng có được, lại thành mất hết!

Niềm hân hoan ngập tràn đã xoay ngược thành thống khổ, gần như đánh quỵ Thạch Tinh Ngự. Y túm Tô Do Liên lôi xềnh xệch lại. Hình thái cực do Ngũ Hành Định Nguyên trận hoá ra không thể nào ngăn được cơn phẫn nộ của y. Bàn tay đã mọc đầy vảy bóp chặt lấy cổ Tô Do Liên, treo bổng cô lên cột báng.

Y gầm rú:

- Vì sao? Thế này là vì sao?

Tô Do Liên lẳng lẳng nhìn y, không chống đỡ, không sợ hãi, không xót thương. Cô chỉ lẳng lẳng nhìn y, bình tĩnh chấp nhận số mệnh.

- Tôi lừa ông đây! Ngũ Hành Định Nguyên trận không thể làm ngưng tụ hồn phách của Cửu Linh.

Sấm sét nổ đùng đùng, những chiếc vảy to tướng liên tục xé thịt trời iên trên da Thạch Tinh Ngự, đâm toạc cả tấm áo xanh thẫm của y. Huyết lệ đầm đìa, y lắc đầu lia lịa:

- Không thể nào! Rõ ràng là Ngũ Hành Định Nguyên trận có thể ngưng tụ linh khí của bất cứ ai. Trận pháp chạy bằng ám chỉ Tứ Bảo có thể mở cửa cõi âm, câu hồn phách của người chết về, không thể sai được!

Tô Do Liên yên lặng nhìn y. Đây là một bí mật, một bí mật đủ sức giết chết Long hoàng. Cô đem bí mật này và trận đồ Ngũ Hành Định Nguyên đến đỉnh Cấm Thiên để giết chết Thạch Tinh Ngự, để tác thành cho tình yêu của chính mình.

- Bởi vì, Cửu Linh đã không còn hồn phách nữa rồi. Trước lúc chết, cổ ấy đã đánh nát hồn phách của mình. Cô ấy muốn ông hoàn toàn quên cô ấy.

Đó là lời Cửu Linh trăng trối với Tô Do Liên lúc trút thở trong lòng cô, giữa trận chiến với Tâm ma. Đó cũng là bí mật đủ để giết chết Long hoàng. Bí mật này chỉ mình Tô Do Liên biết Chỉ mình Tô Do Liên.

Hệt như bị sét đánh, uy vũ ghê gớm của Long hoàng bỗng xẹp hết cả đi.

Muốn ta hoàn toàn quên nàng? Y ngửa mặt cười sáng sặc. Nàng muốn y quên hẳn nàng. Nhưng quên rồi thì y còn cần cuộc sống này làm gì? Quên rồi, y còn có thể chứng minh điều gì?

Linh nhi, Linh nhi, nàng muốn ta sống kiếp ma quỷ suốt đời hay sao? Ta vứt bỏ hết nguyên tội của ma quỷ, tái xuất với ánh sáng thần thánh khiến cả trời đất khiếp sợ, vậy mà nàng bảo ta phải quên nàng ư? Ta không làm nổi.

Nước mắt lại lăn chã tuôn rơi. Nước mắt hoà với máu. Hai mắt Long hoàng ngập trong sắc đỏ lôm, trong nước mắt hoá ra từ máu. Khuôn mặt lạnh băng như ngọc bắt đầu nứt ra từng đường từng đường vân một.

Vân vẩy rông.

Huyết lệ im lìm chảy theo những đường vân rông, im lìm rớt xuống.

Tô Do Liên lộ vẻ thương xót:

- Xin lỗi!

- Câm đi! - Long hoàng gầm lên. Y đẩy khí xuống hai bàn tay, hùng hổ đánh bạt ra bốn phía, cả ngọn núi rền lên ai oán - Ngay từ đầu người đã lừa ta. Đồ sâu bọ đê hèn, người lại dám chà đạp tôn nghiêm của Long hoàng!

Tô Do Liên chột rú lên, trước mặt cô nổ bùng hào quang. Thạch Tinh Ngự biến mất, ngọn Cấm Thiên cũng biến mất. Bầu trời bao la đầy sao lại xuất hiện. Tinh tú, mây mù đều toả một sắc lam rờn rợn, trông rạng rỡ mà quái gò.

Tô Do Liên nổi giữa nền trời mây và sao ấy, ánh sáng đặc quánh bó chặt lấy cô, gặm nhấm trang phục cô. Tà áo bắt đầu bay tan tác như những cánh bướm, cô như hoá thành một máng tuyết. Một mảng tuyết lơ lửng.

Tô Do Liên thậm chí không kịp cảm thấy sợ hãi hay lạnh giá, linh hồn đã bị bốc cháy, nỗi đau đớn như toả ra từ tận xương tuỷ, chỉ tích tắc đã lan đi toàn thân. Ánh sáng nọ như mũi kim đâm vào thân thể cô, nhai nuốt ý thức cô. Tô Do Liên gắng sức giãy giụa, nhưng vô ích. Dải sao và mây này chứa đựng một sức mạnh ghê gớm khiến cô không thể kháng cự, chỉ còn

cách ngoan ngoãn hứng chịu tất cả. Cô run lên bần bật vì biết rằng nỗi đau đớn lớn hơn sắp giáng xuống mình, cô sẽ phải giơ đầu ra mà gánh cơn hung bạo điên loạn của Long hoàng. Bởi vì cô chính là tác giả của âm mưu này. Cô cố công vùng vẫy, đúng lúc đó thì nhận ra ánh sáng chói buộc cô bắt đầu biến đổi.

Từ trong vùng sáng hiện ra một con rồng xanh lam oai vệ. Nó cuốn chặt lấy cô như kén cuốn tằm. Tiếng rên rỉ của Tô Do Liên khiến con rồng gầm gừ, oai nghiêm của nó đủ khiến núi ngả sông nghiêng, lớp lớp tiếng nổ rầm rĩ vây quanh Tô Do Liên. Cô không thể nào chống đỡ được, chỉ biết sợ hãi giương mắt nhìn cái đầu rồng nanh ác từ từ ghé sát lại mặt mình.

Con rồng càng áp lại gần, nỗi kinh hoàng của Tô Do Liên càng tăng, bao vây tấm thân đang run lên vì sợ hãi của cô. Chưa bao giờ cô sợ hãi đến thế này. Con thịnh nộ của Long hoàng cũng chưa bao giờ dữ dội đến thế. Y hoá thành con rồng cuồng dại, lồng lộn xé mây xé gió, đánh nát những vì sao. Lửa trời trộn với thiên thạch lao vù vù qua bên họ, làm bùng cháy cơn sợ hãi của tuyết yêu.

- Luân hồi của người chính là tội nghiệt! - Tiếng gầm rống của con rồng đâm suốt người Tô Do Liên, móng vuốt cứng như thép nguội bầu chặt vào cô, khiến cô không thể nào chạy thoát khỏi sự trừng phạt - Ta sẽ móc hết luân hồi ra khỏi hồn phách người, để người cũng hồn phi phách tán.

Cùng với một tiếng gầm rú điên cuồng, con rồng quất mạnh vào người tuyết yêu. Tô Do Liên rú lên thảm thiết, cơn đau ghê gớm bùng nổ, toả mãi đi trong người cô. Đó là nỗi đau đớn mà cô không thể chịu đựng nổi, tưởng đâu chính nhát búa đầu tiên của thuở khai thiên lập địa vừa nện xuống tấm thân yếu ớt của cô.

Co giật, quẫn quại, thở dốc. đều không thể làm thuyên giảm nỗi đau này. Tô Do Liên vận hết sức bình sinh mà chỉ có thể phát ra những tiếng rên rầm khe khẽ. Tiếng rên càng khiến con rồng nổi trận lôi đình, đuôi nó cuốn xoắn

lại, thỉnh thoảng siết chặt. Đôi chân thon của Tô Do Liên tức thì bị nghiền dính lại, bất động như đuôi cá.

Con rồng vùng lên, co bóp liên tục, những chiếc vảy thô nhám của nó liên tục chà qua mình Tô Do Liên, kèm theo âm thanh rạn vỡ. Làn da tinh anh như băng tuyết của cô tức thì xuất hiện những vết lằn đỏ. Vảy rồng nóng như lửa, xéo từng nhát một vào người Tô Do Liên, tựa hồ muốn róc cả linh hồn của cô ra.

Sự giày vò này còn đáng sợ hơn muôn vàn cực hình trong địa ngục Nê Lê hôm nào. Tô Do Liên cắn mạnh lấy môi để không buột miệng kêu than, mùi máu tanh lợm toả nồng trong không khí.

Đuôi rồng đột ngột vận sức, kéo căng tấm thân nhợt nhạt của cô gái, khiến người cô cong mạnh ra sau như cầu vồng. Cuồng phong xung quanh bỗng lặng tắt. Dường như đất trời ngừng lại mọi sự đổ, tro tàn cũng ngừng bay, toong biến sao cuộn cuộn sóng bỗng tách ra một đường mảnh chia tách đất trời. Muôn vàn ánh sáng cùng đổ xuống, lặng lẽ ngấm cây cầu vồng đẹp đẽ tang thương cuối cùng trong vũ trụ.

Chỉ có bụi trần là còn chuyển động, hết bay lên, lại lặng lẽ rơi xuống.

Hàng vạn đốm sáng lam nhấp nháy đổ tả xuống tấm thân bất động của Tô Do Liên, và mau chóng bị những chiếc vảy rồng nóng rẫy thiêu rụi. Con rồng khổng lồ cúi xuống, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào mắt cô. Mắt Tô Do Liên đã lạc thần vì sợ hãi và đau đớn, mất hoàn toàn vẻ bình tĩnh lạnh lùng thường nhật. Cảnh tượng ấy khiến con rồng khoan khoái một cách tàn nhẫn. Phải, kẻ nào dám mạo phạm sự tôn nghiêm của rồng đều sẽ bị trừng phạt. Nó chìa một bàn chân đẩy vuốt nhọn hoắt ra, đẩy mạnh cảm tuyệt yêu lên, dẫn từng chữ:

- Nàng ở đâu?

Tuyệt yêu yếu ớt lắc đầu, hụt hơi đáp:

- Tan... biến rồi...

Cô chưa nói dứt, đã bị tiếng thét đau đớn của chính mình cắt ngang. Tiếng rống gầm trầm trầm hết như sấm nổ đánh mạnh vào tấm thân mỏng mảnh của tuyết yêu, quạt ra từng bọt sóng tuyết đẹp đẽ, nhưng là để giày vò, vặn xoắn thân thể tu luyện ngàn năm của cô.

Sự tra tấn tàn khốc nhất cũng không thể làm nguôi ngoai cơn thịnh nộ của con rồng. Nó cảm thấy cơn nộ hoả của mình càng lúc càng bùng bùng, đốt cháy được tuyết yêu nhưng cũng thiêu huỷ chính bản thân. Nó bực tức siết chặt đuôi, quán nghiêng lấy tuyết yêu, đưa một bàn chân to tướng bóp lấy cổ Tô Do Liên, khiến những chiếc móng dài hơn một tấc cắm cả vào da thịt cô:

- Nàng - ở - đâu?

Tuyết yêu gắng mở mắt, hơi thở móng như to, nhưng câu trả lời vẫn thẳng thừng tàn nhẫn, mỗi lời mỗi chữ đều như găm dao, rạch ra những vết thương đâm dề máu chảy.

- Cô ấy tan biến rồi... Vĩnh viễn.

Tiếng rú xé nát thình không. Con rồng quấy mình, huých mạnh vào người Tô Do Liên. Tuyết yêu không còn cả sức để kêu, đành gò lưng gánh chịu tất cả mọi hình phạt tra tấn, y như bông hoa tàn tạ trong gió đập mưa vùi. Cô bài hoái dựa vào tấm thân to lớn của con rồng, mái tóc ướt đầm dán vào hai má trắng bột, rối tung và bất lực.

Gần như chết rồi.

Ý thức nặng nề của cô ngập tràn nỗi đau. Cô cảm nhận được con rồng đang từ từ đi vào cơ thể cô, chà nát sự tôn nghiêm, cắt xé linh hồn cô. Linh hồn cô là một vùng đất trắng toát, xưa nay không để ai giẫm chân vào bao giờ. Đó là sắc trắng tinh khiết khác với vạn vật trên đời, không chấp nhận

bất cứ vết nhơ nào. Đó là thứ duy nhất cô còn giữ lại sau bao nhiêu khổ sở suốt một ngàn năm. Nhưng bây giờ, sức mạnh của con rồng đang từ từ xâm lấn, mặc sức quét đi tất cả những thứ có trong đó.

Vừa đau khổ vừa nhục nhã kinh khủng, tuyết yêu đấm đũa nước mắt, gần như ngất lịm đi. Cô thảm thiết nói:

- Giết tôi cũng không thay đổi được gì cả... Cô ấy đã tan biến, vĩnh viễn không còn tồn tại nữa.

Con rồng ngừng cử động. Nó ghé cái đầu to tướng xuống, áp sát vào vầng trán ướt đẫm mồ hôi của Tô Do Liên. Tiếng găm gù nặng nề và khàn đặc bật ra từng hồi như sấm bên tai cô:

- Người có chết hàng ngàn lần cũng không đủ bù đắp tội lỗi. Ta sẽ bắt người làm nô lệ mãi mãi. Ta đã cấy Chấp Long đại pháp vào người người, để người chịu đựng nỗi đau địa ngục ngàn đời.

Con rồng quấy mình thật mạnh. Tuyết yêu lại bật rên đau đớn, toàn thân co giật kịch liệt. Con rồng đã chui hẳn vào người cô, khiến máu cô nhỏ tí tách. Tuyết yêu lăn lộn muốn vùng ra khỏi nó. Nhưng vuốt rồng to tướng ấn chặt vào cô, khiến cô không cách nào phản kháng được. Mắt rồng vẫn đỏ nhìn cô trừng trừng, lạnh lùng thường thức cảm giác rùng rợn, nỗi sợ hãi và nỗi nhục nhã của cô. Người dám lừa Long hoàng vĩ đại à! Vậy thì ta phải cho người nếm mùi vị kinh khủng của địa ngục.

Con rồng chậm rãi sục tìm vào ký ức tuyết yêu, khiến cô lại co giật thêm một hồi. Cô oằn oại, quấy đạp, con rồng mỗi lúc siết một chặt, cố định từng cử động của cô. Sự uy nghi thần thánh của Long hoàng như dòng nước triều nhận chìm Tô Do Liên, dần dần ý thức của cô cũng rời rã. Cảm giác đau đớn tan chảy, hoá thành nước triều ấm áp nuốt chửng lấy cô. Tô Do Liên biết, điều này chứng tỏ, dưới tác động của sự xâm lấn của Long hoàng, ý

thức của cô bắt đầu hư hoại. Nhưng cô không muốn cử động, không muốn chống cự.

Trước những quấy động càng lúc càng dữ dội của con rồng, cô biết mình không đủ sức đối kháng, rồi sẽ tan thành nước trước uy thế lồng lộng có thể huỷ diệt vạn vật này. Nước chính là bản tướng của tuyết yêu, làm sao cô chống cự được chứ!

Nhẹ nhàng, cô bật khóc. Khóc là một sự chống đỡ thật yếu ớt.

Vậy mà, con rồng vụt ngừng cử động. Nó vẫn ở trong thân thể Tô Do Liên, tiếp tục nhai nuốt ý thức cô, nhưng động tác của nó thì dừng lại. Tiếng thút thít của Tô Do Liên như lưỡi dao nhẹ nhàng lóc lấy trái tim nó, khiến nó nhói đau.

Con rồng không nhịn được, ngẩng đầu lên gầm một tràng vang vọng.

Bấy giờ, một tiếng nói điểm tĩnh vắng tới:

- Món quà thứ nhất đây, Long hoàng có thích không?

Tinh tú trên trời cùng biến mất.

Sao tan, họ vẫn đang ở trong thánh điện, cánh quan không mảy may thay đổi. Thạch Tinh Ngự đứng dưới bầu trời rạn vỡ, tà áo buông rủ, không nhiễm bụi trần. Y vẫn là vì đế vương nắm giữ trời đất này, cao quý, trang nghiêm, trầm tĩnh, mạnh Chỉ Tô Do Liên biết, tất cả những cánh vừa rồi không phải là ảo ảnh, mà đều là sự thực tàn khốc nhất. Trước trụ băng khổng lồ, Tô Do Liên run lấy bấy, khô héo, tàn tạ đi trong bàn tay bóp chặt của Thạch Tinh Ngự.

Thạch Tinh Ngự ngẩng phắt đầu lên.

Trên bầu trời xanh thắm muốn đời, đột nhiên xuất hiện một vầng trăng tròn.

Vầng trăng vàng kim.

Trong trăng có một cây quế lung lay, cành lá đung đưa theo gió, hương thơm dịu dịu bao phủ cả cung điện hoàng kim. Thái tử và Dực Sư lão quý đang đứng trước cung điện, sắc mặt thái tử lạnh băng, không vui mừng cũng không tức giận, nhưng vẻ đặc ý thì bất kể thế nào cũng không giấu giếm được. Lão quý đứng sau hăn, khuôn mặt mệt mỏi thấy rõ.

Chiếc quạt vẫy nhẹ, trở vào khuôn mặt anh tuấn mà lạnh lùng của Thạch Tinh Ngự, thái tử thông thả hỏi:

- Thích không nào?

Long hoàng ngược đôi mắt vẫn máu, dữ dội nhìn thái tử:

- Người dám chống ta?

Khí chất của vị vương giả nổ bùng ra cùng với uy nghiêm cao vời, cuộn thành một dòng khí cuộn cuộn xộc lên tận trời, hệt như chim bằng hô mưa gọi gió, làm rung chuyển hết đông tây nam bắc. Thanh Lương nguyệt cung cũng phải rung lên, tựa hồ không thể nào kháng cự được uy nghiêm vời vọi như trời ấy.

Thái tử không mấy may kinh hoàng, ngược lại còn dùng ánh mắt thường thức để quan sát Long hoàng ra oai, giống như đang thưởng thức một thành quả của mình vậy. Đúng, cùng với mười món quà mà hăn đã sắp sẵn, con người độc nhất vô nhị trong trời đất này sắp biến thành thành quả của hăn.

Mười món quà, mười trùng vậy.

- Ai bảo ngươi là Long hoàng? Trên thế giới này chỉ có một hoàng thôi, chính là ta, đế vương trong đế vương. Giết ngươi rồi, công tích của ta không ai sánh bằng, mấy tên huynh đệ ngốc nghếch làm sao thắng được ta trong cuộc tranh đoạt ngai vàng chứ? - Chiếc quạt đập nhẹ vào má, khuôn mặt nham hiểm của thái tử sáng bừng lên - Nói đi, Long hoàng, ngươi có thích món quà thứ nhất của ta không? Bị một ả đàn bà thân tín lừa phỉnh, cảm giác thế nào?

- Câm!

Uy vũ của rồng tràn ra, đất trời mây sấm cùng đổi sắc. Uy nghiêm của y cùng tồn tại với trời đất này, trời có thể nổi giận theo uy nghiêm ấy, đất có thể kinh hãi vì uy nghiêm ấy.

Tuyết yêu đã khiến Thạch Tinh Ngự giận dữ lắm rồi, sự xuất hiện của thái tử càng khiến cơn giận của y không thể nào diễn tả nổi, y những muốn thiêu cháy cả thiên hạ này.

- Trên trời dưới đất, chỉ có ta là bất diệt. Ai giết nổi ta?

Nụ cười của thái tử bỗng kém tươi, vẻ ôn hoà và nho nhã của hắn cũng nhạt đi trong tích tắc, khuôn mặt trở nên hung ác, hệt như một con rắn độc đang gặm rít bò ra khỏi chiếc mặt nạ vàng của mình, nhìn chăm chăm vào kẻ địch. Đôi mắt của hắn nheo lại chỉ còn là hai đường mảnh trắng dã, trông cực kỳ quỷ quái. Hắn nhẹ nhàng nói:

- Có đây, ta có thể giết ngươi.

Cây quế lay nhẹ, cành lá đu đưa, một bóng người bị trói trên cành quế được đưa đến trước mặt Long hoàng.

Đó là Lý Huyền. Trong mình gã có vô số cành nhánh tua tủa đâm ra, đan kết với cành lá của cây quế nọ, cùng bó chặt lấy gã, khiến gã không nhúc

nhích gì được, sắc mặt gã vẫn bình thản, như thể cả trái tim đã rỗng không rồi vậy.

Tô Do Liên thắt ruột.

Thái tử ung dung liếc Lý Huyền, rồi lại nhìn Long hoàng, thư thái hỏi:

- Người quên hẳn rồi sao!

Long hoàng ngạo mạn không đáp. Một Lý Huyền ranh con thì làm được gì chứ?

- Phải, quả thật hẳn không làm được gì, nhưng hẳn lại là món quà thứ hai của ta đấy. Người còn nhớ không? Ta đưa hẳn đến Đại Ma quốc làm quà tặng người. Hẳn chính là món quà thứ hai của ta, bởi vì trong người hẳn có Thanh Lương dược - Thái tử vạch ngực áo Lý Huyền, ngón tay lạnh giá rạch từ cổ gã xuống tới ngực trái, nơi có trái tim đang đập thình thịch - Người biết không, Long hoàng? Ngay cả trong Thanh Lương nguyệt cung cũng chỉ có ba quả quế. Tương truyền mỗi quả đều được nuôi trồng suốt ngàn năm. Có tác dụng vô cùng to lớn, nhưng ta lại dùng vào hẳn, chỉ để kiểm hãm Thanh Lương dược trong mình hẳn, một khi mất Thanh Lương dược, ta sẽ không thể điều khiển Thanh Lương nguyệt cung, cũng không thể sai khiến Cửu Thiên Thanh Lương khí và Cửu Thiên Cương phong được nữa. May sao, hẳn chính là món quà thứ hai của ta. Bởi vì... Long hoàng cần Thanh Lương dược, thì nhất định phải giữ hẳn bên cạnh. Chỉ cần có mặt hẳn, là có thể tập hợp đủ Quang Chi Thái Sơ Tứ Bảo.

Long hoàng biến sắc.

Quang Chi Thái Sơ Tứ Bảo! Hoàn toàn trái ngược với ám chỉ Tứ Bảo.

Tử Cự Tiêu Dao kiếm ở trên người y, Cửu Linh Ngự Ma kính và Lưỡng Tạng Thiên Phật châu ở trên mình Tô Do Liên, Huyền Bệ thiên thư trên mình Lý Huyền.

Quang Chi Tứ Bảo, vì một sự tình cờ, đã cùng nhau tụ tập lại một chỗ. Ngũ Hành Định Nguyên trận vốn có hai tác dụng. Âm trận có thể sục tìm linh hồn lang thang. Quang trận có thể phong toả linh hồn sống.

Từ khoảnh khắc các bảo bối hội tụ, trận pháp bắt đầu nghịch chuyển. Từ tối biến thành sáng, từ sinh biến thành diệt.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Rồng Thần Oai Phong Vượt Cửa Ải

Long hoàng, hãy chìm vào phong ấn thêm một lần đi, chìm sâu mãi mãi luôn. Và nhận lấy món quà thứ hai của ta!

L

Thái tử gấp phách quạt lại, trở xuống dưới. Trận đồ Ngũ Hành Định Nguyên trên mặt đất hết như bị giạt mạnh, liền nhảy bật lên lưng chừng không. Từ trong trận, liên tục có ánh sáng bùng phát tách ra, bắn tung tóe khắp thánh điện Cấm Thiên. Đó là thứ ánh sáng rạng ngời, thuần khiết, không hề vẩn đục, không màu sắc không hình dáng, tinh túy cực điểm. Một đầu ánh sáng nằm trong bàn tay Dược sư lão quỷ, còn đầu kia thì nối với Ngũ Hành Định Nguyên trận, dồn thánh điện vào giữa.

Ám trận trong thánh điện, ám trận vốn dùng để lùng tìm hồn phách Cửu Linh, lúc này đã hoá thành một cái hố âm u vừa đen vừa đỏ, làm nổi bật quang trận long lanh trên nguyệt cung. Hai trận pháp, một tối một sáng, nhốt Long hoàng vào giữa.

Thạch Tinh Ngự tái mặt, vụt chĩa tay trái trở thẳng lên trời.

- Ta uy...

Câu nói sang sáng mới được một nửa đã bị ngắt ngang. Bởi vì trên cao kia không còn trời xanh nữa, vòm không bắc cực tưởng chừng tươi sáng muốn đời bỗng nhiên giăng đầy u ám. Thứ u ám đó không phải là mây, mà là áo giáp dày đặc, là muốn ngàn tinh binh. Tên nào tên nấy cùng khoác

một bộ khôi giáp sáng loáng, trên giáp gắn đầy bùa chú để khắc chế sức mạnh của Thạch Tinh Ngự. Khuôn mặt chúng chỉ là những xương sọ trắng ớn, hết như vong linh chinh chiến ngàn năm.

Thình lình, trận đồ trên nguyệt cung phát ra một tiếng động rầm rĩ như núi lở. Đỉnh Cấm Thiên đột ngột gãy sập, sụp xuống rào rào. Long hoàng không rơi xuống theo, vì ánh sáng vô hình kia đã trói chặt lấy y.

Kế đó, cùng với một âm thanh lạnh lạnh, Tử Cực Tiêu Dao kiếm trong người Thạch Tinh Ngự thoát vòng kiểm soát, xé mấy lao lên, hoá thành một dải khí rồng dài tới mấy trăm trượng giăng ngang đỉnh đầu y. Âm thanh trong ngân vang vọng mãi, Huyền Bệ thiên thư, Lưỡng Tạng Thiên Phật châu và Cửu Linh Ngự Ma kính cũng lần lượt phát sáng, giăng vây quanh Long hoàng, hào quang rực rỡ chói chang trải tới trăm dặm, khoá kín mọi đường lui của y.

Thạch Tinh Ngự rú lên bi thông, thân thể bỗng hoá thành trong suốt. Khấp thiên hạ, khấp tam giới, thứ y sợ nhất chính là Ngũ Hành Định Nguyên trận. Đây gần như là trận pháp mà trời đất tạo ra để dành riêng cho y, tước bỏ mọi khả năng kháng cự của y.

Lần lượt, từng cái bóng tách ra khỏi mình Thạch Tinh Ngự, xếp hàng ngay ngắn. Thủy, kim, mộc, hoả, thổ, tương ứng các màu đen, trắng, xanh, đỏ, vàng. Thân hình trong suốt với năm màu khác nhau của Long hoàng đứng sừng sững trong hào quang của Ngũ Hành Định Nguyên trận, hoàn toàn không nhúc nhích được. Uy nghiêm vô biên và sức mạnh ghê gớm của y cũng bị tách rời thành năm phần, mỗi phần là một cái bóng. Một cái bóng chứa thủy, mang màu đen. Một cái bóng chứa kim, mang màu trắng. Một cái bóng chứa mộc, mang màu xanh. Một cái bóng chứa hoả, mang màu đỏ. Một cái bóng chứa thổ, mang màu vàng.

Ngũ Hành Định Nguyên trận là trận pháp mượn sức của bốn loại bảo bối thời thượng cổ và mượn hai khí đục trong của trời đất để phân rã người

trong trận thành năm luồng khí thuần túy thuộc ngũ hành. Khí ngũ hành pha trộn biến hoá với nhau thì sẽ sinh ra vạn vật. Nếu bị tách rời, chúng sẽ chỉ là những thứ vô tri vô giác. Đã vô tri vô giác thì không khó để đánh bại. để trấn áp. Bí mật của Ngũ Hành Định Nguyên trận chỉ có vậy. Bí mật này nói ra thì dễ nhưng để thành công thì không đơn giản chút nào.

Con người là đối tượng đứng đầu trong vạn vật, khí ngũ hành đi vào thân thể họ sẽ trở thành linh khí, thành tinh túy của hồn phách. Ở những người tu đạo có tinh thần kiên định, ngũ hành sẽ hoá thành phép thần thông, vững vàng vô cùng. Lúc ấy, gián hoá và phân hoá nó là một việc cực kỳ gian nan. Nếu không gián hoá và tách rời được hết thì không thể giam hãm hoàn toàn con người đó, công sức coi như đổ sông đổ bể hết. Với một con người có được sự phù hộ của thiên mệnh, sinh ra cùng trời đất, một chút sức mạnh còn con cũng có thể hoá thành sát chiêu ghê gớm như Long hoàng, thì phải dùng Thái Sơ Tứ Bảo làm vật dẫn mới có thể kiềm hãm y được.

Thái Sơ Tứ Bảo sinh ra từ khí thu âm dương của trời đất thuở ban sơ, hai khí âm dương lại là nguồn gốc của ngũ hành, bởi vậy mới có thể tách kim, mộc, thuỷ, hoà, thổ ra khỏi thân thể Long hoàng một cách dễ dàng như vậy.

Ngũ Hành Định Nguyên trận đã từng giam hãm y một lần, cố nhiên sẽ giam hãm được lần thứ hai. Đây chính là sát chiêu của Tô Do Liên. Từ lúc lên đỉnh Cấm Thiên, cô đã sắp đặt kỹ càng sát chiêu này. Muốn giết Long hoàng, nhất định phải dùng đến Ngũ Hành Định Nguyên trận. Muốn sắp đặt được Ngũ Hành Định Nguyên trận, nhất định phải có đủ Thái Sơ Tứ Bảo. Khấp thiên hạ, chỉ mình Long hoàng là có khả năng tập hợp được cả Quang Chi Tứ Bảo và ám chi Tứ Bảo. Tô Do Liên bèn lợi dụng niềm hy vọng của Thạch Tinh Ngự, để y đích thân thu thập Thái Sơ Tứ Bảo, để y bày ra trận pháp ngay dưới chân mình, rồi để y tự nguyện rúc đầu vào. Sau đó phân tách ngũ hành trong mình y thành năm phần, chỉ cần cấm cố kỹ từng phần thì muốn đòi y không thoát nổi.

Tô Do Liên muốn dùng tình yêu của Thạch Tinh Ngự để giết chết y và bảo vệ tình yêu của bản thân cô.

Lúc này, ngũ hành đang làm nguyên thần tan rã, năm cái bóng càng lúc càng rõ rệt, thân thể Long hoàng càng lúc càng mờ đi, nhưng tay y vẫn nắm giữ Tô Do Liên, lòng y vẫn nung nấu mối hận không bao giờ nguội ngoai.

Y căm hận con bé nhợt nhạt này, không phải vì nó hãm hại y, mà vì nó huỷ hoại chút hy vọng cuối cùng của y.

Y không phải không biết, để Ngũ Hành Định Nguyên trận tái xuất thì nguy hiểm biết nhường nào. Một trăm năm nay, cứ nhắc đến mấy chữ ngũ hành định nguyên, là y không kìm được cả thịnh nộ lẫn run rẩy.

Cũng không phải y không biết, Thái Sơ Tứ Bảo và ám chỉ Tứ Bảo có cảm ứng lẫn nhau, tập hợp đủ ám chỉ Tứ Bảo thì Quang Chỉ Tứ Bảo thế nào cũng di chuyển lại gần. Coi như y tự tay đem tính mệnh mình đẩy vào vòng rủi ro.

Nhưng y vẫn quyết định mạo hiểm, chỉ vì đó đã là hy vọng duy nhất của y.

Nhưng bây giờ, đến cả Ngũ Hành Định Nguyên trận cũng không thể tìm ra hồn phách Cửu Linh, thì y còn cách gì được đây? Vì sao con bé này lại tàn nhẫn đến nỗi đập tan mọi hy vọng của y? Y hận nó, thậm chí còn hận hơn hận thái tử.

Cho dù có vào địa ngục, y cũng phải lôi nó theo cùng. Nhất định không buông.

Đột nhiên, một trong năm cái bóng lão đảo. Đó là cái bóng màu đen, ihuộc thủy trong ngũ hành.

Thái tử có vẻ như bị kinh hoàng, nhảy tót ra sau lưng Dực sư, túm lấy vạt áo lão, thảng thốt hỏi:

- Vì sao lại thế? Vì sao lại thế?

Dực sư không đổi sắc mặt, mắt vẫn đăm đăm nhìn vào cái bóng trong trận, ánh nhìn có phần xao động. Lão chậm rãi nói:

- Nghe đồn khi tái xuất Long hoàng chỉ thu về tâm ý hình thể, còn thần thì không lấy về. Chắc là do chưa hoàn chỉnh nên cũng không thể phong ấn hoàn toàn lại như cũ - Lão ngẩng đầu, nhìn Lý Huyền vẫn bị trói trên cây - Nghe nói, thân của Long hoàng bị phong ấn trong người hắc.

Ánh mắt Lý Huyền thản nhiên vô cùng, tựa hồ không hề nghe thấy họ nói những gì. Thái tử nhảy dựng lên:

- Giết hắc đi! Mau giết hắc!

Dực sư phất tay áo, ngăn thái tử lại:

- Không giết được. Hắc mà chết thì thần của Long hoàng sẽ lập tức quay trở lại với bản thể. Thần chứa đựng tu vi kiếp trước của Long hoàng, do chưa bị Ngũ Hành Định Nguyên trận phong ấn, vì thế hễ Lý Huyền chết, Long hoàng sẽ lập tức khôi phục được tu vi kiếp trước, tu vi mà Ngũ Hành Định Nguyên trận vẫn chưa kiểm soát được ấy.

Thái tử tái mặt. Tất nhiên hắc hiểu sự thế này đáng sợ biết nhường nào. Ngũ Hành Định Nguyên trận đã nhốt tu vi kiếp này của Long hoàng, nhưng không cách nào xử lý được tu vi kiếp trước của y. Làm sao đây? Khuôn mặt thái tử lấm tấm mồ hôi.

Dực sư trầm ngâm chốc lát rồi nói:

- Mang Lý Huyền đi ngay, càng xa càng tốt. Chỉ cần đủ xa thì với tu vi đang bị giam hãm, Long hoàng không thể lấy thần về được. Miễn là trấn áp được Long hoàng, hẳn sẽ không bao giờ lấy được tu vi kiếp trước về nữa.

Thái tử cả mừng, hét lên:

- Mau mang hẳn đi! Mau mang đi! - La hét một hồi, hẳn bỗng phá lên cười - Ta sợ đến đần cả người mất rồi! Chỉ có ta mới điều khiển được Thanh Lương nguyệt cung. Xem ra cũng chỉ ta mới đưa được tên nhóc này đi.

Bóng đen bỗng chấn động, Thạch Tinh Ngự gầm lên khùng khiếp:

- Ngọc Đình Xích!

Ngọc Đình Xích Tiên long cuối cùng cũng chạy trốn.

Vì sao lại nói là chạy trốn? Vì nó đã chịu hết nỗi Ngũ Hành Định Nguyên trận, chịu hết nỗi Tô Do Liên. Bốn lần vào trận đau đớn không khác gì tra tấn. Tu vi giảm sút đi rất nhiều. Ngọc Đình Xích tuy xem thường việc tu luyện, vì có Long hoàng là đủ rồi, nhưng nó vẫn rất căm hận nuôi tiếc phần bản lĩnh bị mất đi. Bởi thế, nó kiên quyết không vào trận nữa, đến cả nhìn nó cũng không thèm nhìn, đứng cách càng xa càng tốt.

Long hoàng đã bảo lần này không cần chúng nó tham gia, nhưng Ngọc Đình Xích thông minh vẫn không muốn ở lại trên đỉnh Cấm Thiên, nó bịa có thoái thác để linh đi. Đằng nào thì Long hoàng đại nhân cũng có thể xử lý được bất cứ việc gì trên đời, nó ở lại đây cũng vô tác dụng.

Linh đi linh đi.

Nó trông thấy ba cô gái yêu kiều dễ thương. Ba cô gái nhang nhác nhau, phục sức giống nhau, tay cầm mấy thanh kiếm cũng y chang.

Ngọc Đình Xích thần thánh vốn không có hứng thú với đám đàn bà con gái, nên quyết định né tránh. Cứ linh đi là hơn.

Ba cô gái lại không để để nó được như ý.

- Ta là Thôi Ê Nhiên, chị cả.

- Ta là Thôi Yên Nhiên, chị hai.

- Ta là Thôi Phiên Nhiên, chị ba... Á quên, em ba.

Rồi cả ba cùng hô lên:

- Chúng ta phải giết người!

Giết ta? Ngọc Đình Xích nghiêng cái đầu to tướng ngắm ba cô. Vì sao phải giết một con rồng vừa phong độ vừa nhân hậu vừa hài hước vừa có danh giá như nó? Chẳng lẽ bọn chúng không hiểu thế nào là ngưỡng mộ và yêu thích? Hay đây chỉ là một trò đùa?

Ngọc Đình Xích không nhúc nhích, cứ giương mắt nhìn ba cô lao lên.

Ba thanh kiếm lóe sáng, đâm thẳng vào mình nó, không đau không ngứa, thậm chí chưa xuyên qua lớp vảy to tướng.

Quả nhiên là trò đùa mà! Ngọc Đình Xích yên dạ, với một con rồng vừa phong độ vừa nhân hậu vừa hài hước vừa có danh giá như nó, ai lại nhẫn tâm hạ sát chứ? Không bảo vệ động vật quý hiếm à?

Thôi linh đi cho yên. Ngọc Đình Xích chấp tay sau lưng, thanh thần cất bước.

Ồ? Cái gì kêu leng keng vậy? Con rồng tò mò ngoảnh lại, thì thấy ba chị em họ Thôi đang hăm hăm chém chí chát vào đuôi nó, làm lửa bắn tung tóe.

Bọn chúng muốn giết ta thật ư? Ngọc Đình Xích nghi hoặc. Đôi mắt to tướng ràn lệ. Đến một con rồng vừa phong độ vừa nhân hậu vừa hài hước vừa có danh giá như nó mà người ta nỡ lòng xuống tay cho được?

Nước mắt rưng rưng. Nhưng mà, cho dù ta bị Ngũ Hành Định Nguyên trận và ả yêu nữ kia mài mòn mất một nửa tu vi, cho dù ta vẫn phải tách một nửa tu vi ra để trấn áp bọn yêu ma, cho dù trong tứ đại long thần, tu vi của ta là kém cõi nhất, nhưng ta tuyệt đối không phải là đối tượng để ba đứa ngốc nghếch các người bắt nạt đâu.

Ngọc Đình Xích quấy nhẹ đuôi.

Ba tiếng rú thảm thiết vang lên, Thôi gia tử muội văng bật ra sau.

Ngọc Đình Xích khoái chí bật cười, chấp tay sau lưng tiếp lục cất bước.

Tiếp tục linh đi linh đi.

Trong lúc Ngọc Đình Xích thong thả tiến bước, Huyền Thiên Bá Hải long cũng đang đánh bài chuồn. Chẳng việc gì nó phải chịu đựng cực hình này. Tu vi của nó để công hiến cho Long hoàng là cùng, chứ không hơi đâu lãng phí cho một ả tuyệt yêu bé con. Huyền Thiên Bá Hải long nhẹ nhàng phun ra một đụn sương mù để ẩn thân. Thế này, nó không sợ bị ai phát hiện nữa.

Tìm chỗ nào nghỉ uống ngụm nước đã. Nó tụt xuống khỏi đỉnh Cấm Thiên, định đi tìm một nơi có nước ngọt lành.

Đột nhiên, quanh mình nó xuất hiện vô số ánh kiếm bé xíu, mỗi ánh kiếm đều mang hình trụ tròn, hoàn toàn không có đầu nhọn. Huyền Thiên Bá Hải long đương lấy làm lạ, những ánh kiếm đó đột nhiên mở ra, thành hình những cuốn sách, muôn vàn con chữ quấy động trên bề mặt. Tiếng đọc sách đồng thời vang lên lờng lộng bên tai nó.

Huyền Thiên Bá liền ù cả tai hoa cả mắt. Trên đời này nó sợ nhất là đọc sách. Thà húc đầu vào tường khoét núi nhảy sông còn dễ chịu hơn là đọc sách.

Vì sao? Vì nó quá to lớn. To như thế này, một con rồng to như thế này, lại cầm quyển sách bé tẹo teo chăm chú đọc thì ra cái bộ dạng gì, nhất định sẽ khiến thiên hạ cười lăn lóc mà chết mất. Bởi vậy hễ nói đến sách là Huyền Thiên Bá biến sắc, cắt đứt mọi quan hệ với những thứ có chữ. Khổ nỗi, đã mắc thứ bệnh ám ảnh cuồng chế này, càng sợ thì càng không thể tránh được. Đám sách vỡ và chữ nghĩa vừa xuất hiện, mắt nó đã nhạy cảm nhìn thấy ngay, mà nhìn đăm đăm trân trối. Sách xoay chuyển, chữ đảo lộn, ánh mắt nó cũng xoay chuyển, đảo lộn theo.

Đôi mắt nó cứ tròn mãi, tròn mãi, tròn mãi ra, xoáy tròn đến hoa cả mắt, cuối cùng không trụ được, con rồng ngã kèn ra đất, tấm thân to lớn đổ thình xuống khiến núi non xung quanh rung chuyển. Nó nhắm mắt, gào rống, khí nóng phụt ra khiến các ánh kiếm đều vỡ vụn.

Ợi cho đầu óc tỉnh táo đôi chút, nó loạng choạng gượng dậy thì thấy trước mặt có bốn tên bạch điện thư sinh, tên nào tên nấy cầm một quyển sách đáng ghét. Huyền Thiên Bá Hải long lập tức chuẩn bị đào tẩu. Thiên hạ có câu: tú tài gặp quân quan, muốn nói lý cũng không được. Nhưng với Huyền Thiên Bá thì bên không nói lý được chính là tên quân quan nhà nó, chứ không phải bọn tú tài kia. Nhất là trên tay mỗi đứa đều đang cầm một quyển sách.

Đáng sợ quá!

Lữ gia huynh đệ cũng được phen sừng sốt. Họ tắm rửa thắp hương, tụng niệm sách vỡ suốt một ngày, nhưng cũng không thể nào ngờ vừa ra đòn là đã đánh gục con rồng to lớn này, mà bản thân họ thì không hề sút mẻ gì. Nếu họ biết Huyền Thiên Bá Hải long ngã đùng ra như vậy hoàn toàn

không phải vì uy lực kiếm quang thì bọn họ còn ngạc nhiên tới mức nào nữa?

Bốn con rồng thần thật sự rất đáng sợ! Bốn huynh đệ thấy lòng ngập tràn cảm giác bất lực, khoảng cách giữa bốn sinh đồ bé nhỏ với một con rồng thần quả thực quá xa.

Chắc họ chết mất thôi!

Chẳng còn cách nào hơn là xả thân vì nghĩa.

Lữ gia huynh đệ ưỡn ngực, mắt đầy kiên nghị nhìn Huyền Thiên Bá Hải long.

Huyền Thiên Bá bất giác lùi lại một bước. Bọn... bọn chúng định làm gì? Vốn tính đa nghi, con rồng không nhìn được, bắt đầu suy đoán lung tung. Chẳng lẽ bọn chúng định bắt ta, ép ta đọc sách đến già? Bi thảm quá! Cứ nghĩ phần đời còn lại phải bầu bạn với thư tịch, dùng đôi bàn tay to lớn thô tháp để bê một quyển sách, Huyền Thiên Bá lại cảm thấy đúng là cảnh tượng ngày tận thế. Nó nổi giận đùng đùng, hét lên ghê rợn:

- Đứng lại gần ta!

Tiếng sóng biển tràn lên trong hư không, đó là ngoại hồn của Huyền Thiên Bá, cơn giận phát ra thành sóng thần làm nghiêng trời đổ đất, cuộn cuộn tràn đi.

Lữ gia huynh đệ đáng thương vốn không có ý định ác độc như vậy, nhưng trúng một đòn tấn công của ngoại hồn, cả bọn liền ngã quay ra đất, toàn thân bầm dập.

Huyền Thiên Bá thì mắt mũi đờ đẫn. Chứng ám ảnh cường chế phát tác, nó lâm bầm luôn mồm:

- Sách! Sách! Sách!

o O o

Bạch Cực Kinh Thế long ngã uỳnh xuống chân núi, bình an vô sự. Nghe Huyền Thiên Bá Hải long đồ ngon đồ ngọt suốt nửa canh giờ, nó mới đồng ý chạy trốn.

- Vào việc thôi!

Cùng với một tiếng hô tràn đầy kiên định và sức nặng, Bạch Cực Kinh Thế long nhảy ào xuống chân núi, nhưng Huyền Thiên Bá Hải long đã biến mất tăm lự lúc nào. Bạch Cực Kinh khủng biết nên đi đâu, bèn chọn hướng bàn mệnh của mình. Nó sinh ra cùng đất, mà đất ở phía tây, nó bèn lắc lư đi về hướng tây, lòng rất hoang mang.

Nó đã quen ở bên Long hoàng. Long hoàng sai làm gì, nó chỉ hô một tiếng “Vào việc thôi” rồi răm rắp tuân mệnh. Bây giờ báo nó chạy trốn, nó lại không biết nên hành động thế nào. Chợt giẫm phải một bông hoa băng, Bạch Cực Kinh bèn nhật lên, cảm thấy hết sức vô vị.

Đi về vậy. Ở bên cạnh Long hoàng vẫn dễ chịu hơn. Con rồng quay mình trở lại.

Một cái đèn lồng đỏ mờ chập choạng xuất hiện trước mặt nó. Không hiểu quý khí ở đâu ủa ra ngập tràn, bốn bề tối lăm lăm đi. Ngọn đèn đỏ cứ bập bênh giữa muôn dải khí đen. phát ra một tràng ù ù dai dẳng.

Bạch Cực Kinh khủng sợ gì ma quỷ. Là một trong bốn con rồng thần, nó không sợ gì hết, huống hồ, quý có nanh ác cỡ nào đi nữa cũng không chịu nổi một cú ra đòn của nó. Nó lắc lắc cái đầu to tướng. Cái đèn vụt nổ tung. Một đốm kiếm quang nhanh như chớp đâm phụp về phía nó. Kiếm quang vừa lóe sáng là đã tới ngay trước mặt Bạch Cực Kinh, đâm thẳng vào mắt trái nó.

Con rồng ngấn ra, không hiểu đèn lồng thế quái nào lại biến thành kiếm quang. Nhưng chẳng buồn tìm hiểu rốt ráo tình thế, lập tức quạt đuôi ra phá tan đò công kích.

Trịnh Bá Niên bật ngựa ra sau, mặt mày trắng nhợt. Đường kiếm vừa rồi đã tích tụ toàn bộ sức lực của gã, lại được Hồng Ngọc yểm hộ, mà vẫn không thể dọa được Bạch Cực Kinh Thế long.

Bạch Cực Kinh nghiêng đầu nhìn bọn chúng.

Kẻ địch. Nó gầm lên một tiếng lạnh lạnh. Kẻ địch thì nhất định phải tiêu diệt. Nó phóng tấm thân đồ sộ nhảy ào tới. Phong Thường Thanh rú lên, hai chân bủn rủn, sợ đến mức ngã ngất đi. Trịnh Bá Niên túm lấy cổ áo nó. lẳng mạnh tay ném nó ra xa, bản thân gã thì gồng mình lên đón cú tấn công. Bạch Cực Kinh lao bổ vào người gã.

Trịnh Bá Niên phụt ra một vòi máu, ho khăng khặc mấy tiếng, tám chiếc xương sườn bên trái đều gãy rụn. Biên Lệnh Thành ẵm Hồng Ngọc chạy trốn chết, từ đằng xa nghe tiếng gầm lồng lộng của Bạch Cực Kinh, chân bỗng rú cả lại, lăn đùng ra đất.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tuốt Mây Kéo Ngọc Xuống Côn Sơn

Thanh Đế Chân Khí long hoá thân thành một đụn khói, từ từ hạ xuống. Ba con rồng đều đã bỏ đi, nó chẳng đến nổi ngu ngốc mà ở lại trên đỉnh núi. Nếu có việc gì cần ra công tốn sức thì chẳng phải trách nhiệm sẽ đổ hết vào nó ư? Long hoàng tuy vĩ đại anh minh, nhưng khi chỉ có một lựa chọn thì dù anh minh đến đâu, quyết định đưa ra cũng như nhau cả thôi. Nó không muốn làm gì nữa, chỉ muốn đánh một giấc thật đẫy.

T

Trời thu ẩm áp, bắc cực băng tuyết cũng ẩm áp, ngủ một giấc ẩm áp là một việc khoái chí biết ngần nào. Nó bắt giấc ngáp dài.

Một tràng cười ha hả cuồn ngạo từ trên trời vọng xuống, Thanh Đế Chân ngẩng mặt nhìn, thì thấy từ một con thuyền ngọc cực đẹp, có một bông mạn đà la trong suốt thông thà hạ xuống, đứng giữa bông mạn đà la là một người khôi bạc giáp bạc, tay cầm một thanh bảo đao lấp loá sáng.

Trông qua cũng dính dấp tí chút bộ dạng cao thủ.

Nhưng trông kỹ lại tướng mạo người đó, Thanh Đế Chân tưởng mình vừa bị giáng một đòn vào thẳng mặt.

Xấu quá!

- Đồ cứt mũi! - Thanh Đế Chân dùng ngôn ngữ tinh tuý chính xác để đưa ra một định nghĩa về hắn ta.

Hồ Đột Can oai hùng đỉnh đạc đứng trước mặt nó, vốn dĩ chờ đợi một ánh mắt tán dương. Hẳn chính là hoá thân của cái đẹp, phải thế không? Màn nhảy dù vừa rồi đã chung đúc bao nhiêu tâm đắc của hắn về mỹ học. Nhưng câu nói của Thanh Đế Chân khiến hắn tắc nghẹn họng, nghi hoặc khôn tả:

- Cứt mũi? Cứt mũi là sao?

Thanh Đế Chân ném ra một cái nhìn khinh miệt:

- Trông người như cứt mũi vậy.

Hồ Đột Can nổi khùng. Sao có thể liên tưởng Hồ lão gia với một thứ đáng tởm như vậy được? Sao có thể?

Hồ Đột Can gầm lên, dây chân khí chạy suốt ra thanh Kim Cương đao. Vân hoa hư ảo trên lưỡi thép lập tức xoáy tít, bắn ra hàng loạt bông hoa thật có sức giết chóc ghê hồn. Hồ Đột Can hét lớn, thân hình bỗng nhiên tan biến.

Một tích tắc sau, hắn tái xuất hiện, nhưng là ở đằng sau cái đầu to tướng của con rồng. Kim Cương đao bọc gió chém phập xuống Thanh Đế Chân Khí long. Thanh Đế Chân ngáp dài, búng ngón tay về phía sau. Hồ Đột Can rú lên thảm thiết, Kim Cương đao tuột tay bay mất, thân hình nặng nề bắn vọt đi đến mười mấy trượng.

Thanh Đế Chân ngẩng đầu, vừa lúc bắt gặp Long Vi mặt hoa da phấn đang thét lên:

- Người... đừng giết ta!

Thanh Đế Chân lắc lắc đầu, cảm thấy vô vị hết sức:

- Sâu bọ!

Bấy giờ, một tiếng gầm cất lên, vang vọng khắp ngàn dặm xung quanh.

- Ngọc Đình Xích!

Uy thế dào dạt như vũ trụ của Long hoàng tràn ngập khắp cả thế giới.

Ngọc Đình Xích Tiến long run như cây sậy.

Huyền Thiên Bá Hải long run như cây sậy.

Bạch Cực Kinh Thế long run như cây sậy.

Thanh Đế Chân Khí long run như cây sậy.

Bọn chúng đồng loạt bay lên, cất mình phóng về phía ngọn Cấm Thiên. Long hoàng đã phát hiện ra trò lén lút của bọn chúng, phen này thảm rồi! Nhưng một nỗi kinh hãi còn ghê gớm hơn mau chóng bóp chặt trái tim to tướng nhưng yếu đuối của lũ rồng: Long hoàng đang gặp nguy hiểm!

o O o

Thái tử không còn căng thẳng nữa:

- Đừng gọi đám rồng làm gì, chúng không đến được đâu.

Thạch Tinh Ngự nín thính. Y trừng trừng nhìn lên không trung. Trên đó còn nhiều mảnh vỡ nát bay lung tung, những mảnh vỡ của Tam sinh thạch. Từng chút một, bụi nhẹ trôi nổi trên không, bay qua trước mắt Thạch Tinh Ngự. Y trân trân nhìn, nhìn chúng trôi đi khỏi đời mình, trôi qua luân hồi một trăm năm, trôi qua ba sinh, vĩnh viễn không quay lại.

Những ảo ảnh ba sinh ấy không còn tồn tại nữa. Nó không còn được gửi gắm trong hòn đá kỳ lạ mang hình ảnh của ba sinh, mà chỉ là bụi trần, vụn vặt, không có chút màu sắc, chút hồi ức nào. Đã mất hồi ức, mà đến một chút lưu luyến cuối cùng này cũng đã tiêu tan triệt để.

Nước mắt ánh lên trong đôi đồng tử xanh lam của Thạch Tinh Ngự, rồi tiêu tan, hoá thành một thứ bụi trần giống như thế. Trái tim rã tan như bụi.

Đây là lời giã biệt cuối cùng nàng dành cho y đó ư? Nàng chấp nhận lần gặp sau cuối này, chỉ để nói câu từ ly với y ư? Thạch Tinh Ngự bỗng run lên, không thể nào chịu đựng được.

Không thể chịu đựng được, vắng nàng, cuộc sống của ta còn ý nghĩa gì?

Cây quế trên trăng lung lay, trói Lý Huyền từ từ trôi ra ngoài cõi trời. Lý Huyền càng rời xa, cái bóng màu đen ở Thạch Tinh Ngự càng nhỏ lại. Ngũ Hành Định Nguyên trận bùng sáng, kéo năm cái bóng nhạt dần đi. xa nhau ra.

Sức mạnh của trận pháp này gân như đã khống chế được Thạch Tinh Ngự, chỉ cần gắng gỏi một chút nữa thôi là có thể giam hãm y hoàn toàn.

Thạch Tinh Ngự không hề lộ vẻ khiếp sợ, chỉ có buồn bã rầu rĩ. Y như chìm trong giấc ngủ ba sinh. Không còn quan tâm đến luân hồi hay sống chết nữa. Y nắm chặt tay Tô Do Liên, Tất chặt, nắm cùng hờn oán và ngoan cố. Cả đời, y chỉ căm hận mỗi đứa con gái trắng nhợt này thôi. Dù!ên trời hay xuống đất, gã cũng quyết không buông ả ra!

o O o

Thanh Đế Chân Khí long vờn cổ nhìn, đã thấy thấp thoáng ánh sáng rực trời nơi đỉnh Cấm Thiên.

Nó biến sắc. Trong ánh sáng mạnh mẽ đó, lại không hiện hữu uy nghiêm của Long hoàng. Đã xảy ra chuyện gì với Long hoàng rồi chẳng? Nó lấy đà, phóng mạnh lên không, toan lao về đỉnh Cấm Thiên.

Đột nhiên, một người sấn tới ôm lấy chân nó, dùng giọng khẩn khoản hỏi:

- Người có thể cho ta biết, sâu bọ nghĩa là gì không?

Thanh Đế Chân sốt ruột:

- Buông ra! Ta phải đi cứu Long hoàng.

Hồ Đột Can lớn tiếng:

- Người mà không nói cho ta biết, ta chết cũng không buông.

Thế này thì dễ xử thôi. Thanh Đế Chân găm lên, một vòi rồng khổng lồ thình lình xuất hiện, như hổ đói tấp luôn lấy Hồ Đột Can, ném mạnh xuống đất. Thanh Đế Chân gào lên:

- Sâu bọ!

Nhưng nó vừa nhấc mình khỏi mặt đất thì lại bị níu đuôi. Đôi mắt rực cháy của Hồ Đột Can ngập đầy khát vọng học hỏi:

- Người nhất định phải cắt nghĩa cho ta rõ. Ta cảm thấy trong từ ngữ của người chứa đựng một cái đẹp về nghệ thuật ngôn từ. Ta phải lĩnh hội nó mới được.

Thanh Đế Chân ngoẹo đầu ngắm Hồ Đột Can. Nó chắc chắn rằng mình đana nhìn thấy một tên đàn ông với cái đầu hỏi sọi, mặt mũi đen đúa, răng hô miệng vầu, mặt mũi xấu xí cực điểm.

Một đứa thế này mà cũng đòi nói chuyện cái đẹp nghệ thuật ngôn từ ư?

Nhưng ánh mắt nồng nhiệt của Hồ Đột Can lại gây ảnh hưởng mãnh liệt đến Thanh Đế Chân. Nó hồi tưởng những năm tháng xưa, những năm tháng nó dốc hết vốn liếng, dùng vẻ đẹp nghệ thuật của ngôn từ để lay động Long hoàng.

Ồ, một hôi ỨC ĐẸP ĐẼ NHƯỜNG NÀO! ẶC, nhưng mà, ta đương CƠN HỒI tưởng êm đềm thế này, người có thể ĐỪNG CHỈ CÁI MẶT ĐÓ VỀ PHÍA TA KHÔNG? Thanh Đế Chân rầy mạnh chân đá HỒ ĐỘT CAN lên. Nó không thể NÂN NÁ Ở ĐÂY LÂU QUÁ, Long hoàng đang cần nó. HỒ ĐỘT CAN nhảy tới ôm chân trái con rồng:

- Cầu xin người, nói cho ta biết đi!

Đá móc, hất tung, thủng bụng xổ ruột. HỒ ĐỘT CAN xông tới ôm chân phải con rồng:

- Nhất định ta phải tìm hiểu cái ĐẸP.

Vòi rồng khổng lồ thổi mạnh, máu thịt văng tung toé.

Hiển nhiên, Thanh Đế Chân chẳng coi cách thức học hỏi mãnh liệt của HỒ ĐỘT CAN vào đâu, nhưng mấy hiệp như thế liền, Thanh Đế Chân bắt đầu tức lồng lộn, mà ngọn lửa nhiệt tâm trong mắt HỒ ĐỘT CAN thì vẫn không suy suyễn. Mặc cho thân mình lầy lụa vết thương, tấm lòng hướng đến cái ĐẸP khiến hấn liên tục xông lên, hết lần này đến lần khác.

Vòi rồng cứ đỢT sau lại lớn hơn đỢT trước, nhưng không tài nào đẩy lui được một HỒ ĐỘT CAN dai như đĩa. Cuối cùng, Thanh Đế Chân Khí long mỆT mỎI RŨ RƯỢI, túm lấy HỒ ĐỘT CAN, găm lên đến vỡ màng nhĩ:

- Phải thế nào người mới bằng lòng buông tha ta đây? Ta còn phải đi cứu chủ!

HỒ ĐỘT CAN:

- Cầu xin người, nói cho ta biết thế nào là SÂU BỌ.

Thanh Đế Chân giàn giụa nước mắt. Con người này, đúng là có tinh thần xả thân cho cái ĐẸP của nghệ thuật ngôn từ. Về một NGHĨA nào đó mà nói, nó

và hẳn ta có chung một niềm yêu thích bướng bỉnh. Nịnh thần, suy cho cùng chính là kẻ biết vận dụng cái đẹp ngôn từ đến cảnh giới cao nhất.

- Sâu bọ, có nghĩa là đê hèn đó.

Thanh Đế Chân sốt ruột trả lời cho nhanh để thoát khỏi Hồ Đột Can. Không ngờ vừa định bay lên, đùi nó lại bị ràng chặt hơn. Đôi mắt Hồ Đột Can càng thông thiết, lòng ham học hỏi càng bạo liệt:

- Thế nào là yêu thích bướng bỉnh? Ta có thể cảm nhận được cái đẹp thoát ra từ những từ này.

- Yêu thích bướng bỉnh nghĩa là khăng khăng yêu thích một cái gì đó. Người đừng hỏi nữa, ta đương lúc nghẹn ngào đây!

- Đương lúc nghẹn ngào. Đương lúc nghẹn ngào! Một từ mới đẹp làm sao! Bảo cho ta biết đi, bảo cho ta biái đi!

- Người... lẽ nào qua vẻ mặt của ta mà người còn không nhận ra ư? Ta đang nghẹn ngào, cố nhiên là đương lúc nghẹn ngào rồi.

Người và rồng ôm chặt lấy nhau, cùng háo hức tìm hiểu vẻ đẹp nghệ thuật trong những ngôn từ vĩ đại. Không ai chịu rời ai. Lạ một nỗi là, Thanh Đế Chân cảm giác như gặp được trí kỷ. Long hoàng, Long hoàng vĩ đại, không phải con không chịu đi cứu người, mà thực lòng là vì con không thoát nổi.

Thái tử cười sảng sặc. Cái bầy thứ ba mà hẳn chuẩn bị đã phát huy tác dụng.

Mượn danh nghĩa thánh chỉ, huy động hết sinh đồ trong Ma Vân thư viện đi khống chế mấy con rồng thần, chặt hết tay trái tay phải của Thạch Tinh Ngự. Đây chính là món quà thứ ba hẳn chuẩn bị cho Long hoàng. Ánh

sáng của thẳng lợi, từng tia từng tia một đang rạng lên ở đường chân trời, cuối cùng cũng xé toạc màn trời xanh lam.

Từ lần đầu tiên Hồ Đột Can bị vòi rồng đánh trúng và máu tươi bắn tung tóe, Long Vi đã biết mình phải làm gì đó. Trình độ giữa người và rồng cách nhau quá xa, Hồ Đột Can không thể nào chiến thắng Thanh Đế Chân, thậm chí tự vệ cũng không đủ sức.

Đương nhiên, Long Vi không biết sự phát triển của vở diễn đầy kịch tính tiếp theo. Lúc ấy, cô chỉ biết nhất định phải hành động để cứu Hồ Đột Can, nếu không hẳn sẽ bị ghết chết tươi. Nhưng tu vi của cô quá thấp, đến kiếm vũ cũng chưa luyện xong, bảo bối trong túi tuy nhiều nhưng năng lực vận dụng lại không đủ.

Làm sao đây? Làm sao đây?

Về gọi viện binh!

Long Vi sáng bừng mắt, nghĩ rằng đây là cách khả quan duy nhất. Cô cười Trục Nhật Húc Quang chu, chạy vèo như đụn khói về trường. Đó là lúc Thanh Đế Chân đang thốt ra chữ “sâu bọ”.

Trước tiên đi tìm Tử Cực lão nhân. Không thấy lão đâu.

Tìm Tạ ca ca. Mất hút.

Lại đến gặp sáu thường phó, sao không ai có mặt vậy?

Long Vi hết cách, cứ cười Trục Nhật Húc Quang chu chạy nháo nhào trong thư viện. Đột nhiên cô phát hiện ra một người đang nằm sười nắng trên đỉnh Giáng Vân.

Đó là Long Mục.

Thư viện vắng lặng tĩnh mịch, đây là khoảnh khắc ngàn năm rất hiếm có đối với Long Mục. Gã chỉ muốn nằm xuống, nghiền ngẫm cho kỹ những việc xảy ra gần đây. Đáng tiếc gã vừa chớp mắt chưa lâu thì bị một tiếng gọi chói tai khua dậy:

- Long Mục ca ca, mau cứu mạng!

Long Mục mở bừng mắt thì thấy Long Vi đang hốt hải chạy tới, túm lấy tay gã toan lôi đi. Long Mục ngạc nhiên:

- Có ai truy sát muội sao, cứu mạng gì chứ?

- Các đồng môn đang khiêu chiến bốn con rồng thần, kẻ bị chết kẻ bị thương, huynh mà còn không đi thì toàn quân bị tiêu diệt hết.

- Ta chẳng đã nói rồi ư? Ta không hứng thú với việc này.

- Nhưng mà... nếu huynh không đi, Hồ Đột Can ca ca sẽ mất mạng.

- Không quan tâm!

- Lý Huyền ca ca sẽ mất mạng!

- Không bận lòng!

- Tô Do Liên tỷ tỷ sẽ mất mạng!

- Không... hả? Muội bảo sao?

Long Mục biến sắc, lật mình bật dậy. Tuy Mộng ma đã chết, bóng tối trong tim gã đã hoàn toàn hoá giải, nhưng gã vẫn nhớ lời giao ước với Lý Huyền, và vẫn giữ niềm lưu luyến với tuyệt yêu xinh đẹp kia.

Long Vi giật nàỵ mình, sợ sệt nói:

- Tô tử tử bị Long hoàng túm lấy, nghiêng rãng nghiêng lợi, xung quanh còn có mấy người đang xúm vào đánh... Muội từ đằng xa nhìn lại, trông sợ lắm...

Những lời mô tả lộn xộn của Long Vi khiến Long Mục hành động nhanh hẳn lên. Gã hú một tràng dài, tung mình lên Phù Không đảo. Hòn đảo bay vù vù về phương bắc, vừa bay vừa phát tiếng động rầm rầm.

- Long hoàng ư? Chả trách ta không thể nào tìm được tung tích Tô Do Liên...

Khuôn mặt anh tuấn của Long Mục lạnh dần đi, vương quốc địa ngục mở ra, hoàng tử dẫn theo hàng ngàn vạn quân đoàn hắc ám ùn ùn kéo vào, sắp sửa đại náo mảnh đất này.

Đại Ma quốc đã ở trước mắt.

Qua hào quang nhiều màu của Phù Không đảo, Long Mục trông thấy Hồ Đột Can đang nhằng nhẵng níu kéo Thanh Đế Chân. Đời nào gã đi cứu hẳn ta, gã muốn cho Long hoàng một tin bất ngờ đã. Gã cau mày, mắt nhìn chăm chăm về đỉnh Cấm Thiên. Trên đó, mây mù nặng nề cũng không che lấp được một dải khí tím. Khí tím ấy là Tuyệt Diệt quang tuyến, do Long hoàng vận dụng uy lực tối cao của mình luyện từ Cửu Cực Định Càn kỳ ra, cũng là pháp bảo để Long hoàng trấn áp đám yêu ma.

Nếu thứ bảo bối này bị huỷ hoại, bọn yêu ma đang bị trấn áp sẽ được phóng thích, Long hoàng vĩ đại sẽ thế nào đây? Long Mục nhếch mép cười nhạt, Phù Không đảo bay vù vù về phía Tuyệt Diệt quang tuyến.

Long Vi đứng lặng, mắt dần dần đổi ra trống rỗng. Thế xác mất đi sinh khí, giống một con rối gỗ, cô lặng lẽ nằm xuống. Sứ mệnh của cô là đem tin này đến cho Long Mục, hoàn thành bấy giảng của món quà thứ tư.

Một quầng vàng kim xuất hiện bên cạnh cô, nâng cô chầm chậm bay lên, tiến vào vòm không rộng rãi. Ở đó, có một vầng trăng tròn khổng lồ.

Ở nơi sâu nhất, có ánh tím bao trùm. Hạt châu tím phát sáng nhàn nhạt, tựa như cảnh cáo mỗi người muốn tiếp cận: lại gần tất chết!

Muôn vàn tia Tuyệt Diệt quang tuyến từ hạt châu tím đó bùng lên, hội tụ thành một bông hoa sen tím, từ từ hạ xuống cái hố sâu hoắm dưới chân ngọn Cẩm Thiên. Có tiếng tru tréo loáng thoáng văng lên, mặt đất của Đại Ma quốc cũng vì thế mà rung chuyển.

Hạt châu tím đong đầy uy lực của Long hoàng và nguyên khí của bốn con rồng thần, đang gánh vác trách nhiệm quan trọng nhất của Đại Ma quốc, là trấn áp lũ yêu ma.

Nếu ta huỷ hạt châu tím này đi thì sao? Cho dù không thể làm Long hoàng bị thương, thì cũng khiến hẳn ta cuống quýt tay chân. Mà bốn con rồng thần với nguyên khí đổ đầy trong này, biết đâu cũng vì thế mà bị ảnh hưởng, bị thương nặng? Long Mục nhếch mép cười nhạt bóng. Nụ cười khiến gã rất giống một đứa bé đang sắp đặt những trò đùa tai ác.

Ánh mặt trời ảm áp toả xuống mặt gã, đổ xuống cái bóng nhàn nhạt như chiếu sáng cho cây hoa đầu xuân. Long Mục luôn đứng giữa chỗ sáng và tối của cây hoa, là sự kết hợp của ác ma và trẻ dại. Gã chấp hai tay lại. Đẳng sau, pho tượng trên Phù Không đảo cũng chấp tay theo. Một đốm sáng bùng ra khỏi trán Long Mục, như thể giữa hai mắt có mọc một con mắt nữa, ánh sáng dịu dịu tụ thành một tia dài, hoà vào tia sáng trên trán gã. Vào khoảnh khắc đó, tất cả những rối ren tạp loạn trên mình Long Mục đều được gột sạch, gã từ từ giang hai tay, nổi lên khoảng không, khuôn mặt hết sức từ bi hiền hoà.

Ánh sáng trải rộng, tụ thành một bông hoa sen trắng sáng ngời, nổi quanh Long Mục. Long Mục khoanh chân ngời, ánh sáng trang nghiêm vây

quanh gã, gã rủ mày nhắm mắt như một pho tượng Phật đang lặng lẽ thiền định giữa những xô xao phiền não của vũ trụ. Sau đó, gã mở bừng mắt, trên mặt đã khôi phục lại vẻ ngạo mạn của một hoàng tử vừa chính vừa tà, chút trang nghiêm ban nãy đã hoá thành một bông hoa sen, xòe cánh trên bàn tay gã.

- Xuống đây với ta nào, Long hoàng!

Bông sen trắng nở bùng, bắn về phía hạt châu tím. Hạt châu tựa hồ cũng cảm nhận được sức mạnh ghê gớm trong bông hoa, mọi hào quang của nó lặng tắt.

Bầu trời trong trẻo trên đỉnh Cấm Thiên bỗng rực sáng, một vầng mặt trời chói chang to tướng, sáng ngời, trông như có thể chạm vào được, tiến về phía hạt châu.

Hạt châu tím tức thì xoay tít như ngọn núi, xung quanh toàn là những tia Tuyệt Diệt quang tuyến dày đặc xoay theo, nở ra về phía bông sen trắng. Sen trắng và hạt châu tím va vào nhau, nhưng không phát ra tiếng động nào. Sen trắng giống như một cái bóng ngậm sâu, thắm vào trong hạt châu. Hạt châu đột ngột co rút. Một tiếng niệm Phật vang vang khắp không gian, Long Mục đột ngột phụt ra một búng máu tươi.

Hạt châu tím từ từ vỡ thành ba cánh, mỗi cánh ôm một bông hoa sen. Hoa sen bừng nở, ở giữa có một Phật đà bé xíu. Áo trắng, đáng diệu nghiêm trang, đầu có mũ vàng, khuôn mặt giống hệt mặt Long Mục. Họ cùng nhìn Long Mục, sắc diện lộ niềm hân hoan.

Long Mục cũng chấp tay làm vẻ hoan hỉ, tay trở xuống dưới.

Ba Phật đà lộ vẻ từ bi, cũng trở tay xuống dưới.

Hạt châu như người vừa ốm dậy, từ bông hoa sen trắng rơi xuống. Chỉ tích tắc, khí tím bùng phát, hoá ra thành Tuyệt Diệt quang tuyến phong thần

luyện ma chiếu xuống cái hố vô đáy dưới chân Cấm Thiên, nơi Long hoàng đang giam giữ lũ yêu ma. Bọn chúng nhất tề rít lên bi phẫn, tựa hồ trông thấy vận mệnh của mình. Đây là điều mà trời định, bọn chúng không bao giờ được cứu rồi.

Yêu ma xuất thế chính là món quà thứ tư để hãm chân Long hoàng. Món quà ấy sẽ rơi xuống chân đấng vương giả mà chúng từng sùng bái.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Côn Sơn Ngọc Vũ Phượng Hoàng Than

Thái tử tươi mặt. Sau bốn món quà, hắn đã trông thấy bóng dáng của thẳng lợi. Hắn vừa điều khiển cho nguyệt cung bay lên, vừa cúi đầu khom mình:

T

- Cung thỉnh Giản chủ giáng lâm!

Tiếng phượng hót vang vọng trong Thanh Lương nguyệt cung, rơi xuống là tả thành những chiếc lông vũ đen kịt mông lung. Một chiếc áo choàng lông hạc từ từ toả rộng trong nguyệt cung như hoa lan xòe cánh, bị gió chướng thổi thốc lên, liền vũ động thành những tinh hoa của đêm khuya, làm nổi bật sắc phóng khoáng lạnh lùng như ma thần của chiếc mặt nạ đồng xanh.

Giản Bích Trân nhẹ nhàng đặt chân xuống nền đá vàng kim của nguyệt cung. Chiếc mặt nạ đã che đậy hết mọi cảm xúc của y, trông bí hiểm như dị nhân dưới sương hay thần tiên trong đêm.

Thái tử cúi mình hành lễ, cung kính nói:

- Mời Giản chủ xuất kiếm!

Giản Bích Trân cau mày. Thái tử đứng thẳng dậy:

- Ngũ Hành Định Nguyên trận chỉ đủ khả năng phân rã thân, tâm, ý, hình, thể của Thạch Tinh Ngự. Phải có cao thủ chém tan các bóng ngũ

hành, chia thành năm phần hoàn toàn không liên quan thì mới tách được chúng ra các nơi riêng để giam giữ. Trăm năm trước, đường kiếm đó do Quân Thiên Thương thực hiện, trăm năm sau. Chỉ có Giản chủ đảm trách được thôi - Đôi mắt hẹp của hắn nhấp nháy ánh cười - Quân Thiên Thương đã cười hạc ra ngoài cõi thế, không tài nào tìm được nữa. Nhìn khắp thiên hạ bây giờ không còn ai thắng được Long hoàng. Nhưng Giản chủ thì là ngoại lệ, vì Giản chủ được Trảm Thiên thần thuật chúc phúc, được định mệnh là bất khả chiến bại. Vậy mời Giản chủ xuất kiếm. Đường kiếm này phóng ra, nếu Long hoàng không bị phong ấn thì Long Vi sẽ mất mạng. Bởi vậy, mong Giản chủ dốc toàn lực cho. Chắc Giản chủ cũng biết, con bé đó đã bị ta cấy bùa chú vào người, thần trí đều nằm trong bàn tay điều khiển của ta, bất kỳ lúc nào ta cũng có thể giết chết nó được.

Cố nhiên Giản Bích Trân rất rõ điều đó. Y đưa mắt nhìn Thạch Tinh Ngự. Hào quang của Ngũ Hành Định Nguyên trận đã tách Thạch Tinh Ngự thành năm phần, kim mộc thủy hỏa thổ cũng rời rã cả rồi. Chỉ có điều, năm cánh tay đang cố sống cố chết bám vào một thứ - đó là Tô Do Liên.

Y oán hận người con gái này đến thế ư? Giản Bích Trân thấy lòng bùi ngùi.

Tuy y vừa đặt chân đến đây thôi, nhưng mọi việc từng xảy ra trên ngọn Cấm Thiên đều hiển hiện rõ ràng trước mắt. Ánh nhìn của y lạnh dần đi, chân khí bắt đầu dâng cao. Cả toà Thanh Lương nguyệt cung rộng mênh mang chợt ngập tràn hơi giá.

Gió chướng, cây quế, cung điện, trận pháp, tất cả mọi thứ, tất cả sức mạnh tích tụ trong chúng đều vùn vụt đổ dồn về Giản Bích Trân. Đến cách y ba trượng, chúng kết thành một bánh xe ánh sáng khổng lồ, rồi sụp xuống, rã rời, biến thành sức mạnh thuần lý để y hấp thụ. Y như đấng vương chủ đang luy ý điều động đoàn quân của mình. Sức mạnh kết thành ánh sáng, ánh sáng kết thành lông vũ, từng mảng từng mảng bay tung, hệt như những

con chim đen tao loạn trong bầu trời, dần dần ngưng đọng thành hình dáng một thanh kiếm.

Một thước, hai thước, ba thước...

Kiểm vũ liên tục lớn thêm, mũi nhọn kinh hồn của nó ánh lên, phản chiếu ánh xanh biếc lên khắp mặt mũi râu tóc của mọi người xung quanh. Ánh hường kinh khủng của nó khiến Thanh Lương nguyệt cung cũng phải rung lên. Thái tử thoáng vẻ sợ hãi, chỉ đứng gần thanh kiếm đó thôi hẳn cũng có thể cảm nhận được thứ sát khí thấm thìa tới tận xương.

Trời rung đất chuyển, khuôn mặt thái tử dần lộ nét hoan hỉ.

- Long hoàng, đây là món quà thứ năm ta tặng cho người.

Tất cả mọi chuyển động đều ngừng bật, thanh kiếm vũ đã ngưng thành kiếm thật, sát khí trên thân kiếm cùng tăng đến cực đại. Mắt Giác Bích Trân lạnh đi, lạnh đến rùng mình. Y sắp thi triển đường kiếm trừ diệt tà ma.

Đột nhiên, có tiếng hét lạnh lạnh văng lại:

- Dừng tay!

Một cái bóng tím bay vọt lên, kiếm vũ bắn ra, chỉ tích tắc đã xuyên thấu lớp lớp phòng ngự của Thanh Lương nguyệt cung, rồi lao thẳng vào.

Thái tử lập tức biến sắc.

Mất đi Thanh Lương dược, hẳn không thể điều động Cửu Thiên Thanh Lương khí và Cửu Thiên Cương phong, vòng phòng thú gần như bị hạ xuống mức thấp nhất. Chưa kể vì việc thâm nhập vào Đại Ma quốc, dẫn động Ngũ Hành Định Nguyên trận, Thanh Lương nguyệt cung không thể ở cao quá, đành hạ xuống đỉnh Cấm Thiên. Đây cũng là cơ hội tốt cho những

kẻ muốn đột nhập. Nhưng Long hoàng bị vây hãm, bốn con rồng thần chưa kịp quay trở về, kẻ nào lại hứng thú đột nhập kia chứ?

Người nọ di chuyển cực nhanh, chỉ chớp mắt đã lao tới chỗ thái tử, Giản Bích Trân và Dược sư.

Giản Bích Trân và Dược sư bất động. Thái tử thì phe phẩy quạt để đề phòng. Nhưng người kia không buồn nhìn về phía họ. Kiếm quang xanh như mắt mèo lóe sáng, phóng thẳng đen cây quế.

Tiếng hú lạnh lạnh lại vang lên, kiếm quang loang loáng chém đứt đôi cây quế. Người nọ ẵm lấy Lý Huyền, rồi lao xuống như chớp. Kiếm dài chân dài, chẳng phải ai khác hơn Thạch Tử Ngưng. Đích đến của cô cũng chẳng phải nơi nào khác hơn Ngũ Hành Định Nguyên trận.

Lý Huyền vừa lại gần, các ảo ảnh ngũ hành vốn bị trận pháp cố định bắt đầu rung lên bần bật. Long hoàng đang cụp mắt nhìn xuống, chợt ngẩng phắt lên. Uy thế bao trùm lại một lần nữa ngập tràn trời đất.

Thái tử tái mặt. Thạch Tử Ngưng vốn dĩ là một trong các món quà hãnh định chuẩn bị cho Long hoàng. Cô là hậu duệ và là huyết mạch duy nhất của Thạch quốc, là đối tượng mà Long hoàng không nỡ xuống tay, đáng ra cô phải là vũ khí hộ thân tốt nhất của hãn, vì sao lại thoát khỏi vòng kiểm soát để đến đây phá hỏng đại sự của hãn?

Đôi mắt rần đục của thái tử nhìn như đóng đanh lên mặt Thạch Tử Ngưng, tựa hồ muốn đâm sâu vào trán cô, moi cái bóng dáng ốm yếu kia ra. Tâm ma, lẽ nào người định phản bội giao ước của chúng ta? Rồi hãn hét lên:

- Ngăn nó lại! Ngăn nó lại!

o O o

Rũ bỏ được Trịnh Bá Niên, Phong Thường Thanh và Biên Lệnh Thành xong, Bạch Cự Kinh Thế long sai chân đi thẳng về ngọn Cấm Thiên. Tính nó xưa nay là vậy, nói năng thẳng thắn, hành sự thẳng thắn, đến đi đứng cũng thẳng một mạch, tuyệt đối không lắt léo vòng vèo.

Mi-ao, mi-ao! Có tiếng ễo ọt ở đâu vọng lại.

Bạch Cự Kinh Thế long bất giác dừng bước. Ồ, con mèo con đáng yêu biết bao, trông thân hình trắng muốt, bộ lông dài mượt trôi mắt thuần khiết to tròn ngây thơ của nó này! Nó ngồi chồm hồm bên đường, hai chân sau ngồi, hai chân trước đứng, ngửa mặt, nũng nịu gọi Bạch Cự Kinh, khiến con rồng thấy lòng trào lên cảm giác ấm áp.

Bé con, người làm sao thế? Lạc mẹ à?

Bạch Cự Kinh rón rén bước, nhẹ nhàng lại gần con mèo rồi cúi xuống, vừa cất tiếng nhớ nhẹ dễ dàng vừa giơ chân trước định vuốt cái đầu đáng yêu mềm mại của nó. Nào ngờ con mi-ao bỗng phồng mình lên, chỉ tích tắc biến thành một con quái thú ba đầu với sáu mắt thô lỗ như chuông đồng, mõm to tựa chậu máu, gầm thét oác oác rất là dữ dội về phía Bạch Cự Kinh.

Con rồng rú vang, giật bản cả mình, vắt chân lên cổ mà chạy. Nó quên băng mình phải về cứu Long hoàng, cũng quên băng mình là thần long mạnh mẽ nhất trần đời. Nỗi kinh hoàng bất ngờ này thật quá đáng sợ, trái tim thẳng thắn của Bạch Cự Kinh khủng khiếp chấp nhận, không kịp uốn nắn theo, thế là nó cứ cắm đầu chạy trời chết. Nó chạy băng núi, băng đồng, chẳng rõ là chạy đi đâu nữa.

Lục Khục khoái chí cười lăn cười lộn. Ai bảo bốn con rồng thần là hùng mạnh nhất đời? Rõ ràng Lục Khục nhà ta mới là kẻ hùng mạnh mà. Vui được một lúc, Lục Khục lại biến trở về hình dạng con mèo nhỏ bé đáng yêu

trắng toát, ngồi nhồm bên đường kêu eo éo, chuẩn bị phục kích con rồng thứ hai.

Nhiều năm sau, khi bốn con rồng thần cùng ba con vật cung trở thành đồng nghiệp, Bạch Cự Kinh vẫn còn giữ nguyên nỗi kinh khiếp với con mèo nhỏ ngoan ngoãn quái thai vô kể ấy.

o O o

Thạch Tử Ngưng hiển nhiên đã có chú ý. Cô lao vù xuống, đẩy suốt khí ra tay, ném Lý Huyền vào trong trận. Cùng một tiếng keng vang vọng, ánh biếc như mắt mèo bùng ra khỏi trán, yếm hộ toàn thân Thạch Tử Ngưng. Cô tung mình lên không, kiếm quang lạnh lẽo ngưng tụ thành một thanh kiếm áo đăng đăng sát khí, đâm về phía nguyệt cung.

Trong số sinh đồ của Ma Vân thư viện, kiếm thuật của Thạch Tử Ngưng là cao cường nhất. Trong sáu cánh giới khí, hoa, vũ, thần, tiên, thánh của kiếm đạo, Thạch Tử Ngưng đã đột phá được kiếm vũ, gần tới mức kiếm thần. Một đường kiếm phóng ra, giữa những tiếng ùng ùng, lưỡi thép bật ra một luồng kiếm khí dài tới tám thước, long lanh hào quang như tinh tú. Đường kiếm này đã có bóng dáng của bậc cao thủ, không thể xem thường.

Thái tử nghiêng răng kèn kẹt.

Muốn đánh bại Thạch Tử Ngưng thì không khó, nhưng muốn đánh bại Thạch Tử Ngưng trước khi Lý Huyền kịp rơi vào trận đồ thì vô cùng khó, nếu không muốn nói là không thể. Một khi Lý Huyền chạm xuống trận pháp, thì tu vi kiếp trước sẽ thức tỉnh trong Long hoàng, làm sao ngăn cản, làm sao phá giải được?

Thái tử giậm chân dấm ngực như mất cha mất mẹ. Lẽ ra hẳn dừng nên nhẹ dạ thế này. Ai lại đi liên minh với một tên thất thường như Tâm ma. Càng không nên sơ suất đến mức không thu dọn Lý Huyền đi chỗ khác từ trước. Tên này đúng là tai hoạ mà!

Nào ngờ đúng lúc đó, biến cố xảy ra.

Thạch Tử Ngưng phóng đường kiếm nọ ra xong, thì hạ xuống, rơi vào trận đồ trước cả Lý Huyền. Uy thế của nhát kiếm đó cũng bay xuống theo cô. Tư thế của cô không thay đổi, chân khí càng được đẩy mạnh hơn lên, uy lực của đường kiếm tăng mạnh gấp đôi, đâm vút ra với thứ sát khí cương quyết hung bạo.

Đích đến của mũi kiếm, rành rành là Tô Do Liên.

o O o

Huyền Thiên Bá Hải long có một câu nằm lòng, đó là: Đọc sách có thể tiêu diệt nước người.

Sách vở quá đáng sợ, đến đất nước người ta mà cũng có thể diệt được, nói gì một con rồng đơn độc như nó. Tuy tự kiêu rằng mình bất phàm, nhưng luận về tu vi, Huyền Thiên Bá thừa nhận chỉ Long hoàng mới đủ sức đập tan một tiểu quốc. Còn lũ rồng chúng nó không có được bản lĩnh ấy. Đọc sách mà diệt nước, cố nhiên có thể giết rồng. Bởi vậy, nó tâm niệm là nên hạn chế giao thiệp với người có học.

Lữ gia huynh đệ khốn đốn vì bị nó đánh cho lơ tã tẩm thân, nhưng nỗi khiếp hãi trong lòng con rồng vẫn không vì thế mà thuyên giảm chút nào. Bọn đó đều là dân đọc sách, bốn thư sinh. Thật quá đáng sợ!

Bây giờ, tiếng gầm của Long hoàng vọng khắp đất đai Thần Châu:

- Ngọc Đình Xích!

Huyền Thiên Bá phát hoảng. Tuy chú nhân không gọi nó, nhưng nó biết, Long hoàng đang gặp nạn. Long hoàng gặp nạn, bọn chúng phải quay về. Nỗi e dè trong lòng Huyền Thiên Bá càng tăng thêm. Bốn tên thư sinh này mới đến Đại Ma quốc mà đã khiến Long hoàng gặp nạn. Thư sinh thật quá

đáng sợ! Ý chí chiến đấu của nó tụt xuống thấp cực điểm, nó lắc đầu quẫy đuôi, định bay về đỉnh Cấm Thiên. Đáng sợ quá, cứ ở bên Long hoàng là hơn. Long hoàng là đấng vương chủ vạn năng.

Lữ gia huynh đệ căn răng nhin đau, đồng thanh gọi:

- Khoan đi!

Huyền Thiên Bá nghe vậy dừng bước, bốn cái chân to tướng đều run lấy bầy. Liệu bọn chúng có lấy sách ra đề mình không? Liệu có dùng âm thanh ma mọi vánh óc như tiếng đọc sách để tra tấn mình không? Đáng sợ quá! Huyền Thiên Bá gắng vận sức kiềm chế, mới không để buột ra tiếng rên rỉ. Nhưng nhìn từ phía bốn anh em họ Lữ, thì cảnh tượng trước mặt là như thế này: Con vật to lớn kia quay phắt lại, đôi mắt hiểm độc ngập đầy sát khí lạng lẽ quan sát bọn họ, cái mõm há ra ngậm vào chực nuốt chửng họ.

Không thể đợi được nữa...

Bất chấp cơn đau đớn nhen lên từ nơi sâu thẳm nhất trong xương tuỷ, Lữ Trường Hoán hú lên một tràng, cất giọng ngâm:

Hoàng Hà lượn chảy lên mây trắng, Một mảnh thành trơ tận đỉnh ngàn,
Tiếng sáo oán chỉ hàng dương liễu, Gió xuân chẳng ghé Ngọc môn quan.

Lữ gia huynh đệ phấn chân hấn lên. Huyền Thiên Bá lập tức đầu ù mắt hoa. Trái tim đa nghi và miễn cảm của nó hoàn toàn bị nhấn chìm trong một ý nghĩ.

Hắn có bắt mình ngâm một bài không?

Hắn có bắt mình ngâm một bài không?

Hắn có bắt mình ngâm một bài không?

Mình không ngâm được!

Mình không ngâm được!

Mình không ngâm được!

Huyền Thiên Bá Hải long vừa cuống vừa bực, vừa ngỡ ngàng vừa thẹn. Bỗng dưng “bùng” một tiếng, một lá cờ to tướng mọc lên trước mặt Lư gia huynh đệ. Hình dáng lá cờ rất kỳ quái, gần như không có hoa văn gì cả, chỉ thêu chín vầng mặt trời ở giữa, trong mỗi mặt trời nhảy nhót một con chim lửa ba chân. Chim lửa rất sống động, bắn ra hơi nóng hâm hấp, lá cờ cũng như bốc cháy, phôi ra một đoá hoa sen đỏ rực rưng rưng.

Huyền Thiên Bá biến sắc:

- Cửu Cực Định Càn kỳ? - Nổi khiếp sợ và kinh hoàng trong lòng càng tăng, nó không nhìn được nữa, bèn rú lên - vì sao các người biết ta sợ nhất là Cửu Cực Định Càn kỳ?

Lẽ nào bọn thư sinh là bọn vạn năng?

Huyền Thiên Bá sinh ra với nước, nước có thể khắc lửa, đến cả chân hoá tiên thiên của Ngọc Đình Xích cũng không thể gây tổn hại cho nó, nhưng chín vầng mặt trời này hoàn toàn không phải chân hoà tiên thiên thông thường, mà là dương hoá từ thời vũ trụ mới mở, bất diệt bất tử.

Lư gia huynh đệ nào ngờ con rồng này suy diễn giới như vậy. Một khúc ngâm vừa dứt, bốn anh em đều phấn chấn hẳn lên, bèn luôn mồm niệm đọc các câu thần chú:

- Có bạn từ xa tới, còn vui nào vui hơn... Người không biết thì không có lỗi, chẳng phải cũng là quân từ ư...

- Thái sử công nói... người chân chính, không ra lệnh mà làm...

- Khách nước Triệu phát phơ dải mũ, gươm Ngô câu rục rờ tuyết sương, long lanh yên bạc trên đường, chập chờn như thể muốn ngàn sao bay.

Trên nền những câu ngâm nga dài ngắn, chín vầng mặt trời lần lượt bắn ra những tia chói chang. Chim thần trong mặt trời cất tiếng hót lạnh lốt, tựa hồ muốn xé cờ mà lao ra. Chỉ có điều hai mắt chúng đã bị khoét hết, thần hồn cũng đã bị lá cờ khổng chế, nhất thời không thể thoát ra được, càng chúng tó uy lực ghê gớm của thứ dương hoả trong lá cờ này. Tuyệt Diệt quang tuyến bị Long hoàng rút đi rồi, uy năng của chim thần cũng giảm mất một nửa. Cho dù là vậy, hễ dương hoả bắn ra thì vẫn có thể gặm nhấm ngoại hồn của Huyền Thiên Bá.

Nhưng điều khiến Huyền Thiên Bá choáng váng nhất không phải là Cửu Cực Định Càn kỳ, mà là tiếng đọc sách lồng lộng chói tai. Ý nghĩ kia không ngừng đảo lộn trong đầu nó:

Hắn có bắt mình ngâm một bài không?

Hắn có bắt mình ngâm một bài không?

Hắn có bắt mình ngâm một bài không?

Mình không ngâm được!

Mình không ngâm được!

Mình không ngâm được!

Hai mắt Lữ Trường Hoán rục lên. Bản lĩnh của bốn anh em cũng không có gì khác thường, họ chỉ mượn sách vở thánh hiền để ngưng tụ chân khí, đổ vào Cửu Cực Định Càn kỳ. Sát chiêu vậy là đã thành hình. Chín con chim đều rậm rịch bay, vùng thoát khỏi sự ràng buộc của chín vầng mặt trời trên lá cờ để trương ra thân hình dài đến mấy trượng của mình, ngạo mạn cất tiếng hót, lượn quanh Cửu Cực Định Càn kỳ, có lúc cụng vào nhau,

cùng bắn ra một quầng lửa nóng bỏng. Chín vầng mặt trời chụm vào nhau, chỉ một cú tấn công là đánh tan cả trời. Đây chính là vũ khí bí mật khiến Lư Trường Hoán dám khiêu chiến Huyền Thiên Bá Hải long. Nhưng gã nhìn thấy gì?

Chỉ thấy thân hình đồ sộ của Huyền Thiên Bá đổ kèn ra đất, bốn chân liên tục co giật, mép sùi bọt trắng, thì ra đã ngất lịm đi rồi.

Lư gia huynh đệ đưa mắt nhìn nhau, không hiểu con rồng ghê gớm vô song này bị làm sao. Lẽ nào nó đột nhiên lên chứng động kinh?

Thật đáng tiếc! Lư gia huynh đệ vốn nhân từ với kẻ địch, bèn ngồi xúm quanh Huyền Thiên Bá, quyết định đọc lần lượt Vãng sinh chú, Trảm quỷ lục, Tiêu dao du, Kinh dịch để cầu cho nó siêu thoát. Nói là làm, họ liền cất giọng sang sảng đọc.

Nhưng mà, vì sao bọt mép của Huyền Thiên Bá càng lúc càng nhiều, mắt thì cứ trợn trắng dã lên như vậy?

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Kiếm Quang Soi Chiếu Từ Trời Xanh

Kiếm chém thẳng xuống Tô Do Liên. Đây là đường kiếm mà Thạch Tử Ngưng đã dốc toàn bộ sức lực, là đường kiếm mà qua nó cục diện của các bên đều tình cờ bị ảnh hưởng, bất kể một ai cũng không thể cứu vãn nổi, cũng là đường kiếm sẽ giết chết Tô Do Liên. Mắt Thạch Tử Ngưng ngập tràn thống khổ. Cô biết tuyết yêu vô tội, nhưng không thể không hy sinh cô ta, vì cô cần Long hoàng sống sót. Để Long hoàng sống, nhất định phải phá Ngũ Hành Định Nguyên trận. Muốn phá Ngũ Hành Định Nguyên trận thì phải huỷ hoại Thái Sơ Tứ Bảo. Cô không thể giết Lý Huyền, nên đành giết Tô Do Liên. Cô cắn chặt đôi môi mỏng, kinh khí toàn thân đều dồn cả vào lưỡi kiếm.

K

- Đừng hận ta!

Tô Do Liên hoảng sợ tái mặt, nhìn trừng trừng vào lưỡi kiếm, không nghĩ được cách nào để né tránh trong khi bị Long hoàng giữ chặt thế này. Cô không thể chết, không thể chết vào thời khắc gần với thành công. Tình yêu của cô sắp được trọn vẹn. Chỉ cần trận pháp này vận hành ổn thoả, cô sẽ cấm cố được Long hoàng vĩnh viễn, sau đó cùng Lý Huyền bầu bạn đến khi sông cạn đá mòn.

Hơn một ngàn năm qua, cô dầm mình trong băng tuyết, đứng giữa hoang nguyên giữa mặt nhìn phần hoa nhân thế; chẳng phải chỉ để dành đợi thời khắc này hay sao? Vì thời khắc này, cô đã phải chịu bao nhiêu khổ sở. Nhưng đường kiếm kia sắp chém tan tành hết mọi mộng tưởng của cô về

hạnh phúc. Vì sao cô phải hứng chịu đường kiếm ấy? Vì sao cô không thể hận? Kiếm quang như một dải sóng mát lành êm ái, thấm vào thân thể Tô Do Liên. Thật giống một nụ hôn đầu đời.

Tô Do Liên đành ngấm nhìn thế gian lần cuối, ngấm tình yêu của mình lần cuối. Cô đưa mắt tìm, thì thấy Lý Huyền đứng trước mặt Thạch Tinh Ngự, tay phải của Thạch Tinh Ngự đang chẹn vào cổ gã. Long khí xộc thẳng lên trời, từ thân thể Lý Huyền nổi lên một hư ảnh hình rồng, trườn về phía Thạch Tinh Ngự. Ở trán Thạch Tinh Ngự bắn ra mấy luồng sáng dài đến cả trượng nghênh đón con rồng ảo.

Cả Đại Ma quốc bắt đầu rung lên. Thái tử điên cuồng gào:

- Xuất kiếm! Xuất kiếm! Giết chúng đi! Giết chúng đi!

Hắn túm lấy triện ngọc, vợ lấy vô số độc dược, điên cuồng giơ đến trước mặt Giản Bích Trân, giục giã:

- Mau xuất kiếm. Ta lấy tư cách quân chủ của Đại Đường để ra lệnh cho người. Ta dùng tính mệnh của Long Vi để ép buộc người.

Hắn như phát điên, không còn chút phong độ nào nữa. Giản Bích Trân khẽ thở dài. Cho dù thái tử không nhắc nhở, y cũng biết nếu để Thạch Tinh Ngự lấy lại được “thần” vẫn bị hãm trong mình Lý Huyền, thì mỗi người có mặt ở đây đều chết không toàn thây.

Thạch Tinh Ngự lúc này đã sục sôi ý muốn giết chóc, mà có lẽ chỉ giết chóc mới ngăn cản y được. Giản Bích Trân khẽ gọi: “Kiếm nô!”

“Keng” một tiếng, mọi âm thanh trong trời đất đều lắng xuống, chỉ còn lại tiếng ngân nga của thanh kiếm báu trước mặt Giản Bích Trân. Tiếng ngân trong trẻo khiến thiên hạ thần phục.

Vào khoảnh khắc này, vạn vật cùng ngưng đọng. Khắp không gian chỉ còn thanh kiếm của Giản Bích Trân là động đậy. Đây là thanh kiếm của đấng vương giả giáng lâm thiên hạ, thanh kiếm của đấng vương giả nắm quyền sinh quyền sát. Nhờ hai âm tiết nhẹ nhàng mà Giản Bích Trân vừa thốt, thanh kiếm bỗng trở nên có linh hồn, từ nó toát ra một thứ sát khí dày đặc, như một vị Tây Sở Bá vương hội tụ đủ mọi sự hung bạo của trời đất, như một vị bá vương đã trở Thuỷ Hoàng để mà cười lớn đầy hào khí: “Ta sẽ thay thế ngươi”, như một vị bá vương đứng mũi tiên phong huyết chiến cùng muôn vạn quân kị trên dòng Ô Giang.

Vạn vật tĩnh lặng, vì đã khép nép trước uy vũ của vị bá vương ấy. Thanh kiếm ngân nga một lúc như đang điểm danh thần tử của mình, rồi chém rầm xuống. Không khí chết chóc theo đó toả bùng ra, Đại Ma quốc tươi sáng hàng ngàn dặm, lập tức ngập đầy sát ý đất thấm trời sầu. Thanh kiếm vừa xuất hiện, ánh thép của nó lập tức nhuộm râu tóc Long hoàng thành xanh biếc.

Thạch Tinh Ngự gầm khế, vung hai tay bóp hờ vào cổ Lý Huyền. Lý Huyền không kháng cự vào đâu được. Cho dù Long hoàng đang bị Ngũ Hành Định Nguyên trận phong toả, bản lĩnh của Lý Huyền vẫn chưa đủ để kình chống với y. Gã chỉ biết bao nhiêu hơi sức của mình đều đã bị khống chế bị một xung lực ghê gớm xé tan ra, hút về phía Long hoàng. Nỗi đau như dòng sông chảy cuồn cuộn trong thân thể gã. Điều lạ lùng là, nỗi đau ấy rất quen thuộc, chừng như gã đã từng chìm đắm trong nó một lần nào đó trước đây.

Trái tim gã rỗng không, rỗng một miếng rất to, khiến gã không thể nào tỉnh táo mà suy nghĩ được. Hình dạng của miếng rỗng đó giống cái gì nhỉ? Nỗi đau lan rộng mãi, mỗi lúc hiện lên một rõ.

Lý Huyền bất giác liếc về phía Tô Do Liên. Ánh mắt của gã bơ vơ lẻ loi, giống một đứa trẻ đã bị giằng hết đồ chơi, rồi bị quăng ra lạc lõng một mình trên đồng hoang vậy. Cơn đau trong Tô Do Liên bỗng ngưng đọng. Ánh

mắt Lý Huyền dùng lại ở cô, như xẻo dần từng miếng nhớ trên da thịt cô. Kiếm quang không đủ sức khiến cô đau đớn nữa, bởi vì nỗi đau trong trái tim đã lấn át hết mọi cảm giác khác.

Tô Do Liên không tìm được dòng nước mắt đầm đìa. Bảo vệ tình yêu lâu như thế, tàn nhẫn như thế, ác độc như thế, lẽ nào kết quả lại là đây? Lý Huyền sắp chết trong tay Long hoàng, còn bản thân cô sắp mất mạng dưới kiếm Thạch Tử Ngưng?

Không thể. Tô Do Liên xót xa đưa mắt nhìn Lý Huyền lần cuối. Ta có thể chết, nhưng chàng không thể. Chàng phải được sống tù tế. Chàng sẽ gặp một người yêu mới, sẽ lấp được chỗ trống trong tim đó. Bây giờ mà chàng chết, thì tức là chết với một trái tim không hoàn chỉnh. Dù yêu ta hay là yêu người khác.

Nước mắt cô rơi xuống, thấm vào chiếc gương long lanh trong tim. Nước mắt như lửa, nung cháy mặt gương trong, đốt lên một đốm lửa, từ từ tập hợp lại thành hình một con người. Tô Do Liên cắn răng chịu đựng cảm giác đau đớn vì bị kiếm quang giằng xé, gắng gượng quay mình để Cửu Linh Ngự Ma kính rơi thẳng vào Lý Huyền.

Chỉ tích tắc, cơn đau của Lý Huyền bùng nổ.

Một bóng người lửa tách ra khỏi mình gã. “Keng” một tiếng, Định Viễn đao rời vò, treo lơ lửng trước mặt gã. Cái bóng rùng rục nọ xẹt ra, hoá thành một dáng người vô cùng cao ngạo, bao bọc toàn thân gã. Long hoàng hùng mạnh là thế mà chỗ tay đang bóp cổ Lý Huyền cũng phải dịch rộng ra một tấc.

Thân thể Lý Huyền bắt đầu chuyển màu đỏ rực. Gã rú lên đau đớn, Định Viễn đao phóng ra một dải lửa trận dài đến vạn trượng, rồi huơ lên chém về phía Long hoàng.

Một luồng sáng trong trẻo phụt ra, bao bọc lấy Tô Do Liên. Áo ảnh của Cửu Linh Ngự Ma kính liên tục bùng phát, vây quanh Tô Do Liên che chở cho cô. Kiếm của Thạch Tử Ngưng bị đẩy chệch ra chừng một tấc. Đây là do Cửu Linh Ngự Ma kính cảm nhận được sự cuồng loạn trong tim Lý Huyền, nên đã huy động toàn bộ luồng sức mạnh còn lại của Định Viễn hầu. Tuy chín con linh thú đã thoát khỏi gương, nhưng một khi tấm gương phát huy toàn lực thì Thạch Tử Ngưng không phải là đối thủ.

Trong quầng sáng trong trẻo ấy có một ngọn lửa nhảy nhót, cuốn lấy thân hình rảnh rỗi cao ngạo của Định Viễn hầu, với diện mạo giống hệt Lý Huyền. Lửa trận cuộn lên, đổ ập vào Thạch Tinh Ngự. đồng thời thiêu đốt Tô Do Liên. Từng giọt máu tươi nhỏ tí tách xuống chân Tô Do Liên. Người cô trắng nhợt đi, trở lại đúng với hình dáng tuyết yêu ngày nào trên hoang nguyên. Cô nhìn lửa trận ngùn ngụt, như nhiều năm trước từng nhìn phần hoa nhân thế.

Đẹp như pháo hoa.

Xa xôi vô cùng, ấm áp vô cùng, nhưng vĩnh viễn chỉ có thể nhìn thấy mà không thể sở hữu.

Môi cô khẽ nhếch lên thành một nụ cười. Cô có thể chết, nhưng cô muốn trông thấy lang quần của cô toả sáng như lửa. Lửa trận đang bảo vệ Lý Huyền, cùng lúc cũng bảo vệ cô.

Cảm giác hạnh phúc biết bao nhiêu!

Lửa trận ngập trời xông vọt tới Thạch Tinh Ngự. Bấy giờ, thanh Huyền Phượng Vũ kiếm của Giản Bích Trân cũng thần tốc phóng tới.

Thanh kiếm thần vô địch của Hoa Âm các chủ và thanh đao diên cuồng của Định Viễn hầu cùng nhắm tới một đối tượng. Hai luồng sức mạnh, lạ lùng thay lại vô cùng hoà hợp, tạo thành một sát chiêu tương tự nhau.

Lửa trận như muôn vàn tinh binh khô giáp sẵn sàng.

Vũ kiếm thì như viên tướng phát cờ chỉ huy.

Binh tướng phối hợp, biến thành một dàn quân thép bách chiến bách thắng, mang theo sát khí đả đả, bao vây cả ngọn Cấm Thiên. Thạch Tinh Ngự đang bị hãm giữa chiến trường đó, và giữa vòng phong toả của Ngũ Hành Định Nguyên trận.

Từ khi sức mạnh của Định Viễn hầu thức giấc, Lý Huyền cử ngậ mình trong lửa trận. “Thần” cú a Long hoàng bị niêm kín trong gã không thể nào cựa quậy được nữa, cái bóng rung rinh màu đen cũng dần dần yên tĩnh lại. Long hoàng vừa khôi phục được chút ít tự do, lại tiếp tục bị giam cầm như cũ.

Lửa trận và kiếm báu cùng phóng tới đâm y. Nhất kiếm này nhất định sẽ đập tan thần, tâm, ý, hình, thể của Long hoàng và phong ấn chúng lại.

o O o

Ngọc Đình Xích Tiến long chạy hộc tốc. Thôi gia tử muội không làm thế nào để ngăn cản vóc dáng to lớn ấy được. Con rồng vừa chạy vừa gào thét:

- Hoàng! Con đến cứu người đây! Hoàng! Người đợi con nhé!

Tiếng gào rú thảm thiết vang thấu cả Đại Ma quốc.

Thạch Tử Ngưng nghiêng rặng. Cô biết, chỉ mình cố đủ sức thay đổi cục diện trước mắt. Nhưng thanh kiếm đâm vào người Tô Do Liên lại đang bị Cửu Linh Ngự Ma kính khoá cứng.

Lửa trận cùng kiếm báu khuây lên bao nhiêu chiến ý, phủ dày cả ngọn Cấm Thiên, ngoài phạm vi ấy còn lừng lững hào quang của Ngũ Hành Định Nguyên trận, còn vòng kiếm toả của Thanh Lương nguyệt cung. Tất cả các

lớp vây hãm này đều có thể tạo ra tử địa hãm chết Thạch Tinh Ngự. Cô phải đưa ra lựa chọn, nếu không, cô sẽ không còn ca hội nữa.

- Giết cô ta đi! - Một giọng trầm trầm vang lên trong đáy tim Thạch Tử Ngưng.

Đó là Tâm ma. Gã từ từ mở đôi mắt vừa say ngủ. Cặp tròng đồng lóe sáng, nhận chìm đôi mắt cô.

- Giết cô ta đi, được không?

Tâm ma giờ giọng ngọt nhạt dụ dỗ. Một luồng sức mạnh từ trong buồng tim toả ra, khéo léo điều chỉnh kiếm khí trong người Thạch Tử Ngưng. Trường kiếm cắm vào người Tô Do Liên bắt đầu rung lên rền rì. Ngay cả Cửu Linh Ngự Ma kính, một trong Thái Sơ Tứ Bảo, cũng run khe khẽ khi va chạm với sức mạnh đó. Đây là sức mạnh của trái tim, nó có thể đi thẳng vào nơi sâu kín trong lòng người ta.

Thạch Tử Ngưng cắn môi. Phải giết cô ấy thật ư? Phải giết bạn học của mình thật ư? Tuy sinh hoạt chung chưa đến một năm, tuy gặp gỡ cũng chẳng thường xuyên, nhưng dẫu sao họ vẫn là bạn học, một mối quan hệ thuần phác nhất, chân thật nhất trên đời. Thạch Tử Ngưng sẽ mãi mãi ghi nhớ những ngày tháng ở Ma Vân thư viện. Bởi vì, định mệnh của cô là bước vào máu, vào lửa, vào cảnh giết chóc và điên loạn. Những ngày tháng ở trường có lẽ là thanh xuân duy nhất, là cuộc đời thật sự duy nhất của cô. Giết Tô Do Liên, tức là tự tay xẻo đi những ngày tháng ấy, tự tay đặt dấu chấm hết cho thanh xuân của mình. Và cô chỉ còn nước đặt chân lên một con đường tối đen, không còn cơ quay trở lại.

Tâm ma thở dài rầu rĩ, cảnh cát vàng trải dài lóe lên trong tim Thạch Tử Ngưng, rồi biến mất rất nhanh. Nhưng chút hồi ức lảng động ấy cùng đủ khoét mất một miếng trong trái tim yếu đuối của Thạch Tử Ngưng, đủ tái

hiện một cảnh tượng như địa ngục khiến người ta ngạt thở. Chỉ tích tắc, một thành trì

nhỏ nhắn yên bình biến thành phế tích. Thiết mã tung hoành, tiếng vó sắt sục mạnh trên cát, tiếng đao sắc chém vun vút trong không khí và tiếng nghẹn ngào trong cổ họng khàn đặc...

Cô đứng trên lầu, khóc than, cầu xin bọn họ ngừng tay. Nhưng không ai buồn nghe. Không thần linh nào chú ý. Mục đích của họ chỉ có một, là giết sạch người Thạch quốc, không để sót một ai. Huyết tộc của Long hoàng, phải biến đi sạch sẽ khỏi cõi đời này.

- Giết cô ta đi! - Tâm ma nhẹ nhàng giục.

Thạch Tử Ngưng siết chặt thanh kiếm trong tay. Đúng, giết cô ấy đi! Giết Tô Do Liên rồi, là có thể thi triển phép tước đoạt sức mạnh mà Tâm ma đã nói, giúp cô chiếm hữu bản lĩnh của Long hoàng, dùng uy lực tôi cao đó để tạo một chỗ đứng trên mặt đất này, muốn báo thù thì báo thù, muốn phục quốc thì phục quốc.

Một viễn cảnh đáng phấn khởi biết nhường nào!

Thạch Tử Ngưng thút thít, ôm chèoang lấy Tô Do Liên.

- Xin lỗi!

Cùng với tiếng thở thật sâu, mọi sức mạnh của Thạch Tử Ngưng đều cùng huyết mạch chảy vào buồng tim, hoà với linh lực lạ lùng của Tâm ma, rồi đột ngột bắn mạnh ra.

Trường kiếm đâm phập qua thân thể mong manh. Nỗi đau đớn chết chóc lướt ngang khuôn mặt Tô Do Liên, hào quang của Cửu Linh Ngự Ma kính bị trường kiếm xuyên thủng, hai thân thể cùng bay lên không, đón lấy lửa trận và lông vũ bay ngập không trung.

Giống như hai con bướm chấp chới.

Một giọt lệ trong vắt ứa ra khỏi khóe mắt Thạch Tử Ngưng.

Cô khép chặt mi, không dám nhìn thanh kiếm của mình, không dám nhìn mọi sự trên đời. Cô biết, đã phóng ra đường kiếm này rồi, là cô không còn cách nào quay đầu lại được nữa.

Không còn nữa.

Bướm bướm chao đảo, bắn vọt lên không trung cùng ánh sáng xanh lục bắn ra từ hình mắt mèo.

Tấm thân yếu ớt bị thanh kiếm xuyên thủng kia, không hiểu sao lại khiến trái tim Lý Huyền nhức nhối. Gã không có chút ấn tượng nào với con người này cả, nhưng nỗi đau đó nặng nề quá đến nỗi khiến gã bài hoại cả nguôi, đưa hai tay ôm lấy tim, đau đến nỗi gần như không thở được, đau đến nỗi chỉ thoáng chốc đã khiến gã đầm đìa nước mắt.

Gã thử lay động Định Viễn đao, để lửa trận ngăn cản Huyền Phượng Vũ kiếm. Nhưng thanh kiếm dưới tay Giản Bích Trân vốn dĩ là chủ đạo trong màn kiếm khí kinh thiên động địa này, Lý Huyền dùng hết sức lực cũng chỉ khiến lửa trận tán loạn ra, nhưng vẫn bị vũ kiếm ràng buộc. Lý Huyền không kìm được, gào lên:

- Không...

“Bình một tiếng”, hết như thứ gì đó bị vỡ, lại hết như không có chuyện gì xảy ra cả.

Kiếm vũ yên lặng lại.

Từng mảnh từng mảnh gương rơi ra khỏi thân thể Tô Do Liên, mỗi mảnh chứa một cái bóng nhàn nhạt. Từng mảnh từng mảnh, từ hư không

hiện hình, rồi lại quay về hư không, lướt qua hai bàn tay Lý Huyền. Hai bàn tay mở ra trông trơn, không thể nào nắm bắt được dù là một mảnh nhỏ. Trái tim thì run rẩy như bị một thứ gì đó điên cuồng giằng xé, nhưng không thể xác định được cội rễ nỗi đau.

Lý Huyền ngẩng mặt nhìn, thì thấy Tô Do Liên trôi như tuyết rơi. Gã vội lao tới ôm chặt lấy. Ngẫu nhiên sao, chỗ họ dừng lại chính là tâm trận Ngũ Hành Định Nguyên. Một nam tử thân mình ngùn ngụt lửa, ôm một thiếu nữ trắng bợt như tuyết. Nam tử đầm đìa nước mắt, nhưng không biết nói thế nào, dù chỉ một từ. Nữ tử thì dịu dàng mỉm cười, từng mảng tuyết lớn đùn lên, cô chìa tay, nhẹ nhàng giúp nam tử vuốt thẳng mớ tóc trên trán. Nam tử xem chừng muốn nhớ lại điều gì, nhưng không thể nào nhớ được, đành đau khổ và nghi hoặc hỏi:

- Cô là ai?

- Thiếp là Tuyết yêu.

Cô gái dịu dàng nói, thần trí càng lúc càng mơ hồ. Những dải sáng trắng liên tục từ thân thể cô trào ra, trôi lững đặng xung quanh, từng đám từng đám một giống tuyết êm. Cô biết, mình sắp trở lại với đồng tuyết cô độc và ngủ yên muốn đời ở đó. Cô chặt vật ngẩng đầu lên, nhìn nam tử trước mặt mình, lòng ngập tràn bi thương. vẫn không thể nhớ ra thiếp ư? Trong nụ cười tái tê của cô có nỗi chua chát vô tận: Vốn dĩ, thiếp tưởng còn nhiều thời gian để lấp đầy ký ức trống rỗng của chàng, vốn dĩ, thiếp từng thề nguyện, sẽ để chàng yêu thiếp trở lại. Nhưng không còn thời gian nữa rồi.

Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt càng lúc càng nhạt màu, trong suốt dưới ánh sáng trắng vốn quanh. Ánh mắt ấy giống như một luồng sáng rút xuống từ chín tầng trời, đâm sâu vào tim Lý Huyền. Gã không dám nhìn thẳng vào mắt cô, trái tim lại co bóp kịch liệt. Gã mang máng cảm nhận được, người con gái đang chết dần đây vô cùng quan trọng đối với gã, nhưng gã không thể nào nhớ ra cô là ai.

Tô Do Liên dăm dăm nhìn gã dần vật, nổi xót xa lan dần trên khuôn mặt tái nhợt mà xinh đẹp của cô. Vào thời khắc thiếp còn nán lại này, chàng có thể nhớ ra thiếp không? Dù chút ít cũng được.

Lý Huyền vùi đầu vào ngực cô, ôm chặt lấy tấm thân yếu đuối và mềm mại, tựa hồ muốn tìm nghe mọi ký ức chung giữa họ qua trái tim đập mỏng như tờ ấy.

Bên trên mái tóc rối tung của Lý Huyền, Tô Do Liên thở ra khe khẽ. Trước mắt một màn trời xanh, xanh đến tan nát cả lòng. Vòng ôm của gã khiến cô ngạt thở, nhưng cô không vùng ra, cứ để gã ôm mình mỗi lúc một chặt hơn. Trái tim cô run khe khẽ, mỗi lần đập là một lần kể lể giải bày.

Kể lại ánh nắng ngọt ngào ngoài song cửa thư viện, hoa đào rụng trên Chung Nam sơn.

Kể lại những lời thề thốt của hai người.

Kể lại bảy vòng thử thách bắt nguồn từ tập tục của một vùng quê xa.

Cuối cùng, nhịp đập của trái tim cô yếu đến nỗi đến cô cũng không thể cảm nhận được nữa, và cũng không còn sức mà kể chuyện nữa.

Lang quân, chàng nhớ ra chưa?

Khuôn mặt đầm đìa nước mắt của cô nổi lên một nụ cười êm ái mà nhợt nhạt:

- Có quen thiếp không? Thiếp là ai nào?

Câu hỏi mang theo nỗi run rẩy tận xương tuỷ, mang theo kỳ vọng đời đời kiếp kiếp. Mỗi con chữ đều chặt vật gian nan, mỗi con chữ đều khắc sâu vào linh hồn cô.

Hỏi xong, Tô Do Liên kiệt sức, cũng không thể nói được một từ nào nữa, chỉ lặng lẽ ngược đôi mắt trong như lưu li lên đợi câu trả lời của Lý Huyền.

Lý Huyền run bần bật. Ánh mắt cô gái như dung nham thiêu đốt gã, khiến gã đau đến tận đáy lòng, không thể nào vùng thoát ra được. Đau đến nỗi càng đau thì càng muốn nhớ lại. Một cái bóng mờ mờ loáng động trước mắt, tưởng chừng hễ gần thêm một chút là có thể nhìn rất rõ, nhưng bất luận thế nào nó cũng không chịu gần lại.

Cơn nóng nảy khiến Lý Huyền phát cuồng.

- Ta không biết! Ta không biết!

Gã cảm thấy đầu như muốn nứt ra, gắng sức lắc mạnh đầu mới thấy tỉnh táo ra một chút. Tuyết yêu nhìn gã, ánh sáng trong mắt từ từ lịm đi. Lúc này, trong lòng cô có muôn vàn câu hỏi, nhưng không thể thốt ra lời.

Muốn cùng thiếp đến hoang nguyên không?

Ở đó không có ai, không có gì, chỉ có tuyết, có giá lạnh. Đó là cố hương của thiếp, nếu chàng đi, thì sẽ là cố hương của hai ta...

Chàng bằng lòng không?

Gã thậm chí không thể nhớ ra cô, làm sao có thể theo cô đến một nơi hoang vu như thế chứ?

Ánh mắt cô ngập tràn bi thương. Bi thương đến mức khiến người ta sợ hãi. Lý Huyền ôm chặt Tuyết yêu, khóc đến khản cả cổ. Gã không biết vì sao mình sợ hãi, chỉ cảm thấy người mà cả đời mình trân trọng yêu quý sắp rời xa mãi mãi. Dần dần, khuôn mặt của Tuyết yêu rạn lên một nụ cười. Nụ cười làm mờ hết những thất vọng, bi thương, thống khổ sâu sắc vừa qua,

trông thật tinh khiết và thanh cao, hệt như bông tuyết đầu tiên rơi xuống trong trời đất, mang theo hơi lành lạnh của buổi đầu đông.

Bông tuyết ấy chầm chậm chạm vào nơi sâu kín nhất trong tâm hồn Lý Huyền, im lặng kể lại niềm ai cầu sau cười của Tuyết yêu.

Nếu không thể nhớ ra thiếp... Nếu không thể cùng thiếp đến hoang nguyên giá lạnh... Thế thì cứ ở lại, đừng rời xa, ở bên thiếp cho hết thời khắc sau cuối của cuộc đời này. Chàng bằng lòng không?

Lý Huyền khóc rưng rức, gã đã hiểu được tâm nguyện của cô, và gật đầu thật lực.

Tuyết yêu mỉm cười, khó nhọc chìa tay ra, lau đi dấu lệ trên mặt Lý Huyền. Nhưng nụ cười của cô chợt đông cứng. Giá lạnh dần dần bao vây thân thể, cô từ từ tan chảy trong vòng ôm của Lý Huyền.

Lý Huyền khóc lạc cả giọng. Lần đầu tiên, gã cảm thấy mình bơ vơ làm sao. Cho dù ôm rất chặt, và chặt hơn nữa, cũng vẫn thất vọng như vậy.

- Ta có quen cô không? Nói cho ta biết đi!

Trái tim Lý Huyền như bị răng cưa định mệnh nghiền nát từng tấc từng tấc một, hết lần này đến lần khác, biến thành bụi đất. Lần đầu tiên, gã hy vọng biết bao, rằng thần thức của Định Viễn hầu từ một thế giới nào đó tìm đến, chiếm hữu lấy thân thể mình đi.

Ta không muốn làm Lý Huyền nữa.

Người đàn ông kiên nghị đó chắc sẽ không đau khổ thế này đâu Âm thanh bi thương, mỗi từ mỗi chữ văng đến tai Thạch Tử Ngưng đều khiến tim cô thắt lại. Cô đã tàn phá, huỷ hoại một tình yêu chân thành. Thạch Tử Ngưng đột nhiên cảm thấy ghê tởm, chán ghét chính mình. Nhưng cô không thể dừng lại, bởi vì cô và Thạch quốc của cô đã bắt đầu trông thấy ánh sáng

của hy vọng. Cô hít một hơi thật sâu. Sức mạnh của Tâm ma sinh sôi một cách bí hiểm, đang đem tất cả sức lực đập dồi bập bành tổng hợp lại. Trái tim có tác dụng tuyệt vời như vậy đó. Chỉ cần trái tim tập trung, sức mạnh sẽ hoàn toàn tan chảy vào vũ kiếm, đủ sức chém xuống Ngũ Hành Định Nguyên trận.

Cô không thể khống chế được ánh kiếm nữa, nó bần bật lên trời.

Thái tử trông thấy tất cả, trái tim hoảng loạn cuối cùng cũng dần dần ổn định lại. Còn may, hoá ra Tâm ma chưa phản bội giao ước với hắn. Bất luận tình hình cụ thể đã thay đổi, nhưng dấu sao cũng đã huy động được đường kiếm trừ diệt tà ma. Đúng ra, đây là sự phối hợp của đường kiếm Giản Bích Trân, đường đao Định Viễn hầu và sức mạnh của Tâm ma. được thi triển qua chiêu thức của Thạch Tử Ngưng.

Nhưng thế thì cũng có gì khác nhau?

Thái tử không biết vì sao Tâm ma lại sắp xếp sự thay đổi này, nhưng chỉ cần kết quả như ý thì quá trình không quan trọng nữa.

Nụ cười âm hiểm trôi lên môi hắn. Quân cờ thứ sáu cuối cùng cũng đã trở về đúng quỹ đạo, vạch ra một đường cong hoàn mỹ.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Mây Đen Trĩu Nặng Thành Sáp Đổ

Kiểm như sấm rung sét đánh. Đường kiếm này hội tụ ba luồng sức mạnh là kiếm báu, lửa trận và Tâm ma, được sự trợ giúp của Ngũ Hành Định Nguyên trận, đã thấp thoáng bóng dáng đường kiếm long trời lở đất của Quân Thiên Thương trăm năm về trước.

K

Kẻ sắp phải hứng chịu đường kiếm này chính là Thạch Tinh Ngự đang bị hãm trong Ngũ Hành Định Nguyên trận kia.

Quãng thời gian đứt đoạn một trăm năm qua thật giống một vết kiếm chém. Sát chiêu trừ ma một trăm năm trước nơi quan ngoại đang sắp tái hiện ở đây. Trời đất ầm ĩ rung chuyển, chuẩn bị sục lở theo sát chiêu ấy.

Thình lình, trên cao vọng xuống tiếng kêu kinh hoàng của thái tử. Tiếng kêu lay động cả màn trù thể lương. Sát chiêu kia nhanh lắm, gấp lắm, đến cả âm thanh cũng không đuổi kịp, lẽ ra là sát chiêu chí mạng, nhưng vì tiếng kêu kinh hãi ấy mà bỗng trở nên chông chênh.

Ngũ Hành Định Nguyên trận là trận pháp dệt từ hào quang ngũ hành, có mẫu chốt là Thái Sơ Tứ Bảo, đủ sức giam hãm mọi loại sức mạnh, kìm hãm mọi dăng thần linh, vậy mà bây giờ, hào quang ngũ hành trong nó đang nhạt dần đi. Năm cái bóng bi cấm cố trong hào quang ấy cũng theo nhau nhập lại làm một, nhập lại thành Long hoàng uy nghiêm vô lượng mà ngay cả trời đất cũng không lấn át nổi.

Thạch Tinh Ngự lẳng lẳng nhìn Tô Do Liên, nhìn cô thoi thóp, có cảm giác y vừa chính tay giết cô.

Sau khi Cửu Linh Ngự Ma kính vỡ, Ngũ Hành Định Nguyên trận không còn hoàn chỉnh nữa. Một trận pháp không hoàn chỉnh thì không cầm chân nổi Long hoàng. Bởi vậy, uy thiết nghiêng ngả đất trời của y đã trở lại. Nhưng lúc này, Thạch Tinh Ngự không bận tâm giết chóc, chỉ lẳng lẽ nhìn tuyết yêu mà y từng căm hận nhất trần đời, nhìn cô gái dám lợi dụng niềm hy vọng thiết tha của y để lừa đảo, để hãm y vào chỗ chết. Nhìn cô chết dần, trái tim y bỗng nhen lên một nỗi buồn đau mơ hồ.

Thái tử lộ rõ nỗi kinh hoàng. Hắn không sao tin nổi, một kế hoạch giết người tình diệu nương kia, cuối cùng lại xoay chuyển thế này. Lẽ ra Long hoàng phải bị phong ấn rồi chứ! Cảnh tượng đang diễn ra là gì đây? Là ác mộng ư? Hắn xoa mạnh mặt mình để lấy lại sự tỉnh táo. Nhưng ác mộng vẫn không chịu kết thúc cho. Thái tử lẳng lẽ di chuyển về phía nguyệt cung. Hắn phải tháo chạy, nếu còn lẩn chần ở đây, nhất định hắn sẽ bị giết chết.

Sát chiêu trừ ma đang rữa tan thành lông vũ trước mặt Long hoàng. Bởi vì Ngũ Hành Định Nguyên trận đã chết.

Long hoàng ngẩng đầu, nhìn Thạch Tử Ngưng. Mắt cô gái thoáng một tia kinh hoàng, nhưng trấn tĩnh lại ngay. Cô nắm chặt bảo kiếm, máu tươi rỏ tong tong xuống đất. Bây giờ, cô chỉ còn biết dựa vào bản thân mình thôi.

Long hoàng điếm đạm hỏi:

- Hôm nay thì người hiểu chưa?

Thạch Tử Ngưng chăm chăm nhìn y, ánh mắt in rõ sự thù hận. Đối với người đàn ông này, thiên hạ quả thực là quá nhỏ!

Thạch Tinh Ngự đưa mắt nhìn ra xa, nhẹ nhàng nói:

- Trong thân thể người có huyết mạch của ta. Vì thế ta không giết người.
Đi đi!

Thạch Tử Ngưng không nói một câu, vung kiếm lao ra. Ngoài đại điện là vòm không bao la, hơi lạnh trải dài, tuyết băng giăng mắc. Thạch Tử Ngưng bất giác loạng choạng, vừa bước vài bước đã ngã ngất xuống tuyết. Bao nhiêu sức lực, bao nhiêu hy vọng, cạn kiệt cả rồi!

Hình dáng cô thay đổi, một cái bóng nhợt nhạt gầy yếu từ từ ngưng tụ, cuối cùng tách rời khỏi thân thể cô, trôi nổi lên không.

Tâm ma.

Gã đứng giữa lưng chừng trời, ngắm Thạch Tử Ngưng lim lim trong mê man. Một lúc lâu sau, đôi tròng đồng kim ngân co lại thành một khe hẹp như mắt mèo dưới ánh mặt trời, như thể đang thốt ra một tiếng thở dài cảm lạng. Phép tước đoạt sức mạnh, rồi tiềm năng phục quốc, đều là những lời phỉnh phờ cô cả. Tâm ma vốn dĩ liên minh với thái tử, thúc đẩy Thạch Tử Ngưng đến Đại Ma quốc, biến cô thành món quà thứ sáu trong cục diện hãm hại Thạch Tinh Ngự.

Tâm ma không thể thay đổi được cục diện đó, nhưng vẫn nung nấu những tính toán riêng. Mục đích thực sự của gã là đến thời khắc sau cuối này, dùng sinh mệnh của Thạch Tử Ngưng để ngăn cản sát chiêu trừ ma phóng vào Thạch Tinh Ngự. Nhưng không phải do gã quan tâm đến an nguy của Thạch Tinh Ngự, hay quan tâm đến hậu quả đối với nhân gian khi sát chiêu này bị phá ngang. Gã chỉ không thể trơ mắt nhìn đường kiếm đó phóng ra từ tay Giản Bích Trân.

Bởi thế, gã mới khổ sở sắp xếp, để đường kiếm đó hội tụ tất cả mọi sức mạnh, rồi phóng ra qua bàn tay một người khác, bàn tay Thạch Tử Ngưng. Như thế, sức phản chân đủ huỷ trời diệt đất khi Long hoàng bị phong ấn sẽ

không đổ ngược vào Giản Bích Trân. Sức mạnh có thể nhai nuốt trời đất ấy, một trăm năm trước đã từng khiến Quân Thiên Thương tổn thương rất nặng.

Tâm ma ngẩng đầu, hướng ánh mắt về phía tấm áo choàng lông vũ màu đen dừng lơ lửng trên trời. Trong đáy tròng đồng kim ngân lơ mờ những tia sáng nhạt, pha lẫn những cảm xúc êm đềm rất hiếm hoi. Gã nhoẻn cười, khe khẽ gọi:

- Các chủ...

Hai từ đó bật ra, rút theo hết cả hơi sức của Tâm ma. Gã ho sù sụ, máu tươi nhuộm đỏ cả ngực áo rách nát. Một lúc lâu sau, cơn ho mới vọt bớt, Tâm ma lau đi vết máu bên khóe miệng, thở dài nói:

- Thuộc hạ làm vậy, chỉ vì không muốn chứng kiến cảnh người... đơn đả độc đấu với Long hoàng. Cũng không muốn thấy người gánh chịu bất cứ một tổn hại nào.

Gã giơ bàn tay phải khó khăn lắm mới ngừng được hình dáng lên, nhẹ nhàng xoa ngực. Cử động đơn giản ấy tiếp tục rút tia sức lực gã. Trong ánh phản chiếu của băng tuyết, thân thể nửa thực nửa hư ấy cứ run lên từng chập vì ốm yếu, hệt như một chiếc lá rụng xơ xác. Tâm ma gượng hết sức để đứng vững, đặt tay lên ngực rồi cúi mình thật thấp trước tấm áo choàng đen trên trời cao, khóe miệng nhợt nhạt nhếch thành một nụ cười:

- Thuộc hạ chỉ phụng sự được tới đây thôi... Những việc sau này, Các chủ phải thận trọng...

Giọng gã càng lúc càng mỏng, cuối cùng bị gió thổi cho tan loãng vào hư không. Thân hình gã cũng toi tã, tiêu tan, lại một lần nữa nhập về thân thể Thạch Tử Ngưng. Đã cạn kiệt sức lực, gã chìm vào giấc ngủ sâu trong tim vật chủ, sẽ lâu lắm nữa mới tỉnh lại được.

Long hoàng không nhìn thấy tất cả những cảnh ấy. Y chỉ trầm ngâm, rồi chậm rãi ngẩng đầu. Đôi mắt xanh lam chuyển sắc lạnh băng. Nguyệt cung treo lơ lửng trên viền trời mát mẻ.

Sự tàn sát sắp bắt đầu. Đó là vũ điệu tận thế. Kẻ nào dám xúc phạm đến tôn nghiêm của Long hoàng, kẻ ấy phải chết.

Thái tử dáo dác nhìn quanh. Hắn phát hiện ra rằng Thanh Lương nguyệt cung không thể nào che chở cho hắn được nữa.

Uy lực của Long hoàng vừa tuôn ra, thì như đã bao trùm vạn vật. Nỗi sợ hãi khủng khiếp bóp chặt lấy trái tim thái tử, hắn tin chắc rằng hễ Long hoàng giơ tay, thì thân thể hắn sẽ lập tức chia năm xẻ bảy ngay. Gã không buồn giữ ngón giữ nghề gì nữa, rít lên:

- Diệt Pháp Thiện!

Lẽ ra gã không phải nhắc đến món quà thứ bảy này, nhưng bây giờ, quà cáp của gã chỉ còn một tác dụng duy nhất là giữ mạng.

Một cái bóng nhàn nhạt nháng hiện bên hắn.

Đó là một bóng người gầy guộc, áo lông kiếm dài, mũ thô giày cỏ, mặt mũi hốc hác, dáng điệu ung dung trầm tĩnh. Người đó hiện ra, cúi mình thi lễ với thái tử rồi lập tức biến mất.

Hào quang của Thanh Lương nguyệt cung rực lên. Một tia vàng kim bùng ra khỏi thân cây quế khổng lồ, mau chóng dâng lên ngọn cây, triện ngọc triện vàng nặng trĩu đầu cành cùng bật sáng, soi cái cây thành trong suốt như đúc bằng ngọc, từng đốm vàng kim bập bênh, chìm nổi trong sắc xanh lục của cây, biến hoá ra nhiều bóng đèn vàng kim dài đến hơn một trượng, theo nhau tràn ra khỏi nguyệt cung, trôi bồng làng bốn bề xung quanh.

Bầu trời trở nên rạng rỡ, xung quanh vầng trăng tròn vàng kim lấp lánh muôn vàn chấm sáng như sao.

Tiếng trống trận trầm trầm rả rích vang lên, như một người khổng lồ đầu đội trời chân đạp đất đang dùng mặt đất làm trống, đánh cho chấn động hết tâm linh của mỗi con người, lại như trái tim của một con thú khổng lồ, bị mổ phanh ra dưới mặt trời thời thượng cổ, đang đập dồn dập.

Tiếng trống càng lúc càng vang xa, bóng đen bỗng bành như ảo ảnh, bên trong đều hiện lên những cái bóng nhàn nhạt. Mỗi cái bóng cao chừng tám thước, mặc giáp vàng khôi vàng, tay cầm kích vàng, nghiêm trang đứng thẳng. Trông như những chiến thần thời thượng cổ, đã trải qua một trận huyết chiến, mệt mỏi quá nên dùng ngựa nghỉ ngơi, chỉ thoáng chốc mà đã nghỉ ngơi đến hàng ngàn hàng vạn năm. Mãi cho đến khi tiếng trống trận này vang lên, ý thức của họ mới tỉnh lại.

Sát khí bùng phát, chính là từ thân thể họ toát ra. Ánh sáng màu vàng kim mỗi lúc một chói chang, kích thích những chiếc bóng đèn trường nở, từ một trường căng ra đến hai trường. Bóng người bên trong cũng theo đó lớn lên, và bùng tỉnh, cùng cất tiếng gầm vang. Hàng vạn bóng đèn, hàng vạn chiến giáp nối liền thành một dải, tạo nên một tràng âm thanh xông trận kinh thiên động địa.

Sấm sét trên trời cũng phải biến sắc.

Ánh sáng cuốn theo sát khí ghê gớm tạo thành một chiến trường màu vàng kim. Các bóng đèn mau chóng di chuyển, lập thành tám quẻ càn, khôn, tôn, chấn, khảm, ly, cân, đoài. Chiến trường cũng khẩn trương chia làm tám vùng trận pháp, lờ mờ tái hiện tám hình dáng của trời, đất, gió, sấm, nước, lửa, trông hoành tráng vô cùng, hiện sừng sững trên bầu trời bắc cực.

Vàng trắng tròn vàng kim khảm vào vị trí chính giữa tám phần. Tất cả mọi nguồn lực trong trời đất đều bị kích thích dữ dội, điên cuồng đua nhau đổ dồn về đây. Tám trận pháp chuyển động dữ dội, tiếng sấm sét nổ bùng bùng đến mức người ta phải loá mắt điếc tai.

Vòm trời và mặt đất đều run lên nhè nhẹ, tựa hồ không thể chịu đựng được thứ uy năng ghê gớm này.

Cái bóng đã tan biến của Diệp Pháp Thiện từ từ ngưng tụ lại trước Thanh Lương nguyệt cung. Sức mạnh của tám trận pháp xô đẩy rầm rầm xung quanh hắn, khiến hắn giống hệt một lá thuyền nhỏ giữa ba đào.

Diệp Pháp Thiện giơ cao hai tay, một dải lụa chú trọng suốt bay lên, tan biến trong chiến trường. Ngay lập tức, tám trận pháp sôi lên sùng sục, từ từ chảy về bàn tay hắn. Tám loại sức mạnh, tám yếu tố huyền diệu của thế gian, từ từ hội tụ thành một đồ hình bát quái, xoay chậm chậm trong lòng bàn tay Diệp Pháp Thiện, cuối cùng ngưng kết để tạo hình, hoá thành một lá cờ màu vàng kim cao đến mấy trượng. Lá cờ chậm chậm bay lên, treo lơ lửng đằng sau Diệp Pháp Thiện, trận pháp xung quanh cuộn lên sùng sục, nhưng lá cờ thì bất động, trông như một đôi cánh rực rỡ màu vàng kim căng ra trên vòm trời.

“Soạt” khẽ một tiếng, Diệp Pháp Thiện rút cán ra khỏi lá cờ. Đó không phải cán cờ, mà là một thanh bảo kiếm âm đạm, đen sì sì, tựa như khắc từ gỗ đào, bề mặt chỉ chít những phù chú đủ hình đủ dạng.

Không khí như bị rút hết trong tích tắc, lá cờ chiến máu vàng kim thoát khỏi sự kiềm giữ của cán cờ, tức thì có được sức sống bùng bùng, đón gió căng phồng, đập phần phật trong hư không, vẫy mạnh ra muốn hào quang trải dài đến mấy chục trượng, phủ chụp lấy bốn phương.

Cùng lúc đó, từ phía thanh kiếm phát ra âm thanh lạnh lạnh u u, kiếm cũng đã có linh khí. Từ thân kiếm, thành linh lóe lên một đốm sáng như con

mắt mở bừng, náy bật lên, bay vào chiều sâu vũ trụ. Trên vòm trời mênh mang, một vì sao màu tím nhấp nháy, khí tím toả xuống, quần lầy ánh sáng trong trẻo nọ. Thân kiếm liên tục có những đốm sáng như mắt nhấp nháy, chỉ tích tắc đã có tổng cộng bảy đốm sáng, mà trong trời đất cũng bị bảy luồng sáng trong ẻo và bảy dải khí tím giăng đầy, trên vòm trời, bảy vì sao màu tím nhấp nháy, trông rất rõ nét, lại vương vấn một vẻ đẹp thê lương khó tả.

Diệp Pháp Thiện cẩn thận nâng thanh kiếm lên, toàn thân ngập trong ánh sáng phát ra từ bảy ngôi sao nhấp nháy như những con mắt. Thanh kiếm vươn dài dần, đến chiều dài một trăm trượng mới dừng biến hoá. Đứng trước nó, tất cả mọi người bỗng thành ra quá ư bé nhỏ.

Dược sư cau mày:

- Thái tử, huy động đến mười vạn tinh binh của Thiên Địa đại trận thế này sẽ gây ra rất nhiều tội nghiệt đấy.

Thái tử cười độc ác:

- Để giết được Thạch Tinh Ngự, ngay từ đầu bản vương đã không tiếc phải trả bất cứ giá nào rồi. Sớm biết Lý Vệ công hay mũi lòng, bản vương đành phải giao Thiên Địa đại trận cho Diệp tiên sinh. Trận pháp này trên chứa đựng sức mạnh của thất tính, dưới có thể điều động mười vạn quỳ binh, chính là món quà thứ bảy ta muốn tặng cho Thạch Tinh Ngự.

Hắn quay phắt đầu lại, nét độc ác trên khuôn mặt lập tức biến thành giáo hoạt:

- Giản chủ! Mời cùng xuất kiếm với Diệp tiên sinh, giết chết Long hoàng đi!

Giản Bích Trân bất động, chỉ lặng lẽ lắc đầu:

- Ta xưa nay không bao giờ liên thù với ai cả.

Nụ cười của thái tử rần rật, người vẫn cứng đờ, chỉ bàn tay bắt sau lưng thình lình nắm chặt lại. “Rầm” một tiếng, một bệ ngọc xuất hiện lơ lửng sau lưng hắn. Thanh đao ngọc trên bệ ngân nga khe khẽ, nhảy vào tay hắn. Thái tử không nhìn, chỉ khua tay, thanh đao lao tới đúng vị trí cổ họng của người đang nằm trên bệ.

Long Vi vẫn ngủ thiêm thiếp, hoàn toàn không cảm nhận được sát khí của thanh đao. Vẻ giảo hoạt trên mặt thái tử không hề thay đổi, hắn nhẹ nhàng nói:

- Giản chủ! Hãy cùng liên thù với Diệp tiên sinh, xuất kiếm giết chết Long hoàng!

Thanh đao ngọc chéch lên, mũi đao loe lóe sáng, gầy tẩm thân mềm mại của Long Vi ra khỏi bệ ngọc, vẻ mặt cô yên ả như bông hoa vừa hé nở. Thanh đao lôi cô ra khỏi Thanh Lương nguyệt cung.

Muôn vàn thanh giáo vàng hiện lên tua tủa quanh cô, ánh vàng bao vây cô, cố định cô giữa lưng chừng không. Những cây giáo vàng từ từ nghiêng xuống, chĩa vào Long Vi. Cùng lúc, Thiên Địa đại trận cùng các quý binh vàng kim bắt đầu di chuyển nhanh như chớp, tiến đến bảo vệ Thanh Lương nguyệt cung.

Thái tử ôn tồn nói:

- Giản chủ, Long Vi chỉ còn sống được một khắc thời gian thôi. Sau một khắc, nếu Long hoàng không chết, thì chính con bé sẽ chết.

Hắn cúi mình cung kính, rồi thông thả lui lại sau.

Giản Bích Trân cứng người lại. Y ngồi trên báo tọa Hoa Âm các chủ danh giá, tung hoành thiên hạ, xưa nay chưa ai dám uy hiếp y. Chỉ có cái

tên thái tử này, và chỉ có Long Vi...

Y ngấm nghĩ chốc lát, lông phượng lại xuất hiện, tụ thành hình Huyền Phượng Vũ kiếm nằm ngang trước mặt y. Đúng lúc đó, một cây giáo vàng đâm vào gan bàn chân trần của Long Vi.

Ảo ảnh Định Viễn hầu rập rờn quanh mình Lý Huyền vụt quay phắt đầu lại, ánh mắt rừng rực phóng thẳng vào Thiên Địa đại trận đang xoay vù vù.

Ban nãy, Lý Huyền đau đớn đến mức cam tâm tình nguyện đón nhận thần thức của Định Viễn hầu xâm nhập cơ thể, cho chàng thay thế gã, lấn át gã. Gã không muốn cảm nhận, không muốn tỉnh táo nữa. Bởi vậy lúc này, chín phần mười tâm trí của Lý Huyền đã bị Định Viễn hầu khống chế.

Máu Long Vi từ không trung rỏ xuống, rót trúng ảo ảnh Định Viễn hầu, nó lập tức phình ra. Khuôn mặt lửa mơ hồ thoắt trở nên rõ nét.

Trái tim Lý Huyền trào lên một cảm giác nóng rát. Nỗi đau đớn trộn quấy thành những sức mạnh cuồng loạn, chảy theo huyết mạch gã đổ ồ ạt ra Định Viễn đao. Có tiếng tim đập văng lên Định Viễn đao. Thanh đao cũ kỹ ngàn ngạt lửa trận như đã biến thành một trái tim nóng hổi, rỏ từng giọt máu bóng chói, liên tục lan rộng ra.

Ảo ảnh Định Viễn hầu càng lúc càng rõ. Định Viễn đao trở thẳng lên trời, đao khí báng qua khoảng không đến chém vào Thiên Địa đại trận.

- Công chúa...

Một tiếng gọi mơ hồ làm rung chuyển đáy lòng Lý Huyền. Không dừng được, gã ngược mắt lên trời. Máu hoá thành bụi nhẹ, bắn tung khỏi thân thể Long Vi, lá tả rơi xuống đôi mắt gã như một rừng mai rụng. Trái tim vụn xoắn điên cuồng, Lý Huyền không nhin được, đột ngột bật dậy.

Tô Do Liên trong vòng tay gã lăn xuống đất. Nhưng Lý Huyền không nhìn lại, gã búng mình lên cao chùng một trượng, bay tới lưng chùng không.

Tô Do Liên nằm yên trên đất như tuyết lạnh. Đôi mắt cô đang từ từ khép lại, nhưng vẫn gắn ánh nhìn vào Lý Huyền. Có quen thiếp không? Thiếp là ai?

Khuôn mặt Lý Huyền hiện rõ nỗi thống khổ, hai tay gã ôm mạnh lấy đầu. Một hình ảnh rạn nứt hiện ra trong tâm tưởng gã, nhưng gã không thể nào nhìn rõ được đó là gì, chỉ cảm thấy đau khổ, hết sức đau khổ.

Máu Long Vi tí tách nhỏ xuống, hình ảnh kia đột nhiên thay đổi, hiển hiện vô cùng rõ ràng, mỗi tình tiết đều mồn một trước mắt, mỗi tình tiết đều liên quan đến một bóng dáng trắng muốt thanh cao. Thần sơn, Yêu hồ, Ma cung, đại mặc...

Một giọng rất vang chạy suốt đầu óc gã:

- Công chúa...

Tiếng gọi biết bao thâm tình, xuyên qua năm tháng mênh mang, kéo theo cát vàng máu đỏ, vùi lấp Lý Huyền, khiến gã không thể nào thở được. Nhưng gã chỉ muốn nhìn rõ những hình ảnh mơ hồ đó, không muốn nghĩ đến công chúa hay ma vương gì hết. Hai tay gã vò giật thật mạnh mái tóc mình. Gã cuồng loạn gào thét, nhưng thần thức gã đã nằm dưới sự kiểm soát của Định Viễn hầu rồi. Nỗi đau khổ của gã cũng nhỏ bé như gã vậy, nên không thể nào lay chuyển nam tử kiên nghị đó.

- Công chúa...

Gã chìa một tay ra, muốn ôm lấy Tô Do Liên. Nhưng bàn tay kia thì lại nắm Định Viễn đao, ngạo nghễ trở lên trời xanh. Giống như người khổng lồ

thời thượng cổ, bị xẻ một nhát từ đầu xuống chân, đối mặt với vận mệnh hoàn toàn ngang trái.

Đôi mắt Tô Do Liên từ từ khép lại.

Máu Long Vi nhỏ tong tỏng.

Đều là những mối quẩn luyến một đời, không thể nào từ bỏ được.

Có quen thiếp không? Có nhớ ra thiếp không? Có nhớ lời thề xưa không? Có nhớ hoang nguyên lạnh lẽo thấu xương và tuyết yêu cô độc yếu ớt không? Có nhớ gió trên đỉnh Giáng Vân không? Có nhớ lưỡi kiếm đâm vào ngực vì thiếp không? Có nhớ Tô Do Liên không?

Nước mắt Lý Huyền lã chã tuôn rơi. Gã không nhớ. Gã không nhớ gì hết.

Nhưng đó lại là mối quẩn luyến vô cùng sâu nặng, bị lột bỏ mà vẫn lưu lại sẹo, không thể nào lấp đầy được. Cuối cùng gã cũng nhìn rõ, hình dáng của phần rỗng trong trái tim gã rất giống tuyết yêu này, kích thước không sai một ly.

Nhưng gã vẫn không nhớ ra cô.

Lửa trận bùng bùng bốc cháy, vô số cờ lửa và chiến giáp trong suốt thấp thoáng xuất hiện xung quanh Lý Huyền, mang theo cát vàng Tây Vực, mang theo sự hoang lương của đại mạc, và uy thế còn dữ dội hơn của lửa trận, biến hoá thành chiến trường bao la, chống lại cả trời, kích động gió mây tàn sát. Định Viễn hầu đang thúc giục gã.

Sắc mặt Lý Huyền tái nhợt, trận chiến rực lửa hiện ra trên mặt gã, trái tim gã cũng bị lửa trận khống chế luôn rồi. Sức mạnh này bật ra từ trong tim gã, không một trở ngại nào ngăn giữ nổi. Gã muốn tiếp nối giai thoại của Định Viễn hầu, muốn cứu công chúa của chàng. Đây là số mệnh của Lý

Huyền. Gã không thể cưỡng lại, chỉ có thể đem toàn bộ trái tim và con người mình ra đón nhận sự tẩy lể của ngọn lửa chiến tranh kia.

Nhưng, vì sao lại bi thương thế này? Gã không thể tảng lờ được nữa.

Ý thức của Lý Huyền cứ mơ hồ dần, không còn nhìn rõ tuyết yêu nằm trên đất đang chết dần đi.

Mơ hồ, gã trông thấy một ảo ảnh. Đây là một đồng tuyết đẹp đẽ, sạch sẽ, trong trẻo, không hề nhiễm bụi trần. Ở đó, có một tuyết yêu bé nhỏ đang bay lượn. Tuyết yêu cũng rất xinh, đẹp và dịu dàng.

- Có muốn ở cùng thiếp không?

- Muốn!

- Sẽ ở với thiếp mãi mãi nhé?

- Ừ, mãi mãi.

Họ nắm tay nhau, cười đùa, chạy xa mãi, như hai đứa trẻ. Đây là một giấc mộng đẹp đẽ. Khiến người ta đắm đuối nước mắt-

Lý Huyền tung mình lên không. Dòng nước mắt bằng lửa đổ xuống, cháy bùng bùng trên người Tô Do Liên. Lý Huyền hoá thành một vệt sao băng, lao vào Thiên Địa đại trận. Tất cả mọi oán hận và bi thương của gã đều đổ dồn vào Định Viễn đao, như dòng sông ngàn ngút lửa chảy ào ào vào Thiên Địa đại trận.

Ảo ảnh chỉ xuất hiện trong tim Lý Huyền. Cổ hương đẹp đẽ kia, thế giới chỉ có hai người kia, không làm thế nào giúp Tô Do Liên trông thấy được. Cô chỉ lờ mờ trông thấy, Lý Huyền cười lửa trận ngập trời, bay về phía lời thề kiếp trước. Rồi bỏ cô, bay tới với giai thoại của người khác.

Cơn lạnh giá khó bề chịu đựng, giống như tuyết, từ từ bọc lấy mình cô.

Như trên đồng tuyết của ta.

Cũng may, sắp chết rồi...

Cô khép mắt lại.

Thế này là khỏi phải nhìn thấy Lý Huyền bay đến với người con gái khác. Khỏi phải nhìn thấy gã quyến luyến sống chết với người khác. Khỏi phải nhìn thấy luân hồi tam sinh của người thương yêu nhất, mà không phải là với mình.

Tô Do Liên lặng lẽ cảm nhận dòng sông sinh mệnh gấp gáp chảy tới khúc cuối. Máu của cô đã tuôn ưò, đã tro cạn, toàn bộ đều đổ ra đất đai lạnh giá vùng cực bắc.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Sao Ngọc Lả Tả Rơi Trên Kiếm

Lý Huyền nhào vào Thiên Địa đại trận như một ngọn lửa. Lửa và vàng lập tức trộn lẫn với nhau. Đó là số mệnh của gã, số mệnh mà gã không thể nào và không bao giờ thoát được. Đó là dòng chữ khắc trên vách đá ở ốc đảo hoang mạc, dòng chữ khắc trên phế tích ở xích trời, không bao giờ gã có thể quay lưng lại hay phản bội được.

L

“Định Viễn gặp Thừa Hương công chúa ở đây, muốn đời ngàn kiếp, mãi không xa lìa”.

“Tâm Viễn Tự Định, Duy Hương Thị Thừa”.

Hai thanh kiếm, hai luồng sát khí xuất hiện, iấp lánh giữa đất trời. Vũ kiếm, như phượng đen thời thượng cổ bay đến tàn sát. Tinh kiếm, như sao sa khoác mây tràn đến huỷ diệt. Hai thanh kiếm cùng lao ra, hai thứ khí chất trầm nặng và linh hoạt cùng vũ động, tạo nên một màn tấn công hoàn mỹ.

Nhắm thẳng vào Long hoàng.

Thiên Địa đại trận, mười vạn thần binh/ món quà thứ bảy.

Thạch Tinh Ngự chậm rãi đưa tay lên, mái tóc xanh lam đổ xuống, tạo thành một dòng sao sáng chảy dài sau lưng y. Y như tinh tú đâm thủng vòm trời, kéo theo hào quang huy hoàng tử một vũ trụ khác đến, chỉ tích tắc là chiếu sáng hết thảy màn đêm trầm nặng của vạn kiếp. Bất kể hung hăng bạo

liệt đến đâu, vấp phải sự uy nghiêm của y, đều biến ra nức cười trẻ con. Lúc nào y cũng có thể đánh bại thứ hung hăng ấy, dễ như đập nát một chén lưu li đầy rượu bồ đào.

Nhưng, tất thảy đột ngột dừng lại.

Ngũ Hành Định Nguyên trận, vừa toả rực hào quang. Đây là trận đồ vẽ trong thánh điện Cấm Thiên, lúc này từng đoạn từng đoạn một đang nối liền với nhau. Hình ngũ hành khổng lồ hiện ra trong không trung, háo hức hấp hút những giọt máu đỏ tươi.

Máu của Tô Do Liên.

Long Định huyết hoa, Nê Lê bàn, Thanh Lương dược, Tuyết Thiên phong, đều lần lượt sáng lên theo, tất cả đều mang màu máu.

Máu của Tô Do Liên.

Tuyết yêu hấp hối trắng nhợt như tờ giấy, nằm im lìm giữa trận pháp, không ai ngó ngang. Máu của cô biến thành mâu chốt để dẫn động Ngũ Hành Định Nguyên trận. Vì thế, trận pháp hoạt động trở lại, không phải là trận sáng để phong toả Long hoàng, mà là trận tối để thu nhật hồn phách do ám chỉ Tứ Bảo vận hành.

Long hoàng bỗng biến sắc mặt Sát khí tinh tú trên người y bỗng tan biến, hoàn toàn tan biến. V quay ngoắt lại, nhìn trừng trừng vào trận đồ. Vũ kiếm, Tinh kiếm đều không thu hút được sự chú ý của y nữa. Vừa ngó vào trận, vẻ mặt y hiện rõ sự choáng váng. Không kìm được, Thạch Tinh Ngự chậm chạp tiến lại gần. Gần đến nỗi hào quang của trận đồ hắt lên người y. Uy thế và sức mạnh sừng sững của Thạch Tinh Ngự từ từ sụp đổ như băng lở trước nét chói chang của ánh sáng ấy. Y cảm thấy gánh nặng của tội nghiệt sát phạt một trăm năm trước đang hiện hình, đè nghiêng xuống thân thể mình. Chỉ hào quang của trận pháp này mới có thể cứu rỗi y.

Thạch Tinh Ngự nuốt lệ, nhìn chăm chăm vào mỗi thay đổi trong trận.

Từng luồng sáng một bùng lên khỏi ngực Tô Do Liên, xộc thẳng lên trời. Trên nền trời xanh lam nháng hiện hai bóng dáng lơ mờ.

“Hãy tin tưởng vào lòng mình, tiếp tục sống thay cho ta. Giúp ta chứng kiến kết cục sau cuối. Giúp ta chôn cất tất cả nhân duyên”. Một bóng áp nhẹ bàn tay lên ngực bóng kia, ánh sáng hư ảo toát ra từ người nàng, truyền sang cho cô. Thế là, ánh sáng ấm áp đổ dồn vào tim Tô Do Liên, nhấp nháy đều đều.

Một tiếng thở dài thườn thượt vang lên. Tia sáng sau cuối trong trời đất cuối cùng cũng dừng sự trôi nổi cô độc, tìm thấy bến nghỉ đỗ cho mình. Nụ cười yêu kiều ngưng tụ lại trong vùng sáng, hướng về Thạch Tinh Ngự.

Thạch Tinh Ngự rùng mình.

Cửu Linh... Cửu Linh...

Cuối cùng ta cũng gặp được nàng, vì sao nàng không bằng lòng gặp ta? Uy thế của ta, đất nước của ta, sinh mệnh của ta, tất cả đều chuẩn bị để dành cho nàng. Đau khổ của ta, hân hoan của ta, uy nghiêm của ta, vinh quang của ta, đều là vì nàng. Vì nàng mà bùng nổ, vì nàng mà điêu tàn.

Thạch Tinh Ngự vô thức chìa tay, muốn chạm vào ảo ảnh đang chậm chạp tiêu tan kia. Nước mắt đầm áo, từng giọt từng giọt một làm ngội đi sát ý điên loạn và tàn nhẫn của y.

Linh nhi... Cuối cùng ta cũng biết nàng ở nơi nào... Thì ra, khi trao Tam sinh thạch cho Tuyết yêu, một mảnh hồn phách cuối cùng của nàng cũng đã gửi gắm vào người cô ấy. Chẳng trách ta lên trời xuống đất, lòng khắp tam giới cũng không thể tìm được tung tích của nàng...

Thạch Tinh Ngự sấn tới một bước, ôm choàng lấy tấm thân đang hấp hối...

Nàng không thể chết... Ta không đời nào để nàng chết trước mặt ta lần nữa... Ta không thể đánh mất nàng tới hai lần, tuyệt đối không.

Ánh sáng bùng ra quanh ngu ời Thạch Tinh Ngự, ở giữa bọc một con rồng nhỏ sáng lấp lánh. Nước mắt lặng lẽ ứa ra từ đôi mắt xanh lam của y, nhuộm ẩm khuôn mặt đang từ từ lạnh đi của Tô Do Liên. Con rồng nhỏ lộn nhào, hạ xuống người cô.

Nàng không thể chết được... Không đời nào. Ta sẽ mãi mãi ở bên nàng, không bao giờ để mất nàng nữa. Cửu Linh...

Mặt đất rền rĩ, ngọn Cấm Thiên rầm rầm đổ xuống, gây ra một trận rung chuyển dữ dội. Ba quầng lửa đường kính cỡ trăm trượng vây quanh Tuyệt Diệt quang tuyến, lao sầm sập về phía Long hoàng. Đó là màn tấn công kinh khủng do hạt châu tím gây ra. Hạt châu này bị Long Mục dùng Phật pháp Đại Thừa đánh nát, giờ đang bắn tung ra giữa đất trời. Hạt châu này là tính tuý của Cửu Cực Định Càn kỳ, chín mươi chín con yêu ma vốn không phải là hạng tầm thường, vậy mà đều bị hạt châu trấn áp dưới đất sâu, đủ thấy uy lực của hạt châu vô cùng ghê gớm.

Lúc này, được Phật pháp Đại Thừa dẫn dụ, Tuyệt Diệt quang tuyến thoát khỏi hạt châu tím, sủi lên sùng sục như nước sôi, chen chúc cùng ba quầng lửa tím, đổ ào ào xuống Thạch Tinh Ngự.

Nhưng Thạch Tinh Ngự không buồn bận tâm, chỉ đắm đắm nhìn cô gái đang thoi thóp trong lòng mình. Tất cả mọi tâm tư của y, giờ đổ dồn vào cô.

Không thể đếm được nàng đến hai lần...

Uy lực của y hoá thành ánh sáng li ti, ngưng tụ hình rồng, thấm vào tấm thân không còn hơi ấm, tỉ mỉ khơi lại sự sống đã khô cạn. Bây giờ dù trời

đất sụp đổ, y cũng không buồn nhìn đến.

Lửa tím xoay chuyển như chớp, quét mạnh xuống lưng Thạch Tinh Ngự. Khí rồng bùng lên trời hoá thành một con rồng trong suốt bảo vệ Thạch Tinh Ngự. Ba quầng lửa tím nổ đùng đùng như thiên lôi, biến ra một luồng sét tím dài hơn ngàn trượng, nện trúng con rồng.

Tiếng rồng gầm lồng lộng vang thấu trời đất, bóng nó nhạt mờ, rồi biến mất trong gió lạnh vùng cực bắc. Luồng sét tím cũng âm đạm đi, nổ lụp bụp, rồi hoá thành bụi mỏng.

Thạch Tinh Ngự học máu, sắc mặt tái nhợt. Con rồng vừa rồi chính là ngoại thân của y, là nguyên thần thứ hai ngoài nguyên thần chính, do y dùng tu vi siêu phàm nhập thánh để luyện ra. Nếu đối địch chính diện, được uy thế của y chỉ dẫn, thì chẳng đòn công kích nào có thể gây tổn hại cho con rồng đó. Nhưng bây giờ, toàn bộ tâm trí Thạch Tinh Ngự đều để vào người con gái đang ôm trong lòng, con rồng đành bảo vệ y một cách tự phát, thành thử không đủ sức chống chịu đòn tấn công sấm sét của Tuyệt Diệt quang tuyên.

Con rồng tiêu tan, tinh thần của Thạch Tinh Ngự cũng chấn thương nghiêm trọng.

Nhưng y mặc kệ.

Thế giới của y giờ chỉ tồn tại tấm thân mềm yếu này, gương mặt nhợt nhạt này thôi. Cả con người y, trái tim y, đều đang dồn sức níu kéo sinh mệnh tàn héo của cô.

- Xuất kiếm! - Thái tử gào lên.

Nổi tức giận thoáng qua gương mặt Giản Bích Trân, nhưng y nhẫn nhịn, vạch tay xuống dưới. Phượng đen cất cánh, muôn vàn lông vũ bay li loạn, hoá ra ánh kiếm dày đặc. Phượng đen vùn vù lao lên trời, chỉ tích tắc không

trung u ám, muôn vàn tinh tú nhấp nháy quanh mình con chim, biến thành một trận đồ tinh tú xoáy tròn hỗn loạn, hợp nhất với chim phượng, rồi cùng lao xuống.

Bảy vì sao tím đều vỡ tan, chuyên hoá thành sức mạnh tình túy, hạ xuống đổ đầy vào Tinh kiếm. Đường kiếm này có thể chém nát một thành trì. Nhưng Thất tinh kiếm dù uy mãnh, cũng không thể lấn át được hào quang của Huyền Phượng Vũ kiếm. Phượng đen tung bốn cánh bay lên như đấng chúa tể của tất cả sinh linh. Trước mặt nó, vạn vật chỉ còn nước thần phục, chỉ biết khép nép và chờ đợi sự trừng phạt của nó.

Thanh Lương nguyệt cung rung lắc kịch liệt, lại bị sức mạnh ghê gớm vừa bùng phát ấy đẩy cho giật lùi đến hơn ba dặm. Cây quế đại thụ trượt dài, lâu lắm mới đứng vững lại được.

Mảnh đất cực bắc lỗ chỗ khắp nơi, như gặp phải tai kiếp ngày tận thế. Ngugn Cấm Thiên và Đại Ma quốc đều không còn tồn tại, thay vào đó là một cái hố sâu không lồ, sâu đến mức xuyên tới tận tâm trái đất. Ánh lửa chập chòn hắt lên từ cái nơi vô đáy ấy, thấp thoáng phản chiếu cảnh tượng của địa ngục.

Tất cả đều đã thành hoang tàn. Không còn sinh linh, không còn nhà cửa, không còn âm thanh sự sống. Cả Đại Ma quốc biến thành một hố rỗng chết chóc.

Thái tử phá lên cười sảng sặc.

- Thạch Tinh Ngự, cuối cùng ngươi cũng chết!

Dược sư hăng giọng:

- Thái tử!

Tiếng cười sáng sặc lạng tắt. Bụi đất mịn mù từ từ lắng xuống. Ở sâu dưới hố, Thạch Tinh Ngự vẫn vòng hai tay ôm chặt người con gái trong lòng. Long khí nhàn nhạt chập chờn nơi môi y chảy sang thân thể người con gái. Cơ thể cô phát sáng dịu dịu, toà thành hào quang bọc quanh, che chắn cô khỏi tai hoạ tận thế này.

Thạch Tinh Ngự thì không còn uy nghiêm vốn có của Long hoàng nữa rồi. Trước tiên thì ngoại thân bị hạt châu tím đánh tan, sau lại trúng đòn hợp kích của Giản Bích Trân và Diệp Pháp Thiện, thân thể bất diệt của y đã tổn thương. Một nhát kiếm xẻ từ vai xuống, xiên chéo qua cả tấm lưng y, lộ cả xương trắng ớn. Nhưng không có máu chảy. Thì ra khi vết thương ăn vào xương thì lập tức bị luồng sức mạnh to lớn trong người thiêu đốt, gom hết vào trong xương tuỷ. Mái tóc xanh lam ám khói, chuyển màu đen kịt, bị gió thổi xoã tung xuống khuôn mặt tái nhợt của Tô Do Liên. Nhưng Tô Do Liên thì hoàn toàn an ổn, ngay cả vạt áo cũng không suy suyển mảy may.

Thạch Tinh Ngự giữ nguyên nụ cười trên mặt, lẳng lẳng ngắm nhìn cô. Néit trên đời này không có tình yêu chân chính, thế thì ta sẽ tin vào trái tim của ta thôi. Dù trời đất sụp đổ, sao rụng trắng rơi, ta cũng sẽ tự tay tách nàng sang thế giới khác, để nàng được sống trong an lành, không vẫn bụi trần. Còn ta, dầu toàn thân thương tích, tâm trí và thể xác đều bị tiêu diệt, ta cũng không sợ.

Thái tử bình tĩnh lại, cuối cùng đã nhận ra, Thạch Tinh Ngự lúc này không còn là Long hoàng vạn năng vô địch nữa. Hẳn thở phào một hơi:

- Trừng phạt!

Áo ảnh lại một lần nữa rực sáng, chiến trận hình thành. Bầu trời cực bắc vốn sáng sủa với màu xanh lam tinh thuần, lúc này bị Thiên Địa đại trận dồn ép, màn trời nhuộm một lớp vàng kim kì dị. Chiến trận kéo theo sát khí nặng nề, từ từ tiến về nguyệt cung. Cây quế hiện lên môn một và yên tĩnh trong nền vàng kim của trăng.

Diệp Pháp Thiện búng Tinh kiếm, bảy con mắt trên kiếm nhấp nháy, hào quang bùng ra, trộn lẫn vào chiến trận sục sôi, cũng di chuyển về phía cây quế. Cây quế lay động, cành lá như được tưới nhuần, dần dần sinh sôi, bò cả lên lá cờ chiến màu vàng kim trên cao. Lá cờ cuốn lấy Cửu Thiên Cương phong, cuốn cả hào quang và chiến trận vào, men theo cành lá mà chảy đến đám triện ngọc triện vàng treo đầu cành.

Một tràng lựu bụi vang lên, trên không trung đột nhiên nổ bùng mấy nghìn ngọn lửa sấm. Lửa sấm lơ lửng trên không, giống như đèn lưu li, ánh sáng uốn lượn trông rất nổi bật. Diệp Pháp Thiện tỏ vẻ trịnh trọng, Tinh kiếm từ từ di chuyển, như sợ kinh động đến đám lửa sấm kia. Bùa chú bay tung như tuyết, phóng vào giữa đám lửa sấm. Những ngọn lửa sấm từ từ tập hợp lại, rồi nổ bùng ra. Một luồng sáng dài hơn nghìn trượng bật doãng ra trong không trung, chứa đựng một thứ uy thế đủ diệt trời diệt đất. Tất cả cùng chém xuống Thạch Tinh Ngự.

Màn công kích này hàm chứa uy năng tối cao của Thanh Lương nguyệt cung và Thiên Địa đại trận. Thi triển xong, mặt Diệp Pháp Thiện bỗng tái nhợt đi, hãn ộc máu ra.

Không một thể xác người phàm nào đón đỡ được màn công kích này. Đây là màn công kích mà Diệp Pháp Thiện và thái tử đã thiết kế và dày công luyện tập trước trận chiến, màn công kích dung hoà toàn bộ sức mạnh của Thiên Địa đại trận, Thanh Lương nguyệt cung, bản lĩnh của Diệp Pháp Thiện và nội lực của thái tử, đủ sức quyết chiến với Long hoàng giữa lúc y phong độ nhất.

Đám lửa sấm ngàn ngạt kia chính là món quà thứ tám của thái tử. Hãn rất tin tưởng vào món quà này.

Thạch Tinh Ngự thì chỉ mỉm cười nhìn nữ tử trong lòng, không buồn né tránh.

Trận sấm sét màu vàng kim bổ xuống người y, nhưng y không nhúc nhích. Máu tươi ộc lên đầy miệng y, nhưng y cắn răng, không để nó trào ra.

Y lặng lẽ chịu đựng tai hoạ này, dùng sự kiên nhẫn và dịu dàng để bảo vệ người con gái. Đây là thế giới mà y đã tách khỏi nàng, không để ai quấy nhiễu nàng. Dù phải trả bằng máu của y.

Không ai không biến sắc mặt.

Lửa sấm nện xuống, vạn vật trong trời đất và chúng sinh đông đảo đều bị tước hết màu sắc, hoá thành những cái bóng nhợt nhạt thảm hại, chỉ riêng Thạch Tinh Ngự mặt vẫn nở nụ cười, và vẫn giữ được diện mạo khiến người ta rung động. Trầm tĩnh, ôn tồn, giống vì sao cuối cùng trên trời cao, cô độc chiếu rọi cho thế giới sắp chìm trong đại hoạ.

Núi non rền rĩ, tựa hồ đều bị nụ cười trầm tĩnh của Thạch Tinh Ngự làm cho xao xuyến. Mảnh đất cực bắc đã trở nên hoang phế ngay cả trận chiến từ thuở hồng hoang của Hoàng Đế và Xuy Vưu cũng chưa chắc thâm tới mức độ này.

Trong khói bụi, Thạch Tinh Ngự từ từ ngẩng đầu. Trông y như thể vừa phải chịu đựng cực hình suốt cả ngàn năm, mọi giày vò dữ dội của trần đời đều hiển hiện trên mình y. Mái tóc xanh lam đổi màu đen kịt, máu gần như cạn khô, nửa người héo quắt.

Long hoàng uy nghiêm thuở nào, sau cơn sấm nổ, đã tan tác kiệt quệ. Nhưng y vẫn gắng dùng cánh tay còn nguyên để nhẹ nhàng ôm người con gái, lặng lẽ mỉm cười bảo vệ nàng. Y cúi đầu, long khí làng bẳng, giờ chỉ còn chút ít mỏng mảnh như tơ, tiếp tục từ miệng y phun ra, đổ sang miệng nàng, không ngại ngần, không giữ lại chút gì.

Bất luận nàng bị thương nặng đến đâu, gánh phải tai hoạ nguy hại nhường nào, y cũng không bỏ cuộc.

Diệp Pháp Thiện ngẩn người. Hắn không ngờ nổi, Thạch Tinh Ngự chẳng may may chống trả hay phản pháo.

Đây là thứ ma quỷ gì vậy?

Hắn trù trù hồi lâu, trường kiếm lại giơ lên, ngọn lửa sẫm màu vàng kim từ từ ngưng tụ, hiện hình, hoá thành Tuyệt Diệt thần lô trái dài ngàn trượng. Đây là sứ mệnh của hắn, hắn không thể dìm lại được. Thạch Tinh Ngự nhất định phải chết. Sấm này giáng xuống, chút long khí rơi rớt của Thạch Tinh Ngự sẽ tan thành tro bụi. Tất cả rồi sẽ kết thúc.

Thạch Tinh Ngự vẫn bất động. Bởi vì y đã cảm nhận được nhịp đập yếu ớt của trái tim, chỉ cần cố gắng thêm một lúc, kéo dài chút định thời gian, là y có thể cứu sống người con gái này. Tình yêu của nàng và y sẽ vượt qua biên giới sinh tử của người và trời, tái hợp như cũ. Hễ y lỏng tay, hễ long khí ngắt quãng dù chỉ tích tắc, thì người con gái y ôm trong tay đây sẽ chết. Y không thể để mất nàng đến hai lần. Vì thế; cho dù hồn phi phách tán, thân thể và thần trí tan rã, y cũng không thể buông tay Thần lô rầm rầm đổ xuống, sao lạc trắng rơi.

Thạch Tinh Ngự dụ dàng mỉm cười. Khuôn mặt Tô Do Liên bắt đầu ửng hồng.

Tất cả đều hoá thành tro bụi ngay khoảnh khắc lưỡi tầm sét chém xuống.

Máu ứa ra nơi khoe miệng Thạch Tinh Ngự, rớt thành hoa văn nhàn nhạt trên tấm áo rách nát của y.

Đột nhiên, một ngọn lửa trận bùng iên, đánh mạnh vào thần lô. Diệp Pháp Thiện đã đổ toàn bộ sức lực vào Long hoàng, đâu còn để phòng đến chiêu thức ấy? Lửa trận bùng bùng cháy, ăn sâu vào thần lô. Hệt như hai đoàn quân giao chiến, thiên binh vạn mã liên húc vào nhau, sấm quấn lấy lửa, cùng nổ tung tóe. Diệp Pháp Thiện không tránh kịp, cánh tay trái lập tức bị đánh cho nát nhừ. Hắn vê vội mấy đạo bùa để trấn vết thương. Lửa

trận mau chóng tràn đi khắp trời, phủ chụp xuống Thiên Địa đại trận. Diệp Pháp Thiện sợ tái người, vội vung Tinh kiếm, một luồng kiếm khí đâm xuống lửa trận.

Giữa tràng keng ngân dài, trong lửa trận nhô ra một thanh đao, Diệp Pháp Thiện đâm phải nó thì chấn động cả người, gần như ngã nhào xuống đất. Thanh đao cũng không truy kích hẳn, lại lao về phía Thiên Địa đại trận. Lửa ngùn ngụt khắp trời, rơi lá tả, hợp với từng tiếng sấm nổ bùng bùng.

Nhưng không thể nào che lấp được nụ cười nơi góc môi Thạch Tinh Ngự. Bởi vì, cuối cùng y cũng đã nhìn thấy, nàng he hé mắt. Má nàng nhen sắc hồng.

Cuối cùng y đã cứu được mạng sống cho nàng. Y còn cầu mong gì hơn nữa? Muôn vạn thề ước ba sinh của y, đều để đổi thành khoảnh khắc này đây.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Lòng Xuân Muốn Ngỏ, Lời Ấp Ứng

Tô Do Liên yên lặng nhìn y, ánh mắt liên tục biến đổi. Lúc thì lạnh lùng, lúc thì ấm áp. Lúc thì trong sáng ngây thơ, lúc thì già dặn bi thương. Lúc thì thích thú, lúc thì hững hờ. Thân thể vừa tái sinh run nhẹ trong gió, yếu ớt vô cùng. Trái tim cô cũng vậy, hết như chén lưu li vỡ, vốn dĩ tan tác trong không trung, nhưng được người ta cố công gắn lại. Sự chấp vá đã tước hết mọi vũng chãi của nó, biến nó thành lỏng lẻo, dù chỉ một hạt bụi nhẹ cũng có thể lọt vào nơi sâu kín nhất trong lòng nó, mang theo nỗi đau đớn gặm nhấm đến tận xương tủy.

T

Ký ức tựa muôn vàn sợi tơ đan kết, liên tục quấy động trong trái tim Tô Do Liên. Quá nhiều ký ức.

Một tuyết yêu, chân trần đứng trên hoang nguyên tuyết. Một thiên hồ, bay lượn trên dinh Cấm Thiên diễm lệ và bí ẩn.

Gặp phải muôn vàn giày vò, mà vẫn lẳng lặng ngóng vọng về đóm lửa nhân gian. Ngồi một mình trong cung điện nguy nga, mà vẫn cảm nhận được nỗi thê lương vì ly biệt tình nhân.

Cô đã yêu, được yêu, đã gây tổn thương, và bị tổn thương. Cách nhau bởi hồng trần muôn trượng, xa nhau bởi sinh tử luân hồi.

Ngoài kia, lửa trận cháy phừng phừng, xối mạnh vào Thiên Địa đại trận của mười vạn quỷ binh. Trong trận là một nàng công chúa có số được yêu

thương, đang lặng lẽ chờ đợi người anh hùng đến giải cứu.

Tô Do Liên không dám nhìn, bởi vì mỗi ánh nhìn đều gây ra vết thương sâu hoắm. Mỗi lần lửa trận phụt lên, Cửu Linh Ngự Ma kính trong tim cô lại chuyển động, lại gây nên cơn đau đớn đến đứt gan đứt ruột. Người bị thương là cô, nhưng người được bảo vệ lại là người khác. Cuối cùng vẫn là sự sống của người khác, giai thoại của người khác, tam sinh của người khác.

Cô đã làm bản thân tổn thương, không thể nào nguyên vẹn được nữa. Cô không nhìn, vì thế cô cũng không biết là có những giọt lệ đang bị đốt cháy trong vòng lửa dày đặc. Cô chỉ biết rằng, chinh con người kia, con người yêu cô nhất trần đời kia, lúc này chỉ luôn mồm gọi “Công chúa”. Gã đã dùng đôi cánh cô tặng để bay tới với công chúa của gã, và sẽ không bao giờ chia ly cô ta. Không gì có thể ngăn cản bọn họ, bởi vì trái tim bọn họ đều rỗng không, thừa sức đón nhận một mối tình. Cô không phải là công chúa trong tình yêu của gã. Con người nằm im lìm giữa Thiên Địa đại trận kia không phải là cô.

Trái tim cô cũng đã mở một miếng rất lớn. Đó là vết mở còn lại sau khi Cửu Linh Ngự Ma kính rơi mất. Ai sẽ lấp đầy chỗ méo ấy đấy? Ai sẽ đến cứu cô đây? Cô bị ruồng bỏ rồi, bị quăng đi như rác trên đất bắc cực lạnh giá. Bị vứt đi trong khi người ta lo viết cho tròn giai thoại của mình. Bị vứt vào lúc cô cần gã nhất.

Quyết liệt thế, vô tình thế, mặc cô chết đi không thềm ngó ngàng.

Đây là sự bội phản lần thứ một ngàn lẻ một rồi.

Trong khi cô yêu gã thiết tha như vậy. Thiết tha, thiết tha như vậy.

Thạch Tinh Ngự từ từ nhìn cô, nước mắt đóng cặn trên áo.

Tô Do Liên thì như một khối băng, toả ra những tia sáng xa lạ. Cô đã mất tất cả rồi.

Thạch Tinh Ngự ôm cô vào lòng, không để cô cách xa y nữa.

- Nàng là Cửu Linh của ta - Y nói, êm ái mà kiên định. Câu nói ngăn ngủi mà làm động đến vết thương, khiến máu trào ra khỏi khoe miệng y, nhớ tí tách xuống miệng Tô Do Liên.

Tô Do Liên chợt thấy môi mình khô đi.

Cửu Linh.

Hai chữ đó như nước trong, chảy vào trái tim hao cạn từ lâu của cô, nhưng rồi mau chóng biến thành gai nhọn đâm sâu vào linh hồn cô, không thể nào nhổ ra được. Tô Do Liên nhẹ nhàng giơ tay, ngần ngừ chốc lát rồi chạm đầu ngón tay vào vùng ngực chi chít vết thương của Thạch Tinh Ngự. Một sức mạnh quen thuộc lập tức thấm vào thân thể Tô Do Liên, mang lại cho cô hơi ấm, nước mắt bỗng hoen ướt hàng mi.

Tô Do Liên từ từ trượt tay lên cổ Thạch Tinh Ngự. Ở đây, cô cảm nhận được sức mạnh tương tự. Cô liền ôm choàng lấy y, dán sát người vào mình y.

- Có biết thiệp không? Thiệp là ai? - Cô mỉm cười, bật ra câu hỏi đầu tiên từ khi sống lại.

Cô đã từng đưa ra câu hỏi ấy một lần, vào khoảnh khắc lâm chung. Câu hỏi rất có ý nghĩa với cô, gói ghém nỗi ao ước ba sinh, chứa đựng hồi ức cuối cùng trước khi chết, gửi gắm hy vọng yếu ớt từ lúc sống lại.

Lần trước, cái người mồm năm miệng mười bảo yêu cô, đã không trả lời.

Lần này, cô lặng lẽ nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt sao mà mê man, tựa hồ y còn chưa nhìn rõ cô. Nhưng cô kiên nhẫn đợi y hồi đáp, đợi số mệnh đích thân bù đắp cho tổn thất lớn nhất trong kiếp sống trước của cô. Cô chờ đợi, nếu vẫn phải nhận câu nói lạnh lùng kia, cô thà là rơi ngay trở lại địa ngục chết chóc.

Song lần này, người đàn ông đang âu yếm ôm cô lập tức trả lời, không mảy may ngần ngại:

- Cửu Linh. Nàng là Cửu Linh của ta.

Vào khoảnh khắc ấy, tất cả sụp đổ. Đúng, tuyệt yêu đã chết, Cửu Linh hồi sinh. Cô nên vẫy cánh, bay lên khoảng trời mà đôi bờ vai này vừa tạo dựng cho cô. Bởi vì ở đó ngập tràn tình yêu dành riêng cho cô tận hưởng. Cô đã từng trải qua ba kiếp, nghe qua bao lời hứa hẹn.

Cô mỉm cười, cười rất quyến rũ, rất yêu mị. Cười mà nước mắt tuôn rơi.

Thì ra, ta là Cửu Linh.

o O o

Lửa trận dội mạnh vào Thiên Địa đại trận. Tiếng sát phạt kinh thiên động địa vang lên.

Trong ánh lửa rực trời, lấp lánh hiện ra muôn vàn dững sĩ vùng Tây Vực, đan xen với cờ chiến, gió lốc, cát vàng và kèn hiệu, ùn ùn xông đến Thiên Địa đại trận. Gió sấm nước lửa trong Thiên Địa đại trận cùng bùng dậy, tám loại trận pháp hỗ trợ nhau, hợp thành một hình thái cực khổng lồ, tựa hồ thấu tóm được cả vạn vật trên thế gian. Các bóng đèn vàng kim bay lượn, tướng sĩ mang giáo vàng hệt như thiên tướng giáng trần, uy mãnh và linh hoạt vô cùng.

Lửa trận cùng với sấm sét chỉ tích tắc đã quấn lấy nhau, hùng hổ giao chiến trên nền trời trận trâm hùng mà dữ dội. Hai mắt Lý Huyền đỏ ngầu, gã đã bị lửa trận khống chế hoàn toàn. Định Viễn đao kéo theo sóng máu lao vào Thiên Địa đại trận. Uy thế hung hân đó nhất thời áp đảo đại trận, cục diện trong trận bắt đầu rối tung.

Cũng là do, tám phần mười uy năng của trận pháp này đã bị Diệp Pháp Thiện dùng phép kín rút tía để đối phó với Long hoàng, hai phần mười còn lại đương nhiên không đủ để chống cự ý chí dũng mãnh xuyên thấu ba sinh của Định Viễn hầu.

Thái tử khiếp sợ nhìn ngọn lửa trận, nhất thời quên bẵng ra lệnh cho Giản Bích Trân và Diệp Pháp Thiện. Hắn thét lên:

- Nó phát bệnh gì thế? - Hắn trở Lý Huyền, giọng ngạt tràn tức giận - Nó phát bệnh gì thế?

Dược sư thờ dài lắc đầu, không nói không rằng. Mặt thái tử trở nên hung ác:

- Ta phải giết người!

Hắn nắm chặt tay trái. Lý Huyền liền rú lên thảm thiết, từ trên không rớt thịch xuống đất. Hạt quế vốn đã đâm rễ trong ruột gã, bọc lấy Thanh Lương dược, luồn đi khắp các kinh mạch. Nay một cú siết tay hờ của thái tử đủ làm tim gan Lý Huyền vặn xoắn, sức lực bị ách tắc hết lại. Gã rơi bịch xuống đất, hình bóng Định Viễn hầu quanh mình gã tan loãng, gã ngất lịm đi.

Thái tử bật cười nham hiểm, năm ngón tay co lại lần nữa. Dược sư nhắc nhở:

- Thái tử cẩn thận!

Thái tử biến sắc, lập tức giật lùi một mạch ba thước, rồi đứng khựng lại.

o O o

Thạch Tinh Ngự đã đứng dậy.

Nhưng Thạch Tinh Ngự này không phải là Long hoàng ngạo thị thiên hạ nữa, mà giống một người vừa lang bạt suốt một ngàn năm, trải qua mọi thế lương của thế gian, chịu đựng hết những cực hình tàn khốc dưới vòm trời. Y như nhà tu hành thời xa xưa, kiên nhẫn dùng sự khổ tu để khẩn cầu sự từ bi của trời cao. Khi năm tháng phai làn, nếm trải những nỗi thống khổ lẽ ra không thể nào chịu đựng nổi, hai tay y cuối cùng cũng vốc đầy quà tặng thần linh ban cho.

Lúc này, toàn thân y chi chít thương tích. Vết nứt, vết máu, bụi đất... cùng phủ kín người y. Tấm thân vốn kiêu hãnh như rồng của y, giờ đây máu me bê bết. Nhưng khuôn mặt y lại rạng lên nụ cười ấm áp, tay nhẹ nhàng ẵm Tô Do Liên. Y bế cô, một tay vuốt tóc mai cô, vén gọn những lọn tóc bị gió thổi rối tung. Cử động của y rất dịu dàng, bởi sợ hơi dùng sức thôi cũng đủ làm đau cô.

Tô Do Liên dựa vào lồng ngực vững chãi của Thạch Tinh Ngự, bài hoải như một mảng tuyết. Cô khép mắt, tận hưởng không gian bé nhỏ mà y tạo ra cho cô. Đây chính là hạnh phúc mà cô ao ước chờ mong suốt một nghìn năm nay đấy ư? Niềm hạnh phúc vì được yêu, được chờ che, được cưng nựng, cuối cùng cùng đến với cô, dù nhấm địa chỉ, dù phải mượn danh nghĩa một người con gái khác.

Tô Do Liên mở mắt, ánh nhìn của sự hồi sinh có hơi mơ màng. Xuyên qua mái tóc dài tung bay của Thạch Tinh Ngự, ánh mắt cô lướt qua bầu trời, mặt đất và những đám mây vừa lạ vừa quen, cuối cùng lại một lần nữa hướng về Thiên Địa đại trận đương sôi sục.

Trông thấy Long Vi, lòng cô bỗng trào lên chưa xót.

Thừa Hương, Long Vi. Tam sinh luân hồi cùng không xoá đi được vận mệnh của cô, vận mệnh ban cho cô phúc phận làm công chúa được yêu thương cưng chiều.

Kiếp trước, Định Viễn hầu vì cô mà múa đao đánh Tây Vực, quyết chiến trên cát vàng. Kiếp sau, Tạ Vân Thạch, Giản Bích Trân... người thì dùng sự phong lưu nghiêng ngả thiên hạ, người thì dùng sức mạnh đỉnh cao một thời để che mưa chắn hào quang của Thất tinh kiếm.

Máu văng ra, nhuộm đỏ cả nền trời. Long hoàng tấn công không ngại tay, dần dần, cả ánh kiếm cũng bị nhuộm đỏ. Tiếng xung kích càng lúc càng vang lừng, át cả tiếng trống trận long trời lở đất.

Diệp Pháp Thiện cảm thấy đau đến tận xương tuỷ. Cờ, kiếm, mây đen vẫn bảo vệ hãn, nhưng trái tim hãn thì như bị móc ra treo lơ lửng giữa không trung, mỗi cú tạt công của Thạch Tinh Ngự đều gây nên những vết thương chí mạng. Nỗi sợ hãi bóp nghẹt trái tim hãn, một ý nghĩ giống như gai nhọn đâm vào tim hãn, không thể nào xua đi được, không thể nào không bật ra: “Hãn nhất định sẽ xông vào đây, nhất định sẽ!” Bị ý nghĩ đó giày vò, tinh thần Diệp Pháp Thiện gần như suy sụp. Cuối cùng, hãn không nhận được rú lên:

- Không...

Đúng lúc ấy, một cái chân rồng đâm đũa máu thò vào vòng bình phong. Chưa ai kịp ý thức chuyện gì đang xảy ra, thì cái chân đã bóp lấy cổ Diệp Pháp Thiện, vặn đứt đầu hãn xuống.

Tiếng gào thảm khốc tắt lịm, Diệp Pháp Thiện trợn mắt trợn mày, khuôn mặt đổi ra méo mó, hơi thở nặng nhọc vẫn đùn lên nơi cổ họng tạo thành âm thanh òng ọc quái gở. Thiên Địa đại trận rung chuyển dữ dội. Ai nấy cùng loạng choạng, gần như khụy ngã.

Ánh lam xông vọt lên trời, Thanh Lương nguyệt cung vốn dĩ có thể phong ấn tất cả kết giới linh lực chỉ tích tắc đã sụp đổ. Một con rồng xanh lam cuốn theo sấm chớp đông gió xuyên thẳng qua vết nứt, xoáy tròn lên trên. Cái đầu vẫn còn rần rật của Diệp Pháp Thiện bị con rồng giữ chặt giữa móng vuốt, cũng bay lơ lửng lên trời, bắn ra một vòi máu khủng khiếp giữa không trung. Con rồng gầm rít, bay ngược chiều mây đen, lao lên vòm trời đang vỡ tan từng mảnh.

Giữa lưng chừng không, thiên lôi không trụ được nữa, tan ra thành những đốm lửa bay lung tung, bắn đùng đùng vào con rồng một cách bản năng, làm bùng lên những luồng sáng vàng chói mắt. Vây rồng văng tung tóe, máu hắt tơi bời, nhưng con rồng không hề lùi bước, mục tiêu của nó chính là lá cờ màu vàng khắc bảy ngôi sao kia.

Tinh tú trên lá cờ cũng rục lên những tia hốt hoảng. Đó là vẻ rục rở sau cuối trước khi bị huỷ diệt, vô cùng chói chang, vô cùng mỹ lệ, khiến người ta không khỏi ngậm ngùi.

Đúng khoảnh khắc ấy, đất trời bỗng im lìm như một khối lưu li lớn, hoàn toàn lặng gió. Nhưng chỉ thoáng chốc, giữa đất trời lại trỗi lên những tiếng ùng ùng, tiếng nào tiếng nấy xé rách màng nhĩ người ta.

Con rồng bay lên, móng vuốt vươn ra, chộp lia lịa vào vòm trời. Bảy vì sao bị đánh nát hết. Tinh quang tím trên cao cũng ảm đạm theo, thế giới chìm vào tăm tối. Bảy ngôi sao vỡ rụng xao xác như mưa dưới nền trời rách nát, trông thật là u ám.

Lá cờ tượng trưng cho uy nghiêm của bảy vì sao cũng bị con rồng bẻ gãy.

Đâu đâu cũng là âm thanh nhức óc. Cây quế vốn hỗ trợ lá cờ từ xa, lúc này đổ gục xuống như một cán cờ bị chém đứt. Trời đất run lên hoảng hốt, phát ra những tràng rền rĩ thê lương.

Con rồng bay xoay, càng lúc càng lên cao, mọi vật dọc đường đều bị nó quất thành tro bụi. Nó hú hét băng qua cây quế đang sụn xuống từng tấc một, rồi bay thốc tới tận đỉnh trời mà vẫn không chịu dừng lại, tiếp tục bay xoay đến nơi cao nhất gió cho cô.

Đương nhiên còn Lý Huyền nữa.

Nàng công chúa được định mệnh ban cho phúc phận ấy... Vì sao lại không phải là ta? Vì sao trời cao luôn tàn nhẫn đến độ tước đoạt hạnh phúc của đông đảo chúng sinh rồi đem dồn cả vào một số ít người?

Trên đỉnh Giáng Vân, cô từng nói với Long Mục, la không phải là công chúa. Cậu nói đã làm Long Mục cay đắng, và cũng khiến chính cô cay đắng. Đúng, cô không phải là công chúa. Cô chẳng qua chỉ là một tuyệt yêu bị số mệnh tước đoạt mất hạnh phúc, sống lơ lửng trên đồng hoang, xa rời loài người. Một ngàn năm nay, cũng từng có người, ma, tiên linh đến đồng tuyết của cô, họ dòm ngó thân thể và nguyên đan của cô, hết lần này đến lần khác lừa phỉnh, làm tổn thương, nhẫn tâm phá huỷ những giấc mơ của cô.

Nhưng không ai coi Tô Do Liên như công chúa hết.

Trong trái tim của những cô gái đang yêu trên thế gian này, công chúa không phải là một tước hiệu hay một quyền lực, mà là tình yêu của chàng kỵ sĩ sẵn sàng quỳ xuống chân nàng, là sự nâng niu êm đềm của chàng hoàng tử dành cho nàng.

Tô Do Liên không phải là công chúa, mà chỉ là một tuyệt yêu nhỏ nhoi. Nhưng ai lại không mong muốn trở thành công chúa? Ai lại không muốn trong những năm tháng tươi trẻ được ăn ngon mặc đẹp, được sung sướng trong bóng râm quyền thế của phụ vương, được dân chúng ngưỡng mộ, được hoàng tử yêu thương?

Trời xanh xa vời, tiếng nói của số mệnh cũng vang lên ở một nơi xa xôi không xác định được. Số mệnh vốn dĩ nghiêm nghị đến tàn nhẫn, lần đầu

tiên cũng chịu hé lộ sự nhân từ:

“Tuyệt yêu trước đây chết rồi, người là Cửu Linh. Ở bên hẳn, người sẽ được hưởng thụ tình yêu của con người hùng mạnh nhất trần đời, nhận được vinh quang còn cao quý hơn tất cả các công chúa. Bằng cách đó, ta bù đắp những món ta từng nợ người”.

Tuyên thị của số mệnh, không ai có thể nghi ngờ, nhưng Tô Do Liên không cầm được nước mắt. Số mệnh ơi, bao nhiêu lần người tàn nhẫn tước đi mọi thứ của ta, lần này lại lấy tình yêu thượng vốn thuộc về người khác nhét vào tay ta. Sự đền bù này quá khốc liệt!

Thạch Tinh Ngự lẳng lẳng nhìn cô, dường như cũng cảm nhận được nỗi đau trong tim cô. Y giơ tay lau nước mắt cho cô, nhẹ nhàng nói:

- Ta sẽ không để nàng phải chịu bất cứ thương tổn nào nữa. Không bao giờ.

Khí lạnh toả ra từ lưng y, mau chóng loang rộng khắp không gian. Vòng ôm của y thì vẫn ấm áp, nhưng hàn khí rờn rợn thì chỉ tích tắc đã đổ đầy Đại Ma quốc.

Băng hà từ từ ngưng kết giữa hư vô, hiện ra dưới chân y, trôi dần thành một ngọn núi trong suốt khổng lồ, nâng hai người lên cao. Cao tới tận trời, với mặt trăng màu vàng kim làm nền. Ngọn Cấm Thiên, lại một lần nữa mọc trên lãnh địa Đại Ma quốc.

Tô Do Liên nhắm mắt, cô có thể cảm nhận được, những khối băng lớn kêu lách cách đang xây dựng một thánh điện mới màu xanh lam. Những tấm màn trắng lay động, che kín quanh cô.

Thạch Tinh Ngự nhẹ nhàng buông tay, đặt Tô Do Liên lên một khối băng khổng lồ. Màn trắng buông rủ, che khuất tầm nhìn của cô.

Thạch Tinh Ngự phủ tâm chần nhưng êm ái nhất lên mình cô, lại gượng nhẹ dếm góc chần, để làn gió nhẹ nhất cũng không thể chạm vào thân thể cô. Đây là thế giới nhỏ bé mà y tạo ra để ngăn cách cô với bên ngoài. Trong thế giới này chỉ có tình cảm êm đềm, không ai quấy nhiễu làm phiền.

Tô Do Liên run lấy bầy. Thế giới này có thể duy trì được bao lâu? Cô biết, sức mạnh của Long hoàng đã tụt xuống mức thấp nhất rồi. Việc cứu chữa vết thương để níu kéo sự sống cho cô đã tước đi của y gần hết sinh lực. Và việc dựng lại ngọn núi cùng thánh điện đã gặm nhấm luôn cả phần sinh lực còn lại.

Y muốn cô làm công chúa, có núi non của mình, thành trì của mình, cung điện của mình.

Cô không dám nhìn y. Cô sợ trông thấy sự bi thương.

Giọng Thạch Tinh Ngự êm ái vang lên:

- Đợi ta nhé!

Tô Do Liên ngạc nhiên ngẩng đầu. Nụ cười của Thạch Tinh Ngự vô cùng ấm áp, chứa đựng cả vẻ trong xanh, bao la, cao xa của vòm trời. Tưởng chừng chỉ cần đập vòm trời ấy lên đầu, cô không còn phải lo lắng gì nữa.

Tô Do Liên chưa kịp nói gì, Thạch Tinh Ngự đã nắm lấy tay trái cô. Y nhẹ nhàng nâng bàn tay gầy guộc lên môi, nhưng không hôn, mà yên lặng hồi lâu, tựa hồ đang dùng trái tim để cảm nhận từng chút hơi ấm lan ra từ những kẽ tay. Những khớp ngón tay trắng bệch của Tô Do Liên chạm vào hơi thở của y, cô không kịp được run rẩy.

Thạch Tinh Ngự ngẩng đầu, đôi mắt xanh lam hướng về chiến trận sục sôi đằng xa, ánh nhìn trở nên lạnh lùng sâu thẳm. Song giọng y vẫn rất nhẹ nhàng, như thể thủ thi thê nguyện:

- Xem ta nhé! Vì nàng, ta sẽ chém tướng, đoạt cờ.

Y đặt bàn tay cô trở vào trong chăn, nhẹ nhàng đắp lại, như đang chăm chút cho một bông hoa dễ nát.

Tô Do Liên se lòng. Người đàn ông trước mắt cô đây thật giống võ sĩ trong truyền thuyết, vào cái đêm trước hôm gia nhập thiên quân vạn mã, chàng không màng thiên hạ, không lo lắng về cường địch, chỉ bận lòng yêu và chân thành từ giã cô công chúa của chàng. Sau đó, chàng sẽ tưới máu khắp mặt đất, phá thành nhổ trại, múa kiếm chém rơi thủ cấp tướng địch, đem dâng lên công chúa của mình trước ánh mắt khiếp sợ của bao người.

Thật giống một giấc mơ! Giấc mơ mà mỗi thiếu nữ muốn trở thành công chúa đều từng mơ. Giấc mơ này đã từng bị gió lạnh thổi thành băng đông trên đông tuyết hoang vắng, nay bắt đầu rả rích tan chảy nhờ ánh nắng không hiểu từ nơi nào rọi tới.

Tô Do Liên không kịp được nước mắt, hàng mi hoen ướt.

Thật giống một giấc mơ!

Có lẽ, lúc này ta đã chết rồi, giờ đã ngủ sâu trong băng tuyết rồi, còn tất cả mọi sự hiện thời chẳng qua chỉ là một ảo ảnh cuối cùng của tử vong chẳng? Sâu trong lòng cô, một nỗi sợ hãi nhen nhóm, sợ mình sẽ choàng tỉnh vào một lúc bất ngờ nào đó.

Lúc ấy, vẻ trong xanh của bầu trời, hơi mát lành của ngọn gió, sự ấm áp của vòng tay đều sẽ lạnh lùng rời xa cô, đẩy cô vào tăm tối vô cùng vô tận.

Tăm thân vừa mới hồi sinh lại run lên, Tô Do Liên cảm nhận được Long hoàng đang chậm rãi đi ra khỏi thánh điện. Sức lực của y lúc mạnh lúc yếu, như ánh sáng chập chờn của con đom đóm trong đêm. Cô cảm nhận được, y ra đứng trên đỉnh Cấm Thiên, cúi nhìn thiên binh vạn mã. Người đàn ông

yêu cô sắp bước vào chiến trận, tung hoành vì cô, chém tướng vì cô, đoạt cờ chiến vì cô.

Thật là một giai thoại khiến trái tim người ta tan nát. Song, giai thoại ấy, tựa hồ đã vỡ vụn ngay khi bắt đầu.

Trận chiến dưới chân núi Cấm Thiên kia là trận chiến thế nào? Có trận pháp trừ ma, mười vạn quỷ binh, Thanh Lương nguyệt cung, Huyền Phượng Vũ kiếm, thiên lôi, hoả tai...

Tô Do Liên không kìm được, khóc nức lên. Long hoàng kiêu hãnh cao ngạo, định lấy gì ra để đối phó với những sức mạnh ấy đây?

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Cờ Đen Mây Ướt Giữa Lưng Trời

Thạch Tinh Ngự ngẩng đầu, nhìn bầu trời đã ngả màu đen kịt. Mây đen cuồn cuộn, lá cờ thất tinh màu vàng kim phần phật trong gió, mặt cờ thì thoáng hiện hình bùa chú bảy màu, sát khí đặng đặng trải khắp không trung.

T

Vũ kiếm và Tinh kiếm đang nằm ngang trước mặt Giản Bích Trân và Diệp Pháp Thiện. Cây quế trên nguyệt cung dung đưa, chốc chốc lại hun đúc những trận sấm ì ầm màu vàng kim, và bên ngoài cung là đám quỷ binh đứng ken dày.

Theo trạng thái hiện thời của Thạch Tinh Ngự, quả thực y không thể kháng cự được. Y bật ho, bật cả máu. Máu tràn ra lòng bàn tay, lẫn với tiết. Cơn đau từ những vết thương sâu hoắm lần mò vào cốt tuỷ y, nỗ lực làm y tàn tạ, suy sụp.

Suốt một trăm năm qua, tính từ khi lĩnh hội được kiếm đạo tới giờ, đây là lúc tu vi của Thạch Tinh Ngự tụt xuống mức thấp nhất. Chưa bao giờ y tưởng tượng được rằng mình định đi đối phó người ta bằng thứ sức lực bèo bọt này. Ngay một trăm năm trước, giao chiến với Quân Thiên Thương vô địch thiên hạ, y cũng vẫn uy nghiêm như trời, không hề kém sút chút nào.

Thế mà bây giờ... Y cười méo xệch, siết chặt năm đấm đến nỗi ứ cả máu ở lòng bàn tay. Rồi y trở vào mặt Diệp Pháp Thiện:

- Ta sẽ giết ngươi!

Giọng nói bình thản, nhưng cùng đủ làm máu ứa ra từ những vết thương chi chít khắp người. Thạch Tinh Ngự kiêu hãnh đứng thẳng trước trận tiền cuộn cuộn mây đen của mười vạn quý binh. Sự kiêu hãnh của một con người kiên cường.

Thái tử kinh ngạc nhìn y, bỗng ôm bụng cười lăn lộn.

- Người muốn giết người? - Hãn khinh miệt nhìn tư thế cao ngạo của Thạch Tinh Ngự, cười nhạt - Người nên có tư thế ấy phải là ta, chứ không phải người.

Hãn bắt chước Long hoàng siết chặt nắm tay, trở lên đỉnh Cấm Thiên:

- Ta sẽ giết người! - cùng với tiếng cười cuồng ngạo đặc ý, thái tử hạ lệnh - Giản chủ! Diệt tiên sinh! Giết hãn!

Giản Bích Trân cau mày, chăm chăm nhìn Long hoàng. Tấm áo choàng lông hạc của y vẫn im lìm, hình ma thần khắc trên chiếc mặt nạ đồng xanh lấp lóe những tia khác lạ, như thể xót thương, y điềm đạm nói:

- Đã đến nước này rồi, cần gì ta phải xuất thủ.

Y chìa hai ngón tay nắm lấy Vũ kiếm, bẻ nhẹ. Huyền Phượng Vũ kiếm gãy làm đôi. những chiếc lông vũ vỡ vụn, rơi xuống rào rào. Giản Bích Trân thông thả nói:

- Thái tử cứ tự nhiên!

Mắt thái tử loáng qua sắc giận hung tàn, nhưng liền đó hãn cười lên the thé, tựa hồ việc Giản Bích Trân lâm trận thoái lui không hề khiến hãn bất mãn. Hãn thông thả vỗ tay:

- Giản chủ quả là người đại nhân đại nghĩa, từ bi với cả kẻ địch. Thế thì mời Diệt tiên sinh xuất kiếm vậy!

Diệp Pháp Thiện gật đầu, tuốt thanh Thất tinh ra, trở về phía Long hoàng. Hắn không thương xót gì con người này cả, đối với hắn, trừ ma tức là bảo vệ công đạo. Long hoàng không nhìn hắn, chỉ hững hờ nói:

- Đa tạ!

Câu nói cố nhiên là dành cho Giản Bích Trân. Diệp Pháp Thiện bưng bưng nổi giận. Thiên Địa đại trận là trận pháp bảo vệ Đại Đường, còn hắn là quốc sư của Đại Đường, địa vị tôn quý biết bao nhiêu, uy phong biết bao nhiêu. Thanh Tinh kiếm đang kích thích những đám mây đen trong trận pháp, sức mạnh và ngạo khí của Diệp Pháp Thiện đã đạt tới mức không tiền khoáng hậu, vậy mà Long hoàng dám xem thường hắn?

Thạch Tinh Ngự thu ánh mắt về, nhìn vào mũi Tinh kiếm. Y khẽ lắc đầu:

- Không đủ. Còn kém cỏi quá! vận dụng đến sức mạnh ghê gớm nhai đi, lúc ấy người mới đủ tư cách lên đài hiến tế.

Diệp Pháp Thiện sững sốt, phải xác nhận lại là mình không nghe nhầm. Bùa chú của hắn xưa nay chưa bao giờ lầm lẫn, hắn cảm nhận được rõ ràng rằng, uy lực hiện tại của Long hoàng chưa bằng một phần trăm so với ngày thường. Với sức vóc ấy mà y còn dám đại ngôn như vậy ư? Y điên rồi chẳng? Diệp Pháp Thiện không nhịn được, bật cười ha hả. Hắn cười mãi không thôi, thái tử cũng phải cười theo. Thật là hài hước mà!

Thạch Tinh Ngự ném ánh mắt sắc nhọn vào hắn, bỗng hô lên như sấm:

- Xuất kiếm!

“Keng” một tiếng, Tinh kiếm trong tay Diệp Pháp Thiện đột ngột vùng dậy. Hắn giật bắn người, suýt nữa thì để tuột mất kiếm.

Lá cờ vàng kim trên cao căng phồng, che lấp đi vòm trời. Bảy ngôi sao lóng lánh nai mặt cờ hết như bị một luồng xung lực xối mạnh, chợt âm đạm hẳn, chiến ý ẩn chứa trong Thất tinh kiếm không còn bị kiềm chế. đột ngột bùng phát, sức mạnh của lửa gió sấm chớp cũng bạt rộng, cùng đổ ập vào Diệp Pháp Thiện.

Diệp Pháp Thiện hoảng hồn, vì tay trái đã gãy nên không kịp vẽ bùa, hẳn bèn phun một vòi máu. Máu nổ bung thành muôn vòn dải đỏ, bám chặt vào thân kiếm. Tinh kiếm rền lên rầm rĩ, mặt Diệp Pháp Thiện trắng bệch đi, hẳn gắng gượng giữ vững thế thú.

Tiếng cười cuồng loạn của thái tử tắc nghẹn lại trong mồm. Diệp Pháp Thiện thì kinh hoàng tột độ, gấp rút giật lùi mười mấy trượng, nhìn chăm chăm vào Long hoàng.

Trông trận trời lên trầm trầm, báo hiệu bão dông sắp đến.

Lá cờ màu vàng kim ngừng bay, lặng lẽ treo trên tầng không, trông như một vãng tràng thứ hai, ngoài Thanh Lương nguyệt cung.

Gió lặng, mái tóc dài đen nhánh lại bay tung, thân tóm lấy ánh ửng ngập trời, rọi sáng gương mặt Long hoàng. Y điềm tĩnh dẫn từng chữ:

- Ta. Muốn. Giết. Người.

Diệp Pháp Thiện hú lên một tràng khiếp đảm, Tinh kiếm xoáy tít. Vô số bùa chú từ lá cờ ùn ùn trào ra, hoá thành gió lốc, thổi tới tấp vào Thiên Địa đại trận. Hình bát quái sáng rực, điên cuồng hút lấy nguyên khí trong trời đất. Mây đen ùng ục tuôn ra, chỉ chớp mắt đã che kín vòm trời. Lá cờ màu vàng phật một tiếng, trải rộng sau lưng Diệp Pháp Thiện, bảy ngôi sao trên cờ cùng toả hào quang, rồi tích tắc lại dụi màu đi, nhập vào Thất tinh kiếm. Thân kiếm dài hơn một trăm trượng cuộn cuộn như dòng ngân hà trước mặt Diệp Pháp Thiện, cuộn lên muôn vòn băng tuyết tích tụ. Khuôn mặt hốc hác

của Diệp Pháp Thiện rạng nét cười, thế kiếm như thế này, ai mà chống đỡ nổi chứ?

Song, vừa nhìn vào đôi mắt Thạch Tinh Ngự, trái tim hẳn bỗng rối loạn. Trong đôi mắt ấy có màu xanh lam sâu thẳm như bầu trời, một bầu trời vốn chỉ hiện hữu trong ký ức thời niên thiếu. Trong trẻo, xa xôi, bao la. Đẹp như một giấc mơ miên viễn, nhưng lại vùi vợi đến nỗi không thể nào với tới được.

Long hoàng giơ tay về phía kiếm khí mênh mang, như thể muốn bắt lấy một dải bụi trong không trung. Đối với y, Thất tinh kiếm trải ngang suốt trăm trượng này chỉ là một dải bụi mà thôi.

- Ta uy vũ...

Ba chữ vừa thốt ra, mặt y bỗng trắng nhợt, thân hình không kìm được run lên. Tấm thân chi chít thương tích không đủ khả năng huy động bất cứ một luồng sức mạnh nào nữa, y đau đớn ộc ra một búng máu, ngừng ngay mọi cử động.

Diệp Pháp Thiện đã lường trước điều này, hẳn cười khẩy, xoay mạnh trường kiếm. Mũi kiếm trở thẳng vào Thạch Tinh Ngự.

Thạch Tinh Ngự vụt ngẩng đầu. Sắc xanh lam trong mắt mờ đi, thay vào đó là màu đỏ máu nặng nề. Y đặt tay lên ngực, đầu ngón tay gần như đâm vào máu thịt, khó nhọc thốt ra hai chữ cuối: Ta uy vũ như trời!

Thiên địa bỗng co giật, hết như một đứa trẻ đáng yêu gặp phải ccm kinh hoàng, hoảng hốt tự câu đánh bản thân.

Thái tử rú lên, ra sức khởi động cây quế. Hẳn không còn nghi ngờ gì nữa, đến giờ Long hoàng vẫn còn một thứ sức mạnh đủ đè bẹp Diệp Pháp Thiện trong tích tắc. Hẳn không thể để Diệp Pháp Thiện chết được, đây là con át chủ bài của hẳn.

Diệp Pháp Thiện cũng cảm nhận được sát khí đầm máu trong đôi mắt Long hoàng. Hấn hú lên lạnh lạnh, đẩy mạnh Thiên Địa đại trận. Lá cờ vàng kim bật căng. Trời, đất, gió, sấm, nước, lửa, núi, đầm, cùng lừ lừ chuyên động, hoá thành tám loại bình phong bao bọc quanh mình hấn. Thanh kiếm dài thượt cũng thôi tấn công kẻ địch, mau chóng quay về, toả kiếm khí lên như một cây cột quang, che chắn toàn thân Diệp Pháp Thiện.

Long hoàng tung mình lên, lao thốc tới Diệp Pháp Thiện.

- Ta uy vũ như trời!

Y hoá thân thành máu, xông vào Thiên Địa đại trận. Mười vạn quý binh rền lên ai oán.

- Ta uy vũ như trời!

Vẩy rồng tung tóe, Thạch Tinh Ngự dùng máu thịt của mình để tấn công Thanh Lương nguyệt cung. Cây quế vững chãi đảo lia lịa.

- Ta uy vũ như trời!

Thạch Tinh Ngự dùng sự uy nghiêm của mình, dùng tu vi của một Long hoàng đã nắm trọn quyền năng tạo hoá để lao vào cửa chín tầng mây, như thể muốn xuyên luôn ra ngoài mọi tai kiếp.

Mọi người kinh sợ ngẩng nhìn, chờ đợi tai hoạ đổ xuống.

Đầu rồng húc lên vòm trời. Vòm trời vốn có màu xanh trong suốt như lưu li, ôm lấy bắc cực trong tươi sáng vĩnh hằng. Nhưng lúc bị con rồng húc trúng, thế giới lưu li liền nổ tung, đổ tá tơi xuống mặt đất khô nứt, để lại diện mạo thật sự của bầu trời.

Vầng thái dương đỏ như máu. Khắp nơi buông rủ một màu đỏ tàn héo.

Cũng vào lúc húc trúng vòm trời, con rồng khổng lồ nhuộm mình trong tịch dương màu máu, tan biến dần từ đầu đến đuôi. Sấm sét dông bão, tai hoạ vô tận cũng lần lượt tan biến theo nó, trá lại hình dáng uy vũ như trời của Thạch Tinh Ngự, tà tà hạ xuống mặt đất đang ngùn ngụt bốc cháy.

Thạch Tinh Ngự đứng lơ lửng giữa tròn, trong hào quang xanh lam, chậm rãi giơ tay lên. Năm ngón tay của y cụp xuống, xách một cục máu lem nhem. Qua những đường ngoằn ngoèo đỏ lòm, có thể trông thấy lờ mờ một đường vân nổi bảy ngôi sao, chính là lá cờ vàng kim vừa bị đôn gãy. Bảy ngôi sao ử rũ, không thể nào khôi phục được vẻ huy hoàng lúc trước. Cái đầu bầy nhầy máu thịt của Diệp Pháp Thiện thì được bọc trong lá cờ, mắt mũi bung lờ của hắn in hằn lên làn vải mỏng tang, trông thật đáng sợ!

Mọi người bất giác giật lùi, cùng thối thía mối đe dọa của chết chóc.

Thạch Tinh Ngự không nhìn ai cả. Y chậm rãi giơ cao tay, nâng cái cục máu đầy hờn oán ấy lên cao quá đầu. Máu nhỏ tí tách, thâm qua lần áo rách nát, nhuộm ướt vết thương lộ cốt của y, rồi lăn xuống, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Tấm thân bê bết máu đứng sừng sững trong nền đỏ lòm của tà dương, ngạo nghễ giơ cao đầu kẻ địch, hệt như thần ma diệt thế sắp tru sát cả thiên hạ.

Đôi mắt thái tử lạc thần vì khiếp đảm. Hắn đang định rú lên kinh hãi, thì được Dược sư túm lấy, lôi bật đi xa đến mấy chục trượng.

Thiên Địa đại trận vẫn hoạt động theo bản năng để bảo vệ thái tử. Mây đen lại cuộn lên ùng ục, co vào góc trận như thủy triều rút, làm nổi lên màn trời u ám như thếp.

Thạch Tinh Ngự vẫn không nhìn đến ai. Y thong thả cất bước, tiến về ngọn Cấm Thiên. Bãng qua mặt đất khô cháy, bãng qua tịch dương vụn vỡ, giẫm lên bụi đất cuộn cuộn. Mỗi bước chân y như giẫm lên trái tim tất cả mọi người, cũng giẫm lên máu tươi của chính y.

Bầu trời tan tác cũng co rúm lại vì sợ hãi, lùi tránh khỏi không gian của Thạch Tinh Ngự, mặc y độc hành cất bước. Chúng sinh rụng rời, trong vũ trụ chỉ còn lại một chùm sáng cô độc, chiếu rọi mái tóc dài đã ngả màu đen kịt của y.

Dáng điệu y vô cùng vững chãi và kiên quyết, hệt như sắp tiến đến nơi cao khiết nhất trần đời. Chém tướng đoạt cờ, xé tan vòm trời, mạnh mẽ điên cuồng biết bao, hung hãn oai hùng biết bao! Chỉ mình Thạch Tinh Ngự mới biết, thành quả đó đã làm hao kiệt toàn bộ sức lực còn sót lại của y.

Thương tích, bần thiêu, đau đớn, bài hoại, từng chút một gặm nhấm thân thể y, tưởng chừng những linh hồn bị y chém rụng suốt một trăm năm nay đang ùn ùn đổ tới, giạt tà áo rách nát của y, lôi y xuống địa ngục cùng những hồn oán mà ngay cả việc đầu thai cũng không thể xoá mờ.

Nhưng Thạch Tinh Ngự vẫn mỉm cười, găng gượng đứng thẳng, để mỗi bước chân mình đều trầm ổn, đều vững chãi. Cái đầu lâu vẫn ri máu, cháy tong tong xuống đôi cánh lay giơ cao của yất tằm ướt đau đớn và tội nghiệt trên mình y.

Thạch Tinh Ngự đặt chân lên dinh Cấm Thiên, mà như đặt chân lên cõi cực lạc của Phật đà. Mỗi bước chân đều tao nhã, và đều điên cuồng, như giẫm lên những giai điệu tuyệt đẹp của trời đất, lôi kéo những vB điệu tận thế đến phá nát ánh sáng để đưa nhân gian vào tối tăm.

Thạch Tinh Ngự nâng cái đầu đầm máu, như nâng một công phẩm cho thần linh, bước qua hư không của trời, bước tới ngọn Cấm Thiên, bước vào thánh điện xanh lam.

Tất cả mọi người nín thở nhìn theo bóng y. Mỗi bước chân y đều như giẫm lên trái tim họ, khiến niềm hoan thắng lợi của y đồng nghĩa với nỗi kinh sợ trong họ. Và kẻ tạo ra nỗi kinh sợ đó. Chính là tên ma vương kia.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Sương Trữ Nặng Toả Hơi Lạnh Lạnh

Sâu trong thánh điện xanh lam. Nhìn xuyên qua lớp màn trướng dập dềi như sóng biển, Tô Do Liên trông thấy Thạch Tinh Ngự tiến vào. Mỗi bước chân y, đều giảm lên mặt đất khô cháy, giảm lên tịch dương tàn úa, giảm lên trần ai mịt mù. Mỗi bước chân y, đều giảm lên máu tươi của bản thân. Và mỗi bước chân y, đều như giảm vào trái tim cô.

S

Sau lưng Thạch Tinh Ngự là muồn luồng kiếm quang vắt ngang bầu trời, là mười vạn quý binh ùn ùn tràn lên, là hồng trần rối ren mà y muốn tách ra khỏi Tô Do Liên.

Trước mặt Thạch Tinh Ngự là màn trướng rủ thấp, là băng cung trong suốt tinh khiết, là sự yên tĩnh mà gió nhẹ cũng không thể chạm vào, là thế giới của riêng hai người bọn họ.

Chúng sinh trong trời đất này đều run lấy bấy trước vẻ oai nghiêm của Thạch Tinh Ngự, chỉ mình Tô Do Liên cảm nhận được, vào tới thế giới của họ đây, hơi thở của y sao mà yếu ớt, sao mà phập phù như lửa đom đóm.

Để thực hiện lời hứa với nàng công chúa của mình, y không ngại hoá thân thành rồng, vãi máu khắp mặt đất. Sức mạnh xé nát cả không trung ấy lẽ ra không nên thi triển giữa lúc y đang bị thương nặng thế này.

Tô Do Liên thắt tim, không nỡ nhìn Thạch Tinh Ngự. Cô sợ hơi thở rời rạc đó sẽ ngừng lại bất cứ lúc nào. Nếu thế, giấc mơ của cô cũng chấm dứt,

và cô lại chìm vào tối lăm vĩnh hằng.

Thạch Tinh Ngự cắn răng nén đau, dùng dáng điệu êm ả nhất, ung dung nhất để tiến từng bước về phía cô. Những tấm màn dày nặng lặng lẽ mở ra, bật lên tiếng hoan hô không lời để nghênh đón vị tướng quân của mình. Tới cách Tô Do Liên chừng một bước, Thạch Tinh Ngự dừng chân, đứng nguyên tại chỗ, chậm chạp thả cái bọc máu me xuống, dùng những ngón tay lấy lựa vết thương giờ lá cờ nhàu nhĩ ra, rồi lại cẩn thận nâng cả gói lên tay. Y cứ động thận trọng như mở một món quà đã dày công chuẩn bị để trao tặng người tình ly biệt đã lâu. Lá cờ màu vàng có vân sao được nâng tới trước mặt Tô Do Liên, cái đầu hung ác bày bèn trên chính là vật tế thiêng liêng mà Thạch Tinh Ngự đem về từ thiên quân vạn mã.

Thánh điện tịch mịch đến nỗi nghe rõ cả tiếng máu rò tong tong.

Trong ánh sáng nhàn nhạt vắng lặng, ma vương mạnh mẽ đến mức chỉ cần khua tay là tiêu diệt hết chúng sinh kia chợt mỉm miệng cười. Nụ cười như chùm sáng, chỉ chớp mắt đã nở bừng khắp cung điện u tịch.

Ma vương tím tím quỳ một gối xuống. Cùng với nụ cười hiền hậu, tay đưa vật tế thiêng liêng, dáng điệu tao nhã và chân thành, y quỳ xuống trước mặt nàng công chúa, lòng nung nấu niềm tin son sắt vào tình yêu, tím ấp ủ bao êm đềm tha thiết, lần đầu tiên y để đầu gối mình chạm mặt đất lạnh băng.

Cũng như trong truyền thuyết phương Tây, chàng kỵ sĩ ca khúc khải hoàn, trở về cùng tự hào và vinh quang cao vợi, để lại sau tiếng hoan hô và sự kính ngưỡng của muôn dân, tiến đến trước mặt công chúa, mong được tưởng thưởng bằng một nụ hôn.

Tô Do Liên choáng cả người, bàn tay đang vén màn run lên bần bật. Linh hồn cô vẫn mỏng manh sau buổi hồi sinh, giống vết thương vừa bị lột sẹo, ngay một cơn gió nhẹ chạm vào cũng thấy xót, làm sao chịu được sự

tiếp xúc mạnh mẽ này? Cô vô thức xé cái tua màn, quân vào ngón tay mình, như muốn tìm giữ nhịp mạch đập quá mạnh kia, để nó tạm thời yên tĩnh lại. Như thế cô mới khỏi ngạt thở.

Làm thế nào đây? Tô Do Liên cúi mặt, dám dăm nhìn cái tua giữa những ngón tay trắng bột, tay và tua cứ cuốn vào giăng ra thành đủ hình đủ dạng, tìm kiếm khái thị của số mệnh, hết lần này đến lần khác, mãi mà không dám ngẩng đầu lên nhìn Thạch Tinh Ngự. Cô sợ rằng dù chỉ chạm phải ánh mắt y thôi, cô cũng đủ trầm luân muốn kiếp. Trầm luân vào giai thoại của người khác.

Cung điện hoàn toàn tịch mịch.

Một tiếng động khô khốc vang lên, sợi tua không chịu nổi sức căng liên tục, đã đứt phụt giữa những kẽ tay Tô Do Liên, rồi tuột xuống đất. Tô Do Liên không tránh vào đâu được, đành quay mặt nhìn ra bầu trời nơi xa, không dám nhìn Thạch Tinh Ngự.

Y thì vẫn không ngẩng đầu, nhưng dưới bóng đổ của mái tóc dài, khóe miệng nhếch lên êm ái của y vương vất đôi chút chua chát. Linh nhi, nàng vẫn không bằng lòng tha thứ cho ta ư? Tôn nghiêm của ta, đất nước của ta, sinh mệnh của ta đều là dành cho nàng.

Tô Do Liên dăm dăm nhìn bầu trời nơi xa, loáng thoáng nghe thấy nỗi đau trona tim y, nhưng vẫn bướng bỉnh không quay đầu lại, trái tim cô ngập tràn sợ hãi, sợ rằng nếu y thốt ra dù chỉ một từ thôi, trái tim cô cũng sẽ vỡ tan.

Một ma vương bê bết máu, tay xách thủ cấp tướng địch, thân hình chi chít thương tích, chân thành quỳ xuống bên vạt váy cô, cầu xin cô tha thứ, cầu xin cô yêu thương.

Một giai thoại đẹp để biết bao! Một giai thoại đẹp để hơn hết thấy giai thoại của các công chúa trên đời.

Y đang cách cô có một bước chân, chỉ cần cô vươn tay ra là sẽ chạm vào y. Tuy nhiên, cô biết dùng cái gì để chạm vào, và lấy danh nghĩa nào để tha thứ đây? Giá mà cô là Cửu Linh!

Một tiếng động khê khàng vang lên trong chiều sâu yên tĩnh của cung điện. Tựa như gió cuốn bụi tới, lại như một vì sao rơi từ một vũ trụ xa xôi. Trái tim Tô Do Liên bỗng chấn động một cách vô có. Cầm lòng không đậu, cô ngoái đầu lại, để rồi nhìn thấy máu tràn trên mặt đất. Máu thâm ứót không thiếu chỗ nào trên tấm áo xanh. Những vết thương vốn đã cháy xém trên thân thể Thạch Tinh Ngự tự nhiên nứt vỡ, máu tươi như dòng sông vỡ đê, từ những vết nứt ghê sợ ồng ộc trào ra.

Cung điện xanh lam linh cảm được tai họa, liền rền lên ai oán, màn trướng bay tung, khiến hơi thở phập phù như đom đóm của người kia càng thêm hỗn loạn. Ma vương, cuối cùng cũng kiệt sức. Thế giới hun đúc bằng ý chí và tình yêu sâu lắng của y sắp sửa sụp đổ.

Trái tim Tô Do Liên thắt lại, bàn tay đang vịn lưng ghé bám sâu vào giường ngọc lạnh băng, làm gãy cả móng tay. Mỗi giây trôi qua, với cô đều là một màn tra tấn tàn khốc.

Thạch Tinh Ngự vẫn lặng lẽ quỳ trong vũng máu của chính mình, môi giữ nụ cười ấm áp mà yên tĩnh như tịch dương, kiên nhẫn đợi câu trả lời của cô. Tô Do Liên nghe thấy tiếng thở dài cảm khái của thần phật từ không trung vọng tới: “Đi đi, ôm lấy hắc đi! Cùng hắc hường thụ vinh quang. Hãy đón lấy giai thoại của người! Hãy làm Linh nhi của hắc!”

Tô Do Liên cắn môi, để mặc nước mắt tuôn rơi.

Tiếng máu rỏ ti tách như tiếng cầm canh của thời gian, vang lên khe khê trong trời đất, văng ra khỏi cung điện, truyền đến nơi xa.

- Hắc bị thương rồi! - Thái tử sướng như phát cuồng - Hắc bị thương rồi!

Hắn hoa chân múa tay, vừa móc ra đủ thứ bùa chú, pháp bảo, chìa khoá vừa giục giã:

- Mau, giết hắn đi! Nhân cơ hội này giết hắn đi!

Dược sư thở dài. Mười vạn quý binh trong Thiên Địa đại trận bắt đầu rục rịch. Một luồng sáng chói mắt lóe lên trên không. Ánh sáng, chạy ngoằn ngoèo theo một quỹ đạo u ám, chỉ tích tắc đã vẽ ra một trận đồ khổng lồ giữa lưng chừng trời.

Trận sáng Ngũ Hành Định Nguyên.

Huyền Bệ thiên thư, Lưỡng Tạng Thiên Phật châu, Tử Cực Tiêu Dao kiếm cùng ngân nga, nổi bông bành trong trận đồ.

Cửu Linh Ngự Ma kính đã vỡ, Thanh Lương dược bèn đứng thay vào vị trí của nó, lại một lần nữa vận hành trận pháp dưới sức thôi thúc của phép thuật. Đây là trận pháp tạo ra nhờ sức mạnh của Vệ quốc công Lý Tĩnh danh tiếng, người được mệnh danh là chiến thần quán tuyệt thiên hạ, bình sinh chưa từng thất thủ trên chiến trường.

Một luồng sáng đỏ lừ xông vọt lên trời, đúng lúc sắp đâm thủng vòm trời thì nó đảo chiều, lao xuống Thạch Tinh Ngự.

Trời đất run lên.

Chỉ tích tắc, từ thân thể Thạch Tinh Ngự lại tách ra năm hình bóng nhạt mờ. Chúng vùng vẫy xô đẩy nhau dưới sự kích động của trận đồ, xem chừng có thể bật ra khỏi người Thạch Tinh Ngự bất cứ lúc nào.

Thạch Tinh Ngự nhắm nghiền mắt. Những hình bóng sắp tách ra kia cùng run bần bật, lại co về trong thân thể y, sủi lên ùng ục trong huyết mạch như nổi nước sôi. Cơ đau ập đến, quấy nát nội thể Thạch Tinh Ngự.

Hào quang của Ngũ Hành Định Nguyên trận càng lúc càng chói chang. Năm ảo ảnh liên tục quấy động, cùng một lúc bị giăng xé bởi hai luồng sức mạnh kinh khủng, chúng bùng ra, lẫn lộn, sắp sửa tan tác.

Đúng ra, trận pháp sát mẻ này vốn không đủ khả năng đánh tan thần, tâm, ý, hình, thể của Long hoàng, nhưng Thạch Tinh Ngự bây giờ không còn sở hữu sức mạnh của Long hoàng lúc trước nữa. Năm bóng mờ liên tục biến ảo, mặt Thạch Tinh Ngự trắng nhợt đi. Y thình lình cúi đầu, khắc ra một búng máu to. Nhưng y vẫn giữ nguyên tư thế vừa nãy, nâng lá cờ máu me, bất động trong vũng máu.

Y đang chờ đợi.

Đợi câu trả lời của Cửu Linh.

Thái tử vẫy tay, mười vạn quý binh ùn ùn kéo đến, đám lửa sấm màu vàng kim dồn cả lại. Màn trời không còn chút ánh sáng nào nữa, đen kịt và nặng nề đè xuống óc điện. Thái tử không chỉ muốn phong ấn Thạch Tinh Ngự, mà còn muốn nắm lấy cơ hội ngàn năm có một này để huỷ diệt hoàn toàn thần trí và thể xác y.

“Bình” một tiếng vang dội, một ngọn lửa sấm dài tới trăm trượng xé gió lao xuống, quất mạnh lên óc điện. Những mảnh băng vụn bắn tung, cả đại điện rung lắc. Thạch Tinh Ngự ộc ra một búng máu, như thể việc lửa sấm tãh công cung điện chính là tấn công thân thể y vậy. Nhưng y vẫn không ngẩng đầu, tư thế hoàn toàn không suy suyển, chỉ khác là do sức chấn động dữ dội, hai bàn tay nâng lá cờ của y run run, những khớp ngón tay nhuộm máu cũng vì gắng sức quá độ mà trắng bệch ra.

Một lúc lâu sau, hơi thở hỗn loạn của y trở lại đều đặn, thánh điện xanh lam cũng rơi vào sự yên tĩnh tạm thời. Vì là tạm thời, nên sự yên tĩnh ấy chỉ kéo dài một khoảnh khắc. Sấm sét dồn dập hoá thành mưa dông rầm rầm hắt xuống.

Tô Do Liên hãi hùng ngẩng đầu. Lửa sấm mù mịt hung hãn quất xuống vòm điện xanh lam, mạnh đến nỗi vụn băng bay tung tóe, vòm trần nứt một đường to tướng, cả thánh điện ngà nghiêng chực đổ. Trên trời, còn rất nhiều sấm sét nữa đang ùn ùn tập hợp. Ánh sáng lấp loá, chói đèn nổi đau cả mắt người nhìn. Lần đầu tiên, Tô Do Liên thoáng thấy mặt Thạch Tinh Ngự nhợt nhạt hẳn đi.

Lúc này, y chỉ là một con người bình thường, một con người đau khổ vì yêu.

Thời gian như bị chém, nứt ra một rãnh sâu hoắm.

Một trăm năm trước, ở thành Long hoàng.

Huyền Bệ thiên thư, Lương Tạng Thiên Phật châu, Tử Cực Tiêu Dao kiếm, Cửu Linh Ngự Ma kính cùng lưỡng lơ trong một trận pháp tương tự.

Ngũ Hành Định Nguyên trận.

Kiểm quang, pháp bảo, bùa chú, ấn triện thay nhau sáng lên rồi tối đi trong nền trời xanh, mây đen chiến tranh ào ạt đổ tới, định dồn con người bị hãm trong trận vào chỗ chết. Bây giờ, sắc mặt Thạch Tinh Ngự cũng trắng bợt như bây giờ, dòng máu thần thánh nhuộm đỏ cả mặt đất. Cửu Linh thì đứng chắn trước mặt y, van vỉ:

- Đùng, đừng giết chàng, chàng không phải là ma!

Giọng nói thê thiết, run run vọt lên cao xanh, khiến mũi kiếm trừ ma cũng phải ngừng lại. Sự im lặng bao trùm một lúc lâu, không khí dường như bị rút hết. Một giọng già nua chọt xen vào:

- Ngoài loài người chúng ta ra, tất cả đều là tà ma ngoại đạo.

Giết!

Bầu trời xanh trong vỡ vụn, máu tươi túa ra.

Một ngày sau, Đại Đường hoàng đế giáng chiếu thư, ra lệnh tàn sát thành trì trong ba ngày, hễ là huyết mạch của Thạch Tinh Ngự thì phải giết sạch không cần nhắc gì cả. Chiến mã giậm vó trên tiểu trấn yên bình, máu nhuộm hồng đất đai giữa tiếng khóc lóc của người già và trẻ con.

Một năm sau, bọn yêu ma từng đi theo Long hoàng bị trục xuất, không còn chỗ dung thân, cuối cùng bị trấn áp dưới Tuyệt Diệt quang tuyến, đêm ngày chịu cực hình nung trong vạc dầu. Tiếng kêu gào thảm thiết của chúng vang vọng mãi ra ngoài tam giới.

Mười năm sau, trên toà tửu lâu xa hoa nhất thành Trường An, các quan viên quý tộc tụ hội yên ấm, ngồi kín các bàn. Mọi người húng thú cầm ly rượu, nhìn vào giữa sảnh. Ở đó, một vị tiên hình dung cổ quái đang trở vào một đốm sáng màu lơ lửng trên không, đó là một bình luyện yêu đúc bằng lưu li.

Trong bình nhất một hoa yêu bé xíu. Cô mới tu thành hình người, trên váy áo vẫn còn dấu dây leo. Dường như cảm nhận được nguy hiểm sắp đến, cô sợ hãi tả xung hữu đột trong bình. Đám người đự yến vừa nâng ly, vừa thích thú thường ngoạn. Chủ nhân khoát tay, một đạo đồng bước ra, dùng giọng nói non nót đều đều giới thiệu chủng tộc, tuổi tác và địa điểm tu hành của hoa yêu.

Trong lúc mọi người bình phẩm bàn luận, vị tiên đột ngột bắt quyết, một ngọn lửa vàng kim bùng cháy quanh hoa yêu. Hoa yêu rú lên thảm thiết, giãy giụa giữa ngọn lửa, trang phục xinh đẹp dần dần bị lưỡi lửa liếm cháy, để lộ làn da mịn màng.

Yến tiệc bắt đầu lên cao trào, tất cả mọi người đều nâng ly cười lớn, tuôn ra những lời chòng ghẹo nhợt như tục tũ. Lưỡi lửa không lớn lắm, tỉ mỉ tra tấn từng chút một thân thể hoa yêu. Trong cơn đau đớn kinh hồn, hoa

yêu gào lên thảm thiết. Lửa từ quần áo liếm vào đến làn da, đến xương cốt, rồi biến cô tro tàn, cháy đến hơn nửa canh giờ mới tắt rụi. Mọi người vỗ tay nhiệt liệt trước màn biểu diễn ấy. Chủ nhân sai người hầu đưa tiền thưởng lên, vị tiên cảm tạ, rồi cùng đạo đồng hành lễ cáo lui.

Yến âm lại tiếp tục, không ai nhắc đến hoa yêu tội nghiệp nữa. Cô đã trôi tuột khỏi ký ức của những người dự tiệc như một cánh hoa rơi, không lưu lại một chút ấn tượng nào. Tấn kịch này chẳng qua chỉ là một trò giải trí mà bọn họ đã quen xem.

Trong một trăm năm Long hoàng bị phong ấn, ở góc ngách nào trên thế gian cũng có những màn biểu diễn tương tự. Biết bao yêu linh, ma quái đã bị con người buôn bán, ngược đãi, nô dịch, tàn sát.

Ngư yêu(1) bị chặt đuôi, bán vào kỹ viện hạ đẳng nhất. Nước mắt của họ rơi xuống hoá thành những hạt ngọc trai, thế là, trong một trăm năm ấy, ngọc trai còn rẻ hơn bèo.

Điệp yêu(2) bị cắt cụt cánh, bị đóng đinh định hồn vào chân và tay, gán lên mái lưu li của các nhà giàu. Người ta gọi đấy là cò mỹ nhân, là vật trang sức xa hoa nhất toong thành Trường An. Điệp yêu phải rên la trong cực hình ấy suốt mười ngày mười đêm mới chết được, rồi lại bị vứt bỏ như giẻ rách, để người ta đi tìm điệp yêu khác.

Các đấu sĩ lang yêu và hồ yêu(3) thì phải đeo xích sắt nung đỏ, bị ném xuống những sàn đấu thấp hơn mặt đất, cao cao xung quanh có rất nhiều con người diện mạo mơ hồ nấp sau những dây ghế, điên cuồng hoa chân múa tay xúi giục họ cắn xé lẫn nhau, rồi hoan hô như điên khi máu thịt bắn tung tóe.

Tất cả những trò tàn nhẫn, hung bạo, tăm tối như thế đều được tiến hành với danh nghĩa trừ ma hàng yêu, đồng thời được nghiên cứu để cải tiến cho

ting vi lắt léo hơn, với tôn chỉ “trừ khử tất cả những giống loài không phải con người”.

Đó là mặt đen tối nhất trong sự cuồng hoan kéo dài suốt một trăm năm. Thời đại người ta gọi là thời thịnh vượng. Thời thịnh vượng xán lạn nhất của con người. Thời thịnh vượng của Đại Đường.

Tô Do Liên không tìm được nước mắt. Một trăm năm nay, những trò giày vò hành hạ tàn ác mà các loài yêu ma phải chịu đã cùng đổ cả vào cô, nghiền trái tim cô thành mạt vụn.

Ngoài loài người chúng ta ra, tất thảy đều là tà ma ngoại đạo. Đó là tôn chỉ, là chính nghĩa của con người.

Tô Do Liên là một tuyết yêu bé nhỏ, từng bị con người nhẫn tâm tra tấn bằng thứ chính nghĩa đáng sợ ấy. Hết lần này tới lần khác, họ đến đồng tuyết nơi cô ẩn thân, gạt gẫm cô, móc mắt cô, làm ô uế thân thể cô. Làm sao cô có thể để tình cánh ấy tái diễn?

Lửa sấm rơi sầm sập như mưa, vòm trần sập vỡ.

Tất cả những bi kịch của một trăm năm trước, nay được định mệnh an bài trong tay cô.

- Không!

Tô Do Liên choàng tỉnh khỏi ác mộng, cô tụt khỏi giường ngọc, quỳ xuống trước mặt Thạch Tinh Ngự. Cô giằng lấy lá cờ quang đi, mặc cho cái đầu lâu hung ác lăn long lốc trên nền đất lạnh băng, phát ra những tiếng va chạm trống rỗng. Cô nắm chặt bàn tay ướm máu của Thạch Tinh Ngự, thốn thức:

- Chàng không được thua!

Bàn tay y lạnh quá, không còn chút hơi ấm nào cả. Tô Do Liên nghiêng rặng, tim đập dữ dội, cô dần từng chữ:

- Vì đất nước, vì con dân của chàng, vì mọi yêu ma trên đời này, chàng không được thua!

Thạch Tinh Ngự phải dùng hết sức mạnh suốt ba đời ba kiếp của mình mới ngẩng được mặt lên. Y mỉm cười nhìn Tô Do Liên, đôi mắt xanh lam đã tan hết màu sắc thần ma, trở nên trong sáng như vầng trăng, không còn nhiễm chút đỏ đục nào nữa. V giơ tay, sẽ sẹ vuốt ve khuôn mặt Tô Do Liên, máu trên đầu ngón tay để lại những vết mờ trên mặt cô. Đây là tình yêu muốn đời, là tinh linh đáng yêu như hoa, là mối lưu luyến không thể nào quên trong ký ức. Y mỉm cười:

- Linh nhi, đó là số mệnh của yêu ma mà.

Tô Do Liên choáng người. Phải, đó chính là số mệnh của yêu ma. Cuối cùng cô đã hiểu, vì sao suốt một ngàn năm nay, những người đến đồng tuyết đều tàn nhẫn, đều không một chút hổ thẹn, không một chút xót thương như vậy. Cô đã hiểu vì sao những người thôn thớt rằng yêu cô lại cứ ném bỏ phản bội cô vào lúc cô tin tưởng nhất. Và vì sao mỗi lần Cửu Linh Ngự Ma kính vắn chuyển, người phải chịu đau đớn lại là cô, còn người được cứu, được thương xót, lại luôn là người khác.

Chỉ vì, cô không phải là công chúa. Cô chỉ là một tuyết yêu nhỏ nhoi. Là một dị loại không đáng được quan tâm, không đáng được yêu thương trong con mắt loài người. Phải mang số kiếp bị lợi dụng, bị hãm hại, bị khinh rẻ, và không bao giờ có được tình yêu của con người.

Đó chính là số phận của yêu ma.

Qua mái tóc dài rối bời của Thạch Tinh Ngự, Tô Do Liên đưa mắt nhìn ra ngoài thánh điện, ra thế giới đao kiếm dục ngang, mây đen cuồn cuộn.

Ngũ Hành Định Nguyên trận ráo riết vận hành, như thế vẫn luôn treo trên trời như thế từ thời thượng cổ đến nay.

Một trăm năm trước, Quân Thiên Thương, Tử Cực, Đại Nhật Chí...

Một trăm năm sau, Lý Tĩnh, Giản Bích Trân, Định Viễn hầu...

Những con người ấy đều hiểu rõ mệnh trời, đều nắm được sức mạnh tuyệt luân, đều cao vợi tinh túy đến mức tưởng đâu việc giẫm phải bụi đất cũng là một điều sỉ nhục đối với họ. Vậy mà hôm nay, họ tìm đến vùng đất băng giá này cùng một lúc, dùng tất cả mọi sức mạnh họ có chỉ để phá huỷ một mối tình.

Bởi vì, người đàn ông ôm ấp mối tình ấy là loài tà ma, theo định nghĩa của họ.

Tô Do Liên siết chặt hai nắm tay. Đạo đức của loài người là vậy đây. Giả dối, hoa hòe hoa sói y như tình yêu của họ.

Lửa sấm đổ như mưa cùng tiếng động âm âm. Tô Do Liên thu ánh mắt về, và phát hiện ra, sắc lam trong đồng tử của Thạch Tinh Ngự đang tối dần đi.

Linh nhi, nàng vẫn không bằng lòng tha thứ cho ta ư?

Tô Do Liên lẳng lặng nhìn y, hệt như đang ngắm một truyền kỳ qua thời không vô tận.

Phải, y là một truyền kỳ.

Một trăm năm trước, khi các thần linh say ngủ giữa hoa tươi và đồ cúng tế của con người, y đã dẫn theo lửa ma ngàn ngạt giáng lâm xuống thời thịnh trị của con người, dùng máu tươi và tàn sát để chống lại sự giả dối, thám hại, tàn nhẫn của họ.

Bây giờ, khi cả thế gian đang run như cây sậy trước uy lực của y, thì y lại đem tình yêu thương, đem lời hứa đến quỳ trước mặt cô. Và dùng uy nghiêm, đất nước, tính mạng y, để chứng minh cho lòng yêu ấy.

Y không thể thua được.

Y là vua của các yêu tộc, quyết không thể để người ta cắt thành năm phần, đem trấn áp ở những nơi hoang vu, tăm tối, bẩn thỉu được nữa.

Y là một truyền kỳ, truyền kỳ của các yêu tộc, truyền kỳ của Cửu Linh. Cũng là truyền kỳ của Tô Do Liên.

Trời rung đất chuyên, thánh điện bằng băng bắt đầu nứt vỡ. Tất cả đều đang rơi xuống như mặt trời lặn, không thể cưỡng lại được.

Nàng vẫn không cho ta câu trả lời sao?

Cuối cùng Thạch Tinh Ngự bật cười, tiếng cười ấm áp, không có một chút gì là oán hận.

- Thế này thì, Linh nhi, nàng có bằng lòng cùng ta đi đến nơi gặp gỡ một trăm năm Inrốc không? Có bằng lòng, cùng ta chìm vào giấc ngủ trong Tam sinh thạch không?

Đất trời lặng ngắt.

Ánh mắt Tô Do Liên dần dần trở nên kiên cường. Cô lắc đầu, nhẹ nhàng thốt ra đúng một từ:

- Không!

Không? Nụ cười của Thạch Tinh Ngự đông lại, ánh sáng cuối cùng trong trời đất chìm dần đi trên mặt y, hoá thành nỗi bi thương muốn kiếp. Tô Do Liên ngẩng phắt đầu lên, nụ cười ngọt ngào và nhột nhạt nở bùng như hoa trên mặt cô, cô nhìn lại y, nói thong thả:

- Thiếp là Cửu Linh của chàng - cánh tay như nhành hoa nhẹ nhàng cuốn lấy cổ Thạch Tinh Ngự, Tô Do Liên ghé tai y thì thào, như muốn khắc câu nói của mình vào tim y - Thiếp muốn... chàng chiến đấu vì thiếp.

Sau đó, cô ôm chặt lấy y, hôn thật sâu lên đôi môi rớm máu. Cũng như trong truyền thuyết phương Tây, cô công chúa từ tháp ngà, mang theo vinh quang và hạnh phúc, mang theo tiếng hoan hô và kính ngưỡng của muôn dân, bước từng bước xuống thang, đi đón chàng kỵ sĩ ca khúc khải hoàn trở về, thưởng cho chàng một nụ hôn.

Tô Do Liên cảm nhận được đôi môi lạnh lạnh của Thạch Tinh Ngự ấm dần lên, ngậm đầy mỗi quyển luyện ba sinh, chan chứa niềm lương tư ghi tâm khắc cốt, mang theo nỗi nhớ vì biệt ly suốt trăm năm. Đôi môi ấy cuồn cuồn áp vào môi cô, trở nên nóng bỏng, đủ thiêu đốt linh hồn cô.

Vào khoảnh khắc ấy, linh hồn cô lìa bỏ thân thể, trôi lên tận vòm trần đồ nát. Lửa sấm bay loạn xạ xung quanh, nhưng sao thật giống pháo hoa cho tình nhân. Linh hồn cô đứng giữa đám pháo hoa chết chóc ấy, rưng rưng nước mắt, và cả nụ cười, chăm chú nhìn xuống thể xác mình.

Đầu lâu đẫm máu, ma vương đang quỳ, niềm mãn nguyện vì được yêu thương, niềm tự hào vì được bảo vệ... tất cả những điều ấy bao bọc lấy cô.

Sự ấm áp của máu, sự tôn nghiêm của vương giả, sự xao động của tình yêu... khiến thân thể cô, cuối cùng cũng tan chảy cùng trái tim. Cô chính là một mảng tuyết, chảy trong ánh sáng nóng bỏng khôn cùng.

Vào khoảnh khắc ấy, cô hoàn toàn chìm đắm trong truyền kỳ của Thạch Tinh Ngự. Cô từng mặc áo choàng công chúa, cùng y tung hoành suốt trăm năm, cũng từng ngủ say một đời, quyển luyện với y trong tam sinh.

Một nỗi chưa xót từ đáy tim dâng lên. Phải, cô là Cửu Linh, cô yêu con người này, hận con người này. Ba đời ba kiếp vừa qua, chẳng phải cô vẫn

khổ sở tìm kiếm nụ hôn này đây sao? Nóng bóng như thế, mê man như thế. Còn gì phải tiếc hận?

Thạch Tinh Ngự ôm Tô Do Liên thật chặt, gắng sức tận hưởng đôi môi cô.

Thánh điện đang sụp đổ dưới chân họ, vòm trần xanh lam bộc ra, những tấm màn trướng nặng nề rơi tan tác vì ị lửa sấm xé rách.

Thạch Tinh Ngự hoàn toàn không để ý.

Thời gian như ngừng trôi.

Tô Do Liên tưởng đâu mình đã hoá thành dây leo xinh đẹp, quấn chặt lấy người Thạch Tinh Ngự, quân suốt ba đời ba kiếp. Họ đi nhau đi hết những hoang lương của sinh hi, những thay đổi và li biệt, những nhu tình tiền kiếp, những thề ước đời này.

Các ký ức lần lượt trở nên rõ ràng, Thạch Tinh Ngự không tìm được nước mắt. Đúng, đây là Cửu Linh. Không phải là Cửu Linh thì là ai được chứ?

Trên đình trời, lửa sấm rơi xuống, chiếu sáng thánh điện xanh lam lúc này đã hoang tàn đổ nát. Trước sự hoành hành của lửa sấm, những bức tường điện cao đến mười trượng từ từ sụp lở, màn trướng rách tả tơi, thánh điện trở nên trong suốt. Trong đến nỗi in rõ hai con người đang ôm chặt lấy nhau.

Nụ hôn của họ mới dài làm sao.

Nụ hôn ấy khiến cả đất trời yên lặng, khiến nhân gian không nói được nên lời.

Chú thích:

(1) Cá tinh.

(2) Bướm tinh.

(3) Sói tinh và hồ tinh.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Núi Vàng Mây Ngưng Cùng Trơ Trọi

Thái tử sừng sốt kêu lên.

T

Hắn đã dốc biết bao tâm sức sắp xếp bọn quý binh trên bầu trời bắc cực, vậy mà chẳng hiểu vòng mai phục che kín không gian đó đã tan biến tự bao giờ. Chẳng hiểu chúng di chuyển đến đâu, hay sức mạnh nào khiến chúng mất tăm mất dạng.

Bầu trời đã lấy lại vẻ tươi sáng, tươi sáng trong sắc xanh lam. Nền trời vô cùng tinh khiết, trong trẻo, có thể ví với một mảnh ngọc nguyên bản còn lại từ thời thượng cổ, không hề nhiễm chút tạp chất hay tạp sắc nào. Bầu trời ấy sạch sẽ đến mức khiến người ta sờn gai ốc.

Thái tử định hét lên, nhưng chợt nhận ra mình không thể nào phát ra âm thanh được. Hắn run rẩy đưa hai tay bóp chặt lấy cổ mình. Chỉ làm thế này hắn mới có thể thở được. Rồi hắn kinh ngạc phát hiện ra, tự nhiên tuyết rơi. Từng mảng tuyết lớn màu lam hắt ánh lung linh lờ mờ lìa màn trời rơi xuống, phủ một lớp mỏng màu lam lên đất đai bắc cực. Sắc lam chất mỗi lúc một dày, gói cả mặt đất và bầu trời vào lòng nó.

Thái tử lấy sức gào lên, nhưng không ra tiếng. Trái tim hắn trĩu nặng, lạnh toát đi.

Uy thế của Long hoàng, lại một lần nữa bao phủ thế giới.

“Ta sẽ không để nàng phải chịu đựng bất cứ một thương tổn nào nữa. Thế giới đẹp nhất là thế giới chỉ có ta và nàng. Vì nàng, ta sẽ giết sạch những kẻ khác...” Ma vương quỳ trước mặt công chúa, nói ra những lời thề bằng máu.

Lại một lần nữa, Long hoàng ra đứng ở rìa đỉnh Cấm Thiên, đôi mắt xanh lam chăm chú hướng lên trời. Tuyết xào xạc rơi, phủ lên minh y. Long hoàng đã trở nên hoàn mỹ. Không còn bất cứ một thương tích nào lưu dấu trên mình y, sức mạnh của y trở về trọn vẹn, thậm chí còn mạnh mẽ hơn trước khi bị thương. Mái tóc dài màu lam bay ngược chiều gió, quấn lấy tuyết lam, tung tẩy thành một điệu vũ quanh mình Thạch Tinh Ngự. Y lẳng lặng đứng đó, trời đất đều rạp mình nghe lệnh.

Đấng vương chủ màu xanh lam ấy đưa đôi mắt yên ả nhìn khắp lãnh thổ của mình. Vạn vật đều là thần tử của y, sẵn sàng tan thành cát bụi vì mệnh lệnh của y. Tuyết lam bông dày, lạnh thêm, cuối cùng tụ thành một đốm nhọn trong đôi mắt vương chủ.

Nỗi sửng sốt của thái tử vọt tới cực điểm. Hắn không thể nào tin nổi, Long hoàng vừa rồi còn giãy chết, vì sao không đứng lại bình phục hoàn toàn như vậy? Thật bất công! Chuyện này là thế nào đây? Thấy ánh mắt Long hoàng dừng lại ở mình, cảm giác lạnh giá tức thì thấm vào tận xương tuỷ thái tử. Không kìm được, hắn thét lên kinh hãi.

- Đừng giết ta! Đừng giết ta! Thiên Địa đại trận, Thanh Lương nguyệt cung, bảo vệ ta! Mời món quà của ta, giúp ta giết Long hoàng đi, giết hắn đi!

Hắn gào lên không biết bao nhiêu lần, gắng sức rút sâu vào Thanh Lương nguyệt cung. Nhưng nỗi sợ hãi trong lòng không làm cách nào nguôi ngoai được, bởi vì đến cả bản thân thái tử cũng không đoan chắc là nguyệt cung có thể ngăn cản được Thạch Tinh Ngự. Thạch Tinh Ngự thì cứ chăm

chằm nhìn hẩn, ánh nhìn rất lạnh lùng. Tiếng kêu thảm thiết của thái tử tắc nghẹn, bởi hẩn đã hiểu ra rằng không thể nào chạy thoát được.

Thạch Tinh Ngự sầm mặt, đột ngột xuất thủ. Thiên Địa đại trận xoay vù vù, mười vạn tên quý binh và gió lốc màu vàng kim, cùng tám loại trận pháp, tám loại sức mạnh đan kết với nhau đồng loạt tràn về phía Long hoàng.

Thái tử biết, lực lượng này không thể gây tổn hại cho Long hoàng được, vì thế hẩn chạy thực mạng đến bên Lý Huyền, bóp hai tay vào cổ gã. Hẩn phải lấy lại Thanh Lương dược để khởi động Thanh Lương nguyệt cung cho đúng cách. Hẩn không thể ngần ngừ được nữa, trù trừ một tích tắc thôi cũng có thể mất mạng.

Bỗng nhiên, một giọng già nua trầm trầm vang lên:

- Dừng!

Tám loại trận pháp đột nhiên chững lại, trông giống hệt một dòng sông vàng sáng cố định trên trời cao. Ánh tuyết lạnh lạnh soi lên nó, không hề nhiễm chút sát khí nào.

Trận pháp dừng lại vào đúng khoảnh khắc sắp chạm đến đỉnh Cấm Thiên.

Long hoàng bất động, như thế không nhìn thấy trận pháp mấp mé chỗ mình, cũng như quá thừa ngạo nghệ để tin rằng có thể đánh cho nó trúc chẻ tro bay chỉ trong nháy mắt.

Dược sư thở dài, bước ra khỏi nguyệt cung.

- Lão mới ẩn cư vài năm mà Thiên Địa đại trận đã sa sút đến mức này ư?
- Dược sư giơ tay vuốt ve Thiên Địa đại trận như vuốt ve báu vật, khuôn mặt già nua lộ vẻ trù mẫn - Đây chính là trận pháp bình Ngô, phá Đột

Quyết, chinh phục Thổ Cốc Hồn. Sự sắc bén của người sao lại cùn nhụt thế?

Đại trận phát ra một tràng rên rỉ, phụ họa cho mỗi thương cảm của Dược sư. Thiên Địa đại trận vốn dĩ là trận pháp của các vong linh. Bốn vạn vong linh. Họ đều là những tướng sĩ đã từng cùng Lý Tĩnh chinh chiến bốn phương, bình định thiên hạ mấy chục năm về trước. Máu họ nhuộm biên cương, chết vì đất nước mà nhiệt huyết vẫn còn sục sôi. Họ không muốn đầu thai, vì vậy tình nguyện làm quỷ binh để tiếp tục theo hầu chiến thần của họ. Đó chính là thực chất của Thiên Địa đại trận.

Lúc đầu, thái tử vì muốn gây khó dễ cho Giản Bích Trân nên đến gặp Lý Tĩnh để mượn Thiên Địa đại trận. Sau đó lại lén lút mời Diệp Pháp Thiên thi triển tà pháp, cưỡng ép cô hồn bốn phương đến tập trung, tản số vong trong trận lên đến mười vạn để đối phó với Long hoàng. Tuy thế, những vong linh bị bắt buộc phải gia nhập trận pháp này làm sao có thể so sánh với những tướng sĩ tình nguyện từ bỏ luân hồi để chinh chiến sa trường được chứ? Vì lẽ đó, Thiên Địa đại trận giờ đây ngùn ngụt oán hận và phẫn nộ. Số lượng quỷ binh tuy tăng lên, nhưng sức mạnh thực sự của Thiên Địa đại trận lại bị hạn chế.

Dược sư thở dài, duỗi một ngón tay ra, diêm hờ vào trong trận:

- Đi đi! Đây vốn không phải là chiến trường của các người.

Câu nói vừa thốt ra, tiếng quý gào liên rộ lên, phần đông quỷ binh khô giáp sáng choang trong trận cùng phát ra tiếng rên xiết thống khổ, thân hình từ từ vụn vụn rồi tan chảy. Từng luồng khói đen bốc lên khỏi trận, riết róng xoay tròn, va đập lung tung, hệt như muốn bộc lộ sự oán giận vì bị cầm tù, bị sai khiến.

Số ít quỷ binh còn lại thì bất động, khô giáp họ mặc có vẻ hơi cũ, trên đó chỉ chít những vết máu vết đao, nhưng thần sắc họ thì hết sức kiên nghị,

dù những bóng đen kia xông xáo loạn xạ trước mặt, họ vẫn không buồn nhìn đến.

Cứ như thế một lúc lâu, cuối cùng các bóng đen cũng nguôi giận, vừa gào rú vừa tan đi.

Đại trận bắt đầu thay đổi. Bùa bát quái lại hiện ra, nhưng không còn vẻ hung bạo, tàn sát như trước nữa. Nguyên khí của trời đất lưu chuyển trong trận như gió lướt trên cỏ, nước chảy từ đông lại, rất thông thoáng tự nhiên. Bốn vạn quý binh, từ lúc Dược sư xuất hiện, bỗng như được thổi hồn, ai nấy trở nên sinh động hoạt bát hơn.

Long hoàng ngược mắt, nhìn chăm chăm vào Dược sư. Lần đầu tiên có một nơi mà uy lực của y không thể chạm tới. Dược sư thì mục nát, già nua như ở kia, nhưng ánh mắt Long hoàng lại không thể xuyên qua hẳn.

Trời, đất, gió, sấm, nước, lửa, núi, đầm đã được lột bỏ thứ hào quang màu vàng kim, trở lại với thực chất. Tất cả chìm trong khí trắng, bồng bềnh bên cạnh Dược sư, cắt chia hẳn khỏi tất cả các lực lượng khác, khiến Dược sư như đang ở trong một thế giới xa lìa mọi đổi thay biến hoá.

Thế giới ấy không có Long hoàng. Và chúa tể của vạn vật chính là Dược sư.

Màu xanh lam cuộn cuộn chảy, Long hoàng ngược mắt, ngắm cái trận pháp mà y không phân biệt nổi hư thực ấy.

- Tốt lắm!

Dược sư trầm ngâm trong hồi ức tươi đẹp của những ngày tháng cũ, lời khen của Long hoàng cũng không tác động được đến hẳn.

Nguyên khí của bát quái liên tục biến ảo, sương trắng dày đặc hoàn toàn che lấp trận pháp, chỉ còn hình dáng Dược sư hiện rõ trên nền sương trắng

đó. Một lúc lâu sau, hãn mới ngẩng đầu lên:

- Trận pháp có tốt hơn nữa cũng chưa chắc cầm chân nổi Long hoàng -
Mắt hãn loé ra một tia sắc nhọn - Nhưng ta có chính khí của trời đất, hễ còn
ta thì Long hoàng đừng nghĩ đến giết chóc!

Thạch Tinh Ngự cười nhạt. Y giang rộng hai tay như muốn ôm cả thế
giới:

- Thế gian có quá nhiều người. Ta mang tiếng là Long hoàng, nhưng lại
không bảo vệ được tình yêu của ta. Ta không thể để mất nàng lần nữa, cách
tốt nhất chính là giết sạch bọn người các ngươi đi. Vậy là, ta sẽ giữ được
nàng mãi mãi.

Ánh xanh lam bùng ra khỏi mắt Thạch Tinh Ngự, hất bay mái tóc dài,
trông y như vị thần ma thời thượng cổ đang đứng lên chống lại đất trời. Y
vừa thốt ra một lời thề bằng máu.

Những nếp nhăn trên mặt Dược sư hằn sâu xuống. Lời thề đó thật điên
loạn. Nhưng hãn có thể hiểu được tên ma vương này, bởi vì hãn cũng có
người yêu thương. Để nàng được sông hạnh phúc, hãn cũng sẵn sàng làm
bất cứ việc gì. Nhưng mà, trên đời có biết bao nhiêu người yêu nhau. Chỉ vì
tình yêu của mình mà đi huỷ hoại tình yêu của người khác thì quá hèn hạ.
Dược sư thở dài, hãn rất không muốn giao đấu với con người này.

Sát khí của Long hoàng xuyên đi khắp vòm không, lao tới hãn.

- Ngươi bắt đầu đi!

Dược sư trầm ngâm chốc lát rồi mỉm cười:

- Thật vinh hạnh cho lão!

Hào quang màu lam bùng rộng lên trời, tuôn chảy thành một dòng sông chất ngất.

- Ta uy vũ như trời!

Tiếng rống gầm lồng lộng vang thấu trời đất, uy thế của Long hoàng lại phủ xuống, kéo theo màn tuyết long lạnh ngập trời, hai lạnh thấu cốt. Mỗi bông hoa tuyết đều hiện rõ hình sáu cánh, mỗi mảng tuyết đều ngưng đọng uy nghiêm vời vời của Long hoàng.

Tuyết xanh lam lá tá rơi.

Trời khóc.

Dược sư ngẩng đầu lên.

- Thiên Địa đại trận có sức mạnh kinh thiên động địa, nhưng chiến tranh phải dựa vào bàn tay của con người - Hãn phát tay -Lửa!

Một dải đỏ thình lình phụt ra giữa sương trắng mịt mù, mang hình quẻ li, quấy trộn thành một ngọn lửa cháy ồ ạt vào người Dược sư. Thân thể hãn bắn ra những tia đỏ rực, dần dần trương lớn lên.

Một trượng, hai trượng, ba trượng...

Mãi cho đến độ cao hơn ba mươi trượng, thân thể Dược sư mới dừng biến đổi. Hãn giẫm trên mây trắng, tuy chưa cao bằng đỉnh Cấm Thiên, nhưng cũng không thua kém bao nhiêu cả. Trước phép thần thông ấy, tất cả mọi người đều choáng váng đến nỗi ngạt thở. Ngay cả Lý Huyền vốn hôn mê trên đất cũng bị tiếng gió tiếng sấm đánh thức, nhìn người khổng lồ đầu đội trời chân đạp đất ấy mà bàng hoàng. Tuy đoán biết từ lâu rằng lão quý không phải người thường, nhưng dẫu thế nào Lý Huyền cũng không thể ngờ rằng cái sự “phi thường” của hãn lại đến mức độ này.

Sau khi biến thành người không lồ, hai mắt Dược sư rực tinh quang, ánh đó cuồn cuộn trong người tựa hồ có thể bắn ra ngoài bất cứ lúc nào. Hắn hét lên, xòe bàn tay quạt mạnh xuống. Một dòng thác bật ra, cuôit theo sóng cả dài tới hơn trăm trượng dồn dập lao đi. Lửa cháy rừng rực, bốc lên muôn vàn ngọn nhỏ, chẳng khác nào ngọn hoả diệm sơn bùng nổ. Khắp không trung tràn ngập những đốm sáng loạn xạ, đan thành một biển lửa mênh mông. Những bông tuyết lam đang rơi đều bị nung chảy thành hơi nước.

Dược sư điềm tĩnh hô: “Gió!” Sương trắng lại toả ra, gió lốc hình que tống xông thẳng lên trời, bay múa biến hoá ra một dải sương xanh trong trẻo, rót vào trong thân thể Dược sư. Thân hình cao to như núi linh hoạt hẳn lên, không gian trở nên mơ hồ, thân thể to lớn ấy đột ngột tan biến, rồi hiện trở lại sau lưng Long hoàng, vung nắm đấm to tướng chứa sức gió, sức lửa, giáng mạnh vào Thạch Tinh Ngự.

Đây là đòn tấn công tập trung những sức mạnh ghê gớm nhất của Thiên Địa đại trận. Trận pháp này tích tụ nguyên lực của đất trời, có thể thông qua ba vật báu Bình Thiên để chuyển sang cơ thể người, chẳng hạn ở đây là đem tu vi của tất cả các vong linh trong trận tập hợp cả vào vệ công Lý Tĩnh, tạo ra một chiến thần sức địch muôn người. Những công trạng bình Ngô, diệt Đột Quyết, chinh phục Thổ Cốc Hồn của hắn đều được sự trợ giúp của trận pháp này.

Long hoàng ngược mắt lên.

- Ta uy vũ như trời!

Bầu trời xanh lam đột ngột trĩu xuống.

- Ta uy vũ như trời!

Vạn vật trên thế gian bỗng chìm lim đi, chỉ còn lại dáng vóc ngạo mạn của Thạch Tinh Ngự. Nếu như thế đứng của Dược sư là đầu đội trời chân

đạp đất, thì Thạch Tinh Ngự đã cao hơn cả trời rồi.

Dược sư chợt có ảo giác rằng mình là đại bàng bay giữa vũ trụ. Đại bàng tuy lớn, nhưng vũ trụ lại mênh mang vô hạn, không đại bàng nào bay hết biên giới của nó được.

Năm đêm sấm sét mà Dược sư tung ra chỉ có tác dụng như đóm lửa lò đờ của một con đom đóm, đủ để soi lên gương mặt đẹp như tạc của Thạch Tinh Ngự mà thôi.

- Ta uy vũ như trời!

Dược sư ngã phịch xuống, năm đấm sấm sét đã nát như. Mắt hăn lóe lên thảng thốt.

- Người... đã lĩnh hội được sức mạnh ghê gớm đó... Người đúng là ma...

Tấm thân to lớn đồ vật xuống đất, cái vô sấm sét vỡ tan, để lộ tấm thân già nua kiệt quệ.

Long hoàng cười nhạt:

- Nếu làm lỡ làm ma mà có thể giúp tình yêu của ta trọn vẹn, thì tội gì ta không làm ma ca chứ?

Y chậm rãi duỗi tay, trong tay loáng lên một dải sáng, hoá thành một hình bóng bé xíu. Đó là hình một quẻ li, do lửa ngưng tụ. Nhìn kỹ hơn thì sẽ phát hiện ra mỗi vạch trong quẻ đều là do một bóng người hợp thành. Đóm lửa nổi trên tay Long hoàng, giống một món đồ chơi tính xảo.

- Muốn trông thấy ma không? - Long hoàng nhếch môi thành điệu cười quý quái - Để ta giúp các người.

Y bóp khê, quẻ li vô tan, nát như. Từ màn sương dày đặc của Thiên Địa đại trận đột ngột phụt lên một quầng máu, kèm theo tiếng rú gào thảm thiết, nhưng chỉ tích tắc là im bật.

Cảnh tượng thê lương như dừng lại đúng lúc xảy ra.

Năm nghìn quý binh kết thành mây đen li hoá, lương đương một phần tám của Thiên Địa đại trận, đã biến ra xương trắng. Họ là những vong linh từng trải trăm trận chiến, tuy chết đã lâu, nhưng hồn phách vẫn tiếp tục phục vụ đất nước. Lúc này thì hồn phách hoàn toàn bị đánh nát. hoá thành cát bụi. Máu địa ngục từ không trung tưới xuống, dẫm dẫm xương trắng vào máu đỏ.

Năm nghìn vong linh, năm nghìn anh linh từng trải trăm trận, bị xoá sổ khỏi thế giới này, chỉ trong tích tắc.

Bị xoá sổ trong bàn tay Thạch Tinh Ngự.

Thạch Tinh Ngự lại xòe tay ra.

Quẻ tôn.

Năm nghìn linh hồn, rơi vào bàn tay ma vương.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Giáp Sáng Dưới Nắng Như Vảy Vàng

Cảm giác chết sẽ như thế nào nhỉ?

C

Có giống hoa đào ẩn nhẫn chờ suốt đông giá mới đến lúc nó, rồi lại rụng tan tác ngay trong trận mưa đầu tiên của mùa xuân không?

Có giống nước trà mới đun sôi trên lò đất nung lại bị tay áo hồng quét qua, đánh đổ hết ra cái khay đan bằng mây không?

Hay là giống như người quen cũ lâu ngày không gặp, bỗng hiện về trong tim?

Ở mảnh đất vùng cực bắc với tuyết lam tươi bởi này, cái chết ngồn ngộn khắp nơi.

Thái tử mất hết bình tĩnh, la lối:

- Giải tán! Giải tán! Các người trốn mau đi!

Không ai trốn cả. Thiên Địa đại trận không hề động đậy. Các quý binh cùng mỉm miệng cười. Đó là nụ cười giác ngộ của đức Phật sau nhiều năm tháng khổ tu dưới hai cây khô. Đó là sự giải thoát thênh thang không vướng bận sinh lão bệnh tử, oán hận, ham muốn hay tương tư nữa.

Long hoàng siết tay, máu tươi như thác đổ ào xuống theo những ngón tay thon dài của y.

Thái tử gục xuống đất khóc rưng rức, trái tim hoàn toàn bị nổi khiếp đám xâm chiếm. Cái chết thật có sức lôi cuốn, khiến người ta không thể nào từ chối được.

Long hoàng lại xòe tay.

Quê chân.

Sinh mệnh giống một món đồ chơi tinh xảo, rất thích hợp để chơi cho vui. Tình yêu thì giống một màn hiển tế, những thề ước chỉ có thể hoàn thành bằng dòng máu chân thành. Một tình yêu như thế, phải đặt trong thế giới của riêng hai người thì mới đẹp đẽ, mới vĩnh hằng được. Thạch Tinh Ngự mỉm cười hiền hậu, nhẹ nhàng nắm tay vào. Ta sẽ tách nàng ra một thế giới khác, để nàng sống ở đó. không nhiễm phải chút bụi trần nào. Để đạt tới mục đích đó, ta sẵn sàng bị thương tích, sẵn sàng hy sinh cả thể xác và tinh thần. Để đạt tới mục đích đó, người trong thiên hạ đều đáng chết.

Sát khí loang ra lạnh giá, tuyết lam dào dạt rơi, lặng lẽ phủ xuống mặt đất lia chia xương trắng và loang lổ máu tươi.

Tiếng phượng hót vút lên vòm không, lông vũ toả dày đặc, từ từ ngưng thành hình Huyền Phượng Vũ kiếm. Thân kiếm xoay ngang, lông bay chập chờn, trải rộng bên trên Thiên Địa đại trận, rộng đến mức gần che lấp bầu trời xanh lam.

Long hoàng cau mày, uy lực của y từ trên cao tràn xuống. Phượng đen liền cất tiếng hót, uy lực ấy lập tức tiêu tan. Bầu trời chuyển sắc sáng trong. Đám quỷ binh bùng tính, sợ sệt nhìn vị ma vương xanh lam trên đỉnh núi chọc trời. Máu chảy qua mình họ, nổi khiếp hãi gặm nhâm cốt tuỷ họ. Không nhịn được, tất cả cùng rú lên kinh hoàng.

Tiếng phượng hót tràn ngập không trung, nghe như âm thanh xá tội ngày tận thế. Tiếng phượng hót tựa những giọt cam lồ, tưới nhuần linh hồn khô cạn xác xơ của họ. Họ ngẩng đầu lên như được cứu rỗi.

Lông vũ màu đen bay rợp trời, Giản Bích Trân giẫm lên tiếng phượng hót để tiến tới. Chiếc mặt nạ lạnh băng che đi gương mặt y, lấp lánh những tia sáng rờn rợn. Áo choàng lông hạc chấp chới trong không trung, nổi quanh y như đôi cánh của màn đêm, dần dần ngưng lại thành một thanh Huyền Phượng Vũ kiếm, nhẹ nhàng nâng y lên.

So với Thạch Tinh Ngự thì Giản Bích Trân trông giống ma hơn trong trang phục toàn đen thế này, nhưng không hiểu sao sắc đen ấy lại ẩn chứa khí chất cao quý lạ lùng, làm nổi bật dáng vẻ đế vương màn đêm của y, tay nắm tính mệnh hàng muôn vạn người, lúc thì vô cùng từ bi, lúc thì ngùn ngụt sát khí. Giản Bích Trân cũng là đấng vương giả bẩm sinh, được định mệnh an bài là sẽ đứng trên chín tầng trời, để muốn dân kính ngưỡng, cho dù chìm trong bóng đổ uy nghiêm của Long hoàng, phong thái y vẫn không hề thua sút, nếu không muốn nói là ngang bằng.

Bàn tay Thạch Tinh Ngự dừng lại giữa không trung. Đối với con người này, y cũng có đôi phần kính nể, nhưng không chỉ vì người đó đã từ bỏ cơ hội tấn công vào lúc y nguy nan nhất.

Giản Bích Trân đứng lơ lửng trên cao, giữa màn mưa lông phượng tượng trưng cho phong thái trầm ổn của y:

- Ta được Trảm Thiên thần thuật bảo vệ, được hưởng mệnh trời là không bao giờ thất bại. Ta muốn dùng chính định mệnh đó để dấu một trận với Long hoàng - Giản Bích Trân giơ tay - Xin mời!

Tiếng phượng cất lên lạnh lót, Giản Bích Trân lẳng lặng đứng trước mặt Long hoàng, không dùng đến một chiêu thức hay động tác nào. Y không chịu xuất thủ trước.

Long hoàng nhìn y, điềm tĩnh nói:

- Nghe đồn mỗi thế hệ các chủ đều được Trảm Thiên thần thuật phù hộ, cả đời bách chiến bách thắng.

Giản Bích Trân không đáp. Những lời đó y vừa mới nói rồi thôi.

Long hoàng cười khẽ:

- Cũng nghe nói, Hoa Âm các chủ không bao giờ do nữ tử đảm nhiệm.

Lời vừa dứt, bốn bề lặng ngắt đi, nhưng cảm giác lại ghê hồn hơn bất cứ âm thanh nào. Quy định đó không phải là bí mật, thiên hạ ít nhiều đều biết, tự nhiên Long hoàng nhắc đến làm gì? Chẳng lẽ, hành động này hàm ý rằng, Giản Bích Trân là ngoại lệ?

Mọi người cùng đổ dồn ánh mắt về Hoa Âm các chủ, vẻ thắc mắc. Vị Hoa Âm các chủ cười phượng lướt mấy giáng lâm thiên hạ kia là một nữ tử chẳng? Ánh mắt Giản Bích Trân rất phức tạp, nhưng y không nói gì. Trong tấm áo choàng lông hạc, những khớp ngón tay trắng bệch của y run run, không sao kiềm chế được, vết thương nghiêm trọng nhất của y đã bị câu nói ấy banh xé.

Đúng thế!

Hoa Âm các chủ Giản Bích Trân, quả thực là một người con gái. Sự tồn tại của nàng đã phá vỡ quy định xưa nay ở Hoa Âm các. Nếu không phải vì quy định đó, nàng đâu cần từ bỏ vóc dáng của mình, dùng chân hoà để luyện thân thể thành tro tàn. Nếu không phải vì quy định đó, việc gì nàng phải biến bản thân thành hữu hình vô chất, đến nỗi bây giờ dưới tấm áo choàng lông hạc này chỉ là một hình bóng hư ảo? Nếu không phải vì quy định đó, việc gì nàng phải chịu lời nguyền của Tam thánh chúa, cách biệt chân trời góc bể với người nàng yêu thương, không bao giờ được gặp mặt?

Đây vốn dĩ là một bí mật tuyệt đối không truyền ra thiên hạ. Mười năm nay, vì giữ gìn bí mật này, Giản Bích Trân đã phải chịu đựng rất nhiều đau đớn, trả những giá rất đắt mà người thường không bao giờ tưởng tượng được. Thế mà bây giờ, bí mật ấy bị xé toang ra, phơi bày trần trụi trước mặt tất cả mọi người, chỉ vì một câu nói thờ ơ của Thạch Tinh Ngự.

Lần đầu tiên, ánh mắt trầm tĩnh của Giản Bích Trân gợn sóng.

Giọng Thạch Tinh Ngự chấn động vòm trời:

- Người đã phá hoại quy củ, chống lại lệnh cấm nhiều đời để trèo lên ngôi cao, dựa vào đâu mà nói đến định mệnh với cả phù hộ?

Câu hỏi như sét đánh nện xuống giữa hai người, làm cát bụi bị khuấy lên mù mịt.

Trời đất im phăng phắc. Lâu lắm, Giản Bích Trân mới ngẩng đầu lên. Sóng gợn trong mắt vẫn chưa lắng lại, nhưng không mấy may ảnh hưởng đến phong thái trầm tĩnh thoát tục của nàng. Nàng dần từng chữ:

- Kể cả là vậy, ta vẫn được hưởng mệnh trời là người bất bại, và là người phải bảo vệ thiên hạ.

Thạch Tinh Ngự nhìn nàng, mắt ánh lên tán thưởng. Y thong thả nói:

- Mệnh trời chẳng có tác dụng gì với ta cả. Nếu có trời thật thì ta chính là trời đây. Người mà xuất thủ với ta thì chỉ có nước chết thôi.

Thạch Tinh Ngự nói bằng giọng ôn hoà như đang chuyện phiếm bên bàn rượu với cò nhân, không hề nhuốm sắc thái uy hiếp. Nhưng chẳng một ai dám nghi ngờ tính nghiêm túc trong lời y.

Giản Bích Trân bật cười. Trái ngược với chiếc mặt nạ dữ tợn, nụ cười của nàng thật giống một làn gió mát hay ánh trăng nhàn nhạt cười chân trời.

- Long hoàng, xuất thủ đi!

Trên đời, chắc chỉ có người con gái này dám để cho Thạch Tinh Ngự xuất thủ trước. Nàng vẫn còn trẻ, nhưng đã có một thứ cốt cách bẩm sinh, làm mỗi người nàng gặp đều lay động sâu sắc. Đứng trước mặt nàng, người ta sẽ cảm nhận được một cách thấm thía, làm dâng vương giả dưới vòm trời

này, không phải chỉ sức mạnh là đủ. Có người dùng quyền lực chinh phục thế giới, có người thì dùng phong thái trầm tĩnh, hiền hoà. Chinh phục, hay ôn tồn, đều có thể khiến người ta quỳ xuống, sùng bái. Ôn hoà cũng là một thứ sức mạnh khó cưỡng, đủ để trở thành thiên hạ vô địch.

Long hoàng ngẩng đầu nhìn con phượng hoàng kiêu hãnh đó. Có nên giết nàng, để cái sự kiêu hãnh ấy mãi mãi trầm luân thành nhục nhã không? Để cái thứ mệnh trời mà nàng khăng khăng tin tưởng kia trở thành trò cười cho thiên hạ không?

Long hoàng ngần ngừ. Oai phong của y âm thầm lan toả ra khắp không gian. “Bùng” một tiếng khê. Quê khảm. Năm nghìn vong linh chưa kịp luân hồi, lại nổi gót tan tành. Điểm khác với những lần trước là, những vong còn lại hoàn toàn tỉnh táo và chứng kiến rõ ràng cái chết của chiến hữu. Những bộ xương trắng cùng máu thịt bị hất biến lên không trung, chưa kịp ý thức về tai hoạ thì đã vỡ bung ra như con cá bị mổ phanh xác. Máu nhơm nhớp giội xuống cùng hơi nóng tanh tươi, hắt vào mặt đám quý binh bên dưới. Nỗi kinh sợ như sấm chớp đánh vào trái tim mỗi người, khuấy đảo ruột gan họ, có vài người không nhịn được ã nôn thốc nôn tháo. Kiếp trước họ đều là dũng sĩ trải trăm trận chiến, máu me hồn phách đối với họ chỉ là chuyện cơm bữa, nhưng trước cảnh đổ máu này, cảnh đổ máu thấm thương của những người bạn đã từng cùng mình vào sinh ra tử, thì họ không thể nào chịu đựng được.

Tuyết lam rơi tan tã, nỗi sợ hãi cứ lan rộng ra, tăng mạnh lên, cười cùng đã phá vỡ cực hạn chịu đựng của họ. Cả Thiên Địa đại trận cùng rền lên tiếng khóc thương ai oán, tinh thần họ gần như suy sụp. Đó là nỗi khiếp nhược được kích thích từ uy lực của Long hoàng. Sự sợ hãi trước chết chóc và máu me bị phóng đại đến vô hạn, in sâu vào trái tim mỗi người.

Những ngón tay thon dài của Thạch Tinh Ngự từ từ cong lại, hình ảnh quẻ cân hiện lên trong lòng bàn tay y. Cùng với động tác của y, trận pháp quẻ cân đột ngột dừng lại. Năm ngàn quý binh đứng lạng như tượng sứ trên

nền băng tuyết xanh lam của bắc cực. Khi Thạch Tinh Ngự nắm nhẹ tay vào, trên mình các quỹ binh xuất hiện những vết nứt, rồi vỡ, máu tươi phụt ra, bắn tung thành một màn sương mỏng đỏ. Cái chết thông thả như con mèo vờn vai ngáp dài, uể oải như ánh nắng lên cao, nhưng lại bóp chặt lấy trái tim mỗi người.

Nét mặt Giản Bích Trân đành lại. Trảm Thiên thần thuật chưa bao giờ thất bại, người nào được phép thuật này ban phúc, thì sẽ được trời phù hộ, luôn luôn bách chiến bách thắng. Nhưng, nếu thất bại thì sao? Nàng vùng lên, lao tới Thạch Tinh Ngự. Nàng muốn dùng thiên mệnh vô địch của Hoa Âm các chủ để kháng cự uy nghiêm của y.

- Ồ, còn một thứ nhỏ nhỏ nữa - Long hoàng mỉm cười ấm áp. Ngón tay y cong lên, một bệ ngọc xé màn sương chui ra. Long Vi nằm yên lặng trên bệ, trông như bông bách hợp thêm thiếp giấc nồng.

Giản Bích Trân biến sắc. Long Vi là con tin, lúc trước thái tử đem đặt vào Thiên Địa đại trận để uy hiếp Giản Bích Trân, lúc này lại rơi vào bàn tay thao túng của Thạch Tinh Ngự. Giản Bích Trân thấy tim mình lạnh toát đi. Chưa bao giờ lạnh đến thế.

Ở trong tay thái tử, Long Vi chỉ là một con tốt thí, một con tô thí để hăn ra điều kiện với nàng. Nàng biết, chỉ cần nàng tuân lệnh thái tử thì có thể cứu mạng cô. Nhưng khi rơi vào tay Long hoàng, thì Long Vi chỉ là một món đồ chơi, một món đồ chơi với định mệnh là sẽ vỡ nát. Long hoàng không có việc gì cần phải nhờ cậy hay yêu cầu Giản Bích Trân, cũng không cần nàng làm bất cứ việc gì cả. Y chỉ muốn tàn nhẫn đập nát thứ mà nàng yêu quý, ngay trước mặt nàng, ngay trước mặt mọi người, để nhạo báng cái lố bịch của Trảm Thiên thần thuật. Nhạo báng mệnh trời. Y mỉm cười - Người mang mệnh trời kia, người có thể làm được gì đây?

Rồi bóp nhẹ.

Giản Bích Trân lắc mình, Huyền Phượng Vũ kiếm đột ngột lao ra, kéo theo tiếng phượng gáy lồng lộng, chém xả xuống Thạch Tinh Ngự. Hai mắt Thạch Tinh Ngự rục lên xanh lam.

- Không có mệnh trời, chỉ có mệnh chống trời thôi - Y lạnh lùng nhìn Giản Bích Trân, bóp mạnh tay vào.

Giản Bích Trân không màng tấn công Thạch Tinh Ngự nữa. Huyền Phượng Vũ kiếm rút lên giận dữ, bắn sang phía Long Vi. Nàng muốn bảo vệ Long Vi trước khi Thạch Tinh Ngự kịp động đến cô. Nàng không muốn để Long Vi phải chịu đựng bất cứ một tổn thương nào nữa, tuyệt đối không.

Nhưng, ai mà nhanh hơn Long hoàng được chứ?

Trái tim Giản Bích Trân tan nát, Huyền Phượng Vũ kiếm vạch qua vòm trời một đường nhọn nhọn.

Không có mệnh trời, chỉ có mệnh chống trời. Người trong thiên hạ đều chết cả, chỉ còn lại một mối tình thuần khiết. Thế thì, hãy nắm chặt lấy.

Một bóng người đột ngột bay lên, nằm che trên Long Vi. Ánh lam chớp động, bóng người đó rú vang, ảo ảnh lửa quanh mình vỡ vụn. Máu tươi như sơn chảy nhỏ xuống gương mặt mịn tựa bạch ngọc của Long Vi, điểm vào giấc ngủ của cô một nét yên bình. Người vừa lao đến kia đã hứng trọn đòn tấn công tử xa của Thạch Tinh Ngự. Da thịt gã lập tức bung lở từng mảng từng mảng lớn, cũng giống đám quý binh kia, da thịt mất đi. Chỉ còn máu tươi tẩm quanh xương trắng.

Nhưng cảnh tượng khiến người ta choáng váng nhất, sau đó mới xuất hiện. Da thịt vừa bung lở, lập tức có da thịt mới sinh ra bù đắp. Da thịt vừa hoại tử, lập tức có da thịt mới hồi sinh thay thế. Cơ đau đớn lùa qua gã như nước triều, khiến gã la hét từng hồi. Cuối cùng không nhịn đựng nổi, gã buông Long Vi, nằm vật ra đất rên rỉ, nhưng không chết.

- Lý Huyền?

Ngay cả Thạch Tinh Ngự cũng không tìm được kinh ngạc. Có ai toàn mạng trước uy lực của Long hoàng kia chứ?

Lý Huyền lăn lộn rồi lồm cồm bò dậy, bằng ý chí kiên nghị của Định Viễn hầu, gã đã bình phục về mặt tinh thần, về mặt giọng nói đã điếm xuyết vài phần nhố nhăng nghịch ngợm hăng ngày. Gã trở một tay lên trời:

- Hể ta còn sống, người đừng hòng làm hại được Long Vi.

- Vậy thì người chết đi được rồi! - Long hoàng điềm tĩnh đáp.

Uy lực ngất trời lại bùng phát, vượt qua Huyền Phượng Vũ kiếm của Giản Bích Trân, xé gió đổ xuống Lý Huyền. Đẳng nào thì tất cả mọi người cũng phải chết, ai đi trước ai đi sau đều không quan trọng. Thạch Tinh Ngự chẳng ngại ngần gì mà không giết cái tên vô lại này trước.

Lý Huyền tái mét mặt, sự đặc ý vừa rồi hoàn toàn đều tan:

- Người định làm thật à?

Gã co chân định chạy. Đầu vẫn nặng nặng, gã không hiểu rõ lắm vì sao mình lại ở đây, và mình phải làm những gì. Trái tim phập phồng một cảm giác rất trống trải, rất bi thương. Có một khoảng ký ức không hiểu sao không thể nhớ ra được. Lúc trước, linh hồn của Định Viễn hầu đã thay gã lấp đầy vết thương do Tuyết Thiên phong gây nên, để gã trở lại dáng vẻ lưu manh hăng ngày của mình. Nhưng sau khi Cửu Linh Ngự Ma kính bị vỡ, sức mạnh của Định Viễn hầu cũng từ từ tiêu tan. Lý Huyền sắp mất hết mọi thành trì bảo vệ. Lúc này chỉ còn một Lý Huyền bình thường đang hoảng loạn trốn chạy sự trừng phạt của Thạch Tinh Ngự.

Nhưng, làm sao mà chạy cho thoát bàn tay Long hoàng kia chứ?

Uy lực của Thạch Tinh Ngự mênh mông như tuyết rơi khắp trời, phủ xuống không thiếu chỗ nào. Tất cả rồi sẽ chết hết.

Đột ngột, mây đen đông lại, biến thành hình trời, đất, núi, đấm, vây xung quanh Lý Huyền. Xung lực của Long hoàng va vào các hình ảnh đó, làm không trung rền lên như sấm, khiến Lý Huyền giật mình ngã quay ra đất, nhưng cũng tránh được đòn trừng phạt bão táp này. Lý Huyền sợ điếng người. Thoáng thấy tay Thạch Tinh Ngự lại giơ lên, trở về phía mình, gã bèn móc A La thần lô ra. Bảo bối mà gã coi như thành lũy. đã bao lần lập nên kỳ công này, hôm nay có thể làm gì được đây?

Lần đầu tiên, gã nhận ra mình mới yếu ớt vô dụng làm sao.

Một bàn tay khô héo chợt túm lấy Lý Huyền. Được sư nhìn gã, hai mắt sáng rực, y như ánh mắt Lý Huyền đang dùng để nhìn A La thần lô.

- Người trẻ tuổi, người có thể cho ta mượn thân thể người được không?

Nói gì vậy? Lão già này điên rồi chẳng?

Thực ra thì đây căn bản không phải là hỏi ý kiến, vì Được sư lão quý đã ôm choàng lấy Lý Huyền, lột một mảng da chi chít gàu trên đầu mình xuống, chụp lên đầu gã. Gàu như sao sa, tung mù mịt xuống ngực xuống lưng Lý Huyền.

Lý Huyền ghê tởm kêu lên:

- Lão quý! Người làm gì vậy?

Được sư cử động rất thong thả, nhưng Lý Huyền không thể giẩng ra được. Bụp một tiếng, mảnh da đầu đã dính lên đầu gã. Được sư ôm gã, cười bảo:

- Cái thằng không biết tốt xấu này! Ta đem chiếc mũ Bình Thiên tặng người, vậy là người có đủ cả ba vật báu Bình Thiên, nên cảm kích ta mới đúng. Lại đây, ta chính là món quà thứ chín, nhưng lại phụ lòng mong đợi của thái tử, đành biến người thành món quà cuối cùng, món thứ mười, nhất định người đừng làm ta thất vọng đấy. Nện cho hấn một trận trời long đất lở nhé!

Mũ Bình Thiên? Sao nghe ra lại giống Hạo Hãn chiến giáp và Ngũ Vân chiến hài quá vậy? Món quà thứ chín thứ mười gì cơ? Vì sao kẻ bị thương luôn là mình? Lý Huyền đang nghi hoặc, thì trên mình bỗng toát ra một luồng nhiệt lực.

Mánh da đầu, bộ quần áo xơ mướp cùng đôi giày béo múp tựa như cùng lúc bốc cháy, Lý Huyền có cảm giác bị ném vào núi lửa, gã gào rú thảm thiết, thân thể cơ hồ bị quay chín đến tám phần mười.

Thiên Địa đại trận chỉ còn bốn phần là càn, khôn, cần, và đoài. Lúc ấy, cả bốn phần bỗng sáng lên. Bốn quẻ giống bốn ngọn đèn khổng lồ, đẩy ánh sáng đỏ cao tới vạn trượng, chọc cả vào chín tầng mây. Nguyên khí tự nhiên đều được huy động, cùng quấy đảo điên cuồng, chỉ tích tắc đã bị bốn trận đó gặm nhấm, hấp hút, hoá thành một đám mây có đủ hình ảnh của trời, đất, núi, đầm, lao thẳng vào thân thể Lý Huyền.

Lý Huyền gào lên inh tai nhức óc, đau đớn không thể nào chịu nổi. Y như có bốn thanh đao cùng lúc đâm vào người gã rồi đâm ngoáy thật lực, quây nát như máu thịt kinh mạch của gã cho chán chê rồi lấp lại vậy. Can đau này hoàn toàn không phải là cơn đau mà người thường chịu đựng được. Điều kỳ lạ là Lý Huyền lại có cảm giác như mình được thay da đổi thịt.

Mặt đất núi, sông, chỉ tích tắc bỗng trở nên gần gũi thân thiết, gã như vị thần Bản Cổ thời khai thiên lập địa, nằm trong vũ trụ do chính tay mình tạo ra, bất kể là sinh linh gì đều hướng về gã với sự ngưỡng mộ ngập tràn. Mọi sức mạnh trong trời đất đều được giao cho gã, để gã mặc tình sử dụng.

Lý Huyền ngòì phệt ra đất, để thân thể được duỗi dài thoải mái, khoan khoái hưởng thụ cảm giác mới mẻ này. Gã cảm thấy mình đã biến thành một chùm sáng, đủ để chiếu rọi khắp vạn vật sinh linh. Gã chậm rãi mở mắt, và bất giác thốt lên sừng sốt.

Thế giới bỗng thu nhỏ lại. Núi non, sông hồ, thậm chí cả tính tú, cũng bé buồn cười như đồ chơi, tựa hồ gã chỉ cần giơ tay ra là có thể đánh nát tất cả vậy. Gã xuyên đến không gian khác rồi! chẳng? Đến một thế giới mới rồi chẳng?

Gã thứ ngòì dậy, thì thấy đất trời rung chuyển kịch liệt, hệt như bị đổ nghiêng sang vậy. Lý Huyền phát hoảng, chột nghe tiếng Dực sư vang vọng trong đầu óc mình:

- Đồ ngốc, không phải thế giới nhỏ lại đâu, mà người biến to ra đó!

Cùng với câu chỉ dẫn, Lý Huyền tinh linh phát hiện, gã hoàn toàn không nhìn thấy thế giới mới nào cả, đây chính là thế giới gã đang ở. Ngọn Cấm Thiên cao sừng sững như thế mà chẳng qua mới đến ngực gã, một bóng người xanh lam đứng trên đó, tóc dài bay tung đang chăm chú nhìn gã.

Quả nhiên gã đã biến thành khổng lồ rồi.

Rốt cục mình khổng lồ đến mức nào? Lý Huyền thứ đứng dậy.

Ngọn Cấm Thiên lắc lự, gần như bị gã đá đổ. Mặt đất chao đảo dữ dội và lúi vùn vụt khỏi tầm mắt gà với tốc độ cực nhanh. Tầm nhìn của Lý Huyền trở nên rộng rãi, bao la, tưởng đâu trông thấy cả thành Trường An ở cách đó hơn ngàn dặm.

Mãi đến khi đầu dội sâu vào trong mây, Lý Huyền mới thực sự đứng thẳng. Gã ngẩng mặt, nền trời xanh lam phủ xuống đến ngang lông mày, như một chiếc mũ trùm xuống đầu gã. Cảm giác ở gần trời kỳ lạ đến nỗi Lý

Huyền không dừng được phải cúi mình xuống, chỉ sợ bất cần đụng vỡ cao xanh.

Gã cúi đầu nhìn, đôi mắt của Long hoàng xuyên qua khoảng cách trăm trượng, chăm chú dõi lên gã. Lý Huyền không còn cảm giác sợ hãi nữa. Trái tim tràn lên một sự thôi thúc mãnh liệt, gã giơ chân, giẫm mạnh từng bước, tiến về ngọn Cấm Thiên. Gã không tin bàn chân khổng lồ này không giẫm chết được Long hoàng.

Long hoàng cười nhạt, duỗi ngón tay ra. Bàn chân Lý Huyền lập tức dừng lại, hoá ra đã bị ngón tay ấy đẩy mạnh lên không.

Lý Huyền cả kinh trợn to mắt, không dám tin vào cảnh tượng đang diễn ra. Thứ uy lực toát ra từ Long hoàng không hề tăng thêm, cũng không hề giảm đi. Trước mặt Lý Huyền khổng lồ như chiến thần thế mà y không hề lộ vẻ kinh ngạc. Bước chân khiến trời rung đất chuyển của Lý Huyền chỉ như một làn gió nhẹ, không thể thổi bay đến một sợi tóc của y.

Sao lại thế được?

Sao lại không thế thế? Long hoàng là vô địch thiên hạ, đâu để người ta đánh ngã đơn giản thế. Cho dù Lý Huyền có biến thành cao to như trời cũng không ăn thua. Lý Huyền bất giác tiu nghỉu, gã vẫn không cứu nổi Long Vương?

Giọng Dược sư lọt vào đầu gã:

- Quả nhiên vẫn không được, người sợ Thạch Tinh Ngự quá đấy!

Lý Huyền:

- Người thử đi! Liệu người có không sợ không?

- Ta dùng phép màu vận hành Thiên Địa đại trận, biến người ra thể chất chiến thần. Tuy chỉ có sức mạnh của trời đất núi sông, chưa được hoàn chỉnh, nhưng lẽ ra có thể làm đối trọng về sức mạnh với Long hoàng mới đúng. Nay người trẻ tuổi, kẻ đánh bại người không phải Long hoàng, mà chính là người. Là trái tim run rẩy của người đó.

- Vớ vẩn! - Lý Huyền gạt đi - Ta có thể không sợ sao?

- Người có thể. Nhìn này!

Trong đầu Lý Huyền nổi lên một hình ảnh, một tấm thân yếu ớt nằm lìm lìm trên bệ ngọc tinh khiết trắng nõn. Lý Huyền có cảm giác rung động rất khó tả, gã muốn cúi xuống ôm người đó lên nhìn cho rõ. Đó là một gương mặt thánh thiện, trông rất giống Long Vi, nhưng Lý Huyền lại biết rõ ràng rằng đây là Thừa Hương công chúa. Nàng công chúa đã quyến luyện với gã suốt ba sinh. Trong lòng gã ngập tràn mối ai sầu, không nhịn được rơi nước mắt.

Thừa Hương công chúa từ từ mở mắt, nong nòn nhìn Lý Huyền. Chỉ tích tắc, Lý Huyền như đã biến thành Định Viễn hầu, đang thần thờ trên cát vàng nhìn theo nàng công chúa tiến vào Ma cung. Nổi đau đóm vì bất lực giày vò trái tim gã, dai dẳng triền miên, mãi không chấm dứt.

Đến gần Ma cung, Thừa Hương công chúa ngoái đầu lại, nhìn Lý Huyền.

Ta sắp đánh mất tình yêu đó...

Khô sở biết bao, tuy có bản lĩnh quán tuyệt thiên hạ, nhưng lại không thể bảo vệ được tình yêu của mình...

Mắt Lý Huyền trào huyết lệ.

Bây giờ, gã vỡ lẽ, vì sao dù qua ba sinh, Định Viễn hầu vẫn cương quyết bảo vệ Thừa Hương công chúa. Gã không tìm được, gào lên, vung một nắm đấm nện thẳng xuống đầu Thạch Tinh Ngự.

Nắm đấm mới vung lên, trong Thiên Địa đại trận đã lập tức bùng sáng, trận pháp quẻ cấn kết hợp với hình năm ngọn núi chim vào trong người Lý Huyền. Lập tức một trận gió nổi lên ào ào quanh Lý Huyền. Nắm đấm gã phóng ra đột ngột hoá thành năm ngọn núi lớn, mỗi ngọn núi đều to lớn như chính gã, lao thẳng xuống ngọn Cấm Thiên.

Đôi mắt Long hoàng cuối cùng cũng lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ được rằng Lý Huyền lại trường thành mau chóng thế. Y bật mình lên, xé gió lao tới đón năm ngọn núi. Cùng tiếng gầm lồng lộng, một con rồng khổng lồ trong suốt xuất hiện trước mặt y, cái đuôi quét mạnh qua năm dãy núi.

Lý Huyền hự một tiếng, cảm thấy một sức mạnh hung bạo sầm sập đổ tới, nổ như sấm trước mặt mình. Gã ộc ra một búng máu, năm dãy núi lập tức sứt ló. Ánh xanh lam lóe sáng, bóng Long hoàng hiện ngay ra trước mặt gã. So với thân hình khổng lồ của Lý Huyền, Thạch Tinh Ngự chẳng qua chỉ bằng cái móng tay. Nhưng vừa nhìn vào đôi mắt xanh lam của y, Lý Huyền đã thấy ngạt thở.

Long hoàng duỗi một ngón tay, ân lên trán Lý Huyền. Lý Huyền rú vang, khí rồng hầm hập đổ vào người gã, hoàn toàn không coi sức mạnh tiêm tàng trong người gã vào đâu, mau chóng chiếm lĩnh lấy các kinh mạch gã. Lý Huyền rú lên luôn mồm, máu tươi bắn tung tóe như vỡ người, mang theo từng khối máu thịt to tướng, chỉ tích tắc vóc dáng to lớn đã rời rã tan tành. Gã đổ sập xuống, khí rồng vẫn ngùn ngụt hung bạo, luôn sâu vào người Lý Huyền như dây xích. Thế mà, thứ sức mạnh ghê gớm và yêu tà ấy vẫn không giết nổi Lý Huyền.

Máu tươi bực ra bao nhiêu, thì bấy nhiêu máu như thế lập tức sinh ra trong người gã, bổ sung cho số lượng đã mất. Gân cốt vừa bị gọt bị tước đi,

thì lập tức có gân cốt mới sinh ra thay thế, lại còn mạnh hơn, dẻo dai hơn gân cốt cũ. Bất kể Lý Huyền bị thương nặng nề đến đâu, thì cũng mau chóng bình phục, thậm chí không có lấy dấu vết của một sự sút sất nhỏ.

Khí rồng dữ tợn xuyên qua thân thể Lý Huyền, găm gã xuống mặt đất, nhưng chỉ ngay tích tắc sau gã đã khôi phục được thể chất khỏe mạnh, tinh thần mạnh mẽ, thậm chí ý chí chiến đấu của gã cũng không hề suy giảm.

Chỉ có điều, không hiểu vì sao, nước mắt cứ đầm đìa trên mặt Lý Huyền. Gã biết thể chất mình rất đặc biệt, bất kể bị thương đến đâu thì đều có thể mau chóng bình phục, cho dù đâu có bị người ta chặt đứt thì cũng không thể chết được. Đây lẽ ra là một vận may mà người luyện võ binh thường nằm mơ cũng không thấy được, nhưng đối với Lý Huyền, đó chỉ là nỗi bi thương.

Mỗi lần các vết thương giáng xuống người, trái tim gã đều đau đớn, rất đau. Vì thế, gã đành cứ sống kiểu tình nghịch vô lại, lấy A La thần lô làm vũ khí chống địch chứ không muốn học võ công đạo pháp gì hết. Gã không muốn giao tranh với ai, cũng không muốn lao vào bất cứ trận chiến nào. Gã chỉ muốn sống một đời bình yên, tầm thường nghèo túng cũng được, chỉ cần không bị thương.

Nhưng số mệnh không buông tha gã.

Đã bao nhiêu lần, Lý Huyền phải dùng thân thể để kháng cự hết kẻ địch này đến kẻ địch khác, mặc cho nỗi bi thương trong lòng tích tụ càng lúc càng dày. Bây giờ, gã mang trong mình sức mạnh của trời đất, điều khiển uy lực ghê gớm của Thiên Địa đại trận, mở hết đợt tấn công này đến đợt tấn công khác vào Long hoàng. Thiên Địa đại trận càng lúc càng siết chặt, sức mạnh trong người gã càng lúc càng sôi sục, thi triển ra những chiêu thức càng lúc càng thành thạo như ý, ngay cả Long hoàng cũng phải bắt đầu có thái độ nghiêm túc, nhưng nỗi bi thương trong lòng gã thì càng lúc càng đây.

Cảm giác giống như là chính mắt trông thấy một người rất thân thiết với mình đang từng bước từng bước lún sâu vào vực thẳm, bất luận thế nào cũng không thể níu họ lại được.

Bi thương làm sao!

Lý Huyền gào lên một tiếng, đấm mạnh song quyền xuống đất Mặt đất rền rĩ, hệt như cùng khóc lóc với gã, rồi dội ngược lại khiến người gã nảy bật, bay vọt lên không, song quyền múa tung, hai quẻ cần, đoàn liên tục vẫn chuyển, tấn công Long hoàng như mưa bão.

Nỗi bi thương vô hạn trong tim Lý Huyền đã kích thích một sự cuồng bạo vốn rất mong manh ở bán tính gã, hai mắt gã không hiểu tự lúc nào đã đỏ ngầu lên. Bất kể Long hoàng hùng mạnh đến đâu, đánh bại gã đến bao nhiêu lần, gã cũng nhất định phải nện cho y ngã quay xuống bằng đôi nắm đấm này.

Nhất định!

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Hoa Xòe Cánh Nở Trong Máu Lạnh

Trên Phù Không đảo, Long Mục nhàn nhã ngồi theo dõi trận quyết đấu kinh thiên động địa nọ.

T

- Người có thể làm được đến mức này cơ đấy... - Gã quan sát Lý Huyền với vẻ tán thưởng.

Tuy Lý Huyền đang rơi vào thế yếu, nhưng vẫn khiến Long hoàng phải nghiêm túc giao chiến, đó chính là sự tôn trọng lớn nhất mà Lý Huyền từng nhận được. Thể chất đặc biệt của gã làm Long Mục ngạc nhiên. Chứng kiến Thạch Tinh Ngự liên tục thi triển sát chiêu tiêu diệt Lý Huyền, nhưng trước sau vẫn không thể thực sự đánh bại gã, Long Mục cảm thấy hết sức thú vị.

Long hoàng vĩ đại chẳng phải là đa năng vạn năng sao?

Chỉ mình Long Mục mới có thể nhàn nhã dùng ánh mắt thưởng thức mà theo dõi trận quyết chiến, cũng chỉ gã mới nhìn thấy rõ ràng, không chỉ mình Lý Huyền đang quyết đấu với Thạch Tinh Ngự. Nói khác đi, Lý Huyền chỉ là một công cụ.

Khuôn mặt Dực sư toát ra ít nhiều nghiêm nghị, mười ngón tay ấn hờ vào hư không như tấu nhạc, mà Thiên Địa đại trận chính là cây thụ cầm khổng lồ của hắn. Tuy chỉ có bốn dây, nhưng dưới những ngón tay vượt phàm tạo âm để điều khiển của Dực sư, cây đàn đại trận đó vẫn đủ sức thể hiện một bản nhạc hoa mỹ.

Trời, đất, núi, đầm, bốn thứ trận pháp lúc cô đọng, lúc dàn trải, lúc thanh tú, lúc oai hùng. Nguyên khí chứa đựng trong nó cháy tuôn dào dạt, vô tận vô cùng. Lý Huyền vốn không có một chút căn cơ đạo pháp nào, chẳng qua chỉ được thể chất đặc biệt, lại thêm trên mình có ba báu vật Bình Thiên mà thôi. Nếu cứ để mặc bốn thứ nguyên khí này khơi khơi tràn vào mình Lý Huyền, chỉ e gã sẽ nổ banh xác mà chết, làm sao cầm cự nổi, nói gì đến chiến thắng? Nhưng nhờ tài phân phối điều hoà của Dược sư, các loại sức mạnh đó hợp nhất làm một, khí chất hung tàn trong chúng tiêu giảm khá nhiều, nhập vào người Lý Huyền là êm đềm nhu thuận phát huy tác dụng.

Hai mắt Long Mục lấp lánh tinh quang. Trước đôi mắt ấy, thân thể Lý Huyền như trở nên trong suốt cho phép gã nhìn thấu từng kẽ tóc đường tơ. Gã bất giác gật nhẹ đầu.

Thì ra là vậy.

Ngay cả chân khí trong người Lý Huyền cũng đang bị Dược sư khống chế. Bốn thứ trận pháp đều có tác dụng tuyệt diệu khác nhau, nhưng dưới sự chỉ huy của Dược sư, thì tiến lui nhập tách đều rất nhịp nhàng lớp lang. Đây đâu phải là Lý Huyền đấu với Long hoàng, mà rõ ràng là Dược sư đích thân xông trận.

Tính ra, từ khi cuộc đại chiến này bắt đầu, thì từ Ngũ Hành Định Nguyên trận, mười vạn quý binh, thái tử, Diệp Pháp Thiện, các sinh đồ Ma vân thư viện... cho chí Hoa Âm các chủ Giản Bích Trân và chiến thần Đại Đường Lý Tĩnh đều đã dự phần vào việc tấn công Thạch Tinh Ngự.

Lấy đông đánh ít, thực quá dê hèn!

Long Mục bắt chước Dược sư làm động tác kháy đàn, rồi hoà giọng ngâm nga theo giai điệu, di chuyển dần về ngọn Cấm Thiên. Gã không rời hơi đến mức lao vào trận chiến một sống một chết với Thạch Tinh Ngự. Gã chỉ muốn “đánh cắp” Tô Do Liên đi thôi.

Ánh mắt thái tử gấn chặt vào trận chiến. Chiến thần Lý Huyền quả thực là uy lực vô tận, tạm thời đã duy trì được trạng thái ngang cơ ngang sức với Long hoàng. Điều đó khiến thái tử thở phào. Món quà thứ mười, kể cũng không khiến hãn thất vọng. Nhưng hãn vẫn không thể yên tâm được, một khi Thạch Tinh Ngự chưa chết, thì có thể gió còn xoay chiều bất cứ lúc nào. Nhân lúc rối ren này, nhất định hãn phải nghĩ cách đánh lén Thạch Tinh Ngự. Đột nhiên, nghĩ đến một người, thái tử không nhịn được reo lên:

- Giản chủ...

Hoa Âm các chú được Trảm Thiên thần thuật phù hộ, chính là pháp bảo mạnh nhất để đối phó Thạch Tinh Ngự, làm sao bỏ qua không tận dụng cho được! Thái tử vừa dứt tiếng thì một làn hơi lạnh như nước triều bạt ra, câu reo mừng của hãn hoá thành tiếng rú thảm thiết, hãn co rúm người, rút vào trong Thanh Lương nguyệt cung.

Cây quế rung rinh bảo vệ chủ nhân, nhưng thái tử vẫn không nguôi khiếp đảm. Biểu hiện ấy không thể thoát được đôi mắt diêm tĩnh của Giản Bích Trân. Thái tử khiếp đảm còn là vì, hãn đã trông thấy Giản Bích Trân đang giữ một người. Chính là Long Vi, lúc này cô đã được Lý Huyền che chắn hiểm nguy, nhưng vẫn không tránh khỏi bị thương nặng. Trong trạng thái bất tỉnh nhân sự, khuôn mặt non thơ của cô toát lên nỗi nhức nhối âm thầm. Đối với Long Vi, cuộc đời chỉ là một cơn ác mộng, dù tỉnh hay mê, đều là ác mộng.

Đôi mắt của Giản Bích Trân càng lúc càng lạnh, thái tử không nén được run rẩy. Thói đa nghi bẩm sinh bắt đầu tạo ra một thứ áp lực kinh hồn với chính bản thân hãn, nguyệt cung và cây quế đều không đủ để hãn tự tin chống lại Giản Bích Trân. Hãn thậm chí nghĩ đến việc rút mật chỉ ra, hạ lệnh cho Dực sư triệu hồi chiến thần giúp hãn chống đỡ nhát kiếm của Hoa Âm các chú.

Đúng lúc đó, Long Vi bỗng lấm bẫm, rồi từ từ thức tỉnh. Giản Bích Trân hơi biến sắc mặt. Nàng không thể giết chết người anh ruột của cô bé này ngay trước mắt cô được. Nàng cũng không muốn Long Vi mục kích cảnh tượng đang diễn ra, càng không muốn cô tỏ tường chân tướng mình.

- Kiểm nô!

Một luồng sáng tím loáng động, hình bóng Giản Bích Trân từ từ chìm đi trong không trung. Bầu không khí đanh lạnh bị gió thổi tan, tiêu biến trong hư không, thay vào đó tiếng phượng hót dịu dàng.

Thái tử vấp chân ngã quay ra đất, kiệt quệ cả người.

Lý Huyền giống như Cộng Công điên cuồng trong trận đại chiến giữa thần và ma thời thượng cổ, hai mắt càng lúc càng ngầu đó, gió sấm chớp xoáy tít quanh gã, mỗi động tác của gã đều khiến trời đất kinh hoàng.

Màn trời bắc cực vốn chìm trong pháp lực của Thạch Tinh Ngự, tuyệt lam xao xác rơi vốn thấm nhiễm oai phong tuyệt thế của y, nhưng cùng với sự kết hợp mỗi lúc một hoàn hảo của Lý Huyền và Thiên Địa đại trận, không gian xanh lam ấy đang bắt đầu rối loạn.

Thân hình khổng lồ của Lý Huyền vẫn giữ nguyên không đổi, nhưng uy lực của gã đã tăng thêm vài phần. Mũ Bình Thiên, Hạo Hãn chiến giáp, Ngũ Vân chiến hài cũng đều hiện ra hình dáng thật của chúng, mỗi món đều có kích thước hàng chục trượng, phát ra những tia sáng lấp loá, bọc kín toàn thân Lý Huyền. Ở chân trời bắc cực lạnh lẽo mà đẹp đẽ, chiến thần khổng lồ đầu đội trời chân đạp đất như một vầng thái dương thiêu đốt mặt đất bao la lạnh lẽo. Mỗi lần Lý Huyền xuất thủ, thì một quẻ kéo theo sấm sét chuyển động cùng, khiến trận pháp sôi sùng sục lên trong người gã, làm toát ra một thứ uy lực ào ạt tương ứng với quẻ đó.

Càn, tức rồng bay trên trời. Lý Huyền bỗng mình lên không, hai chân đạp lia lịa, mặt đất bị gã giẫm lồm xuống thành một cái hố lớn, tụt hẳn

xuống. Gã bật mình thật cao, hệt như đám mây đen đè trĩu xuống Thạch Tinh Ngự. Bầu trời u ám hẳn đi, gần như bị thân hình to lớn của gã che lấp hết.

Khôn, tức rờng trên đồng dã. Lý Huyền đánh chiêu đầu tiên không trúng, liền giật lùi lại sau. Nhờ vào vóc dáng to cao, gã chỉ cần nhào nửa bước là có thể kéo gần khoảng cách với ngọn Cấm Thiên đến mấy chục trượng. Gã bước quanh ngọn núi, năm đám cuốn gió từ bốn phương tám hướng ập cả lại Thạch Tinh Ngự.

Cẩn, là kín kẽ chặt chẽ. Một làn khí trầm hùng bao bọc toàn thân Lý Huyền, đó chính là khí của quẻ cân, giống như lòng đất, trào ra Hên miên không nguôi, duy trì vững vàng không đổ. Lý Huyền gầm lên một tiếng, phóng vọt lên trời, không thi triển một chiêu thức gì hết, dùng chính thân mình lao vào húc Thạch Tinh Ngự.

Đoài, là loạn lạc chưa yên. Trong khi Lý Huyền di chuyển, trận pháp từ từ tách ra, ngưng lại, dâng cao lên rồi bị ấn xuống, kết thành một vầng mây tối tăm giữa không trung, cùng hoành hành vùng vẫy với gió lốc. Đột nhiên, cùng một tiếng động khê, mây đen hoá thành mưa bão ngập trời, cuồn cuộn khắp không trung. Mỗi giọt mưa lại được Lý Huyền làm giông, hoá thành những lưỡi dao còn cứng hơn sắt thép, chém phàm phạp xuống ngọn Cấm Thiên.

Nhưng bất kể Lý Huyền có tấn công dữ dội đến đâu đi nữa, Thạch Tinh Ngự cũng chỉ khê phất tay là toàn bộ màn công kích bị hoá giải. Hễ y duỗi ngón trỏ, bất kể Lý Huyền né tránh thế nào thì cũng bị ngón tay ấn trúng vào trán, mang theo long khí sắc bén, làm máu thịt trong mình gã co giật đảo lộn. Song, tiềm lực của Lý Huyền dào dạt đến vô cùng vô tận, vòng vây búa quanh Thạch Tinh Ngự càng lúc càng dày dặn, càng lúc càng bùng sáng.

o O o

Long Mục nhẹ nhàng đặt chân lên đỉnh Cấm Thiên. Không ai phát hiện ra gã. Được Phật pháp Đại Thừa bảo vệ, gã nhẹ nhàng như một hạt bụi, lách qua tai mắt của tất cả mọi người.

Thánh điện xanh lam toả sáng lờ mờ, không tỏ vẻ chống đối cuộc viếng thăm của vị khách hào hoa đẹp đẽ ấy.

Long Mục tiến vào cung điện. Gã đi đứng rất ung dung, ánh mắt quét qua loạt màn trướng rủ thấp. Gã tỏ vẻ cảm cảnh cho thâm mỹ của Thạch Tinh Ngự. Trong một thánh điện oai phong thế này, sao lại trang hoàng một cách sơ sài đến thế! Phải bày đầy hoa tươi, lát đầy ngọc quý, có hương trời toả lan mới đáng làm nhà ở cho mỹ nhân chứ! Đến đâu cũng thấy chông chất toàn băng giá, không sợ mỹ nhân chết cóng ư? Trên màn trướng đến một nếp gấp cũng không có, không sợ mỹ nhân thấy vô vị ư?

Long Mục nhẩn nha đi qua những hành lang dài, bước đi lâu đến nỗi mỏi cả chân. Thành linh, một âm thanh ngọt ngào vọng tới:

- Đứng lại, tiểu vương tử! Còn tiến thêm một bước nữa thôi là ngươi vào tới cấm địa của Long hoàng đấy.

Long Mục hướng ánh mắt vào nơi phát ra tiếng nói. Đó là một cái bệ cao, đẽo từ thứ ngọc thạch nõn nà tinh xảo nhất, nhưng cũng không có trang trí chạm trổ gì, chỉ to lớn bề thế mà thôi. Trông thật hợp với khí chất hùng tráng của ngọn Cấm Thiên và thánh điện xanh lam. Bệ ngọc mịn màng như mỡ dê. Long Mục ở cách mười mấy trượng mà vẫn cảm nhận được ánh sáng dịu dịu của nó thấm vào làn da mình một cách dễ chịu như đang xoa bóp nhẹ nhàng. Nhưng điều khiến Long Mục choáng váng không phải là bệ ngọc, tuy đây là thứ ngọc đẹp thuần chất nhất mà từ thuở cha sinh mẹ đẻ gã mới gặp lần này là một.

Ánh mắt gã đọng lại ở hình dáng trắng muốt ở giữa bệ. Người đó đang nằm sấp như một đụn bông. Bệ ngọc thì to cao, thân hình mềm mại của cô

chỉ nằm hết một nửa. Cô uể oải dựa nghiêng vào tay vịn, tay đỡ lấy má, ống tay áo trắng tuột xuống, để lộ một phần da thịt nõn nà đẹp đẽ. Cô nhìn mà như không thấy Long Mục.

Hứng thú của cô đối với Long Mục còn lâu mới sánh bằng hứng thú đối với màu sơn vừa quét lên móng tay. Cô thổi khe khẽ, để móng mau khô. Những ngón tay như búp măng lại sơn màu đỏ, trông thật xinh đẹp mê hồn.

Mắt Long Mục thoáng kinh ngạc. Đã vài ba lần, gã tưởng tượng ra cảnh gặp lại Tô Do Liên, và đoán chừng cô sẽ rất khốn đốn khổ sở khi bị Long hoàng bắt giữ. Lần này gã từ ngàn dặm xa xôi đến Đại Ma quốc, vốn không có mục đích nào khác ngoài việc cứu Tô Do Liên, nhưng gã không thể ngờ rằng, Tô Do Liên mà gã gặp trong cung điện xanh lam lại yêu kiều quyến rũ như một người khác hẳn thế kia, như một người hoàn toàn xa lạ.

Long Mục nhú mày. Những tưởng tượng khuấy đảo, kèm theo ít nhiều buồn rầu. Sao trông cô hầu như không có chút ấn tượng nào về gã vậy? Long Mục lắc lắc đầu, gắng sức xua đuổi những ý nghĩ ấy:

- Mau đi với ta, về trường.

Cô gái thậm chí không buồn ngược mắt, chỉ thong thả nói:

- Người nhận lầm người rồi.

Long Mục tiến lên mấy bước, túm lấy tay Tô Do Liên. Gã nghi ngờ đẩy một bụng, nhưng bây giờ, cách tốt nhất là mau chóng đưa cô đi đã.

Cô gái liếc mắt, dịu dàng nhắc:

- Người vượt qua ranh giới rồi đó...

Một tiếng rống gầm rùng rợn vang vọng khắp đỉnh Cấm Thiên. Ngọn núi băng còn cao hơn cả chân mây này rung chuyển một hồi, y như thể có

một loài bò sát khổng lồ đang mau chóng trườn lên từ lòng núi. Thành linh, đám màn che trướng rủ bay tung, một cái đầu rồng to tướng vụt xuất hiện trước mặt Long Mục.

Ngọc Đình Xích Tiến long vĩ đại cuối cùng cũng đã quay về ngọn Cấm Thiên.

Liếc thấy cái bóng xanh lam, nó mừng quỳnh. Uy lực của Long hoàng vẫn còn nguyên vẹn, thế thì không thể coi là chậm trễ cứu giá. Sau đó nó mới trông thấy chiến thần sừng sừng nọ. Nó lập tức ngoan ngoãn thu móng vuốt lại, tránh tuốt đi xa. Đáng sợ làm sao! Nó nhìn đôi chân của chiến thần, thấy to như trái núi vậy. Bị bàn chân xù xì đó giẫm trúng thì không chế t cũng bị thương.

Nhưng Long hoàng cao quý đang chiến đấu, Ngọc Đình Xích được sủng ái không thể ngồi chơi. Nó bèn quan sát xung quanh một cách thận trọng và tỉ mỉ.

Tìm ai để quyết đấu nhỉ?

Thanh Lương nguyệt cung... quá yêu tà...

Thiên Địa đại trận... quá đông người...

Diệp Pháp Thiện... đã chết toi rồi...

Trời cao thật rộng lượng! Cuối cùng, nó cũng phát hiện ra Long Mục đang có mưu đồ bất chính trong cung điện xanh lam. Tên này được đây! Ngọc Đình Xích lập tức cuốn theo thần mây tướng gió chạy thành thịch tới gần, thoăn thoắt leo lên, hung hãn lao vào đối mặt với Long Mục. Để bảo vệ người đàn bà của Long hoàng, nó sẽ liều mạng với tên này.

o O o

Sau đợt công kích điên cuồng thứ bảy mươi hai của Lý Huyền, Long hoàng phát ngán ngẫm, bèn chọc cùng lúc hai ngón tay vào trán Lý Huyền.

Hệt như bị hai thiên tướng đánh văng, thân hình to tướng bắn văng đi, rồi rơi thình xuống ở cách xa đến mười dặm. Xa như thế mà vẫn khiến ngọn Cấm Thiên rung chuyển.

Long hoàng ôn tồn nói:

- Để các người yên lòng nhắm mắt, ta cố ý không dốc hết sức, cho các người cơ hội thi triển những tuyệt chiêu mạnh nhất. Thế mà, Vệ công, vì sao người vẫn còn ngoan cố giữ miếng như vậy?

Dược sư thở dài:

- Long hoàng nói đúng. Trước mặt người, ta quả thực không có tư cách giấu giếm tuyệt chiêu.

Hắn vẫy nhẹ tay, Thanh Lương nguyệt cung treo lơ lửng giữa Thiên Địa đại trận bỗng xoay tít. Vầng trăng tròn từ từ dâng cao như vầng trăng thật, chiếu soi khắp cả vũ trụ. Ánh vàng kim từ trong trăng tua tủa đâm ra, hoá thành những bánh xe to tướng.

Cảnh tượng này thật giống với cảnh tượng lúc Diệp Pháp Thiện và Thiên Địa đại trận đồng thời hiện thân. Điểm khác biệt là, lần này kẻ bị giam hãm bên trong các bánh xe không phải là bọn quỳ binh, mà là những yêu ma đen kịt. Thân hình chúng khắc chi chít những vết thương đủ hình đủ dạng, vừa xuất hiện đã la rống rầm trời, răng nghiến kèn kẹt. Huyết dịch sền sệt từ trên mình chúng nhỏ xuống, cho thấy những năm tháng bị trấn áp, chúng đã phải chịu biết bao cực hình. Nếu được tự do, chúng sẽ không ngần ngại gì mà không lao lên, xé xác tất cả mọi người thành muôn mảnh.

Đây là bọn yêu ma mà Long hoàng đang giam giữ. Sau khi Long Mục đánh tan hạc châu tím, chúng được phóng thích, nhưng lại bị Thiên Địa đại

trận bắt lấy, biến thành đòn công kích cuối cùng của Dược sư. Chúng không đủ sức phá vỡ bánh xe, đành chỉ gào thét bên toong. Gào thét bằng những âm điệu vừa sợ hãi vừa căm hận.

Dược sư chìa bàn tay khô xác, một lá cờ xuất hiện trên tay.

Hắn rung khẽ, lá cờ liền biến thành một luồng sáng phóng vào một bánh xe. Vì bị nhốt chặt, con yêu ma bên trong không làm sao né tránh được, ánh sáng liên đâm lút vào lưng nó rồi biến mất tăm. Yêu ma rống lên một tiếng, thân hình liền phồng to, rồi nổ bùm. Khí độc toả lên khắp trời, bánh xe đổi màu ảm đạm, chìm lịm trong màn đêm.

Dù vậy, trước thứ khí độc ngập tràn oán hận căm ghét đó, ngay cả Long hoàng cũng không dám coi thường. Luồng sáng mà Dược sư vừa phóng có khả năng tăng cường nỗi oán hận của yêu ma, tăng đến mức thân thể nó cũng không chịu đựng nổi sức ép, đành tan xác mà chết.

Nỗi oán hận ấy sao mà lớn thế?

Dược sư nghiêm mặt, liên tục xuất thủ. Ánh sáng tán loạn, chín mươi chín bánh xe vàng kim đều hoá thành màu đen. Hắn chậm chạp buông tay, dẫn từng chữ:

- Long hoàng, ta đã từng nói rằng, nếu là sát chiêu thực sự, thì chỉ một chiêu là đủ - Trời đất ì ầm rung chuyển, tựa hồ cũng run rẩy vì câu hắn sắp nói - Bọn yêu ma ảo sinh, hãy đón chiêu chọc giận trời cao đây!

Chín mươi chín bánh xe đen kịt cùng nổ tung. Khí độc xộc tới tận trời, hoá thành những tiếng gầm rít inh ỏi, chỉ tích tắc trời đất đều ngập tràn ma khí. Oán hận, phần nộ, căm thù, sát ý... muôn vàn thứ cảm xúc cuồng bạo lần lượt hoá thành muôn vàn bóng ma, vặn xoắn trong không trung, ma khí ngùn ngụt hoá thành một vòi rồng đen kịt to tướng, đổ cả vào người Lý Huyền.

Lý Huyền rú lên đau đớn, hai tay ôm chặt ngực rồi tự banh mạnh ra. Cơ đau đớn xuyên vào tận sâu trong thân thể gã, hung bạo nhai nuốt cốt tuỷ gã. Tưởng chừng chỉ có cách xé tan đực thủng người ra thì mới làm nguôi ngoai cơn đau đó. Khi vóc dáng đội trời đạp đất của gã nhiễm ma khí, thì thân thể gã cũng mau chóng biến thành màu đen.

Gã gào lên ghen ngào, ngực đột nhiên vỡ toác. Một con mắt to tướng mọc trên ngực gã, dữ tợn và oán độc nhìn Thạch Tinh Ngự. Lúc này, thân thể không còn nghe theo sự sai khiến của Lý Huyền nữa, nó lao tới Thạch Tinh Ngự, mang theo một luồng hơi nóng ma mị đủ ăn mòn cả trời cao. Vòi rồng to tướng như chiếc cánh rủ xuống quấn chặt lấy người Lý Huyền. Nơi gã đi qua, tuyết xanh lam lập tức biến màu đen kịt. Âm đạm, tan vỡ, suy sụp. đổ nát. Gã mất hết ý thức, mất hết linh hồn, cơ thể chỉ còn là một đồng hồ độn, mỗi phân mỗi tắc đều ngập đầy cừu hận oán thù, cuồn cuộn như cuồng phong lao tới Long hoàng.

Đế! Giết! Chết! Hản!

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Phù Dung Nhuộm Đỏ Một Màu Thu

Long Mục liếc Ngọc Đình xích Tiến long, cười bảo:

L

- Cũng không tệ, chí ít cũng ứng nghiệm với câu nói: chúng ta phải đấu một trận.

Ánh mắt Ngọc Đình Xích nghiêm túc hẳn lên:

- Thời thanh xuân của chúng ta, nhất định sẽ có chung một cuộc chiến.

Bọn họ đứng đối mặt nhau như hai cao thủ thật sự. Long Mục đột ngột ra đòn. Phù Không đảo lừ lừ xé gió lao xuống đỉnh Cấm Thiên, pho tượng Phật ngồi xếp bằng trên đảo sụp mắt, chấp tay, làm những động tác giống Long Mục. Long Mục toét miệng cười, vẻ mặt nhàn nhã vô cùng. Gã vung chưởng quạt về phía Ngọc Đình Xích.

Con rồng lên giọng khinh miệt:

- Cái đồ nhãi ranh nhà Đại Nhật Chí!

Nó thò chân trước thô nhám ra đón lấy bàn tay mịn màng của Long Mục. Đừng xem thường bốn con rồng thần chúng ta nhé, chiêu này của ta trông qua không có chút sức lực nào, nhưng lại ẩn chứa chân hỏa tiên thiên, nhà ngươi không đỡ nổi đâu. Ngọc Đình Xích thềm thở dài, chủ định quay tái Long Mục. Tên ranh con mặt bột này mà bị quay chín thì ăn không

ngon. Nên dùng rượu bổ đào Tây Vực và chén dạ quang để thưởng thức, hay là dùng rượu Nữ nhi hồng Thiệu Hưng và chén lưu ly nhỉ?

Hai lựa chọn khiến Ngọc Đình Xích thật khó xử. Đúng là một vấn đề nan giải ngọt ngào.

“Râm” một tiếng. Ngọc Đình Xích rú vang, bàn chân vững vàng rắn chắc của nó tưởng chừng đứt lìa. Đau đến nổi rùng rùng nước mắt, nó vội vã quay lại nhìn, thì thấy thứ va vào chân mình đâu phải là bàn tay mịn màng của Long Mục, mà rõ ràng là bàn tay to tướng của tượng Phật đá trên cao.

Nó... nó là một con rồng lịch thiệp, làm sao có thể giao thú với cái tên thô bạo này được? Đôi chân tinh tế của nó chỉ để gãi lưng cho Long hoàng mà thôi.

Ngọc Đình xích nhăn nhó rứt chân về. Long Mục vung tay kia lên, lại một lần nữa xuất chiêu. Con rồng liếc mắt nhìn, thì thấy đó là cẳng tay của Long Mục. Nhìn kỹ lần nữa, vẫn là cẳng tay của Long Mục.

Cuối cùng Ngọc Đình Xích yên tâm, vươn chân chộp lấy.

Rú thảm! Trong vụ mùa bội thu này, Ngọc Đình Xích cần hẳn chỉ toàn thu hoạch được đốn đầu và la hét. Nó đưa chân trái ôm chân phải, đau. Chân phải ôm chân trái, đau. Rốt cục là chuyện gì thế này? Nhìn thì rõ ràng là Long Mục, vì sao bỗng chốc đã biến thành tượng Phật rồi?

Long Mục mỉm cười, chấp tay niệm:

- Bởi vì tất cả, các pháp hữu vi. Toàn là giống như, chiêm bao ảo thuật, bóng nước ánh tượng, sương mai sấm chớp. Rất cần phải rèn, nhãn quan như thế - Gã nhìn Ngọc Đình Xích bằng ánh mắt hiền hoà - Người là loại mới ra ràng thôi!

Ngọc Đình Xích đau lòng quá, ai oán kêu:

- Thật không công bằng, quá không công bằng! - Nó trở Long Mục bằng cái chân phải bị thương - Người chẳng qua toàn dựa vào vòng tay che chở của Đại Nhật Chí mà thôi. Lột bỏ cái vỏ Đại Nhật Chí đi, thì người chỉ là một tên nhãi ranh đáng thương. So với người, Long hoàng của chúng ta vĩ đại gấp muốn vạn lần. Sự vĩ đại ấy ẩn chứa trong đuôi tóc, ngón tay, gót chân, vầng trán người. Nhất cử nhất động của người đủ khiến trời tan đất nát, khi người xuất hiện, tất cả vinh quang đều đổ dồn về phía người. Long hoàng chính là đấng vương giả vĩ đại nhất trên đời.

Chuỗi tán tụng lộn xộn đầy tính bợ đỡ ấy khiến Long Mục biến sắc. Dầu ẩn vốn đã mờ nhạt về Muội Sáng lại bị khuấy lên, chỉ tích tắc đã khiến gã bấn loạn. Con rồng ngu ngốc này lại dám nói năng như vậy ư? Long Mục sầm mặt, khễ nhích ngón tay, kéo theo một luồng hào quang vẩy về phía Ngọc Đình Xích.

Đúng lúc ấy, qua khóe mắt, gã thoáng thấy Tô Do Liên cử động. Cô uest oải nằm trên bệ ngọc, hững hờ nhìn gã. Nhìn gã mà như nhìn bụi đất. Phải chăng cô cũng chung ý nghĩ với con rồng này?

Ngón tay chợt dừng, khuôn mặt Long Mục thoáng nét ngần ngừ. Như tinh tú khắp trời bỗng nhạt màu khi mặt trăng và gió quét qua.

- Nàng cũng nghĩ như vậy phải không?

Từ sau trận chiến với Mộng ma, Long Mục cho rằng mình đã hoá giải được mối uất kết trong tim. Ngọc Đình Xích nghĩ thế nào, gia tộc gã nghĩ thế nào, con dân Thiên Trúc nghĩ thế nào, đều không quan trọng, gã có thể mỉm cười thản nhiên như ánh trăng, coi những nghi ngờ của bọn họ là sự đố kỵ hoặc hèn hạ, nhưng đánh giá của người con gái này lại khiến gã rất bận tâm.

Cô đang tựa người trên bệ ngọc, thờ ơ nhìn gã như nhìn một hạt bụi. Trái tim Long Mục trào lên một mối bất an. Bất an mau chóng lan toả, đâm chồi, nảy nở, kết thành một thứ hoa độc sắc sỡ cuốn chặt lấy tim gã. Nỗi đau đớn như mật ngọt ứa ra từ nhụy hoa, tràn đi khắp châu thân khiến gã đau đớn đến mức không tài nào thở được.

- Chẳng qua chỉ là một tên nhãi ranh được Đại Nhật Chí o bế.

Nàng cũng cho rằng như vậy ư? Linh hồn ta đang phủ phục trên mặt đất bụi bặm, đợi nhận xét của nàng. Long Mục siết chặt hai nắm tay, lặng lẽ chờ câu trả lời. Thế giới của gã từ từ tan rã, hoá thành hai nửa sáng và tối. Câu trả lời Tô Do Liên sẽ là yếu tố quyết định hướng đi của cuộc đời gã. Hoặc là bay lên chín tầng mây, hoặc là trầm luân mười tám tầng địa ngục.

Đại diện càng lúc càng tịch mịch, Long Mục thậm chí nghe thấy cả tiếng thở của mình. Gã mong đợi biết bao, lại cũng sợ hãi biết bao câu trả lời ấy. Gã cần một đáp án, một lối đi.

Cô gái lặng lẽ nhìn Long Mục. Nỗi lo lắng như ngọn lửa bùng cháy trong mắt Long Mục, luồn sâu vào tim cô, khuây động sự bình tĩnh của cô. Cô bặm môi, về suy nghĩ, rồi chậm rãi nhòm dật, tiến về phía gã vương tử.

Muôn vẻ yêu kiều toát ra theo từng bước chân nhấc lên, di chuyển, toả rộng bốn phía như sóng loang. Cô gái nhẹ nhàng băng ngang cung điện xanh lam, tấm áo dài trắng muốt tha thướt rủ như dòng ngân hà chảy qua giữa những vì sao, dung nhan của cô bỗng trở nên ngời sáng. Khuôn mặt cô vẫn có những đường nét của Tô Do Liên, nhưng phần nhiều lại rất mơ hồ. Không lời nào có thể miêu tả đầy đủ vẻ đẹp của cô. Nếu có một người trai, người trời nhất định sẽ tự thẹn, nếu có một tiên nữ, tiên nữ nhất định sẽ bưng mặt thở dài.

Cô tiến lại, mỗi lúc một gần, phong thái yếu điệu như nhánh liễu đùa gió ngày xuân tươi, rồi nhẹ nhàng dừng lại trước mặt Long Mục. Cô giơ một

ngón tay mềm mại nâng cằm Long Mục lên.

Gã vương tử mất hết tự chủ. Bị đôi mắt quyến rũ ấy hấp hồn, gã không cưỡng lại được, bèn ngẩng đầu theo cử chỉ của cô. Ánh mắt gã ngược lên thành một góc độ rất êm đềm, trái ngược với đôi mắt cô. Cô đang nhìn thẳng vào gã, vẻ hờ hững lãnh đạm đã biến mất.

Long Mục bất giác giật lùi, để khỏi làm vỡ làn sóng êm đềm hoàn mỹ ấy.

Cô gái mỉm cười, trông càng thêm quyến rũ. Nụ cười sao mà tính quái, sao mà xinh tươi, đến khóe miệng nhếch lên cũng đong đầy mê hoặc. Cô không phải là Tô Do Liên, nhưng lại có nét nhu mì kiều diễm của Tô Do Liên, hai sắc đẹp hoàn hảo đan xen với nhau, khiến Long Mục phải choáng váng.

- Nhớ này, ta tên là... - vẻ ma mị thoáng qua mặt cô trong một tích tắc, cô nhẹ nhàng buông ngón tay đỡ cằm Long Mục ra -... Cửu Linh.

Long Mục sững sốt như bị sét đánh. Gã lão đảo giật lùi, đưa tay ôm ngực. Cửu Linh? Thế giới của gã chỉ chớp mắt đã vỡ tan, gã hoang mang ngẩng đầu lên, muốn xác nhận lại những lại đường nét uyển chuyển ấy, thì người con gái đã quay đi, lướt như một áng mây về phía bệ ngọc. Mới chỉ cách mấy bậc thang bằng bằng, khuôn mặt cô trông đã xa vời, xa đến nỗi nhìn không rõ nữa.

Long Mục vô thức tiến lên một bước. Gã muốn nhìn rõ, dứt khoát phải nhìn rõ. Đáy lòng gã trào lên một cảm giác sợ hãi không thể nói thành lời, thân thể cũng run lên bần bật.

Ngọc Đình Xích nằm dưới chân bệ ngọc, quan sát Long Mục. Khi nhận ra hơi thở rối loạn của gã, nó bỗng hào hứng đến run rẩy, chỉ muốn nhân cơ hội này xông lên, quét Long Mục vào bụi đất, nhưng lòng kính sợ với chủ nhân khiến nó không dám hấp tấp. đành lặng lẽ đập đuôi trên đất, ngấm

ngĩ. Trong cung điện này, mọi hành động đều cần được phê chuẩn. Nó là thần tử của Long hoàng, càng không dám tự tung tự tác.

- Cừu công chúa vĩ đại! Để tôi giết hẳn nhé? Vì hẳn xâm phạm vào cấm địa của thánh hoàng.

Ngọc Đình Xích dùng ánh mắt bợ đỡ nhìn cô gái ngồi trên bệ ngọc. Tuy nó không hiểu vì sao Tô Do Liên bỗng chốc biến thành Cừu Linh, nhưng sự sùng ái của Long hoàng đối với cô ta khiến nó không dám khinh nhờn. Con rồng nằm phục dưới đất, chờ đợi hồi lâu, mãi mà không thấy câu trả lời cần thiết, lòng nó không khỏi thấp thòm bất an. Nhưng khát vọng đối với trận chiến khiến nó sôi máu, nó không nhịn được bèn lải nhải:

- Việc hẳn xâm nhập chính là sự miệt thị ghê gớm nhất đối với Long hoàng. Nếu Long hoàng ở đây, chắc chắn sẽ phán bảo: “Ngọc Đình Xích yêu quý của ta, hãy giết hẳn đi!” Bây giờ Long hoàng vắng mặt, nhưng chắc cô có thể nói câu tương tự chứ, phải không?

Con rồng quấy nhẹ đuôi, muốn lấy lòng người đang ngồi trên bệ, nhưng lại sợ động tác nhỏ này khiến cô giận dữ, nên đến nửa chừng nó hoang mang ngừng lại.

Người ngồi trên kia vẫn không đáp, cùng không có một cử động nào. Điều này khiến Ngọc Đình Xích càng thêm ngứa ngáy. Nó sốt ruột lắm lắm:

- Im lặng mặc nhiên là đồng ý chứ gì? - Đợi thêm một giây, nó tự quyết định - Nếu cô đã ưng thuận, thì tôi xin chấp hành.

Con rồng hú lên một tràng, thân mình phồng căng, chỉ tích tắc đã khôi phục bản tướng bạch ngọc ruột đỏ của mình. Nó gầm một tiếng kinh thiên động địa rồi tung chân nhảy ra, hệt như trái núi đá bịch xuống trước mặt Long Mục.

Mây lửa phụt mạnh, Ngọc Đình Xích gào lớn:

- Ngọc Đình Xích gia gia vĩ đại phụng mệnh Cửu công chúa vĩ đại đến giết chết ngươi. Chấp nhận đi!

Long Mục ngẩng phắt đầu. Mắt gã lóe lên, một phần kinh ngạc, và đa phần là cảm giác hụt hẫng mất mát:

- Nàng sai người giết ta?

Ngọc Đình Xích vô cùng bén nhạy. Cảm nhận được khí thế sa sút của Long Mục, nó hân hoan như mở cờ trong bụng. Ngọc Đình Xích gia gia vĩ đại mà lâm trận thì kết quả sẽ rất phi thường. Nó nghiêm mặt, chậm rãi gật đầu:

- Đúng, chính cô ta. Không tin người đi mà hỏi.

Con rồng trở chân về phía bệ ngọc. Long Mục ngược mắt lên nhìn.

Người con gái đang ngơ ngơ ngẩn ngẩn, tư lự suy nghĩ, không chú ý đến màn giăng co bên dưới này. Tâm tư cô còn bận lang thang trên bầu trời xanh lam. Nhưng nhìn từ phía Long Mục thì đó là sự bàng quan với sống chết của gã, gã thấy trái tim mình vỡ tan.

Ngọc Đình Xích đâu thể bỏ qua một cơ hội lý tưởng thế này? Cái chân to tướng vụt đá ra. Long Mục bắn vút lên không như điều giấy, máu từ miệng ộc thành vòi. Nhưng vết thương trong tim gã còn nặng nề hơn. Thì ra đối với Tô Do Liên, gã chẳng qua chỉ là một mẩu bụi trần.

Ngọc Đình xích Tiến long cười sảng sặc, dồn sức giẫm chân bình bịch, diều võ dương oai đi vòng quanh Long Mục như một tướng quân vừa ca khúc khải hoàn trở về.

Dám đấu với ta à? Người còn non lắm!

o O o

Khí dữ của chín mươi chín con yêu ma bị Thiên Địa đại trận nung cháy, biến thành một thứ hơi độc mà ngay cả Thạch Tinh Ngự bản lĩnh vô song cũng không dám xem thường. Y nhìn trừng trừng vào thân hình che trời phủ đất của Lý Huyền, đôi đồng tử từ từ co hẹp.

Sắc xanh lam ngưng tụ trên đỉnh Cấm Thiên giờ chỉ còn toả sáng quanh Long hoàng, vì làn khí đen đặc đã chiếm lĩnh khắp đất trời, thi thoảng lại phụt ra một tia chớp u ám hoặc giáng sấm xuống đỉnh Cấm Thiên. Lý Huyền đứng gọn trong vầng khí đen đó, thân hình to lớn thi thoảng nhảy lên, phóng những sát chiêu dữ dội về phía Thạch Tinh Ngự.

Bên ngoài vầng khí mây đen là những bông tuyết xanh lam bay toir bời. Chúng không bị phai màu bởi đám khí. nên vẫn đều đều rơi, thâu tóm vạn vật trong sắc lam lạnh lẽ.

Sức mạnh ăm ắp trong mình Lý Huyền đã vượt qua giới hạn kiểm soát của gã. Chín mươi chín con yêu ma sở hữu một thứ xung lực quá đổi ghê gớm, đến cả mấy dày trong Thiên Địa đại trận cũng bị xung lực ấy quạt cho tan loãng. Thân thể khổng lồ của Lý Huyền cũng bắt đầu bị ma hoá theo. Bộ giáp vảy đen bung ra khỏi mình gã, thần trí gã càng lúc càng mơ hồ, bụng dạ thi thoảng cồn lên nao, đánh giết càng lúc càng hung bạo, đôi lúc bí bức còn gầm lên rung chuyển đất trời. Trong tiếng gầm nung nấu một thứ sức mạnh tàn phá.

Tiếng thở dài của Dược sư vang lên trong tâm trí gã:

- Người trẻ tuổi! Thật áy náy với người!

Lý Huyền cảm thấy bức mình, nói những lời vô nghĩa như thế để làm gì cơ chứ? Nhưng liền đó gã phát hiện ra có điều không ổn. Thân hình to lớn của gã dừng khựng giữa không trung, bàn tay trái vung lên trở trời, miệng gã nổ ra một âm thanh khủng khiếp:

- Nguyệt!

Bầu trời xanh lam đột ngột bục ra một lỗ, một vầng trăng tròn trong treo xuất hiện, nằm lẻ loi trên nền trời. Cuồng phong rít lên, khuấy động toàn bộ khí đen và tuyết lam, nổ bùng bùng thành muôn vòi rồng cuốn xoáy cả trời lẫn đất. Một luồng sáng bạc từ vầng trăng đổ xuống, bắn vào lòng bàn tay Lý Huyền, ngưng tụ thành một cánh cung khổng lồ. Trái tim Lý Huyền chột ngâm ngâm bi thương. Gã bứt rút gào lên:

- Lão quỷ! Dừng lại! Mau dừng lại!

Dược sư đành mặt, phót lờ sự phản kháng của Lý Huyền. Hắn liên tục phun ra các vòi máu. Thiên Địa đại trận xoay tít như la bàn trong tay hắn. Khí thiên địa bị đại trận tham lam hấp hút, nhưng không kết thành mây nữa, mà ngưng thành hai luồng khí âm dương một trắng một đen ở chính giữa trận, tạo ra một con cá thái cực khổng lồ.

Lý Huyền và Dược sư, một to một nhỏ, lần lượt đứng ở hai mắt cá.

- Nhật!

Dược sư nặng nhọc thốt ra từ thứ hai.

Bầu trời xanh lam lại bục vỡ, sấm sét dữ dội liên tục quất xuống, vòi rồng lãng thêm cường độ hoành hành. Cả bắc cực như đang rơi vào ngày tận thế. Ở chỗ bục vỡ, một vầng mặt trời nóng bùng bùng ra, đỏ như thể sắp rò máu. Vòi rồng xung phá dữ dội và sấm sét càng thêm điên cuồng. Phạm vi một trăm dặm quanh ngọn Cấm Thiên ngập tràn những luồng sấm chớp to tướng và những xoáy vòi rồng ùn ùn quét qua, chẳng may có hai vòi nào va phải nhau nhau thì đất đai lại được thể rung chuyển ghê hồn, khiến cả thế giới cùng run rẩy.

Những lúc như thế, chắc hẳn thần thánh cũng phải cảm thấy bản thân mình bất lực.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Lật Bàn Tay Lấy Về Nhật Nguyệt

Năng đỏ trút thẳng xuống, vãng mặt trời nóng bỏng liền u ám hẳn đi, hết như linh khí trong nó vừa bị hút cạn vậy. Năng cháy xuống tận bàn tay Lý Huyền, hoá thành dây cẳng trên cánh cung.

N

Trái tim Lý Huyền trĩu nặng. Gã có cảm giác cực kỳ bất ổn, nhưng không thể xác định được là vì sao. Gã lắc đầu thật mạnh để ý nghĩ được mạch lạc hơn, nhưng trí óc rối loạn, cố gắng đến đâu cũng khó lòng suy nghĩ được rõ ràng.

Lý Huyền đang bị giam cứng trong Thiên Địa đại trận, không thể di chuyển đi chỗ khác, cũng không thể tránh được việc bộ cung tên ngấp đầy linh khí nhật nguyệt rơi vào tay mình.

- Tinh!

Nền trời xanh lam bỗng xuất hiện vô số tinh tú, một xung lực tích tụ từ thuở xa xưa ùn ùn tràn tới, quét sạch bầu trời đổ nát vì vụ nhật nguyệt xuất hiện vừa rồi. Tuyết lam ngừng rơi, chỉ còn lại màn sao chi chít nhấp nháy thứ ánh sáng của thời nguyên thủy. Lúc ấy ngược mắt nhìn, sẽ thấy rằng những ngôi sao vô cùng đẹp đẽ. Chúng không có bất kì màu sắc gì, cũng không biến đổi bởi ý muốn của bất kì ai. Nhưng về độc lập ấy chỉ kéo dài được một tích tắc. Thiên Địa đại trận khơi dậy những sức lực cuối cùng, bắt đầu nổ rầm rầm. Trong số hai vạn quý binh tạo thành trời, đất, núi, đâm còn

lại, thì già nửa máu văng tung toé, non nửa còn lại đứng lảo đảo không vững. Đây là sự hi sinh sau cuối của họ.

Ngửa mặt nhìn lên, tinh tú đầy trời từ từ ngưng kết, tụ tập thành một mũi tên bằng sao rực rỡ, rơi xuống trước mặt Lý Huyền.

Cung mặt trăng, dây mặt trời, mũi tên tinh tú. Để tập hợp được ba pháp bảo đó, Dược sư đã thổ huyết đến mức cạn kiệt. Hắn gắng thu chút hơi tàn, tung mình lên, vung chưởng đánh mạnh vào lưng Lý Huyền. Xong xuôi, hắn rơi tõm xuống như chiếc lá lìa cành. Cú đánh này tập trung toàn bộ sức mạnh còn lại của Dược sư. Cú đánh này chưa chắc hạ gục được Long hoàng, nhưng ắt gieo rắc được chút hy vọng cho tương lai...

- Diệt!

Lý Huyền gầm lên đau khổ, sức mạnh của chử mười chín con yêu ma tập hợp trong người gã hoá thành dòng máu đen kịt, chảy xối xả khắp các kinh mạch như ông nước vỡ. Từ tim đến ngực, từ ngực ra cánh tay, từ cánh tay xuống khuỷu tay, từ khuỷu tay xuống cổ tay, rồi đổ dồn ra mũi tên tinh tú.

Một con rắn đen khổng lồ bung ra khỏi mạch môn Lý Huyền, nhe răng hung dữ, tiếp theo là một tiếng gầm inh tai, mình rắn doãng dài ra hơn một ngàn trượng, quấn chặt lấy mũi tên.

Tim Lý Huyền bùng lên một sức mạnh cuồng bạo, gã bèn vận sức. Cung và dây cùng hứng tràn kinh lực, lập tức căng ra đến cực hạn. Lý Huyền co mình lấy đà, mặt trời và mặt trăng chói sáng trong đôi tay gã, tinh tú khắp trời đọng thành một tia sắc nhọn, phóng vọt ra giữa ánh nhật nguyệt hoá thành một con rắn đen yêu dị. Đây là một đòn tấn công đủ làm trời nghiêng đất ngã, nhằm thẳng vào Thạch Tinh Ngự.

Thạch Tinh Ngự nghiêm mặt lại, vụt giơ cao tay, thân hình liền bay thốc lên không trung. Y có thể cảm nhận được uy lực dồi dào của chiêu thức kia,

nên dù bản lĩnh cao cường, y cũng không dám đứng trên đỉnh Cấm Thiên mà hứng đòn trực tiếp. Bởi vì, điều đó nhất định sẽ huỷ hoại cả ngọn núi. Từ khi xây dựng lại thánh điện, y đã thề rằng không bao giờ để ai chạm vào núi này nữa, dù chỉ một ngón tay.

Kẻ chạm vào nhất định phải chết.

Do vậy, y bay lên không trung, hệt như con thần long màu xanh đại triển thần uy, dừng giữa lưng chừng trời mà đón đỡ chiêu số liều mạng của Dược sư. Chiêu này quyết không chỉ để phân thắng bại, mà là phân sinh tử.

Thạch Tinh Ngự giang rộng hai tay, một tràng phù chú vang lên. Đó là tiếng rỗng, cả nhân gian này chỉ mình y hiểu được ngôn ngữ ấy. Tràng phù chú mới vang ra, bầu trời long lở màu xanh lam đã liền lạc lại, tinh tú chìm lịm đi, nhật nguyệt đều bị sắc trời che lấp. Những bông tuyết lam xinh xinh lại một lần nữa xuất hiện trên trời bắc cực, là tả rơi, chứng tỏ uy lực ghê gớm của Long hoàng.

Hai mắt Thạch Tinh Ngự rực sát khí, y không định nường tay nữa. Phải tiêu diệt cả Định Viễn hầu lẫn kiếp sau của hắn luôn thôi!

Dù cũng hơi tiếc!

Y bước tới, tà áo bay lộng căng phồng qua bầu trời xanh lam. Tư thế của y không giống tàn sát, mà giống như một vũ điệu, song mỗi bước chân đều ầm ập kinh lực, mọi sức mạnh trong trời đất, bất kể có thuộc về Long hoàng hay không, đều bị bước chân đó khuấy động, hoá thành một lực lượng thống nhất, cuồn cuộn đổ xô đến chỗ Lý Huyền.

Thân hình to lớn của Lý Huyền vẫn vững vàng, hào quang nhật nguyệt tinh tú trong tay gã và ma khí càng lúc càng dày nặng. Đầu gã đau như nứt ra, bốn loại sức mạnh kia liên tục ngưng tụ, gộp vào để hình thành một sức công phá mạnh hơn, dữ dằn hơn. Thân thể gã bỗng chốc biến thành chiến

trường, bốn loại sức mạnh cùng tăng lên một phần thì cơn đau đớn trong thân thể gã lại điên cuồng tăng lên gấp đôi.

Tuy thế chất lạ lùng của gã vẫn đang giúp kiềm chế cơn đau, mau chóng bổ khuyết những bộ phận, da thịt bị lở ra, nhưng gã vẫn cảm thấy, cơn đau càng lúc càng xuyên vào sâu trong thân thể, xuyên qua linh hồn, xuyên qua luân hồi của gã... Mãi cho đến một điểm sâu nhất nào đó, Lý Huyền nhận thấy, một cách thấm thìa, rằng cơn đau đã dừng lại. Có một bức tường rắn chắc ở đây, bốn sức mạnh mặt trời, trăng, sao và ma khí va phải bức tường thì không thể tiến lên tiếp được dù chỉ một bước. Bức tường ấy giống như một đoạn hồi ức phủ bụi đã lâu, giờ đang bị đẩy nhẹ. Tường chừng chỉ cần được nhắc nhở đôi chút thì hồi ức sẽ trở về rõ rệt, nhưng trước sau gã vẫn không tài nào tìm ra được đôi chút ấy là gì.

Lý Huyền nôn nóng vô cùng. Một hình bóng mờ mờ lướt qua lướt lại trong tâm trí gã, tựa hồ chỉ cần tiến thêm một bước nữa, gã có thể nhìn rõ nó, nhưng bất kể làm thế nào cũng không thể thực hiện cái bước ấy được. Cảm giác gần như đã nắm trong tay nhưng lại liên tục bị tuột đi mất đó khiến gã vô cùng phiền muộn và nhức nhối, không nhìn được phải ngửa mặt hét lên.

Bốn loại sức mạnh nọ, va vào tường xong liền bị dội ngược trở lại. Hai nguồn lực đối đầu cuốn lấy nhau, ánh sáng của nhật nguyệt tinh tú lập tức mạnh lên gấp đôi, rực đến tận trời, tuyết lam trong vòng phạm vi trăm trượng lập tức bị thiêu thành tro.

Lý Huyền giương cung, găm vang:

- Nguyệt!

- Nhật!

- Tinh!

- Diệt!

Đôi mắt gã thoát đỏ ngầu, thân mình bay vọt lên không, dốc hết sức buông cung. Mũi tên quân rắn lao vù vù như một thiên thạch rơi, được ôm ấp giữa lửa mặt trời và ánh sáng của tinh tú, bắn vùn vụt về phía Thạch Tinh Ngự.

Chiêu này tập hợp toàn bộ sức mạnh của chín mươi chín yêu ma, Thiên Địa đại trận, và tu vi cả đời của Dược sư. Đây gần như là sức mạnh lớn nhất mà Đại Đường có thể thi triển vào lúc này. Nếu nó vẫn không thể đả thương Long hoàng, thì trời đất sẽ ra sao?

Hai mắt Long hoàng rực lên, hào quang xanh lam vọt tới tận trời, nhưng không phải là do sát khí thúc đẩy y, mà là do mũi tên khơi lên. Y không khỏi biến sắc. Sức mạnh nào trong mũi tên kia, ngay cả y cũng không tưởng tượng nổi.

- Ta uy vũ như trời!

Đất, nước, lửa, gió, bốn thứ nguyên khí đã tồn tại từ thời thượng cổ được Long hoàng huy động, chỉ tích tắc đã tạo thành một làn sóng nguyên khí dồi dào chắn trước mặt y.

- Ta uy vũ như trời!

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ cùng tất cả các vật có sinh mệnh và không sinh mệnh trong phạm vi ngàn dặm của bắc cực đều bị Long hoàng dùng uy nghiêm vô thượng hoá hợp vào nhau, tạo ra năm dãy tường thành màu đen, trắng, xanh, đỏ, vàng, tầng tầng lớp lớp vây quanh ngọn Cấm Thiên.

- Ta uy vũ như trời!

Ba ngàn long khí từ trong thân thể Long hoàng lạnh lạnh bùng ra như pháo hoa, diễm lệ rực rỡ, khơi lên cực quang ngập trời bắc cực. Thân mình

Thạch Tinh Ngự phồng lên, dập dềnh trong luồng long khí đó. Long khí lơ mờ hoá thành nhiều hình rồng trong suốt lượn quanh thân mình y.

Đây là tu vi mạnh nhất của Thạch Tinh Ngự, cũng là căn cứ để y kiêu hãnh xưng là Long hoàng.

Tất cả đều được giải phóng vào khoảnh khắc này, để ngăn mũi tên kinh thiên động địa kia, vì Thạch Tinh Ngự tuyệt đối không cho phép bất cứ chấn động nào gây ảnh hưởng tới ngọn Cấm Thiên.

Đất nước lửa gió, kim mộc thủy hoá thổ, ba ngàn long khí. Chỉ tích tắc, bắc cực như đã quay trở lại thuở hỗn độn của ức vạn năm trước. Trong vòng ngàn dặm không còn có một sức mạnh nào khác nữa, không còn bất kỳ một sức mạnh nào khác nữa được phép tồn tại. Nhưng khi sức mạnh của Long hoàng được đẩy lên mức cao nhất, thân hình y bỗng dừng phắt lại.

Mũi tên mang theo con rắn cùng hơi lạnh găm nhăm cốt tuỷ người ta kia đã lao vọt tới trước mặt Thạch Tinh Ngự.

Không thể nào!

Thạch Tinh Ngự rất tin tưởng vào quyền năng của mình, sức Lý Huyền hay Dực sư cũng không thể điều khiển nổi một mũi tên khủng khiếp thế này. Trên trời dưới đất, chỉ Quân Thiên Thương đủ khả năng làm điều ấy mà thôi.

Thạch Tinh Ngự ngỡ ngàng nhìn mũi tên. Nhưng đúng khoảnh khắc ngàn người ấy, con rắn trời đã ngoác mồm, tấp mạnh vào vai y. Thạch Tinh Ngự đau đớn cau mày. Ma khí toả ra, theo răng nanh của con rắn lao vọt vào kinh mạch y. Cảm giác hung bạo mà quen thuộc đó chưa thể thật sự làm hại Thạch Tinh Ngự, nhưng hình như đã đánh nát một ổ khoá to nào đó trong đáy lòng y, giải phóng ra một thứ năng lượng đủ để nghiêng trời lún đất. Trái tim y đang thích thú chào đón cảm giác đã lâu rồi mới quay lại

này. Y vốn là ma. Và những ma khí này giống đàn con lang thang mới trở về cố hương, thi nhau xuyên vào cốt tuỷ y.

- Không!

Thạch Tinh Ngự gầm lên, vung tay bóp mạnh cổ con rắn. Trong tiếng động rầm rầm, con rắn đen bị y bóp đứt đôi.

Liên đó, mũi tên tinh tú phóng vọt xuống, đẩy Thạch Tinh Ngự đi, khiến y húc mạnh vào ngọn Cấm Thiên. Ngọn núi rung lắc dữ dội, đâu thể chống chịu được sự va đập ghê gớm này? Răng rắc một hồi, núi băng gần như gãy gập. Tay Thạch Tinh Ngự dừng khựng lại, mặt tái nhợt đi kinh hoàng, tựa hồ một thứ còn quan trọng hơn tính mạng y vừa bị thương tổn nặng nề.

Y điên cuồng vọt lên không trung, mái tóc lam vùn vủ trong gió tuyết, khuấy đảo bầu trời đã ngả màu đen. Cùng với tiếng rùng rợn gầm vang vọng, một con rồng xanh lam từ trong mình y bùng ra, chỉ tích tắc đã quần quanh ngọn Cấm Thiên. Thân rồng khổng lồ vít chặt lấy ngọn núi, không để lộ bất cứ một khe hở nào, còn thánh điện xanh lam thì được ngậm kín trong miệng nó.

Đứng lơ lửng trên không, Thạch Tinh Ngự từ từ ngẩng đầu. Mái tóc xanh lam bùng ra, phát phơ điên đảo trong không trung. Hai con mắt đỏ ngầu lạnh lùng nhìn từng người. Rồng có vảy ngược, kẻ nào đụng vào tất chết. Ngọn Cấm Thiên này và người con gái nhu mì trên đó chính là chiếc vảy ngược của Thạch Tinh Ngự. Hễ có kẻ dám động vào một sợi tóc của cô, thì y nhất định biến kẻ đó thành tro bụi.

Thạch Tinh Ngự lắc mình, ma khí cuộn cuộn từ trên mình y tuột xuống như con bướm lắc rơi xác kén khỏi mình. V giữa mặt, gầm lên một tràng.

Ngọc Đình Xích Tiến long, Huyền Thiên Bá Hải long, Thanh Đế Chân Khí long, Bạch Cực Kinh Thế long. Bốn con rồng thần đồng thời xuất hiện, vây quanh mình y.

Một tia chớp lạnh rạch ngang vòm không. Tử Cực Tiêu Dao kiếm, một trong Thái Sơ Tứ Bảo, bội kiếm thần thánh của Long hoàng, xuất hiện. Từ khi Long hoàng xuất thế. đây là lần đầu tiên nó nằm trong tay y. Kiếm ngân nga khe khẽ, vừa như báii chào vị chủ nhân đã lâu không gặp, vừa như cảm thấy hứng thú với màn sát phạt sắp tới.

Lúc ấy, bất kể ở Đại Đường hay Tây Vực, ở Thổ Phồn hay Đại Thực, cho dù là kẻ lưu lạc ở nơi chân trời xa, đều bất giác ngẩng mặt lên nhìn trời. Bầu trời xanh thăm thẳm, không gió không mây, chỉ có một dải xanh lặng đến vô cùng, nhưng ai nấy đều cảm nhận một nỗi kinh sợ từ tận đáy lòng, tựa hồ chỉ một khắc, một tích tắc nữa thôi sẽ đến lúc tận thế.

Thạch Tinh Ngự từ từ giơ Tử Cực Tiêu Dao kiếm lên. Bốn con rồng thần cùng thi triển ngoại hồn.

Ánh sáng liên tục từ mình Thanh Đế Chân Khí long phụt ra, hoá thành một dải mây xanh vây quanh nó. Thân thể nó trở nên khổng lồ, chỉ tích tắc đã biến thành một cây Phù Tang to tướng che gần kín cả trời đất. Một vầng mặt trời đỏ mang theo muôn vàn tia sáng nổi dập dềnh trên đầu cành cây, hề lặn đi một chút là toả ra muôn vàn tia chói mắt. Biến cả cuộn cuộn, đẩy ra những ngọn sóng như núi non, nâng cây Phù Tang và vầng mặt trời nóng bùng lên. Ngoài sóng là những núi đồi ngút mắt, vươn tới tận trời. Đó chính là những núi đồi thuở hồng hoang, mỗi ngọn núi đều cao đến rạch cả trời.

Tuyết lam dào dạt rơi, bao bọc cả bốn con thần long đất nước lửa gió và các ngoại hồn của chúng vào trong.

Tử Cực Tiêu Dao kiếm ngân lên. Mọi luồng sức mạnh giữa đất trời đều chìm vào tịch mịch, chỉ có sự uy nghiêm vô thượng của Long hoàng, như chiếc xe rồng uy nghi lăn qua mặt đất, đưa mắt nhìn lướt khắp con dân mạo phạm đến mình.

Trời đất đang than khóc.

Kiểm của Long hoàng chợt biến ảo. Đường kiếm này mà chém xuống, tất cả mọi nhân duyên đều sẽ kết thúc, tất cả mọi người đều sẽ chết. Không có bất kì một khác biệt nào cả, bất kể ở Đại Đường hay Đại Thực, Thổ Phồn hay Thiên Trúc. Đường kiếm này là đường kiếm chôn trời.

Lý Huyền sợ hãi khôn tả, trừng trừng nhìn đường kiếm ấy ngưng hình, cô đặc, mà hoàn toàn không có cách gì chống đỡ. Thân thể gã vẫn to cao, sức mạnh gã vẫn lớn lao, thậm chí ý chí chiến đấu của gã còn cực kì mãnh liệt, thể chất phi thường vẫn liên tục đẩy sức sống lên. Nhưng gã không thể kháng cự được. Mà không chỉ Lý Huyền, vào khoảnh khắc ấy, tất cả mọi người đều không thể kháng cự được. Tất cả chỉ biết mở mắt trừng trừng đợi đường kiếm chém xuống.

Đây chính là định mệnh. Không thể chống đỡ, chỉ có thể chấp nhận. Điệu múa chôn trời bắt đầu mở màn.

Được Long hoàng bảo vệ, được ba ngàn long khí và mái tóc xanh lam bao bọc, Tử Cực Tiêu Dao kiếm từ từ bay cao lên. Cả đất trời núi lặng, đợi điệu múa chôn trời kia bắt đầu.

Mũi tên của Lý Huyền chỉ là một nốt nhạc, nốt nhạc báo hiệu cho điệu múa ấy. Màn sân khấu đã mở, không thể nào dừng lại được nữa. Tất cả mọi nhân duyên sắp sửa kết thúc, mở ra một thế giới không nhiễm bụi trần, để Thạch Tinh Ngự và người y yêu được sống yên bình. Thế giới chỉ có hai người thì hoàn mỹ biết bao.

Kiểm quang giống như người con gái căng tràn sức sống, bắt đầu điệu vũ trên tấm thảm xanh lam. Hình vóc vừa tầm, ngắn dài hợp độ, vai mịn như tạc, eo nhỏ như bó. Đây khúc Nghê thường trên cao ngất, kia điệu trung nguyên giữa hoang tàn. Điệu múa làm rơi chiếc áo choàng, điệu múa phá tan đất trung nguyên.

Sau đó, máu tươi khắp đại địa, thiên hạ bận áo tang.

Cái chết, khi đến thật, thì đẹp đẽ như thế đấy. Không giống như ngày tận thế, mà ngược lại, giống bao người hò reo hân hoan.

Mũi kiếm của cái chết đang trở vào Lý Huyền. Trời, đất, núi, đầm, bốn luồng sức mạnh dần dần rút đi khỏi Lý Huyền, tước đi những khoảnh thịnh to lớn, làm mòn hết xương tuỷ mòn ra, làm đứt gãy gân mạch. Thân hình to lớn bị xẻ da róc thịt, trở lại làm sâu bọ bé nhỏ cao bảy thước, hoàn toàn phơi mình trước mũi kiếm Tử Cực Tiêu Dao.

Có thể nhận ra, Long hoàng căm hận Lý Huyền biết nhường nào. Gã sẽ là người đầu tiên chết dưới lưỡi kiếm, điệu múa chôn trời này sẽ bắt đầu lan đi từ gã.

Lý Huyền rống lên, nhắm nghiền mắt lại. Gã có thể cảm nhận được, kiếm quang đang gặm vào cơ thể gã, không cho gã phản ứng.

Đúng lúc ấy, đằng xa có một tiếng thở dài vọng tới.

Kiếm quang tức thì dừng lại.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tro Tan Hết Thiên Hạ Thái Bình

Long hoàng, kẻ vốn coi vạn vật như chó rơm, cũng biết ngừng sát phạt ư? Và kẻ nào mà đủ sức khiến y dừng tay như thế?

L

Lý Huyền kinh ngạc mở bừng mắt thì thấy một dòng sáng bạc từ thân thể gã tràn ra. Dòng sáng đỏ ối ấm áp và quen thuộc, tưởng đâu khi gã bắn ra mũi tên khủng khiếp kia, thì nó đã luồn vào huyết mạch gã như một sợi tơ nhện rồi. Có khi luồn vào từ lúc trước lúc đó nữa.

Ảo giác dâng lên trong lòng Lý Huyền. Kinh như dòng sáng ấy chưa bao giờ rời bỏ thân thể gã, mà vẫn âm thầm bảo vệ gã ở một nơi bí mật nào đó, hết lần này đến lần khác giúp gã thoát nạn. Cảm giác bi thương quen thuộc đi kèm dòng sáng cũng dần dần ngập đầy trái tim. Lý Huyền xúc động đến nỗi muốn rơi nước mắt.

Dòng sáng nọ cứ rục mãi lên, cô đặc lại. Cùng với sự biến đổi và lan toả của nó, trời đất rạng ngời, mở ra một thế giới nhỏ khác giữa không gian ảm ắp xanh lam kia. Thế giới ấy rất yên tĩnh, rất hiền hoà, khiến không ai nỡ khuấy động. Tưởng chừng chỉ cần lại gần thế giới để tất cả mọi cuồng bạo, phiến toái đều dịu xuống, chìm vào sự an hoà giống như nó.

Dòng sáng hoá thành đôi cánh, trải ra dưới tay Lý Huyền, nâng gã lên. Uy nghiêm của Long hoàng có thể bao trùm vạn vật trong trời đất, chỉ có đôi cánh này là thứ duy nhất y không bao trùm được.

Lý Huyền mừng đến phát cuồng, không nhịn được hét lớn:

- Quân Thiên Thương! Quân Thiên Thương đây! Chúng ta được cứu rồi!

Không kiềm chế được nữa, gã hào hứng nhảy căng lên, la hét vang trời.

Đôi cánh quang xuất hiện, chúng tỏ Quân Thiên Thương không đành lòng đặt mình ra ngoài mọi sự. Mà hể Quân Thiên Thương ra tay, có thể Thạch Tinh Ngự vẫn sẽ bó tay chịu trói. Một trăm năm trước, chính Quân Thiên Thương đã dùng Luân Hồi kiếm đánh bại Thạch Tinh Ngự còn gì. Thi triển thêm lần nữa xem!

Bao nhiêu ưu tư sâu thẳm của Lý Huyền tan biến, lòng gã vui như hoa nở.

Đôi cánh quang từ từ trải rộng, tuột khỏi người Lý Huyền, tụ thành một cái bóng động trong quầng sáng, nổi lơ lửng trên không. Không ai nhìn rõ được rốt cục cái bóng ấy có hình dáng thế nào, cũng như không ai biết được ý trời rốt cục ra sao. Thật giống một thứ ánh sáng thuần khiết đã tồn tại từ thuở vũ trụ mới sinh, sau đó không hề thay đổi thêm lần nào nữa. Vật đổi sao dời, sống chết thất thường, đều không thể ảnh hưởng đến y.

Hư không vắng xuống một tiếng động rất khẽ. Âm thanh sao mà xa xôi, nghe như tiếng một quả đào từ vườn ngự uyển của Tây Vương mẫu lăn ra khỏi cõi trời. Âm thanh lại cũng thật gần gũi, hệt như một sợi dây đàn được khảy lên, hay tiếng sấm nổi ở nơi yếu đuối nhất của tâm hồn. Âm thanh ấy là lớp băng được ánh dương ghé môi hôn, vừa hé ra vệt nứt đầu tiên trong gió mùa xuân, lá chồi non ẩn nhẫn suốt đông giá, đang bắt đầu trời lên đọt non đầu tiên trong lớp đất, là con bướm xé vỏ kén chui ra. Âm thanh ấy là giai điệu đẹp nhất giữa đất trời, mang theo niềm hân hoan của sự hồi sinh, tâu lên du dương giữa màn trời xanh lam.

Hoa tươi nổi lên trong không trung, một bông, hai bông... theo nhau nó trong tuyết xanh lam.

Mặt đất bắc cực vốn bị khí lạnh hoành hành, dần dần biến thành một biển hoa tươi. Hoa tươi từ từ xòe cánh dưới màn tuyết mịn mù, càng nó càng nhiều thêm. Mặt đất đóng băng từ thời viễn cổ, lần đầu tiên chớm chớm hơi ấm dịu dàng của mùa xuân. Hoa tươi dung đưa, bóng người màu bạc mỗi lúc một rõ nét, hết như ý trời xưa nay bất khả lộ, lần đầu tiên đã nở nụ cười ấm áp với nhân gian.

Bóng người nọ chìm trong hào quang, trông chỉ lờ mờ, sáu đôi cánh lớn nhẹ nhàng mở ra, che phủ hết bầu trời vỡ nát.

Tuyết xanh lam lạnh lẽo rơi xuống bên ngoài phạm vi đôi cánh đó. Trong biển hoa, sáu đôi cánh nhẹ nhàng gập vào mở ra, giống như một liếng thờ dài thườn thượt. Tiếng thờ dài ấy kéo theo mình cảm giác ấm áp và nhân từ vô tận, lướt qua thân thể đầy thương tích của mỗi con người, để sự ấm áp chảy vào huyết mạch đông cứng của họ. Ai nấy cùng ngẩng đầu lên, hướng về hào quang của người nọ.

Ánh sáng chói Nhưng không gắt, tựa hồ lực lượng đủ làm tan nát đất trời chứa trong nó mạnh mà không dữ. Y giống như tia nắng đầu tiên mà một đứa trẻ sơ sinh trông thấy khi vừa mở mắt, không bao giờ làm hại ai cả.

Y là Quân Thiên Thương!

Chúng ta được cứu rồi! Một niềm hoan hỉ, trang nghiêm, kính nể vì hy vọng rhoát được tai kiếp bắt đầu lan ra trong đám đông, như hoa tươi nở rộ trên đất rộng. Mọi người cảm lòng không đậu, đều mừng đến phát khóc. Không ai trông thấy, dung mạo đằng sau hào quang kia bị thương đến mức nào. Đôi chân mày y cau rúm lại, chăm chú nhìn trang nam tứ uy nghi như ma thần trước mặt. Đây cũng là đối tượng duy nhất trên trời đất này mà ánh sáng của y không thể rọi vào được.

Cách biệt một trăm năm, cách biệt vô vàn sát phạt, hy sinh, bi hoan, tai hoạ, họ gặp lại nhau ở đây.

Đôi cánh cuộn vào. Long khí bàng lảng. Trời xanh đến rùng mình.

Tuyết lam dào dạt rơi, chậm rãi yên ả. Mỗi trái tim đang đập ở đây bắt đầu đông cứng lại vì sợ. Bởi ai nấy đã phát hiện ra, không khí giữa hai người kia rất cân bằng, không ai chiếm được ưu thế so với ai cả. Quân Thiên Thương không áp chế nổi Thạch Tinh Ngự, mà Thạch Tinh Ngự tuyệt đối không khuất phục nổi Quân Thiên Thương. Cũng như bóng tối và ánh sáng, số phận muốn chúng cùng tồn tại trên thế gian này. Nếu hai bên giao chiến, thì liệu ai sẽ thắng đây?

Không ai trả lời được. Chưa kể bắc cực đang là sào huyệt của Thạch Tinh Ngự, y còn có bốn con rồng thần phò tá... Hai người nhìn nhau, cán cân thăng lợi đang chầm chậm nghiêng về Thạch Tinh Ngự.

Không ai nghi ngờ, nếu Thạch Tinh Ngự thắng Quân Thiên Thương, thì chẳng còn việc gì mà y không dám làm. Diệt nước, phá thành, áp đảo thiên hạ, giết sạch sinh linh... Ánh sáng toát ra từ đôi mắt lạnh băng của y, rõ ràng đã công bố một niềm tin: vì Cửu Linh, y không ngại để thân mình vấy máu!

Trời đất chỉ còn hai người đó, những người khác chẳng qua chỉ là con tốt thí, là vật hy sinh trong trận chiến này thôi.

Thạch Tinh Ngự.

Quân Thiên Thương.

Yên ắng, yên ắng đến ngạt thở. Giống khoảng lặng trước khi tuyên án, đợi chờ cáo thệ của số mệnh.

Thạch Tinh Ngự cười nhạt:

- Trăm năm trôi qua, ta những tưởng a đã thành thần... - Nụ cười của y trống rỗng, khó đoán như trời xanh bí ẩn kia - Nhưng trước mặt người, ta

vẫn là ma.

Nụ cười của y vô cùng thương tâm, vô cùng lạc lõng. Ta vẫn là ma. Từ khi xuất thế đến nay, lần đầu tiên Thạch Tinh Ngự thừa nhận mình vẫn là ma. Điều này nghĩa là gì?

Quân Thiên Thương chậm rãi lắc đầu. Ánh sáng như mây trôi từ người y toả lan, nở như hoa tươi trước mặt Thạch Tinh Ngự. Hoa tượng trưng cho sự nhân từ của trời cao ban cho những sinh mệnh tươi đẹp dưới nhân gian này. Từ nay, chúng sẽ được đất nước lửa gió tưới tắm, không bao giờ khô héo, tàn úa nữa. Đó cũng là sự kính ngưỡng mà nhân gian dành cho Quân Thiên Thương.

- Người không phải là ma.

Đôi cánh quang cất lên, trở vào trái tim Thạch Tinh Ngự. Muôn vàng đốm sáng toả ra từ chót cánh, chui vào ngực Thạch Tinh Ngự như một cái bóng.

- Người không phải ma, từ lâu rồi người không còn là ma nữa.

Câu nói khiến Thạch Tinh Ngự choáng váng. Y nhắm nghiền mắt, người run lên. Phải, y không phải ma, sức mạnh của y không nhiễm chút ma lực nào, chỉ có sức mạnh thuần túy của trời xanh. Y giống như thần linh, có khả năng nhìn thấu cõi hư vô u minh, cho dù trời đất có sụp, thân thể có hư hoại, y vẫn không chết. Cũng chính vì thế, mười món quà của thái tử chỉ đủ sức khiến y bị thương, mà không thể tiêu diệt nổi y. Một khi ý chí chiến đấu của y bị kích thích như lửa nóng, y sẽ lập tức chém tướng đoạt cờ, phá thành diệt quốc.

Y là thần, y làm sao có thể không là thần được chứ? Nhất cử nhất động của y đều thần thánh vô cùng, khiến cho đất nước lửa gió phải tự nguyện quy phục. Y là thần, y tác động vào thiên mệnh, mỗi hành động của y đều khiến trời đất kinh hồn. Nếu y không phải là thần thì ai mới là thần chứ?

Nhưng y đâu thể làm thần? Vì lúc ấy, ai sẽ bảo vệ ngọn núi này? Ai sẽ giữ cho nó không bao giờ đổ, giữ cho nụ cười mỉm quyến rũ kia được tự do nở giữa nhân gian?

Thạch Tinh Ngự giang hai tay như muốn ôm lấy cả ngọn Cấm Thiên:

- Không, ta là ma.

Trái tim y co bóp nhẹ nhẹ, đầu ngửa lên nhìn trời. Trời vẫn xanh lam, xanh như khi y vừa xuất thế, xanh như bầu trời trên đỉnh Chung Nam. Lúc ấy, y nhẹ nhàng đứng giữa đất trời, ngửa mặt nhìn Tử Cực lão nhân đang kinh hoàng.

- Tử Cực gia gia, ta không phải là ma.

Đúng, y nhớ rất rõ ràng câu nói ấy.

- Tuyệt Ân gia ta, ta không phải là ma.

- Đại Nhật Chí gia gia, ta không phải là ma.

Nếu y không phải là ma, thì ai sẽ bảo vệ nàng? Ai sẽ bảo vệ tình yêu của y?

- Không, ta là ma.

Thạch Tinh Ngự đang hai tay, ma khí ngập trời tràn lên từ sâu trong cốt tuỷ, chỉ tích tắc đã ngập đầy thân thể y. Sắc trời bị phản chiếu cho thành tăm tối, tuyết lam múa may khắp nơi bỗng biến thành máu đen. Mỗi bông tuyết là một con mắt khóc đến mù loà.

Ta là ma. Khuôn mặt và thân hình Thạch Tinh Ngự không hề có chút thay đổi nào, chỉ khác là đôi mắt biến màu đen kịt. Ánh lam tà quái vây quanh y, khiến hai đốm đen kịt ấy bỗng thành thăm thăm vô cùng, gần như có thể chôn vùi cả thế giới.

Ta là ma. Nếu không, ai sẽ bảo vệ nàng.

Ta là ma. Nếu không thành ma, ai sẽ bảo vệ những thứ ta yêu quý?

Tất cả mọi sức mạnh bị cầm kị đến lúc này đều mở ra, biến cả lộn ngược, núi non long lở, thế giới trầm luân, bầu trời sụp xuống.

Tất cả mọi thứ thần thánh, toàn bộ đều biết thành lửa ma rùng rợn, bùng phát trong cơ thể Thạch Tinh Ngự. Sức mạnh được phóng thích của y lập tức tạo ra một làn sóng xung kích khủng khiếp, đâm xuyên đi khắp bắc cực. Không trung màu xanh rền lên như sấm nổ, cực quang sắc sỡ từ trời rủ xuống như đôi cánh hư vô, lớn vờn sau lưng Thạch Tinh Ngự. Đây là màn tượng trưng cho uy nghiêm vô thượng của y, quyết không để bất cứ ai xâm phạm.

Nếu không, ai bảo vệ cho tình yêu của y? Thạch Tinh Ngự cảm thấy mỗi giọt máu trong cơ thể mình đều đang rền rĩ một cách hân hoan, đón chào tất cả mọi thứ thuộc về nó.

Quả nhiên, ta vẫn hợp để làm ma hơn nhi! Thạch Tinh Ngự lặng lẽ thờ dài, giang rộng hai tay, mặc cho tất cả những sức mạnh bạo liệt trong đất trời chảy vào trong cơ thể mình, thuần hoá thành khí thể uy nghiêm đặc biệt của Long hoàng.

Rầm, mặt đất rung chuyển.

Rầm, bầu trời rung chuyển.

Rầm, cực quang rung chuyển.

Rầm, tám thân không hề biến đổi nhưng lại bao phủ được cả đất trời của y rung chuyển.

Một chuỗi những mặt ngữ lâm râm vang lên, mau chóng chảy qua lãnh địa rộng lớn.

Mặt đất yên ổn rõ ràng đã bị khuấy động. Đám yêu ma ẩn nhẫn chờ thời trong bóng tối cùng cất tiếng hưởng ứng lời kêu gọi của Long hoàng. Ma vương của bọn chúng đã thức tỉnh. Đại Ma quốc đang cần con dân. Bên Đại Ma quốc di, xây dựng một đất nước thuộc về chúng ta. Với danh nghĩa Long hoàng, ta cho phép các người có thể tự do sống dưới ánh mặt trời. Bọn yêu ma ráo riết dùng ngôn ngữ của chúng để truyền đạt tin tức này. Đó là nguyện vọng mà chúng đã ôm ấp suốt ngàn năm, vạn năm nay.

Thạch Tinh Ngự từ từ ngẩng đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào Quân Thiên Thương.

- Chính người đã khiến ta hiểu ra, ta chỉ có thể làm ma.

Quân Thiên Thương lặng lẽ quan sát tình hình. Y nắm cả thiên hạ, biết được chân tơ kẽ tóc của mỗi sinh linh. Vì thế, y cũng cảm nhận được sâu sắc nỗi thống khổ của chúng. Y cúi đầu, lẳng lặng đón ánh mắt của Thạch Tinh Ngự, nhìn y đang bước từ ranh giới của thần sang ma. Lẽ ra y nên xuất thủ để ngăn chặn tất cả những biến cố này.

Nhưng y không hành động, mà chỉ lẳng lặng thờ dài:

- Đừng tàn sát nữa, được không?

Thạch Tinh Ngự trầm ngâm:

- Được.

Quân Thiên Thương dời ánh nhìn khỏi Thạch Tinh Ngự:

- Ta vẫn còn có thể trở lại...

Đôi cánh quang từ từ tiêu tan, rút đi, biến mất ở nơi chúng vừa xuất hiện. Muôn vàn đoá hoa tươi chỉ tích tắc khô héo, rồi hoá thành cát bụi. Thế giới này chỉ còn tồn tại sự uy nghiêm của Thạch Tinh Ngự. Người nào cũng bị bao trùm trong nó. Người nào cũng run rẩy. Người nào cũng giống con sên hèn mọn đột nhiên bị lột mất vỏ. Quân Thiên Thương chính là cái vỏ của họ. Mất sự bảo vệ của Quân Thiên Thương, họ tự nhiên phát giác mình mới yếu đuối làm sao.

Mười món quà, Thiên Địa đại trận, Thanh Lương nguyệt cung, chiến thần Duợc sư... thầy đều nực cười, đều không thể giết được Thạch Tinh Ngự.

Họ ấu trĩ quá rồi!

Thạch Tinh Ngự lạnh lùng nhìn bọn họ.

- Hôm nay, ta tạm tha chết cho các người. Nhưng từ nay trở đi không cho phép đặt chân đến bắc cực nữa. Đại Ma quốc đã trở thành mảnh đất chỉ có yêu ma mới được phép đi lại.

Y không nói tiếp nữa. Mọi người đều cảm thấy tim mình lạnh toát. Đất nước của yêu ma? Vậy con người biết làm thế nào? Ngọc Đình Xích Tiến long đứng bên, cố đoán thánh ý rồi lớn tiếng bổ sung:

- Tất cả các người sẽ trở thành tội phạm bị truy nã!

Nó ngáp dài, mọi người lập tức thấy xuất hiện trước mặt mình một tấm biển bằng lửa khổng lồ, trên đó viết xiên xẹo mấy hàng chữ lớn:

“Lệnh truy nã những kẻ xấu xa cùng cực: Lý Huyền, Đường thái tử, Giản Bích Trân, Thạch Tử Ngưng, Lý Duợc sư, Diệp Pháp Thiện...”

Ngọc Đình Xích gãi đầu, ngượng nghịu đính chính:

- Tên này mất mạng rồi, không tính... - Nhưng nó đột ngột gào lên - Ngọc Đình Xích vĩ đại không thể sai lầm được. Cho dù hãn đã mất mạng thì cũng phải truy nã. Truy nã cho chết toi hãn đi!

Nó vốn dĩ đã gạch tên Diệp Pháp Thiện, nhưng sự vĩ đại của bản thân khiến nó không dám nghi ngờ quyết định của mình, bèn vội vàng viết lại cái tên bên cạnh. Rồi mới hài lòng viết thêm xuống dưới tên những người khác. Xong xuôi, nó nhìn một lượt danh sách xiên xẹo, cảm thấy vô cùng bằng lòng. Viết mới đẹp làm sao, có thể nói là đẹp nhất trong các bảng chữ của loài rồng.

Thú bút của Ngọc Đình xích!

Nó đắc ý muốn phần, quất đuôi, hất tung bọn Lý Huyền ra xa. Sau đó, nó nhìn Long hoàng bằng ánh mắt nịnh nọt, hy vọng y có thể ban cho vài lời khen.

Thạch Tinh Ngự liếc con rồng, giẫm lên cực quang dày đặc tiến về đỉnh Cấm Thiên. Đến lúc này, y chỉ quan tâm một việc thôi. Đó chính là, ngọn Cấm Thiên vững vàng mãi mãi, và người con gái đang ở trên đó vui vẻ mãi mãi.

Vì thế, y cam tâm làm ma.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Trên Lầu Thiết Yến Tiên Chuyện Trò

Chúng con đồ thật ư? - Phong Thường Thanh căng thẳng nhìn Tử Cực lão nhân.

C

Tử Cực lão nhân gật đầu.

- Thầy chắc chứ ạ? - Phong Thường Thanh bước dồn tới trước, bắt đầu chất vấn.

Nghi ngờ là hành động bất kính ghê gớm đối với sư phụ mình, đặc biệt khi sư phụ ở đây lại là Tể tửu đại nhân, người có uy quyền nhất học viện, nhưng Tử Cực lão nhân không hề tỏ vẻ phật ý, khuôn mặt thậm chí còn tươi tỉnh:

- Chắc!

Thái Thần viện liền bùng lên tiếng hoan hô, tất cả các sinh đồ đều vui như hoa nở. Tử Cực lão nhân ngắm chúng, bọn học trò trẻ tuổi, gan dạ, tràn đầy sức sống và lý tưởng.

- Các con đã hoàn thành một cách xuất sắc đầu bài do Khâm Thiên giám chiếu ý trời soạn ra. Kết quả đó chứng tỏ kiến thức lý thuyết và khả năng thực hành của các con đều đạt đến yêu cầu của thư viện. Ai cũng có thể độc lập tác chiến được rồi. Tiếp sau đây ta biểu dương vài đứa. Phong Thường Thanh!

Phong Thường Thanh phấn khởi bước ra, vui sướng đến mức đỏ lựng cả mặt. Nó vốn là sinh đồ tự ti nhất trường, mà nay lại là người đầu tiên được Tế hiu xướng tên khen ngợi, vinh dự biết ngần nào!

- Chủ động gánh vác nhiệm vụ tra cứu tài liệu và tìm ra được những thông tin hữu ích nhất chỉ trong một đêm, có thể nói là tố chất rất quan trọng của một cao thủ. Bất luận là cuộc chiến giữa hai cá nhân hay hai đạo quân, thì cũng phải biết người biết ta mới đảm bảo bách chiến bách thắng. Ta chọn Phong Thường Thanh làm tấm gương khích lệ đầu tiên, cốt để các con nhớ rằng, trước trận chiến, tập hợp cho đầy đủ thông tin đồng thời xác định thông tin nào hữu dụng nhất, chính là mâu chốt để giành thắng lợi. Các con xem, bốn con rồng hùng mạnh như thế chẳng phải cũng đều bị các con đánh bại đấy ư?

Bọn sinh đồ cùng siết chặt nắm tay. Đúng, Tử Cực lão nhân nói đúng. Đến rồng thần mà chúng còn đánh bại được, thì còn kẻ địch nào chúng không thể chiến thắng nữa đây?

- Hồ Đột Can!

Hồ Đột Can xoa cái đầu to tướng, kinh ngạc bước ra. Ta mà cũng được khen ư?

- Tính kiên nhẫn và sự ngoan cường ham học hỏi của con chính là điều kiện tiên quyết giúp con đánh bại Thanh Đế Chân Khí long. Bất kể địch nhẫn mạnh mẽ đến đâu, chí ít chúng ta cũng phải làm gì đó chứ! Gắng lên! Các con có gì nào? Có tuổi trẻ, có ý chí, có thời gian. Khi gặp phải cường địch, chớ sợ hãi, phải dám cố gắng, dám chiến đấu, đấu không thắng được thì cứ kéo dài thời gian mà đấu, kéo dài không xong thì ăn vạ mà đâu! Nói chung, ăn vạ là một từ không hay ho gì, nhưng là một thủ đoạn rất hiệu quả. Nào, mọi người cùng làm động tác này với ta.

Tử Cực lão nhân vuốt râu, đôi mắt lơ lơ lập tức sáng ngời linh hoạt. Lão trở một tay ra phía trước, đứng dáng điệu một vị tướng quân quyết chiến ngàn dặm, thông thả và trầm tĩnh ra tối hậu thư cho kẻ địch:

- Thời thanh xuân của chúng ta, nhất định sẽ có chung một cuộc chiến.

Oách chết đi được! Hồ Đột Can thật sự ngạt thở. Tử Cực lão nhân quả nhiên không hổ là đệ nhất nhân của Ma Vân thư viện, lại có thể khiến tư thế bình thường này trở nên oai phong bất phàm như vậy.

Tất cả các sinh đồ cũng đều bị lão hút hồn, đồng loạt bắt chước thầy.

- Thời thanh xuân của chúng ta, nhất định sẽ có chung một cuộc chiến.

- Thời thanh xuân của chúng ta, nhất định sẽ có chung một cuộc chiến.

- Thời thanh xuân của chúng ta, nhất định sẽ có chung một cuộc chiến.

Hào khí bừng bừng cháy trong huyết mạch của những người trẻ tuổi. Bọn chúng chợt phát hiện ra, vừa làm tư thế này vừa niệm câu này, là người chúng bừng bừng máu nóng, không ngại giao chiến với bất cứ ai nữa.

Tử Cực lão nhân hơn hớn mặt mày, lăm bắm:

- Thanh xuân tri... thanh xuân... - Rồi gọi - Lữ gia huynh đệ!

Lữ Trường Hoán, Lữ Trường Linh, Lữ Trường Thích, Lữ Trường Trang mau chóng lấy lại dáng vẻ ung dung tao nhã hằng ngày, hân hoan bước lên.

- Bốn anh em con đã đấu với con rồng có tu vi cao nhất là Huyền Thiên Bá Hải long, nói cho đúng cũng là trận chiến có xác suất thắng thấp nhất. Nhưng thật không ngờ các con lại biểu hiện xuất sắc đến như vậy. Ta không biết các con tỉ mỉ nghiên cứu thông tin của Phong Thường Thanh để rút ra được chiến thuật thích hợp hay chỉ là ăn may, nhưng cách thức các con sử dụng chính là cách thức tối ưu để đánh bại Huyền Thiên Bá Hải long. Nên

biết, may mắn cũng có lúc là một sức mạnh, chỉ cần thường xuyên có may mắn bầu bạn, thì cũng sẽ thường xuyên giành thắng lợi. Các con chính là những đồ đệ vừa ý ta nhất.

Lữ gia huynh đệ suýt phát khóc. Họ đã không phụ tấm lòng trông đợi của gia tộc mình, đã không uổng công dùi mài suốt một năm qua, đã chứng minh được rằng văn chương cũng có thể trừ yêu hàng ma. Lời thánh hiền dạy cũng đủ sức khiến bọn yêu ma phải kinh hồn táng đờm. Họ cần phải tiếp tục học hành cho đến nơi đến chốn.

- Long Vi!

Đây chắc là trường hợp khiến mọi người bất ngờ nhất. Long Vi mà cũng được biểu dương? Cô ta có làm gì đâu cơ chứ? Bản thân Long Vi cũng rất sừng sốt. Cô đang đứng ở tí cuối hàng, nghe gọi bèn “ồ” một tiếng, len qua các bạn để lên.

- Tử Cực gia gia, con cùng được khen ư?

Tử Cực lão nhân chậm rãi gật đầu.

- Con à! Việc con làm là đúng đắn nhất đấy! Luôn luôn có những đối thủ mạnh đến nỗi vượt trên cả tưởng tượng của chúng ta, cho dù thu thập đủ đầy toàn bộ thông tin, tìm ra cách thức chính xác thích hợp nhất, lại có may mắn kè kè bầu bạn, có ý chí kiên trì tới lúc cuối cùng, nhưng vẫn không thể nào đánh bại nổi hãn... Vậy thì chúng ta nên làm thế nào?

Khuôn mặt lão thoát chìm trong biểu hiện bi ai. Tâm trạng hào hứng của bọn sinh đồ mau chóng xẹp xuống. Bọn chúng đều hiểu Tử Cực lão nhân định nói gì.

Đúng, đó là một lực lượng mà chúng không thể nào với tới được. Cho dù có tập trung toàn bộ sức lực, dùng phương pháp hiệu quả nhất, được thần

may mắn chiếu cố nhất, quả quyết kiên nghị hy sinh tới tận khoảnh khắc cuối cùng nhất, cũng không thể đánh bại được.

Lúc ấy, chúng ta nên làm thế nào?

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Tử Cực lão nhân, vào ông già có trí tuệ và bản lĩnh bậc nhất của Đại Đường. Bao nhiêu năm nay, Đại Đường đã quen nghe lời dạy của lão, quen giành được các thành tựu về văn lẫn võ và trở nên xuất sắc nhờ những lời giáo huấn của lão.

Bây giờ, biết làm thế nào?

Khuôn mặt Tử Cực lão nhân bỗng như nhiều nếp nhăn hẳn lên:

- Chúng ta cũng nên giống như Long Vĩ vậy đó, mau chóng lui xuống, về tìm viện binh. Biết rõ không đánh được mà vẫn xông vào thì không phải là dũng cảm mà là lỗ mãng. Các dũng sĩ trẻ tuổi ời, trong cuộc sống còn dài sắp tới, các con sẽ bầu bạn với danh tiếng, vinh hoa, giành được hết thành tựu huy hoàng này đến thành tựu huy hoàng khác, nhưng các con cũng sẽ gặp phải những đối thủ mỗi lúc một mạnh. Trong từng trận chiến, các con đều phải suy nghĩ cho thấu đáo: liệu mình có giành được phần thắng trong trận này không? Nếu không, thì mau mau bỏ chạy. Chạy về bảo tồn lực lượng, tìm cứu viện. Đó hoàn toàn không phải là hèn nhát, mà là chiến lược - Lão thử dài - Đây là chiến lược của bậc trí giả. Vì thế mới bắt các con phải đọc nhiều sách, học nhiều thứ nhìn qua tướng chừng vô dụng như thế. Những kiến thức ấy đều có thể dạy các con cách quan sát cẩn thận mọi diễn biến trên chiến trường để đưa ra phán đoán chính xác nhất.

Bọn sinh đồ đều ứa nước mắt. Đến giờ, chúng đã lĩnh hội sâu sắc tình yêu thương mà các sư phụ ở thư viện dành cho mình. Tình yêu đó giống như của cha mẹ, tuy thường hy vọng con cái công toại danh thành, tiếng thơm lòng bốn bề, nhưng quan trọng hơn cả, họ luôn muốn bọn chúng được an toàn, sống lâu, khỏe mạnh, vui vẻ trên trái đất này.

Mấy trăm năm sau, có một thi nhân đã làm bài thơ như sau:

Người đời những muốn con khôn,

Tôi thông minh quá lại buồn hơn vui.

Nên mong con chỉ ngốc thôi, Tai qua nạn khỏi sống đời cao sang.

Hy vọng lớn nhất mà cha mẹ gửi gắm ở con cái chính là sống cả đời không tai họa không sầu lo, cho dù ngốc nghếch lỗ mãng, chậm chạp lờ đờ, cũng không sao cả. Chỉ có điều, thi nhân này xem chừng hơi hoang đường, con đã ngốc lại muốn sống đời cao sang, kể ra hơi khó. Nhưng nói cho rõ ràng, tình yêu thương thâm thía trong bài thơ chính là điều khiến người đọc phải rơi nước mắt.

Không khí ở Thái Thần viện bỗng lặng hẳn đi. Tử Cự lão nhân mỉm cười:

- Giai đoạn học hành đã kết thúc, bắt đầu bước vào giai đoạn thực tập. Sang đông, các con sẽ được bổ làm viên chức đến thực tập ở thành Trường An. Trước đó, mọi người đều được nghỉ ngơi chừng một tháng rưỡi.

Các sinh đồ đang chìm đắm trong thương cảm, chưa kịp lĩnh hội ý nghĩa của câu nói đó, thì Thái Hạo Thiên Nguyên đỉnh đã rền lên một tiếng động lớn, một luồng khói phụt lên cao, nổ bùng ra giữa lưng chừng trời. Lập tức có một đám mây bảy sắc liên tục phun ra, kết thành vô số cung điện thần tiên, thấp thoáng treo lơ lửng trên đỉnh Chung Nam. Mây khói ngập đầy tay áo, tiên linh qua lại tấp nập, thú lạ chim hay, kỳ hoa dị thảo đua sắc đua hương tô điểm cho núi Chung Nam thành chốn Dao Trì của Tây Vương mẫu. Các thần tiên ôm những loại nhạc cụ khác nhau như tì bà, sênh phách từ trên trời tà tà bay xuống, tiếng đàn sáo vang lừng bao phủ cả đỉnh Chung Nam. Trong Thiên Nguyên đỉnh liên tục có sấm nổ vang ra, ảo ảnh thần tiên càng lúc càng dày, càng lúc càng hiện rõ. Các sinh đồ của Ma Vân thư viện đều trở thành khách quý của thần tiên. Được nhiệt liệt mời chào, ai nấy

bước vào cung điện lung linh, tận hưởng một ngày sung sướng nhất trong thời hoa niên của chúng, ngày tốt nghiệp.

o O o

Bắc Hải.

Biển nằm ở cực bắc của Đại Đường, từ khi mùa thu qua, không còn thấy bóng dáng mặt trời đâu cả.

Cũng không có gió.

Mặt biển lặng lờ như thế đã dùng một luồng sức mạnh ghê gớm để nhất kín tất cả nguyên khí của đất trời, tạo nên một khung cảnh vô cùng yên tĩnh. Tuyết xanh lam rơi rơi, không gây ra một chút âm thanh nào, nhuộm mặt biển thành thành màu lam, nhưng không giống màu lam thường thấy ở biển, mà là một thứ màu lam rất rực rỡ, rất quý quái. Trời trong trẻo, trống trải, không biết tuyết rơi từ nơi nào xuống nữa.

Từ Bắc Hải chạy về hướng tây sẽ gặp dãy Hưng An, dãy núi giống một đường viền tuyết dài dằng dặc chia mặt đất làm đôi. Phía nam đường viền là phủ Đô hộ Hà Bắc. Phía bắc đường viền là một vùng đất yêu tà. Bản thân dãy Hưng An cũng bị chia làm hai phần hoàn toàn khác nhau. Phần nam cơ man là tuyết trắng, mặt bắc là tuyết lam nặng nề. Một lam một trắng, không hề pha tạp.

Đã vào độ cuối thu, mặt trời vẫn rực rỡ, nhưng ánh nắng dầu chói chang tới đâu thì vẫn chỉ chiếu sáng được bên phần nam Hưng An, không thể vượt qua sông núi. Hai màu lam và trắng soi vào nhau, tượng trưng cho lời cảnh cáo mà Long hoàng gửi đến mỗi tinh linh trên nhân gian này: “Đại Ma quốc đã trở thành mảnh đất chỉ có yêu ma mới được phép đi lại. Kẻ nào vi phạm tất chết!”

Tuyết lam nặng nề bay lượn trong im lặng, bảo vệ lãnh thổ của Đại Ma quốc. Phóng mắt nhìn ra xa, cực quang ngời ngời lấp lánh trên đỉnh Cấm Thiên, trong lòng cực quang là một con rồng mờ đang múa may vùng vẫy, ma khí ngùn ngụt vây quanh mình rồng, hết như một ngọn đèn lam sắc không lồ và rạng rỡ, khiến ai nhìn phải cũng không kìm nổi cảm giác run rẩy.

Đại Ma quốc, đã tuyên thị sự uy nghiêm của mình đối với cả thế giới.

Trong khu rừng âm u trên dãy Hưng An, chợt vang lên một tiếng gọi chói tai. Một cái bóng thâm thẳm trườn rãi nhanh từ đằng nam tới. Bóng đen di chuyển cực kỳ thần tốc, y hết một cái rơi ngoằn ngoèo, mới cất tiếng đã băng xa tới mấy chục trượng, uốn éo trên không như tia chớp, xuyên qua biên giới giữa tuyết lam và tuyết trắng, lao tới đỉnh Cấm Thiên. Hành động của hãn làm xao động những cây tùng yên tĩnh ngàn năm trên dãy Hưng An. Hãn bay vù qua rồi, rừng tùng mau chóng khôi phục dáng vẻ ban đầu, được một lúc lại rung khẽ, dần dần trôi ra hai bóng người.

Hai cái bóng này đều rất nhạt, mắt ai tinh tường đến đâu cũng chỉ nắm bắt được một thứ hư ảnh mờ mờ.

- Lại một đứa nữa. Hôm nay có cả thấy mười ba lượt, tổng cộng hai mươi tư con yêu ma. So với trước đây thì số lượng ít đi nhiều, nhưng tu vi của bọn về sau rõ ràng là mạnh hơn hãn. Hiển nhiên, đám yêu già mai phục chờ thời cùng đang rục rịch hành động, muốn theo về để hưởng thụ tự do của Đại Ma quốc.

- Thạch Tinh Ngự có sức hiệu triệu lớn thế à?

- Biết làm sao được. Trên thế giới này, chỉ mình hãn kinh chống được Quân Thiên Thương. Trận chiến hôm nọ, Quân Thiên Thương hiện thân mà không xuất thủ, chứng tỏ hãn không cầm chắc khả năng thắng lợi. Chưa kể, việc Thạch Tinh Ngự hoá thành ma ngay trước mặt Quân Thiên Thương

cho thấy lũ yêu ma này đủ tự tin. Ôi, xưa kia Quân Thiên Thương cầm kiếm ngang dọc thiên hạ, buộc các loài yêu ma phải mai danh ẩn tích, tạo ra được một trăm năm thái bình cho thiên hạ. Phen này hay rồi, đám yêu già đang lục tục xuất đầu lộ diện, nếu không những nhiều tai ương thì còn việc gì khác nữa.

- Có phải quay về bẫm báo sư tôn không?

- Để xem tiếp đã. Tình hình này, chỉ e sư tôn cũng không có cách nào cả. Muội không nhớ lời sư tôn dạy chúng ta năm xưa à? Phải thu thập đủ thông tin. Bây giờ thông tin hiển nhiên là chưa đủ, bọn lão ma càng lúc càng đông, chúng ta cần tìm hiểu rõ ràng hơn mới được.

- Chẹp... nhắc lại, tưởng chừng ngày tháng chúng ta học tập ở trường vẫn còn hiển hiện trước mắt. Bây giờ đã thành thường phó cả rồi. Trông bọn trẻ kia, muội thật nhớ tiếc thời thanh xuân của mình. Theo huynh, liệu chúng có biết chúng ta đã ngấm ngấm hỗ trợ không?

- Sớm muộn gì cũng có một ngày chúng biết thôi. Ta nghĩ, mấy đứa thông minh nhất trong bọn cũng lờ mờ đoán ra rồi. Bốn con rồng thần đầu phải là loại vớ vẩn, Huyền Thiên Bá Hải long có thể không chịu nổi tiếng đọc sách, Thanh Đế Chân Khí long có thể rất thích nói chuyện với người khác, Bạch Cực Kinh Thế long có lẽ rất dễ giật mình, nhưng bọn chúng đều là rồng thần, những nhược điểm đó hoàn toàn không thể dẫn đến thế yếu của chúng trên chiến trường được. Nguyên nhân duy nhất chính là nhờ trận pháp Thái Hạo của sáu thường phó chúng ta đã khoá hết tâm trí của chúng, phóng đại chương ngại tâm lý của chúng lên. Sớm muộn gì cũng có một ngày bọn trẻ con sẽ biết thôi, và sẽ hiểu được sự lao tâm khổ tứ của các thầy.

- Muội nghĩ chúng sẽ hiểu. Chúng đều là những đứa trẻ rất tốt rất ngoan mà.

- Đáng tiếc chúng sinh nhấm thời. Thời đại này không thái bình chút nào hết bách tính chỉ muốn chúng sớm sớm có được bản lĩnh mạnh mẽ và trái tim quá cảm để ra tay dẹp loạn. Thân thường phó chúng ta, cũng chỉ có thể đưa chúng tới đây thôi...

Hai người đều trầm lặng hẳn đi. tựa hồ đang thương cảm.

- Sư huynh, Lục Khục thật đáng yêu! Chúng ta cũng bắt một con nuôi chơi nhé. Mọii thấy Bạch Cực Kinh Thế long không chỉ chịu ảnh hưởng của Thái Hạo trận, nó hình như còn thật sự sợ Lục Khục. Một vật cứng mà ngay cả thần long cũng sợ, thì mọii rất muốn nuôi...

- Lục Khục thuộc loài gì, ta chịu không nhận ra. Nhưng không phải nói muốn nuôi là nuôi được đâu.

- Chẹp... cùng lắm thì hỏi xin Tiểu Huyền cũng được. Nó mà không cho, muộn lấy ma hoà thiêu nó. Xem nó có đưa không!

- Khẽ thôi, lại có yêu ma tới rồi.

o O o

Lý Huyền không tham dự tiệc mừng tốt nghiệp. Gã ngồi trên đỉnh Giáng Vân, nhìn pháo hoa đầy trời, khoe miệng đong nụ cười. Gã chân thành mừng cho bạn học, nhìn gương mặt rạng rỡ của bọn chúng, gã cảm thấy rất vui. Gã vốn vô gia cư, từ nhỏ đã phiêu bạt giang hồ, tuổi thơ của gã không có ký ức, vì gã chưa bao giờ dám ghi nhớ. Gã chỉ dám nhìn tới trước, nhìn tới tương lai, tự nhủ, tương lai nhất định là rất khả quan.

Nhưng, kể từ con gà rừng đó, gã đặt chân vào Ma Vân thư viện, và cũng có cơ hội giống các bạn học, trong lòng bắt đầu có một quá vãng, một hồi ức. Tư vị của hồi ức thật ngọt ngào, lại thật chua chát.

Đối với Lý Huyền, đây hoàn toàn là một cảm giác lạ lẫm. Một con người cô độc ngồi trên đỉnh núi, nhìn khắp nơi hoan ca, mà không có một chút nào là của mình cả. Lần đầu tiên gã cảm nhận được, thế giới mà chỉ có một mình thì cô đơn biết bao, hoang vu biết bao. Thậm chí không có cả sức mà cười.

Hồ Đột Can, Long Vi, Thạch Tử Ngưng, Phong Thường Thanh, Biên Lệnh Thành, Trịnh Bá Niên, Thôi gia tỳ muội, Lư gia huynh đệ, đều đã có mặt đủ, ai nấy thoả sức tận hưởng lễ tốt nghiệp. Tất cả mọi quy định tạm thời đều đặt sang một bên, bọn chúng mặc sức chơi bời hưởng thụ, khắp thiên hạ tựa hồ đều reo ca vì bọn chúng.

Chỉ có điều, trong lòng thiếu mất một thứ gì đó. Trái tim trống rỗng, vì thế không thể nào vui mừng được.

Thiếu cái gì nhỉ? Lý Huyền khó nhọc suy nghĩ, nhưng không mảy may nhớ ra. Điều này khiến gã vô cùng thống khổ, bất giác chỉ muốn khóc. Càng đến lúc vui vẻ, thì lại càng thống khổ.

Rốt cục là vì sao chứ?

- Bởi vì ngươi là một tên ngốc.

Lý Huyền ngẩng đầu, mắt mờ lệ. Long Mục ngồi trên vách đá, ngoảnh mặt sang nhìn gã. Mái tóc vàng bám đầy bụi đất, khuôn mặt cũng lờ mờ vết thương. Gã khoanh hai tay trước ngực, cổ gập người xuống, hệt như đang một tia nắng bị bẻ cong.

- Ta nhận được tin khẩn của ân sư Đại Nhật Chí, ba hôm nữa ta phải rời khỏi đây trở về đất nước của ta. Trước khi đi, ta muốn đi cứu Tô Do Liên, ngươi có đi không?

Tô Do Liên? Ai thế? Đầu Lý Huyền bỗng nhói đau. Gã không nhận được ho sặc sụa. Vừa nghĩ đến cái tên đó, trái tim gã đã co bóp rất dữ dội, không

thế nào kiểm chế được.

- Không nhớ ra hả? Xem ra người cần sự giúp đỡ của ta rồi.

Long Mục bước lại, lôi Lý Huyền đứng dậy. Gã niệm khê mấy câu thần chú, tay phải bỗng sáng rực lên, áp vào ngực Lý Huyền. Cả quần áo lẫn da thịt Lý Huyền đều bừng sáng theo, rồi cùng trở nên trong suốt, trái tim lộ rõ ra, đập thành thạch. Trong trái tim đó có một khối u bằng băng rất to. trong băng lơ lơ mở khoá kín một hình ảnh nhàn nhạt, vừa nhìn thấy hình ảnh đó, Lý Huyền đã điên cuồng bứt rứt, chỉ muốn chìa tay ra móc lấy quả tim. Tưởng chừng dấu phải bươi nát quá tim, gã cũng phải nhìn cho rõ hình ảnh ấy.

Long Mục ngăm quả tim, tùm tùm:

- Tuyết Thiên phong đã làm đóng băng ký ức của người.

Lý Huyền chấn động, lòng sực nổi nên một tia hy vọng. Tuyết Thiên phong lấy ra từ Lạc Thăng Luân cung của Đại Nhật Chí, mà Long Mục chính là đồ đệ cung của Đại Nhật Chí, chắc chắn biết cách phá giải phong ấn. Lý Huyền hỏi dồn:

- Phải làm thế nào mới phá giải được?

- Đơn giản lắm, đã đông rồi thì làm cho nó rã đông.

Long Mục cất tay, Phù Không đảo xuất hiện, trái ngang trên vòm không. Long Mục nắm hai tay kết ấn, pho tượng Phật khổng lồ trên đảo cũng kết ấn. Một luồng hào quang phụt ra từ vàng trán Phật, rọi sang trán Long Mục. Long Mục hệt như một nhà tu hành đã thành chính quả, được luồng hào quang ấy chỉ dẫn, từ từ bay lên, bước vào Phù Không đảo.

Lý Huyền hoang mang đứng trên Giáng Vân đình, hỏi:

- Ta thì sao nhỉ?

Long Mục không đáp, trở tay xuống. Luồng hào quang thoát khỏi trán Phật, nện xuống Giáng Vân đỉnh. Ngọn núi rung lên, cùng một tiếng động trời long đất lở, một luồng xung lực không thể tưởng tượng nổi trào lên khỏi lòng Giáng Vân, tức thì lửa mạnh bùng bùng, nham thạch bắn tung ra, Giáng Vân đỉnh lại một lần nữa phun lửa.

Lý Huyền gào lên thảm thiết, lửa cháy rục trời vây kín lấy gã. Lý Huyền gào thét luôn mồm, mau chóng bị thiêu đến mức nứt nẻ cả thịt da. Hơi nóng xộc vào tim, hun gã suýt ngất. Long Mục chấp tay sau lưng, đứng trên đảo, nhàn nhã nhìn Lý Huyền. Lửa cháy rần rật không chạm được đêrết gã.

Lý Huyền la rú:

- Cứu ta! Cứu ta với!

Long Mục điềm đạm nói:

- Việc gì phải cứu? Muốn làm rã đông khối băng trong tim người thì nhất định phải dùng địa hoả nung mới được. Người nhẫn nại một chút đi.

Địa hoả nung? E rằng băng trong tim chưa tan thì ta đã bị quay chín rồi. Lý Huyền không buồn tranh cãi với Long Mục, vội vàng thúc giục Ngũ Vân chiến hài đột phá vòng vây. Cũng may trên người gã còn Hạo Hãn chiến giáp, địa hoả tuy mạnh nhưng cũng không thể thiêu chết gã được.

Hào quang từ trên trời dội xuống, Lý Huyền gào to, thân hình bị hào quang giữ chặt, không nhúc nhích đi đâu được. Địa hoả bốc lên, lục phủ ngũ tạng của gã hết như ngập đầy hơi nóng, chẳng khác nào rơi vào vạc dầu sôi địa ngục.

Tiếng Long Mục lạnh lùng vẳng xuống:

- Người muốn giải thoát để làm gì?

Tiếng sấm mùa xuân, rền lên trong đáy sâu linh hồn cô tịch. Lý Huyền chấn động, hình bóng trong trái tim gã vụt hoạt động trở lại. Gã nhớ ra rồi. Nhớ ra người mình khổ sở nhớ nhưng quyến luyến ấy là ai.

Dưới Tuyết Thiên phong, gã đã vì cô mà chôn vùi ký ức. Chỉ vì nhớ lại là đau, nhớ lại là khổ. Đó là một mảnh tuyết, đã từng tan chảy vì gã, cũng đã từng biến thành băng lam vì gã. Gã không cứu được cô. Gã không thể nào cứu được cô từ bàn tay của con người uy vũ như trời nọ. Gã không giúp cô được tự do bay giữa đất trời như tuyết, gã cũng không cùng cô đến đồng hoang vĩnh viễn không ừ về, như gã từng hứa hẹn.

Nước mắt lã chã tuôn rơi, tất cả những chuyện đã xảy ra lần lượt hiện lên trước mặt Lý Huyền. Gã không khoan dung, không biết hy sinh như một người yêu thật sự, cũng không tin tưởng người mình yêu như tin tưởng bản thân.

Đến giờ, cuối cùng gã cũng hiểu ra, vì sao khi gã gào thét điên cuồng với Tô Do Liên, cô không giải thích. Khi gã tuyệt vọng nghi ngờ, cô một mực căn rắng im lặng. Đó là vì yêu. Là tình yêu hoàn toàn dâng hiến dành cho gã, cô thà là gánh lấy tiếng ác để làm cho tình yêu của mình được trọn vẹn.

Cô chỉ là một tuyết yêu bé nhỏ, nhưng phải gánh vác một trách nhiệm nặng nề biết bao. Mà gánh nặng ấy lại đều do gã trút thêm cho cô, với danh nghĩa tình yêu.

Lý Huyền không thể tưởng tượng nổi, đêm ấy, cô có lẽ đã bơ vơ, đã tuyệt vọng đến mức nào. Những cảnh rọi trong gương đều là chân tướng sự việc. Sự ngược đãi của con rồng xanh lam, cái câu “Thiếp là Cửu Linh của chàng” đều là thật. Đều không phải quá khứ, mà là tương lai. Là tương lai mà

Tâm ma nhìn thấy qua trái tim người. Song, đó lại là một tương lai do Lý Huyền gây thương tổn.

Trên chiến trường, gã hoàn toàn quên mất cô, hoá thành bóng lửa bay đến với người con gái của số mệnh. Lúc ấy, Tô Do Liên đang chết. Khi cô chết, gã không ở bên. Gã đang chiến đấu cật lực vì một người con gái khác, bó cô lại một mình, cô độc và tuyệt vọng trong dòng máu đang chảy cạn.

Sao gà lại vô tình đến thế? Thì ra, mọi sai lầm đều là ở gã. Vì sao gã không thể rộng lượng một chút, vì sao không thể tin tưởng cô hơn một chút? Lại nữa đem tất cả những điều đó biến thành vết thương, thành nỗi đau. thành gai đâm mạnh vào tim cô, nhẹ nhàng gắn với sáu chữ: “Thiếp là Cửu Linh của chàng”. Khi nói sáu chữ ấy, cô tuyệt vọng biết bao nhiêu.

Dấu ấn của Tuyết Thiên phong từ từ tan cháy khỏi trái tim Lý Huyền. Người mượn giải thoát để làm gì nào? Trái tim Lý Huyền thắt lại. Vì khi nhớ tới Tô Do Liên, một chùm sáng màu lam cũng đồng thời hiện ra. Màu lam ấy trói chặt lấy Tô Do Liên, giống như chiếc gương của Tâm ma, chiếu ra những nỗi đau khổ, mù mờ, xấu xa trong đáy tim Lý Huyền.

Thạch Tinh Ngự đã ôm cô vào lòng rồi ư? Gã thắt cả tim. Con rồng màu lam đó, khi nó vùi dập thể xác Tô Do Liên, thì cũng cũng đồng thời giày vò trái tim Lý Huyền. Gã có thể không để ý đến bất cứ điều gì, nhưng điều duy nhất không thể bỏ qua chính là cô. Gã có thể không quan tâm đến bất cứ điều gì ở cô, nhưng điều duy nhất không thể không quan tâm chính là trái tim cô. Gã không do dự nữa, bất kể việc xảy ra như thế nào, gã vẫn yêu Tô Do Liên. Nhưng gã thật sự rất sợ. Gã có thể khiến bản thân mình không để ý đến việc Thạch Tinh Ngự đã ôm lấy thân thể Tô Do Liên, nhưng gã sợ hãi một cách sâu sắc rằng y đã ôm lấy trái tim cô.

“Thiếp là Cửu Linh của chàng”. Tàn nhẫn biết bao, một câu nói đầy tuyệt vọng. Lý Huyền biết dựa vào đâu để đấu với người đàn ông lòng lừng như trời ấy đây? Chí ít là trên mặt trận tình yêu?

Lý Huyền như nhìn thấy đôi mắt ngậm sâu, càng lúc càng xa, cuối cùng bị bóng tối nuốt mất. Bóng tối màu xanh lam. Lý Huyền nắm chặt trái tim mình, khóc không ra tiếng.

- Tô-Do-Liên!

Gã gần như hét lên khi nhắc đến cái tên đó!

Ánh lửa ngập trời đột ngột tiêu tan, Long Mục hạ xuống.

- Tốt lắm! Cuối cùng người cũng nhớ ra.

Lý Huyền ngã gục xuống đất, gần như tắc thở. Nhớ ra rồi thì sao chứ? Gã có vũ khí gì để đấu với đấng vương giả xanh lam kia?

Long Mục cười nhạt.

- Ta phải đi cứu Tô Do Liên, người đi không?

Lý Huyền ngâng phắt đầu lên.

- Ta phải làm thế nào mới cứu được cô ấy?

- Đơn giản lắm!

Lý Huyền nôn nóng nhìn Long Mục, gã thiết tha muốn cứu Tô Do Liên. Gã có thể trả bất cứ giá nào. Gã tin rằng chẳng ai cứu nổi Tô Do Liên ra khỏi tay Long hoàng, trừ Long Mục... Long Mục sẽ cứu được, vì đấng nào gã ta cũng có Phù Không đảo, có sự bảo vệ của Đại Nhật Chí.

- Đơn giản lắm - Long Mục lặp lại, điềm tĩnh nhìn Lý Huyền - Chỉ cần người chết là xong.

Gã vương tử tằm tối đột ngột xuất thủ, chém cạnh bàn tay vào cổ Lý Huyền. Lý Huyền kinh hoàng mở to mắt, nhìn Long Mục với vẻ không tin

nổi. Long Mục nhẹ nhàng khép mắt, ôn tồn nói:

- Yên tâm. Ta sẽ đưa được nàng về.

Gã cẩn thận đặt Lý Huyền nằm xuống. Nằm xuống một cái huyệt nhỏ, nhưng rất sáng, vì trong huyệt xếp đầy trân châu, giữa trân châu có trồng một bông hoa gầy guộc. Hoa tuy gầy guộc, nhưng đang nở, xòe ra những cánh bé xíu, dù không xinh chút nào.

Lý Huyền nằm bên cạnh đồng trân châu. Long Mục chậm rãi rút ra một thanh đao tinh xảo.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Hương Bay Hoa Nở khắp Nơi Xuân

Giấc mộng sở dĩ kéo dài, là vì người nằm mộng không muốn tỉnh lại. Màn đêm buông trùm mặt đất, tuyết từ thời viễn cổ im lìm rơi xuống hoang nguyên lạnh lẽo.

G

Một tuyết yêu bé nhỏ bước đi bằng đôi chân trần trên hoang nguyên ấy. Vóc dáng ẻo lả của cô phản chiếu xuống sông băng mênh mông, bị ánh tuyết trắng kéo doãng ra, cán móng ra, tưởng chừng chỉ lỡ tay là có thể gãy gập. Cô cứ bước vắn vơ trên đồng tuyết, không ai hỏi han, không ai bầu bạn, lé loi đi suốt ngàn năm. Đôi hàng mi dài của cô đọng tuyết, đôi bàn chân trần nhỏ bé cũng đóng đầy băng.

Đến một lúc, có lẽ do quá mệt mỏi, cô dừng lại, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía xa. Đẳng xa cũng vẫn là băng tuyết thôi, không có đường sá, không có hy vọng, chỉ có màn đêm dày đặc không thể nhìn xuyên qua.

Tuyết yêu thở dài. Gió đêm lạnh giá chỉ tích tắc đã đem tiếng thở dài ấy đóng vào trong băng. Đột nhiên, màn đêm dày nặng trên đồng hoang bị xé ra, để lộ một đường nứt, và một tia sáng rực rỡ lọt vào.

Tuyết yêu giật mình ngẩng đầu. Cô trông thấy một cảnh tượng diễm lệ chưa từng trông thấy bao giờ. Bầu trời u tịch ngàn năm được phết lên một lớp màu mê hồn, màn đêm nặng nề mau chóng rút đi, hoá thành một tấm màn nhưng nhẹ, thăm thẳm mà rộng lớn, yên lành mà bí ẩn, làm nền cho cảnh tượng diễm lệ sắp xuất hiện.

Muôn vàn ngôi sao nhấp nháy, hết như biển cả bao la, mang theo ánh sáng hiền hoà nhìn xuống mặt đất băng tuyết. Một luồng sáng thần kỳ rất giống cầu vồng chợt trôi ra giữa ngàn vạn tinh tú, chỉ tích tắc đã trải rộng, lấp đầy cả trời đêm. Luồng sáng rạng ngời, hết như dòng ngân hà do Chức Nữ dệt nên, lại như chiếc vòng ngọc trong tay tiên nữ bay lượn trong không trung, lấn át hết ánh sáng của ửng sao. Luồng sáng biến ảo, muôn vàn màu sắc lượn ngang trời đêm, kéo ra từng hình ảnh lạ lùng huy hoàng rồi dần dần âm đạm đi, hoá thành từng sợi sa mòng như sương như khói, lác la lác lư trút xuống mặt đất một dải sáng bày màu, chiếu rọi cả đồng dã.

Tuyết yêu ngân ngơ ngăm bầu trời, mắt thoáng cái đã mờ lệ. Có lẽ là do cực quang quá sáng, hoặc có lẽ là do cô đã ở trong bóng tối quá lâu, mỗi lần luồng sáng biến ảo thì đáy mắt cô đều nhức nhối vì chói. Nhưng cô không bận tâm, vẫn gắng mở mắt thật to, muốn mãi mãi khắc sâu cảnh tượng này vào trong tim. Phải, làm bạn với bóng tối một ngàn năm, trải qua cô tịch một ngàn năm, rờn rờn huyết lệ một ngàn năm, đôi mắt cô làm sao có thể không tham luyến ánh sáng kia cho được?

Cao tít trên vòm trời, dải sa bảy màu lung lay chậm chậm, càng lúc càng nhạt, cuối cùng hoá thành những làn khói mỏng rút về bắc cực. Bóng tối lại thi nhau buông xuống mặt đất. Cực quang vốn dĩ không thuộc về thế giới này, chỉ ngẫu nhiên toả ra ánh sáng rực rỡ xong thì lại rút về một vũ trụ khác.

Tuyết yêu thốt lên kinh ngạc, bất chấp tất cả, co chân chạy trên đồng hoang, đuổi theo thứ ánh sáng đang rút lui kia. Bởi cô biết, hễ mình đứng im, thì sẽ lại chìm trong bóng tối vô tận này. Cô chạy thực mạng trên đồng hoang, băng tuyết rạch nát đôi chân trần, để lại hai hàng máu thê lương trên đất đai nhợt nhạt. Cuối cùng, tuyết yêu ngã xuống đồng hoang, khóc lặc cả giọng.

Màn đêm bao phủ mặt đất, tia sáng cuối cùng trên nền trời bắc cực đang rút đi, chút hào quang lờ mờ còn sót lại cố soi chiếu bóng tuyết yêu đang

run run nước nở.

Giấc mơ, đúng lúc ấy tan tành. Tô Do Liên choàng tỉnh. Trước mặt không có băng tuyết, không có bóng tối, không có dấu lệ. Chỉ có lớp lớp màn trắng mỏng như sa mù viền bằng những dải tua sắc sỡ hoa lệ, và một khuôn mặt mỉm cười đầy quan tâm với đôi má lúm đồng tiền - Cứu công chúa! Cô tỉnh lại rồi à? - Chủ nhân của đôi lúm đồng tiền là một cô bé tóc thắt bím, đang phẫn khởi nhìn cô.

Tô Do Liên cau mày.

- Để em... đi báo cho Long hoàng biết - Cô bé vui vẻ nhảy cẫng lên, chân tay luống cuống chạy ra cửa.

- Quay lại đã! - Tô Do Liên ngăn cô ta - Đây là đâu thế?

Cô bé dừng chân, kinh ngạc ngoái đầu:

- Đây là hoàng cung của Đại Ma quốc.

Long hoàng. Đại Ma quốc.

Cái bóng xanh lam che lấp đất trời đó từ từ rõ dần lên trong ký ức Tô Do Liên. Không hiểu vì sao, cô cảm thấy lòng dạ rối bời. Luôn có một vài ký ức đắng cay khôn tả, cũng ngọt ngào khôn tả, khiến ta thà trốn lánh trong giấc mộng chứ không muốn nhớ đến. Bởi vì hễ chạm vào là như nhờ lay đánh đổ trà, giọt nào giọt nầy văng lung tung trong đầu, khiến người ta ngó đi đâu cũng nhìn thấy nó.

Chém tướng, đoạt cờ, lửa sấm, thánh điện, máu tanh, tôn nghiêm của vương giả, vòng ôm thật chặt... từng cánh một đều đâm toạc vết thương trong tim Tô Do Liên, cùng đóng khuôn vào một lời thề khê khàng bên tai:

- Ta sẽ không để nàng phải chịu đựng bất kì một thương tổn nào nữa. Vì nàng, ta sẽ tiêu diệt tất cả.

Tô Do Liên rùng mình, đột ngột tình hấn:

- Họ đâu?

Cô bé con ngơ ngác:

- Ai cơ?

Tô Do Liên bấu chặt lấy chiếc chấn tơ, khớp ngón tay trắng bệch ra vì siết mạnh:

- Những người đến Đại Ma quốc ấy...

Trong đại điện tịch mịch chỉ vang mỗi tiếng tim đập diên cuồng, Tô Do Liên sụp mắt xuống, linh cảm được câu trả lời đáng sợ. Nhưng cô bé con lại cười, giọng lsrnh lớt:

- Công chúa yên tâm đi! Họ đều bị Long hoàng trục xuất, không bao giờ được phép đặt chân vào lãnh thổ Đại Ma quốc nữa.

Không bao giờ đến nữa ư? Lý Huyền, Long Mục, Long Vi... tất cả mọi người trong Ma Vân thư viện, sẽ mãi mãi xa cách cô ư? Tô Do Liên thắt cả tim, lấm bầm:

- Cũng tốt...

Một nụ cười đau đớn ứa ra nơi khóe miệng, trông thật là chua chát. Cô bé con trông thấy cô cười, cũng phấn khởi cười theo, gật đầu thật mạnh:

- Mọi việc đều tốt đẹp cả!

Vui buồn mừng giận của cô bé này hình như đều phụ thuộc vào Tô Do Liên, cô vui thì cô ta cũng vui, cô buồn thì cô ta cũng buồn. Tô Do Liên lại đưa mắt nhìn cô bé:

- Người là ai?

Cô bé ngẩn người, mắt lộ rõ nét kinh ngạc:

- Em là Tiểu Li.

- Tiểu Li? - Tô Do Liên nhấm thềm cái tên, đây là một cái tên hoàn toàn xa lạ, chưa bao giờ cô nghe thấy.

Tiểu Li thấy Tô Do Liên không nhớ ra mình thì cuống cà kê, vội nhắc:

- Em là Tiểu Li chuyên thị hầu Cửu công chúa, cô quên rồi ạ? Một trăm năm trước em đã theo cô rồi mà.

Một trăm năm? Tô Do Liên chăm chú ngắm khuôn mặt áng chừng chỉ mười bảy mười tám tuổi nọ, bấy giờ mới phát hiện, sau lưng cô ta có một cái bóng mờ mờ. Đây là dấu tích riêng có của yêu tộc, tu vi của Tiểu Li không cao, nên vẫn chưa thể hoàn toàn che đậy được dấu tích đó. Tô Do Liên lẳng lặng quan sát cô ta, rồi chậm rãi hỏi:

- Cửu công chúa là ai thế?

Tiểu Li trợn to mắt ngờ vực:

- Cửu công chúa... Cửu công chúa là cô chứ ai!

Tô Do Liên điếng người, ký ức vụn vỡ ập về tới tấp. Cô nhớ ra rồi. Khi thánh điện xanh lam sụp đổ, cô nhảy xuống khỏi bệ ngọc, lao vào lòng Thạch Tinh Ngự, thì thào bên tai y:

- Thiếp là Cửu Linh của chàng. Thiếp muốn... chàng chiến đấu vì thiếp
- Sau đó, cũng chính cô đã nằm trên bệ ngọc của thánh điện, lạnh lùng nhìn Long Mục khi gã tới cứu, rồi cương quyết thốt ra - Nhớ này, ta tên là Cửu Linh.

Mỗi chữ đều sắc như lưỡi dao, chém vào Long Mục, cũng chém vào chình cô, đau đến thấu xương thấu cốt. Cũng phải đủ đau, mới đủ dứt khoát, mới đủ chặt đứt mọi đường lui. Không ai bức bách Tô Do Liên cả, chính cô đã chọn cách đi vào truyền kỳ của người khác. Cô chọn cách để Tô Do Liên chết đi trên đồng tuyết băng giá, còn linh hồn của tuyết yêu thì phục sinh bằng danh nghĩa Cửu Linh.

Vả lại, ai có thể kháng cự được chứ? Sau một ngàn lẻ một lần bị phản bội, ai có thể kháng cự một cuộc sống mới với niềm an ủi? Ai có thể kháng cự một đấng vương giả tưới máu ngàn dặm, mang theo tình yêu và sự chân thành đến quỳ trước mặt mình? Ma vương xanh lam ấy đã chống lại thiên quân vạn mã, giẫm nát chiến trường để tiến về phía cô. Y giờ lá cờ đâm máu, bên trong gói thủ cấp của kẻ thù, nhẹ nhàng quỳ trước mặt công chúa của y, khẩn cầu một nụ hôn làm phần thưởng. Đó là một truyền kỳ tuyệt vời, khiến bất kì người con gái nào trên thế gian cũng đều phải rơi lệ, phải ngược mắt ngưỡng mộ, đều quên băng rằng đây không phải là câu chuyện của mình.

Giống một lữ khách mệt mỏi tuyệt vọng, ngửa mặt nhìn cực quang trên đồng tuyết, chỉ mặc sức xao xuyên vì cánh đẹp của đất trời tráng lệ chứ không đi so đo liệu cảnh tượng ấy có thuộc về thế gian này hay không.

Tô Do Liên không phải công chúa mà chỉ là một tuyết yêu hèn mọn. Trong giấc mộng, khi một tia cực quang xé màn đêm nặng nề rơi ra, cô nhất định phải ngửa mặt nhìn, nhất định phải đuổi theo. Nhưng vì sao lòng cô vẫn đau đớn như vậy?

- Cứu công chúa... cô làm sao thế? - Tiểu Li cất giọng sợ sệt, cắt ngang dòng suy tư của Tô Do Liên.

Tô Do Liên thu ánh mắt lại, nhìn cái bóng sau lưng cô ta:

- Người cũng là người tộc Thiên hồ?

- Vâng - Ánh mắt ngây thơ rạng rỡ sụp xuống, giọng Tiểu Li lần đầu tiên thoáng bi thương - Thiên hồ tộc chỉ còn vài người chúng ta thôi.

Tô Do Liên biết câu chuyện về Thiên hồ tộc, cũng hiểu được nỗi bi thương của cô bé này. Cô trầm tư hồi lâu, rồi thở dài hỏi:

- Người không hận ông ta sao?

Hận ai? Tiểu Li ngẩn người. Dần dần, hai dòng nước mắt lăn xuống má cô. Phải, cô nên hận ông ta mới đúng. Một trăm năm trước đây, chính Thạch Tinh Ngự đã trái ý trời mà đặt chân lên đỉnh Cấm Thiên, xin phép tộc trưởng cưới Cửu Linh. Bốn đại trưởng lão đã nhìn thấu ma tính của y nên cương quyết không bằng lòng. Chẳng ngờ sau một đêm, Thạch Tinh Ngự đã giết sạch cả tộc Thiên hồ, chỉ có số ít người đi vắng hôm ấy mới may mắn sống sót.

Tiểu Li cũng sống sót, vì cô là thị tì thân cận của Cửu công chúa, khi cuộc tàn sát ập đến, cô đang chuẩn bị trang điểm cho chủ. Nghe tiếng la hét thảm thiết của người trong tộc, cô kinh hoàng ân thân vào giữa những thùng rương đựng đồ cưới. Qua khe hở của rương, cô nhìn thấy máu đỏ lôm rỏ xuống từ tay áo xanh lam như trời của Long hoàng.

Tô Do Liên nhắc lại từng chữ:

- Người không hận ông ta ư?

Tiểu Li rùng mình, bứt ra khỏi hồi ức. Cô giơ tay áo lau nước mắt, nhẹ nhàng ngẩng đầu, trên mặt đã tái hiện nụ cười thuần khiết:

- Không, em không hận ông ấy.

Tô Do Liên lẳng lẳng nhìn cô:

- Vì sao?

Ánh mắt Tiểu Li hướng ra ngoài cửa sổ:

- Đêm hôm ấy, em chạy khỏi ngọn Cẩm Thiên, lưu lạc giữa nhân gian. Do bản lĩnh còn non kém, chẳng bao lâu đã bị đám tu hành bắt được. Vật vã mấy năm, em bị bán đến một hòn đảo nhỏ ở Nam Hải làm thợ thêu. Một trăm năm nay bị hành hạ biết bao khổ sở. Không chỉ bản lĩnh không tăng tiến, mà đến dung mạo cũng không thể giữ gìn được như năm xưa nữa.

Giọng Tiểu Li nhỏ dần, cô nhẹ nhàng nhả ra một hạt ngọc, dung nhan đẹp đẽ lập tức hoá thành già nua, tóc bạc và nếp nhăn chỉ tích tắc xâm lấn nét thanh xuân của cô, thể hiện rõ một dung nhan tàn tạ.

Tô Do Liên há hốc miệng. Tiểu Li nuốt hạt ngọc trở lại, buồn bã nói:

- Khi Long hoàng đến Nam Hải tìm em, thì trông em như thế đấy. Ông ta bèn cho em một hạt đan dược, bảo em uống vào thì sẽ khôi phục được dung nhan thuở xưa, em không thể nào quên được sự tàn bạo của ông nên kiên quyết không chấp nhận, nhưng ông bảo em rằng, tất cả mọi sự, mục đích chỉ là vì hạnh phúc và niềm vui của Cửu công chúa thôi. Em tin lời ông ấy, ông ấy không còn là Thạch Tinh Ngự trước kia nữa rồi - Cô thờ dài, quay mặt đi. Dung nhan đã trở lại là Tiểu Li xinh xắn, nhưng ánh mắt vẫn đong đầy từng trái thế nhân - Em có thể nhận ra, ông ấy thực sự yêu cô. Mọi việc ông làm chỉ để cô vui vẻ.

Tô Do Liên ngấm dung nhan thiếu nữ và ánh mắt bà lão, bất giác rùng mình, không nói năng gì được. Trong đại điện tịch mịch, giọng Tiểu Li vang lên rành mạch, chân thành:

- Chỉ cần cô vui, yêu tộc chúng ta cũng sẽ vui cả. Cô là công chúa của yêu tộc mà.

Tô Do Liên ngẩng phắt đầu lên, trùng trùng nhìn Tiểu Li, nhìn cô gái đã từng bị con người giày vò hành hạ như cô, đôi môi run lên:

- Ta... là Cửu công chúa ư?

Tiểu Li vui vẻ mỉm cười, tiến lên vài bước, kéo tấm màn to tướng che cửa ra:

- Cô trông...

Một cảnh tượng huy hoàng từ từ hiện ra trước mắt Tô Do Liên. Ngọn Cấm Thiên không còn cô độc nữa, giờ thì nó đứng ở trung tâm, vây xung quanh là một toà thành to lớn. Đây là toà thành hùng vĩ nhất mà cô từng trông thấy. Thành có hình tròn, rộng rãi, ngăn nắp, chu vi chừng một trăm bảy mươi dặm. Đất đai trong và ngoài thành đều bằng phẳng, càng làm nổi bật uy thế và chiều cao của ngọn Cấm Thiên.

Tường thành rộng hơn hai mươi trượng vươn lên mãi ngoài xa, xây bằng thứ đá nham cực rắn, mỗi tảng phải rộng hơn ba trượng vuông. Đây đều là đá hoa cương màu lam nhạt, tượng trưng cho sự kính ngưỡng của con dân đối với Long hoàng. Trong thành, ở sát mé tường là những lầu gác bằng gỗ chỉ thấp hơn tường thành chừng ba trượng, sát với những lầu gác ấy, tiên sâu vào trong, là những đền đài thấp hơn. Cứ từng vòng từng vòng một, càng vào trong càng thấp đi, mãi cho đến trong cùng thì là một dãy những ngôi nhà bằng thấp lè tè. Đây chính là nơi ở của cư dân trong thành. Vua của họ ở trong cung điện bằng, họ thi ngụ trong những ngôi nhà bằng vây quanh, vua và dân cùng sống một cuộc sống giản dị.

Những lầu gác bằng băng cao ngất và những ngôi nhà bằng thấp lè tè tạo thành một vòng tròn rộng lớn, từng lớp từng lớp một bao bọc, làm nổi bật ngọn Cấm Thiên. Đây chính là sự kính trọng mà cư dân dành cho Long hoàng. Họ muốn dùng sinh mệnh của mình, từng lớp từng lớp một, để bảo vệ Long hoàng.

Vòng tròn nhà cửa thấp nhất kết thúc, còn cách ngọn Cấm Thiên một quãng trông chừng bày mười dặm. Khoáng trống ấy không có gì cả, rất yên ắng, tượng trưng cho sự tôn trọng uy nghiêm của thần dân đối với Long hoàng. Họ không dám xếp mình ngang với Long hoàng, ngay cả việc lại gần y, họ cũng coi như là thái độ miệt thị ghê gớm.

Khoảng đất trống đó được lát bằng thứ đá hoa cương xanh lam rất rắn, lát kín từ chỗ nhà băng của cư dân đến tận chân ngọn Cấm Thiên, bên trên xếp nhiều tượng băng khổng lồ. Khoảng đất trống này tạo nên một quảng trường to lớn, chỉ trong những điển lễ được cử hành với danh nghĩa Long hoàng thì thần dân mới được đặt chân vào đây.

Từng con đường rộng rãi từ quảng trường toả về các lầu băng, cắt toà thành tròn bằng những đường cong sắc ngọt. Có tổng cộng chín con đường, chia cả thành trì làm chín phần, đủ chứa muôn vàn yêu ma. Từ quảng trường trung tâm toả ra phía ngoài, lần lượt là các khu tổ chức lễ hội, buôn bán, vui chơi, sinh hoạt, quốc phòng. Các yêu ma đều sinh hoạt và làm việc một cách tình nguyện và hân hoan, mỗi người một chức trách.

Tuyết lam rơi phiêu phất, bao phủ cả đô thành. Yêu ma tin rằng, tuyết lam này chính là ân tứ mà Long hoàng dành cho họ, hễ Long hoàng còn tồn tại, tuyết lam còn bay, thì họ còn được sở hữu mái nhà che thân.

Dưới mái nhà của các loài yêu ma, sẽ không còn ai ức hiếp sỉ nhục họ. Trong thành đô này, họ sẽ tự do, bình đẳng, vui vẻ. Họ sẽ sinh tồn giống như các sinh linh trên đời. Họ sẽ giữ được tôn nghiêm của bản thân, ai cũng thế. Bởi vậy, họ không tiếc công tiếc sức để xây dựng đô thành trở nên

tráng lệ nhất trên đời, từ xưa tới nay. Một thành trì hứa hẹn còn huy hoàng lộng lẫy hơn Trường An.

Thành trì này, do hơn một vạn yêu ma cùng xắn tay kiến thiết. Mỗi ngày, vừa thức dậy, họ lại bắt tay vào lao động cần mẫn, để thành trì càng hoàn mỹ, càng rộng lớn. Cho dù mệt đến chết, thậm chí phải ngã xuống, họ cũng sẽ mỉm cười mãn nguyện. Đây là nhà của họ, không ai dám trục xuất, coi họ là dị loại hay ráo riết tiêu diệt họ. Đây là mái nhà của họ. Họ cũng gọi nó là thành Long hoàng, như thành trì đã tan tành một trăm năm trước. Chỉ có điều thành Long hoàng hiện nay toạ lạc ở bắc cực, trong băng tuyết trải dài vạn dặm, càng thêm huy hoàng tráng lệ. Màu lam là vật trang sức duy nhất của thành trì này. Khi hết một ngày lao động mệt mỏi, thần dân sẽ chân thành quỳ xuống, quay về ngọn núi ở trung tâm mà cầu nguyện. Họ thiết tha hy vọng, Long hoàng và công chúa của y sẽ mãi mãi được hạnh phúc viên mãn, dẫn dắt các tộc yêu tiến bước đời đời.

Lệ rưng rưng trong mắt Tô Do Liên.

Thành trì huy hoàng này chan chứa biết bao mộng tưởng và ước vọng! Nó không chỉ là một thành trì, mà còn là tượng trưng của niềm hạnh phúc vốn thiếu vắng trong cuộc sống của các tộc yêu suốt một trăm năm qua, và hứa hẹn sẽ được bù đắp trong một trăm năm tới, để các yêu ma thoả lòng tận hưởng.

Đó cũng là điều mà Thạch Tinh Ngự đã hứa với Tô Do Liên. Ta sẽ bảo vệ nàng, bảo vệ cả yêu tộc. Ta sẽ xây dựng một quốc đô vĩnh hằng cho nàng, dung nạp tất cả các yêu ma. Ta sẽ cho nàng một toà thành, một toà thành của riêng nàng.

Đó là tình yêu của bậc vương giả. Dành cho một mình cô. Để rồi, sẽ có hàng ngàn vạn thần dân quỳ lạy dưới chân cô, như Tiêu Li, mà nói:

- Chỉ cần công chúa vui vẻ, chúng tôi sẽ vui vẻ.

Trái tim run rẩy, lần đầu tiên Tô Do Liên cảm nhận được bản thân mình quan trọng như vậy. Không còn là tuyết yêu cô độc đứng trên đồng hoang, không ai đoái hoài, không ai hỏi han. Nhất cử nhất động của cô sẽ ảnh hưởng đến trái tim người khác, ánh mắt nụ cười của cô sẽ khơi lên hạnh phúc của muôn vàn người. Cuối cùng cô đã trở thành công chúa. Không cần phải run rẩy rúc trong xó lạnh, một mình chịu đựng những vết thương của Cửu Linh Ngự Ma kính đồng thời ngắm ngẫm ngưỡng mộ hạnh phúc của Long Vi hoặc Thừa Hương nữa. Cô không còn là một tuyết yêu hèn mọn nữa. Cô là công chúa, công chúa của yêu tộc.

Tô Do Liên hít một hơi thật sâu, giữ những giọt nước mắt sắp rơi không trào ra ngoài, nhẹ nhàng hất chần thêu ra, ngồi dậy. Tiểu Li hoảng hồn, vội ngăn cô lại:

- Cửu công chúa! Công chúa còn chưa hoàn toàn bình phục, không thể xuống khỏi giường được.

- Không - Tô Do Liên, dịu dàng mà cương quyết đẩy tay cô ta ra, nhẹ nhàng nói - Ta muốn gặp chàng.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Hàng MI Dày Mười Mấy Ngàn Năm

Tô Do Liên vịn vào tay Tiểu Li, thong thả bước dọc hành lang rộng rãi, xuyên qua lớp lớp màn trướng, băng qua những cột đỡ chạm đầy tinh tú nhật nguyệt để đến một đại sảnh huy hoàng.

T

Trong ánh lam lập lờ, cô trông thấy Thạch Tinh Ngự. Y đang đứng giữa sảnh, dưới vòm trần vờn cao, mái tóc xanh lam bay lượn sau lưng, nhuộm sáng rờn rợn lên khuôn mặt như ngọc của y. Với thái độ vô cùng chăm chú, y duỗi một ngón tay, điểm khẽ vào hư không. Một vũng nước biển xoáy tí hiện ra trước mặt y. Nước biển màu lam thẫm xoay vù vù cùng tiếng sóng và gió ầm ào, nhưng dù xoay nhanh và mạnh thế nào thì vẫn không hề tràn hay bắn văng ra ngoài một giọt, y như bị một bức tường quây vô hình khoanh kín.

Chính giữa xoáy ốc to tướng là một cây san hô cao đến bảy trượng, cành lá linh động rậm rạp vờn ra, toát lên ánh sáng dịu dịu như ngọc. Ngay cạnh đó là Ngọc Đình Xích Tiến long, đang nhẫn nại năm phục dưới đất, liên tục khắc lửa để đốt phần gốc của cây san hô. Khói dày quánh bốc lên, nhưng bị xoáy ốc chặn nên không khuếch tán đi được, càng lúc càng tích đầy trên mặt đất, bọc kín cả mình Ngọc Đình xích.

Con rồng vừa ho sù sụ vừa ai oán:

- Long hoàng ơi, để điểm trang cho dung nhan của Cửu công chúa, Ngọc Đình Xích trung thành sắp phải khắc đến hết cả máu trong tim ra rồi đây!

Thạch Tinh Ngự không buồn để ý, chỉ chăm chú vào đầu ngón tay của mình. Y nhẹ nhàng nắm bàn tay lại.

Chân hoả đột ngột phụt mạnh, thoát khỏi tầm kiểm soát của Ngọc Đình Xích, bùng một tiếng, nô ra thành một bánh xe khổng lồ, làm Ngọc Đình Xích sợ hãi kêu ré lên, nhảy dựng dậy tới mười mấy trượng, húc cả vào vòm điện.

Đại điện rung chuyển. Có tiếng nứt khe khẽ văng xuống, tựa hồ một vật gì đó đang gãy rời ra.

Xoáy ốc bị thôi thúc, bèn quay tít mù, phát ra những tiếng rin rít trong lúc bị ngọn lửa nung nóng, rồi mau chóng bốc hơi và khô cạn. Cây san hô cao bảy trượng lắc lư một hồi, cành lá rít lên đau đớn vì bị nước biển giăng xé. Một đốm màu xám xịt từ trong rễ cây mau chóng xuyên lên, vươn ra như dây leo, chỉ tích tắc đã bao trùm cả cành cây. Thoáng chốc, cây san hô bảy màu lung linh, đẹp đẽ tuyệt trần ấy đã bị tước hết sức sống và màu sắc, hoá thành một bộ xương trắng hếu, khô héo đứng giữa đại sảnh. Duy chỉ còn một giọt sương trong vắt toả sáng mờ, rớt xuống từ cành cao nhất của bộ xương san hô, ngưng lại nơi đầu ngón tay Thạch Tinh Ngự.

Y chăm chú nhìn hạt sương, cười rạng rỡ:

- Nàng thức rồi à?

Câu này là nói với Tô Do Liên, lúc ấy đang đứng bên kia tấm màn. Thấy Thạch Tinh Ngự đã nhận ra sự có mặt của mình, Tô Do Liên không nấp nom làm gì nữa, bèn hít sâu một hơi rồi tiến ra giữa đại sảnh. Thạch Tinh Ngự giang rộng tay đón cô, màu xanh lam từ vòng tay y trào ra, vỗ nhẹ vào người Tô Do Liên như sóng biển ấm áp, khiến trái tim chìm trong cảm giác dịu ngọt êm đềm. Tô Do Liên tưởng như mình đang được tắm trong gió xuân, cảm lòng không đậu, liền rảo chân tiến về phía Thạch Tinh Ngự.

Đột nhiên cô rùng mình, một câu tiên tri xa xưa bỗng hiện lên trong tâm trí: Khi đến gần với sự hoàn mỹ, thì người phải cẩn thận. Tuyệt sẽ tan chảy, nên trái tim của người mà gặp hoàn mỹ là sẽ vỡ tan. Khác nào người ta cứ muốn một chiếc chén lưu ly trong suốt, cố gắng mài nó cho thật mỏng, nhưng mỏng đến trong suốt thì ắt có một ngày, nó sẽ vỡ vụn ra. Trái tim người cũng thế.

Tô Do Liên khựng lại, không dám tới gần Thạch Tinh Ngự nữa. Cô đứng trước mặt y, cách một tầm tay, tò mò nhìn đốm sáng trên đầu ngón tay y:

- Cái gì thế?

Thạch Tinh Ngự mỉm cười:

- Đây là linh hồn của san hô - Y buông tay, hạt sương trong vắt vẫn không rơi xuống, mà cứ nổi lơ lửng giữa không trung, vẽ ra những đường cong đẹp đẽ theo hướng ngón tay điều khiển của y - Nàng hôn mê mất bảy ngày bảy đêm. Trong thời gian ấy, ta đã chữa trị được phần lớn những vết thương trên người nàng, chỉ trừ chỗ này.

Giọt sương trên đầu ngón tay y dần dần ngừng chuyển động, rọi ra một tia sáng lượn xuống cầm Tô Do Liên. Cô vô thức ngẩng đầu lên theo động tác của y. Đây là một vết thương dài, từ cầm lan xuống cổ, rạch mãi đến tận ngực, vết thương đỏ hồng, trông có vẻ đã kín miệng từ lâu, chỉ để lại sẹo mờ, nhưng hiện lên rất rõ rệt trên nền da trắng. Ánh mắt Thạch Tinh Ngự đầy thương xót:

- Vết thương này là do ta gây ra lúc hoá rồng, rất khó hết sẹo, khắp thiên hạ chỉ có san hô pha lê đen ngàn năm là xoá được dấu tích. Ta phải sai Huyền Thiên Bá xuống tận Long Hoả cốc dưới đáy Đông Hải tìm san hô về, rồi nung trong lửa bảy ngày đêm mới luyện ra được hạt Long Hoả huyền tính này đây.

Tô Do Liên gật đầu. Cô nhớ ra rồi, vết thương này quả đúng là do Thạch Tinh Ngự gây ra. Lúc ấy, giữa những bụi sao dày đặc, y hoá thân thành rồng, dùng đôi vuốt hung dữ xé nát da thịt cô, truy hỏi nơi ở của Cửu Linh. Cảm giác đau đớn trời lên bề mặt kí ức, khiến Tô Do Liên không nén được run rẩy. Nhưng không hiểu vì sao, lòng cô không hề thù hận. Bên tai cô, giọng Thạch Tinh Ngự cất lên vô cùng êm ái, như gió đêm thoảng qua:

- Nhắm mắt lại nào!

Tô Do Liên ngoan ngoãn nhắm mắt. Có làn hơi man mát thấm vào tận tâm phế cô, theo ngón tay thon dài của Thạch Tinh Ngự nhẹ nhàng lướt qua làn da cô. Từ cằm, xuống cổ, xuống ngực. Tô Do Liên run rẩy cả người, cảm giác dịu dàng và chan chứa yêu thương thấm vào tận xương tuỷ cô, hết như gió mát lúc nửa đêm bay bổng qua cơn mộng của thời thiếu nữ. Tô Do Liên mở bừng mắt, thì bắt gặp nụ cười ấm áp như biển cả của Thạch Tinh Ngự.

Y nhẹ nhàng nắm tay cô, dắt cô đi đến một góc ở đại sảnh:

- Lại đây với ta, có thứ này ta muốn tặng nàng.

Tô Do Liên không nói một lời, lẳng lặng đi theo y. Lúc này linh hồn cô như đã rời bỏ thể xác, không thể nào nhớ được điều gì, không thể nào kháng cự được điều gì nữa.

Sau lưng hai người, Ngọc Đình Xích túi thân lồm cồm bò dậy, trở bộ xương san hô khô héo:

- Long hoàng vĩ đại, xử lý cái này ra sao đây?

Thạch Tinh Ngự phẩy nhẹ tay, không hề quay đầu nhìn lại một lần.

Sau khi mất đi linh khí, san hô pha lê giống hệt một loài thảo dược đã bị vắt kiệt dịch thuốc, chỉ còn là rác rưởi vô dụng, đương nhiên không đáng để

bất kì ai ngoái nhìn nữa. Không hiểu vì sao, trái tim Tô Do Liên lại ón lạnh như bị kim châm, khiến cô choàng tỉnh khỏi giấc mộng êm đềm. Cô ngoái nhìn bộ xương trắng hếu. Đây là một bảo vật tiên thiên đã sống ngàn năm ở nơi đáy bể yên ả, là một vật quý của thế gian đã từng đâm cành trở nhánh, đẹp tuyệt vời, vậy mà lại bị nặn sạch tinh hoa, rồi bị phủ phàng vứt bỏ.

Nhưng Tô Do Liên không nói năng gì, vẫn ngoan ngoãn đi theo Thạch Tinh Ngự đến một góc trong đại sảnh.

“Rầm” một tiếng, khói bụi bùng lên, thì ra Ngọc Đình Xích định lôi san hô đi, nhưng bất cẩn dùng sức quá mạnh, khiến bộ xương cao đến bảy trượng đó vỡ làm nhiều khúc, đổ sập xuống làm khói bụi mịt mù. Ngọc Đình Xích nằm ẹp xuống giữa đám bụi dày, ngoáy đuôi sê sê, tựa hồ muốn cầu xin Long hoàng tha thứ cho lỗi lầm của mình.

Thạch Tinh Ngự ngoái lại liếc nó, lạnh lùng bảo:

- Lui ra đi!

Ngọc Đình Xích như được đại xá, bèn chạy biến đi mất tăm.

Câu nói “Lui ra đi” nhạt nhẽo ấy lại khiến cơn đau nhói trong tim Tô Do Liên càng thêm dữ dội.

Màn trường tự động rẽ ra, như bị một bàn tay vô hình gạt sang, phô bày một bàn trang điểm rất lớn góc đại sảnh. Thạch Tinh Ngự nhẹ nhàng hỏi:

- Thích không? Đây là thứ mà một trăm năm trước nàng rất yêu thích.

Tô Do Liên lướt ánh mắt ngạc nhiên qua bàn trang điểm. Khung gương khổng lồ chạm đầy dây leo và hoa lá, mặt gương hình lục lăng hắt ra những tia mờ ảo, chiếu rọi vào tận đáy linh hồn người ta. Sau một trăm năm, chiếc gương đã cũ đi nhiều, nhưng thời gian hoàn toàn không làm phai nhạt

đường nét tinh xảo và phong cách xa hoa của nó, mà lại càng nhấn mạnh vẻ ung dung thong thả nhờ tích tụ tháng năm.

Tuy nhiên, vẻ ung dung ấy sao mà xa lạ.

Tô Do Liên đứng trước gương, không hiểu vì sao chẳng thấy le lói chút cảm giác hạnh phúc nào. Cô chỉ thấy trái tim mình run lẩy bẩy tựa chiếc lá yếu ớt trên một dây leo, đans kiệt sức dần trong dòng sáng chảy ra từ chiếc gương, tưởng đâu có thể rụng xuống bất cứ lúc nào. Lòng cô trôi lên một tia nghi hoặc.

Linh hồn của Cửu Linh, thật sự ký thác trong thân thể cô sao? Vì sao cô hoàn toàn không cảm nhận được dấu vết của nó? Vì sao khi trông thấy Tiểu Li, trông thấy bàn trang điểm, trông thấy tất cả mọi thứ mà Thạch Tinh Ngự khổ công chuẩn bị, không một hồi ức nào được khuấy động, chỉ có nỗi chua chát lờ đờ nổi trong đáy tim? Tô Do Liên nghe sâu trong lòng một tiếng thở dài buồn bã, cô chậm chạp ngẩng đầu lên.

Và trông thấy mình trong gương.

Đó là một nàng công chúa bận trang phục lộng lẫy. Những lớp lụa là mỏng như tơ nhẹ như mây chảy trên tấm thân mảnh mai của cô, mỗi lớp đều được may bằng những đường kim mũi chỉ vô cùng tỉ mỉ, lại thêm chi chít sao bạc, nhõng ngòi sao liên tục nhấp nháy biến ảo theo cử động của cô, khiến dáng vẻ cô càng thêm cao quý diễm lệ.

Đây không còn là tuyết yêu bé nhỏ cô độc đứng khóc rờng trên đồng tuyết hoang vu, mà là một công chúa sinh trưởng ở nơi phú quý, vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ một chiều mùa hạ, lười biếng khoác lên mình bộ xiêm áo lộng lẫy.

Tô Do Liên kinh ngạc ngấm bản thân, nhẹ nhàng xoay nghiêng mặt và không dám tin vào sự thay đổi của mình. Vết sẹo mờ dưới cằm đã biến mất hoàn toàn, để lại làn da trắng mịn không một tí vết.

Thạch Tinh Ngự nhẹ nhàng ôm lấy vai cô từ đằng sau, chăm chú nhìn người con gái trong gương, mắt ngập tràn nhu tình. Vậy mà, Tô Do Liên bỗng có cảm giác ánh mắt ấy hoàn toàn không hướng về cô, mà qua hào quang hư ảo của tấm gương, Thạch Tinh Ngự đang nhìn mãi đến một nơi nào đó xa xôi lắm. Nhu tình của y cũng vì thế mà nhuộm phần lạnh lẽo, khiến Tô Do Liên ngập tràn hoang mang.

Đúng lúc đó, cô nghe tiếng y thở dài khe khẽ:

- Linh nhi, một thân xác dù đẹp đẽ đến đâu. Cũng không đủ xứng với linh hồn của nàng.

Tô Do Liên sững sốt ngẩng đầu. Thân xác? Linh hồn? Cô không hiểu y đang nói gì nữa.

- Linh nhi! - Thạch Tinh Ngự vẫn nhìn chăm chăm vào gương, những ngón tay lạnh lạnh lướt qua mặt Tô Do Liên, giọng y êm ái mà cương quyết, chứa đựng một sức mạnh không cho phép ai nghi ngờ - Ta nhất định phải giúp nàng khôi phục được dung nhan xưa kia.

- Khôi phục? - Tô Do Liên lạnh toát cả người, máy móc hỏi - Làm... làm sao khôi phục được?

Thạch Tinh Ngự nói:

- Trên bầu trời bắc cực thi thoảng hiện ra một loại hào quang bảy sắc, biến hoá liên tục, vô cùng xinh đẹp. Thế nhân đều không biết nguồn gốc của nó. Thực ra, hào quang này sinh ra từ sự gặp gỡ của ánh nắng và hơi đất, lại được chân hoá nung nóng, dùng nó là có thể nặn ra được một thân thể mới cho nàng - Y cúi xuống, trều mển vén một lọn tóc xoã lên vành tai cô, dịu dàng nói - Việc ấy không khó, chỉ hiềm nguyên thần hiện tại của nàng quá hư nhược, yếu ớt đến nỗi ta cũng không thể nào cảm nhận được, càng không thể cách nào tách nàng ra khỏi cái thân thể ăn nhờ ở đậu này, nên đành phải chờ đợi ít lâu...

Tô Do Liên ngắt lời:

- Ý chàng là, nung chảy linh hồn Cửu Linh ra khỏi thân thể này, rồi dùng cực quang để đúc nên dung nhan kiếp trước?

Thạch Tinh Ngự mỉm cười:

- Đúng rồi, một khi ta tìm được cách tách linh hồn nàng ra, ta sẽ lập tức đúc cơ thể khác cho nàng. Từ nay, nàng không phải gửi gắm hồn mình ở thân xác ai nữa.

Không cần gửi gắm hồn mình ở thân xác ai nữa? “Bụp”, có tiếng vỡ khê trong không trung. Đó là tiếng tâm linh vừa thức tỉnh nay lại rơi trở về hoang nguyên lạnh giá. Tô Do Liên kinh hãi ngẩng phắt đầu, tưởng chừng nghe thấy ở một góc nào đó, số mệnh đang cười nhạt nhạo báng cô, cảm giác tăm tối quen thuộc lại lộ rõ bộ mặt hung ác, tiên dần về phía cô, định lôi cô vào cơn ác mộng ngàn năm. Tô Do Liên gắng sức kiềm chế để giọng mình đừng run rẩy, rồi chậm rãi hỏi:

- Sau đó thì sao?

Ánh mắt xanh lam của Thạch Tinh Ngự vẫn êm ái như biển cả:

- Sau đó, nàng sẽ có được diện mạo và thanh xuân vĩnh hằng. Không già, không chết, cùng ta chung hưởng trường sinh bất tử, quyền lực, vinh hoa, tất cả, và tất cả.

Tô Do Liên lặng lẽ cắn môi đợi y nói xong:

- Sau đó nữa?

Thạch Tinh Ngự hơi nhíu mày, tựa hồ cảm thấy có điều không ổn, nhưng y lại cười ngay, ôm Tô Do Liên vào lòng:

- Sau đó, Long hoàng và công chúa sẽ mãi mãi bên nhau. Vòng tay và lồng ngực y rất êm ái, nhưng thân thể Tô Do Liên thì cứng đờ, cứng đến nỗi không thể cảm nhận được chút êm đềm nào cả. Cô vùng thoát khỏi tay y, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt y, chậm rãi hỏi:

- Còn Tô Do Liên?

Tô Do Liên ư? Thạch Tinh Ngự ngân người, nhất thời không thể nhớ ra cái tên này. Tô Do Liên tuyệt vọng nhìn y, đợi y trả lời. Mỗi giây mỗi khắc qua đi, trái tim cô lại như lún thêm một chút vào vực sâu thăm thẳm. Thạch Tinh Ngự cuối cùng cũng nhớ ra:

- Ý nàng là con tuyết yêu kia phải không?

Tô Do Liên cắn môi, cảm thấy linh hồn mình run lên bần bật:

- Phải, con tuyết yêu ấy đấy! Chàng định làm gì với nó?

Thạch Tinh Ngự phì cười, tựa hồ câu hỏi này không đáng để trả lời. Y nhẹ nhàng phẩy tay:

- Mặc kệ nó chứ.

Tô Do Liên choáng váng như bị sét đánh, người lạnh băng. Cú phẩy tay nhẹ hẫng đó, thoải mái biết nhường nào, hết như phui đi một hạt bụi bám, giọng điệu hoàn toàn bàng quan, cũng chẳng khác mệnh lệnh y ban ra hồi nãy, khi báo Ngọc Đình Xích lôi bộ xương san hô đi. Đến giờ, Tô Do Liên đã nhìn thấy tương lai của mình. Một ngày kia, thân thể cô cũng sẽ bị đẩy vào lò luyện, nung thành hài cốt trắng hếu, bị quăng quật, bị chà đạp, bị ném bỏ như rác rến.

Vinh hoa của công chúa, sự kính ngưỡng của thần dân, lòng sủng ái của Long hoàng... đều là những truyền kỳ đẹp đẽ. Song, tất cả truyền kỳ ấy suy cho cùng không thuộc về cô. Sau khi lột bỏ những y phục đẹp đẽ mượn của

người khác, cô vẫn là tuyết yêu hèn mọn, không ai thương xót, không ai hỏi han, một mình bước trên đồng tuyết hoang vắng.

Vậy là, cuối cùng số mệnh cũng thu lại nụ cười giả tạo của nó, để lộ ra sự độc ác cố hữu. Nó cố ý đem truyền kỳ của người khác đặt đến trước mặt Tô Do Liên, dụ cô sa chân vào đây, rồi khi cô bắt đầu tiếp nhận và thích nghi, thì nó lại tàn nhẫn đoạt mất, và tịch thu tất cả những hạnh phúc mà cô có thể chạm tới. Bất luận đó là hạnh phúc của cô hay của người khác.

Đã là tuyết yêu hèn mọn, thì không nên ngược nhìn về xán lạn của cực quang. Nếu không, nhất định sẽ chói mù cả mắt. Nước mắt lạnh như tuyết lăn qua khuôn mặt trắng bệch của Tô Do Liên.

Thạch Tinh Ngự tựa hồ cảm nhận được điều không ổn, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên:

- Linh nhi, nàng sao thế?

Tô Do Liên chăm chú nhìn y. Y uy vũ như trời, anh tuấn như thần, nghĩa nặng như biển. Một người tình thật hoàn hảo. Tô Do Liên lẳng lặng ngắm y, rất lâu, rất tỉ mỉ, ngắm cho đến khi nổi cảm hận trong xương tuỷ bắt đầu trào lên.

Lần đầu tiên trong đời, cô cảm hận một người tới nhường ấy. Cô có thể không cảm hận số mệnh, không cảm hận Lý Huyền, thậm chí không cảm hận những người từng làm cô tổn thương trên hoang nguyên, nhưng lại hận Thạch Tinh Ngự.

Vì sao người cứu ta? vì sao không mặc cho ta nằm trên tuyết lạnh, chết đi trong tuyết vọng? Vì sao cứ phải lôi ta ra khỏi vực sâu u ám, khoác lên người ta những trang phục sang trọng dường này? Vì sao khi ta bằng lòng đoạn tuyệt với quá khứ, sẵn sàng đón nhận hiện thực, thì người lại tàn nhẫn khinh miệt xua tay phủi ta đi như phủi một hạt bụi?

Tô Do Liên nhìn Thạch Tinh Ngự rất lâu, vẻ nồng ấm trong mắt đã đổi sang băng giá, hết như đồng tuyết ngàn năm phủ chụp dưới đêm đen. Thì ra, người chỉ yêu tình yêu của bản thân người thôi. Tô Do Liên cúi đầu, nước mắt lăn chã rơi, nhưng chỉ tích tắc đã bốc hơi sạch. Khi cô ngẩng đầu trở lại, nụ cười nhợt nhạt nhưng ngọt ngào lại nở bừng trên mặt:

- Không có gì, thiệp vui mừng quá đấy mà.

Thạch Tinh Ngự quan sát cô, cuối cùng bị thuyết phục vì nụ cười duyên dáng, bèn cười theo:

- Ba ngày nữa là lễ khai quốc của nước Đại Ma. ta đang lo cho sức khỏe của nàng.

Tô Do Liên mỉm cười, ngả vào lòng Thạch Tinh Ngự, dựa sát vào ngực y, còn thi thoảng vươn ngón tay thon mảnh đùa với mái tóc lam dài của y rủ trên vạt áo. Cô ngược lên, nét nhu mì trong mắt thật làm say lòng người:

- Long hoàng đừng lo! Ba ngày nữa, nhất định thiệp sẽ để Long hoàng nhìn thấy một Cửu Linh xinh đẹp nhất!

- Linh nhi... - Thạch Tinh Ngự rung động, ôm Tô Do Liên thật chặt. Ôm chặt như muốn để thân thể cô tan chảy vào huyết quản mình, không bao giờ tách rời ra nữa.

Tô Do Liên tựa vào vai y, khuôn mặt vẫn nguyên nụ cười ngọt ngào, nhưng khi không ai nhìn thấy, nụ cười ấy liền lộ ra vẻ tàn nhẫn khôn lường. Đau đớn, ghê tởm, cô đã bị thương tổn, thì nhất định cũng phải làm kẻ khác tổn thương.

o O o

Thời gian ba ngày không nhiều nhận gì.

Để chuẩn bị cho lễ khai quốc, bốn con rồng thần bình thường vốn rồi rãi cũng bận rộn hẳn lên. Yêu ma trong thành thì quần quật ngày đêm, muốn làm ra những món quà đẹp nhất để dâng lên đức vua của mình.

Tô Do Liên cũng rất bận. Cô sai người đem vào phòng riêng tất cả mọi di vật của Cửu Linh mà Long hoàng đã cày cục tìm về cho cô, rồi tự tay giờ ra, lục lợi xào xào những món đồ phủ bụi thời gian trăm năm ấy, nhưng không ai biết rốt cục cô định tìm thứ gì. Cô yêu cầu Tiểu Li không được rời mình nửa bước, yêu cầu cô ta kể cho nghe mọi chuyện về Cửu Linh. Cô nghe rất chăm chú, cố gắng ghi nhớ nhất cứ nhất động, ánh mắt nụ cười của Cửu Linh. Suốt mấy ngày liền, cô không hề ngơi nghỉ, nhưng khuôn mặt trước sau vẫn giữ nguyên nụ cười nhợt nhạt ngọt ngào.

Tiểu Li mang máng linh cảm có điều bất an.

Sáng sớm ngày thứ ba, ánh triều dương rơi xuống mặt đất băng tuyết, lễ khai quốc đã được chuẩn bị xong.

Một cỗ xe lông vũ do sáu con rồng kéo đã đậu trước cửa cung từ sớm. Tất cả yêu ma tụ tập trên quảng trường đợi Long hoàng. Chúng đợi cỗ xe kia, khi mặt trời lên, đến đón công chúa ra tham dự buổi lễ cùng Long hoàng, buổi lễ mà các loài yêu tộc đã mong đợi ngàn năm.

Nặng vừa xé màn sương, Tiểu Li đã choàng tỉnh, cô rón rén đi vào phòng, muốn xem xem Cửu công chúa có yên giấc không. Nhưng khi bước qua ngưỡng cửa, cô liền đứng sững lại, ngây người. Bao nhiêu đồ trang sức bị giờ tung, xiêm áo vương vãi khắp sàn nhà.

Một cô gái ăn bận lộng lẫy đứng trước bàn trang điểm, đang soi gương chải đầu. Tấm váy dài màu đỏ máu xòe ra như một bông hoa yêu dị trong đại điện xanh lam.

Tiểu Li bàng hoàng nhận ra, chiếc váy dài này chính là áo cưới mà Cửu Linh từng mặc năm xưa trên đỉnh Cầm Thiên.

Đêm hôm đó, Cửu công chúa cũng đứng thế này trước gương, khuôn mặt vừa thẹn thùng vừa mong đợi: “Tiểu Li, ta có đẹp không?” Đằng sau nàng là tiếng đàn trống náo loạn, và máu tươi phụt lên khắp trời.

Thời gian, chỉ tích tắc như quay lại một trăm năm trước, quay lại cái đêm tân hôn bị phá nát bởi chém giết và máu tanh. Tiểu Li bắt đầu run cầm cập, cô vô thức tiến tới vài bước, muốn nhìn cho rõ người con gái đứng trước gương kia. Người soi gương ngoái đầu lại, vẫn là gương mặt tươi cười ngọt ngào của Tô Do Liên. Chỉ khác ở chỗ, cô bận đồ cưới của Cửu Linh, vấn kiểu tóc của Cửu Linh, đeo những đồ châu ngọc của Cửu Linh, thậm chí khuôn mặt xinh đẹp còn trang điểm theo phong cách Cửu Linh nữa. Tiểu Li loạng choạng suýt ngã, miệng lâm bâm:

- Cửu công chúa...

Tô Do Liên không trả lời, ánh mắt tập trung vào một bức tranh trải trên bàn toang điểm. Tranh chân dung Cửu Linh. Y phục trong tranh đỏ như máu, phục sức rất lộng lẫy, miêu tả tinh tế dung nhan của tân nương trong hôn lễ. Mỗi thiếu nữ trước khi xuất giá, đều để lại một bức chân dung mình cho người nhà gìn giữ, đó là tục lệ của tộc Thiên hồ. Sau đêm hôm đó, bức tranh này được khoá vào tủ trang sức, phủ bụi suốt trăm năm, không hiểu Tô Do Liên ôm ra được tự lúc nào.

Tô Do Liên vừa chăm chú ngắm bức tranh, vừa vôn mái tóc dài lên, những ngón tay thon nhẹ nhàng khêu móc rất lâu trong hộp trang điểm, cuối cùng chọn ra được một chiếc trâm phượng gắn chín hạt minh châu, cẩn thận gài nó lên bên tóc mái, rồi mãn nguyện nhìn hình phản chiếu trong gương, khuôn mặt nở ra một nụ cười quyến rũ. Nụ cười ấy, quyến rũ nhưng rất ma mị, y như nụ cười điểm lệ của Cửu Linh trong tranh. Tiểu Li theo dõi, mỗi lúc một kinh sợ, cô ta không ngại mạo phạm nữa, la lên:

- Cửu công chúa... Cô, cô đang làm gì thế?

Tô Do Liên không ngoạn lại, chỉ dùng khước mắt liếc qua cô thị tỳ, rồi lại trở về bức tranh trước mặt. Những ngón tay thon dài của cô lướt qua dung mạo người trong tranh, nhẹ nhàng nói:

- Ta đã nói là sẽ cho ông ta nhìn thấy một Cửu Linh xinh đẹp nhất.

Tiểu Li sùng người, không hiểu ý Tô Do Liên ra sao. Tô Do Liên dùng ngón tay út khêu một chút cao đỏ, nhẹ nhàng thoa lên môi, thở dài buồn buồn:

- Đêm tân hôn trên đỉnh Cấm Thiên, chẳng phải là thời điểm mà Cửu Linh đẹp nhất hay sao?

Tiểu Li kinh hoàng lắc đầu quày quật, đằng sau nụ cười đẹp đẽ kia, cô có thể trông thấy sự tàn nhẫn kinh người lướt qua đáy mắt Tô Do Liên. Giọng cô bỗng run lên:

- Cô... rốt cục cô định làm gì vậy?

Tô Do Liên nhấc váy, nhẹ nhàng xoay người trước gương, đôi chân mày đẹp đẽ hơi nhếch lên, tạo dáng phụng phịu. Bất luận trên mặt là nụ cười he hé hay là hờn dỗi, thì giọng cô vẫn rất bình tĩnh, bình tĩnh đến gai người:

- Chẳng làm gì cả. Ta chỉ muốn bảo cho Long hoàng các người biết một sự thật.

Tiểu Li loạng choạng giật lùi, khẩn thiết nhìn Tô Do Liên. Linh cảm không lành tích tụ từ nhiều ngày nay đã đến lúc bùng nổ, Tiểu Li chỉ muốn quỳ thụp xuống đất, van xin Tô Do Liên đừng nói tiếp nữa. Tô Do Liên cố ý dừng lại một lúc, môi hồng he hé, nói ra một cách cực kỳ rõ ràng, rõ ràng đến mức tàn nhẫn:

- Trên đời này, không còn Cửu công chúa nữa rồi.

- Không... - Tiểu Li như bị sét đánh, một lúc lâu sau mới thấm thía được ngụ ý của Tô Do Liên, cô hoảng sợ bưng miệng để khỏi hét toáng lên - Như thế, như thế sẽ khiến ông ấy tổn thương nặng nề lắm...

Nụ cười của Tô Do Liên lạnh đi, cô thong thả nói:

- Vậy sao? Đó chính là điều ta muốn mà.

Tiểu Li trùng trùng nhìn, không dám tin câu nói tàn nhẫn ấy lại phát ra từ miệng Tô Do Liên, từ người con gái mà nhất cử nhất động, mỗi ánh mắt nụ cười đều rất giống Cửu Linh này. Vẻ kinh hoàng trong mắt cô đổi ra phần nộ:

- Sao cô có thể làm như vậy? Dù cô có phải là Cửu công chúa hay không, thì Long hoàng cũng đã từng cứu mạng cô mà.

Tô Do Liên bình tình gật đầu:

- Ta biết.

Cô ngẩng đầu lên, bình minh chiếu trên gương mặt trang điểm cầu kỳ, thuần khiết, xinh đẹp như thiên sứ của cô. Nhưng mỗi lời cô nói ra đều như lưỡi dao ma quỷ khía vào trái tim người ta:

- Ta sẽ tự tay trả cái mạng ấy cho ông ta.

Nỗi tuyệt vọng ập tới, đánh quy Tiểu Li, cô nức lên thảm thiết:

- Xin cô, cô không thể làm như vậy...

Không buồn để ý đến lời van vỉ của Tiểu Li, Tô Do Liên cất bước, băng qua cô thị tỳ, rồi tiên ra cỗ xe lông vũ đậu ngoài cửa. Tiểu Li đuổi theo, nhưng chỉ được mấy bước thì kiệt sức dừng lại, giương mắt nhìn theo bóng Tô Do Liên xa dần. Đột nhiên cô gặp người xuống, hét lên xé ruột xé gan:

- Long hoàng thực lòng yêu cô mà!

Đã đặt một chân lên cỗ xe, Tô Do Liên nhấc váy, thong thả ngoái đầu lại, nụ cười nhợt nhạt và xinh đẹp nở ra như hoa trên khuôn mặt cô:

- Ông ta yêu cầu công chúa.

Cô bước hẳn lên. Cỗ xe lao vọt đi.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Ly Cung Trời Lạnh Lửa Phai Tàn

Ở dải đất bắc cực này, không có ngày cũng không có đêm.

Các yêu tộc chuyên cần làm việc mọi lúc mọi nơi. Để thành Long hoàng được tráng lệ hơn, họ sẵn sàng dốc ra gấp mười lần tâm huyết, nhưng đến một lúc nào đó, họ sẽ cùng ngưng lại tất cả mọi việc đang làm, lặng lẽ đi về nhà, thanh thản nghỉ ngơi. Khi đi ngang qua nhau, họ sẽ mỉm cười thay lời chào, nụ cười ấy rất yên bình, rất ấm áp. Hôm trước đại điển khai quốc, họ nghỉ ngơi hai canh giờ rồi khẩn trương trở dậy, cùng tập trung đến quảng trường trung tâm.

Yêu ma không có thân thể con người, mà mang đủ hình đủ dạng, kẻ thì to tướng như trái núi, kẻ thì nhỏ bé như hạt bụi. Cũng có kẻ diễm lệ quyến rũ, có kẻ ung dung cốt cách, nhưng đa phần là xấu xí quái dị, chẳng hạn mình người mặt thú, ba đầu sáu tay, khắp mình đầy vảy, ngàn tay mắt ngàn tay, yêu tinh khổng lồ, linh trưởng đầu chó, thủy quái, voi lai sư tử, rồng lai hổ, tinh dây leo, tính cổ thụ, hoa yêu, thạch yêu, điệp yêu, hoặc là sâu bọ con con. Bất kể hình dạng ra sao, vào thời khắc quan trọng này, họ cũng khoác lên mình những bộ y phục và trang sức đẹp đẽ nhất, đến tụ tập ở quảng trường, lòng ngập tràn kính ngưỡng và hy vọng, đôi mắt lên ngọn núi thánh ở giữa thành. Khuôn mặt họ tràn đầy phấn khởi, mong đợi, nhưng không ai hò hét hay làm ồn. Niềm kính trọng với Long hoàng và công chúa khiến bọn họ không dám gây huyên náo, ai nấy cảm động nhìn nhau, mắt lệ rung rung.

Quảng trường mênh mông trải rộng suốt bảy mươi dặm, chất đầy các loại sản vật, hoa tươi, quả ngọt, ngũ cốc, kỳ trân dị bảo, miễn là thứ có thể tồn tại dưới vòm trời này thì đều hiện diện cả, nhưng đây không phải là kết quả nhặt nhạnh ở khắp thiên hạ, mà là do yêu ma tìm hạt giống về, dùng pháp lực để kích thích cho chúng nảy nở trên đất Đại Ma quốc. Họ tin chắc rằng, chỉ cần mái nhà này còn che trên đầu, thì dầu mặt đất phủ dày băng tuyết, họ vẫn có thể làm hoa tươi khoe sắc, cây cối sinh trưởng. Vì thế, họ không tiếc đổ ra rất nhiều bản lĩnh tu hành suốt bao lâu, để quảng trường xanh lam này trở nên rực rỡ như tiên cảnh nhân gian.

Hoa cỏ sinh sôi, rễ nằm sâu trong băng tuyết mà lá vẫn xanh tươi, hoa vẫn xinh đẹp. Tuyết lam lãng đãng rơi. Cây cối rậm rạp, trở ra sum xuê rực rỡ, muốn dùng khoảnh khắc sống động này để bù đắp cho bao nhiêu tịch mịch tùi hờn suốt trăm năm. Xung quanh các yêu ma chất đầy lúa gạo, đại mạch, hạt dẻ, gai lạnh, tất cả các hoa màu đang sinh trưởng ở Sơn Đông. Sơn Tây, Hồ Nam, Giang Tây. Cây dương, cây liễu, cây tùng, cây bách đan xen giữa chúng, thi thoảng điểm xuyết hoa thơm có lạ lấy giống từ những nơi đặc biệt. Hươu con chạy nhảy qua các thân cây, sư tử uể oải vươn vai, cùng đang ngẩng đầu nhìn lên, hướng ánh mắt về phía ngọn núi thánh vĩ đại.

Yêu ma và vạn vật cùng rưng rưng nước mắt. Họ đã dốc hết sức lực, dốc hết mong ước của mình để bắc cực ngập đầy hoa tươi, dùng niềm khát vọng với cuộc sống của mình để đón chờ Long hoàng, đón chờ công chúa. Đón chờ lễ khai quốc của nước Đại Ma.

Một luồng sáng xanh nhàn nhạt bừng lên khỏi thánh điện trên đỉnh núi, chỉ tích tắc đã chiếu sáng cả thành Long hoàng. Ngọn Cầm Thiên cũng nhuốm sắc xanh, trông như được chạm trổ bằng ngọc lam, lung linh trong suốt, vươn thẳng lên trời. Thánh điện uy nghiêm kia cũng biến ra trong suốt, lấp lánh tựa cung khuyết của thần tiên, trông tinh khiết và oai nghiêm

vô cùng. Các yêu ma cùng đôi mắt ngăm nhìn, say sưa đến mức quên cả thở.

Một con rồng khổng lồ đột ngột hiện ra. Bạch Cực Kinh Thế long. Nó đáp xuống chính giữa quảng trường, ngay trước cổng thánh điện, nhưng cẩn thận để không làm nát lấy một bông hoa. Bạch Cực Kinh gầm lên rầm rộ, bắt đầu thi triển hồn ngoài xác. Muôn vàn luồng sáng trắng xông vọt lên trời, giống hệt những ngọn núi chồng lên nhau, rồi rào rào đổ xuống, hoá thành một sân khấu lớn, ước chừng phải cao bằng một phần ba ngọn Cấm Thiên, đứng sừng sững giữa quảng trường.

Các yêu ma cùng run rẩy vì xúc động. Họ đều cảm nhận được rằng một sự kiện trọng đại sắp diễn ra. Công chúa của họ, Long hoàng của họ, sắp giáng lâm!

Lại một tiếng rầm như sấm nổ. Ánh đỏ nhấp nháy khắp trời, thân thể to lớn của Ngọc Đình Xích Tiến long cuộn cuộn trên không. Thái độ nó khác hẳn bình thường, không còn nghịch ngợm nữa mà vô cùng nghiêm túc, nó thông thả đáp xuống, ngoác cái miệng rộng, khè khè khè một hồi. Ba ngọn lửa từ miệng nó bùng ra, bay lên lưng chừng trời, cùng nổ bung. Tức thì khắp trời đầy những pháo hoa rực rỡ với muôn hình vạn trạng, là tả đố xuống. Nào cây cối hoa lá bùng nổ, nào rồng cả uốn lượn, mỗi chùm pháo hoa là một màn biến hoá, cùng những tiếng nổ giòn giã vui tai. Cả màn trời, cả thành Long hoàng hoá thành một biển pháo hoa, xán lạn vô cùng, đẹp đẽ vô cùng. Đám yêu ma cứ run lên từng hồi, phải cắn chặt môi mới nén được tiếng hoan hô cứ chực trào ra.

Đúng lúc đó, một cây cầu vồng đẹp tuyệt vời bật ra khỏi thánh điện thanh lam, vắt ngang qua vòm không vạn dặm. Huyền Thiên Bá Hải long lừng lững hiện hình, nhẹ nhàng phun xuống một màn mưa bay. Mưa bay hoá thành cầu vồng sắc sỡ dưới ánh dương xanh lam. Cầu vồng xuất hiện thật đột ngột, thật huy hoàng, các loài yêu chi biết giương mắt thật to, ngây người cảm nhận oai lực đẹp đẽ ghê gớm của trời đất.

Một cỗ xe lộng lẫy từ từ xuất hiện ngoài rìa núi, lăn bánh qua cầu vòng đó và nhẹ nhàng bay xuống, cỗ xe màu trắng, tinh khiết như vầng trăng sáng, xuất hiện với vẻ yên bình và thánh thiện giữa nền cánh lam hồng đan xen của đất trời. Bay trước là sáu con rồng ngọc màu trắng, thân thể dẻo dai, trông như sáu luồng sáng nổi giữa không trung. Hai bên thành xe là một đôi cánh im lìm chuyển động. Mỗi lần cụp vào, những chiếc lông trắng muốt liền rời ra, rụng xuống, cùng múa với những bông tuyết lam, cảnh tượng đẹp đến nỗi khiến người ta nín thở.

Thanh Đế Chân Khí long trọng trong lối con người, mình bận trang phục tao nhã, áo trắng như tuyết, mũ cao ngất ngưỡng, trông như thần tiên thời xưa, đang cầm dây cương điều khiển sáu con rồng, men theo sườn núi Cấm Thiên, xoay từng vòng từng vòng thấp dần xuống.

Xe lông vũ, do rồng kéo. Lúc này thì các yêu ma không kiềm chế được nữa, ai nấy cùng bật lên những tràng hoan hô phải nén trong đáy lòng từ đầu đến giờ. Họ hát mạnh lên không tất cả những sản vật đã đổ bao tâm huyết ra mà vun xới, hành động đó chính là sự dâng hiến của họ, là cách biểu lộ lòng kính trọng của họ đối với Long hoàng và công chúa. Nước mắt tràn mi, các yêu ma cảm thấy chỉ những đợt sóng hoan hô rầm rộ mới diễn tả được sự xúc động trong lòng họ. Họ vừa hét vừa ôm chặt lấy mặt, sợ rằng bột phát quá độ một chút nữa thôi thì tiếng hoan hô của mình sẽ tắt lịm.

Trong tích tắc, cả thành Long hoàng như bừng lên sự sống. Hoa tươi, ngũ cốc hoà với tuyết lam dày đặc, hoà với pháo hoa nghìn nghịt, toả bùng ra khắp trời, xông mãi lên tận đỉnh Cấm Thiên. Đây là niềm hân hoan chân thực, sự kính ngưỡng chân thực, cũng là thứ tôn nghiêm khiến con người xúc động nhất trên thế gian. Đến lúc này, các yêu ma đã cùng hạ quyết tâm, cho dù thịt nát xương tan cũng phải bảo vệ thành trì. Họ chân thành cầu chúc Long hoàng và công chúa có thể mãi mãi bên nhau, yêu thương gắn bó, sánh vai cai trị con dân của mình.

Cỗ xe lông vũ sáu rồng từ từ hạ thấp, dừng lại dưới chân sân khấu của Bạch Cự Kinh. Rồng thần gầm lên, cúi đầu xuống, biến thành một dải cầu thang rộng rãi, tuôn chảy đến tận bậc lên xuống ở cửa xe. Khi cỗ xe dừng lại chắc chắn rồi, một bóng dáng xanh lam hiện ra trên nền trời.

Thạch Tinh Ngự.

Y lặng lẽ dừng lại trước cỗ xe, sau lưng là cầu thang thả xuống từ sân khấu, cầu thang trái lên ngút mắt, tưởng chừng dẫn đến tận trời. Hùng đông rải trên người Thạch Tinh Ngự, soi lên khuôn mặt như ngọc tạc của y. Khuôn mặt ấy không cố ý trang điểm gì, mà cũng không cần trang điểm gì, vì trên thế gian này không có vật trang điểm nào xứng với vinh quang tuyệt thế của y. Chỉ cần một tấm áo xanh lam buông rủ, không nhiễm bụi trần là đủ. Màu xanh lam ấy thuần khiết như bầu trời thuở hồng hoang, không dờ dội hay hỗn loạn, mà xanh một cách thuần túy, xanh đến mức trái tim người ta muốn tan chảy.

Ánh mắt xanh lam ngược lên, dừng lại ở rèm xe, không chớp lấy một lần. Thế giới của Thạch Tinh Ngự đã thu hẹp lại ở tấm rèm cửa này. Cảnh hoan hỉ rộn rã và tiếng reo hò như sấm của muôn dân ở sau lưng không mấy may ý nghĩa với y. Hôm nay là ngày mừng Chín tháng Chút năm Thiên Thụ đầu tiên dưới triều Long hoàng. Đối với muôn vàn yêu ma, đây là ngày lễ mà họ đã thiếu vắng suốt ngàn năm. Còn đối với Thạch Tinh Ngự, đây là sự chờ đợi đã muộn mất ba đời ba kiếp.

Chỉ đợi một người xuất hiện.

Con người xanh lam ung dung đứng dưới sân khấu này, trông không mấy nổi bật, nhưng vẻ uy nghi lại đủ che lấp cả trời.

Bọn yêu ma nín thở, chăm chú theo dõi Long hoàng của chúng. Lệ nóng cứ cạn lại tràn, tiếng hoa hô rầm trời dần đổi ra nghẹn ngào nức nở. Họ bắt

giác quỳ thụp xuống đất, bông bột ghé môi hôn mặt đất bắc cực, mặt đất tượng trưng cho uy nghiêm tối cao của Long hoàng.

Thạch Tinh Ngự đứng yên, hơi thở vốn dĩ êm đềm như biển, bỗng gợn lên làn sóng lẽ ra không nên có.

Gió thổi, làm lay động tấm rèm vẽ chín loan chín phượng. Một chiếc hài thêu xinh xắn nhẹ nhàng đặt xuống mặt đất lạnh giá. Mũi hài thêu một con hổ điệp rung rinh, thân hài thêu đầy các loại hoa, sạch bong tinh khiết. Một đường lượn nhẹ làm nổi bật bàn chân nhợt xinh đặt vừa trong lòng bàn tay, trông như mảnh trăng cong đầu tháng. Mũi chân xinh xinh chỉ đặt nhẹ xuống, mà chứa đựng bao nhiêu yêu kiều, bao nhiêu diễm lệ. Gợi nhớ biết bao người con gái đáng yêu của một trăm năm trước, nàng nở nụ cười hờn dỗi, hoá thành chín luồng ảo ảnh vây quanh Thạch Tinh Ngự, múa nhẩy hát ca trên tấm thảm đỏ tươi đêm tân hôn.

Thạch Tinh Ngự như bị sét đánh.

Hương hoa thoang thoang, con người đáng yêu bạn đồ cưới vén màn chui ra. Dưới ánh ban mai rực rỡ, tấm thân óng ả từ từ vươn thẳng lên, cô dừng lại cách Thạch Tinh Ngự một tầm tay, mỉm cười nhìn y. Hào quang mênh mang ngưng tụ trên mặt cô, làm nổi bật dung nhan mỹ lệ tựa thiên tiên. Dung nhan ấy xa mờ và mịn màng, tuy vẫn mang đường nét của Tô Do Liên, nhưng bờ môi khéo mắt lại vương vất bóng dáng của Cửu Linh, son phấn của Cửu Linh, vẻ yêu kiều của Cửu Linh. Ngay cả nụ cười phảng phất nơi góc miệng kia, vẻ thiết tha trong đôi mắt kia, cũng giống lắm.

Môi hồng nhợt cười, một nụ cười khiến thành trì nghiêng ngả. Nụ cười ấy đã xoá sạch luân hồi ba sinh, xoá sạch những u ám, xoá sạch sự cách trở âm dương. Ngọn Cẩm Thiên khổng lồ vốn đã phai nhạt hào quang, nay như trở lại vẻ đẹp trong cái đêm tân hôn trăm năm về trước ấy.

Người con gái mỉm cười thùy mị trước mặt y đây rõ ràng là Cửu Linh, mình bận tấm áo cưới năm ấy, nàng cúi đầu làm lễ, đưa mắt ngược nhìn duyên dáng.

Chính là Cửu Linh của y. Ánh mắt Thạch Tinh Ngự dần dần mờ đi, gió sớm thổi qua, lệ nóng lăn chã rơi. Y lẳng lặng ngắm cô, mặc nước mắt tuôn rơi, mặc sự hiện diện của muôn dân, kiên quyết không dời ánh mắt đi chỗ khác.

Trong lúc Thạch Tinh Ngự còn mơ hồ chưa tỉnh, Tô Do Liên đã bước đến trước mặt y, nhẹ nhàng nhón gót, dùng tay áo lụa lau nước mắt cho y, rồi dịu dàng ghé tai y thì thầm:

- Chàng là vua của thiếp, nhưng đừng rơi nước mắt ở buổi lễ khai quốc.

Ngón tay thon nhợt chan chứa nhu tình nũng nịu ân nhẹ lên trán y.

Thạch Tinh Ngự nhắm mắt. Ngay cả ngữ điệu nửa cười nửa hờn trách ấy, cũng giống Cửu Linh vô cùng. Linh nhi, nàng đã quay về bên ta thật rồi ư? Đến giờ, y thật sự tin vào mệnh trời, tin vào luân hồi, tin vào ba sinh. Đến giờ, y chỉ muốn quỳ xuống bái lạy số mệnh tàn khốc. Đến giờ, y sẵn lòng tin vào tất cả các thần linh trên đời.

Tô Do Liên nín lặng quan sát Thạch Tinh Ngự. Cô cảm nhận rất rõ từng bồi hồi, từng xao xuyến trong tim y lúc này. Nhưng cô không cảm động như trước nữa. Thứ tình yêu mà số phận đã chủ định là không cho thuộc về cô, đã xoá bỏ hết những tươi sáng khiến cô không còn lòng dạ nào mà thành tâm chúc phúc, chỉ còn lại nỗi nhức nhối lạnh lùng. Yêu càng sâu sắc, tổn thương càng nặng nề.

Không biết mất bao lâu, cũng không biết là Tô Do Liên dắt Thạch Tinh Ngự, hay Thạch Tinh Ngự dắt cô, chỉ biết hai người nắm tay nhau bước lên cầu thang Bạch Cực Kinh. Từng bước một, vượt qua bao tuế nguyệt, vượt

qua sự đặng đặng của luân hồi. Bên tai họ là tiếng hoan hô vang lòng của muôn vàn yêu ma.

Tô Do Liên đưa mắt liếc nhanh Thạch Tinh Ngự. Y đã lấy lại vẻ trầm tĩnh và hoàn mỹ ngày thường, y không còn là nam tử run rẩy vì tình nữa, mà là vì để vương ngời trên thiên hạ. Trải qua bao giày vò suốt ba sinh, cuối cùng y đã có được tất cả: sức mạnh khuynh đảo thiên hạ, uy nghiêm bao trùm muôn phương, tình yêu ghi tâm khắc cốt. Pháp lực Long hoàng từ bàn tay y toả ra, hoá thành hơi ấm nồng nàn bao bọc lấy Tô Do Liên, che chắn cho cô, không để gió lạnh buổi sớm lọt vào người cô. Tô Do Liên kín đáo nhếch mép, nở một nụ cười lạnh lùng.

Hai người nắm tay đứng trên sân khấu, nhìn xuống thành trì ngập tràn hoa tươi, đón nhận tiếng hoan hô và lời chúc tụng của muôn dân.

Trên quảng trường rộng lớn, các yêu ma đủ hình đủ dạng mình bận quần áo đẹp, đang phủ phục trên nền đất băng tuyết. Yêu tinh, khí núi, thủy quái, voi lai sư tử, rồng lai hổ, dây leo, cổ thụ, hoa, đá, tinh linh hồ điệp, sâu bọ nhỏ nhoi... tất thảy đều thành tâm ngưỡng mộ nhìn lên Long hoàng.

Đằng sau chúng là những con đường chạy ngang dọc. Bên đường san sát hàng quán, nhà cửa, lan can, sạp chợ. Nhờ có yêu lực duy trì, quanh đây còn có cổ thụ chọc trời, dây leo rậm rạp, cả cua lượn bai, vườn hoa ngay ngắn đón đợi ánh nắng... Lại đằng sau nữa, là nền trời xanh của bắc cực, tuyết lam lạng lê rơi rồi vỡ bung giữa không trung, giống hết một trận pháo hoa xanh lam bất tận đang toả xuống quốc đô mới khai sinh này. Tất cả đều vô nhiễm, đều toát ra sức sống bừng bừng.

Tuy mới thành lập, nhưng nhờ sự cần mẫn và nhiệt tình của các yêu ma, sớm muộn thành Long hoàng gì cũng vươn lên thành một đô thành còn vĩ đại hơn Trường An. Về điểm ấy thì không ai hoài nghi cả.

Trái tim Tô Do Liên bắt đầu se lại. Viễn cảnh ấy đẹp để biết nhường nào, đây là giấc mộng suốt trăm năm của các loài yêu ma. Nhất định phải làm như thế ư? Nhất định phải phá huỷ cảnh mộng này ư?

Ánh lệ loang ra trong mắt cô.

Đại lễ lên đến cao trào, pháo hoa nổ bùng bùng theo những hình dáng kì lạ.

Được Long hoàng cho phép, một lão già tóc trắng như cước từ từ bước lên sân khấu để dâng hiến lễ vật của thần dân. Lão già vốn là cỗ thụ thành tinh, rất gày yếu, tay chân khô héo như khúc cây, râu tóc dài chấm đất.

- Chín vạn tám ngàn thần dân của Đại Ma quốc, xin dâng tặng Long hoàng chén rượu mây.

Lão già nhiệt thành quỳ xuống đất, nâng chiếc chén lưu ly lên đỉnh đầu. Rượu mây này nguyện kết tâm huyết của tất cả các yêu ma trong Đại Ma quốc. Mỗi yêu ma đã vận dụng hết yêu lực của mình để tạo ra một loài hoa cò trong bảy ngày. Tùy theo mức độ tu vi của mà hoa tươi họ dâng lên có hình dáng khác nhau, nào cây quế cung trắng, nào hoa rong đại dương, nào cỏ dại nhỏ xíu, nhưng bất luận là hoa lạ hay hoa thường, đều tích tụ sức mạnh lớn nhất của họ. Nhụy của các loài hoa ấy được tập hợp lại, giao cho một trăm yêu ma có tu vi cao nhất dùng lửa nguyên đan của mình để nung lên, lại thêm bảy ngày nữa mới chưng cất ra được một chén rượu mây.

Lão không nói chén rượu mây này hao phí bao nhiêu tâm huyết của các yêu tộc. Những ngày vừa qua, họ lao động đêm ngày, lại cẩn thận vun đắp bông hoa của mình, gần như không ngơi nghỉ. Những yêu ma trực tiếp lo việc chưng cất thì còn tiểu tụy mệt mỏi hơn, nhưng họ không hề oán trách. Bởi vì mỗi bông hoa đều đại diện cho chính bản thân họ, họ muốn đem tất cả tâm sức mình dâng hiến cho Long hoàng vĩ đại. Các yêu ma đứng từ xa nhìn lên chén lưu ly trong suốt ấy, mắt rung rung lệ, họ tin rằng, Long

hoàng có thể cảm nhận được tấm lòng của họ. Miễn Long hoàng đẹp lòng, là đủ rồi.

Chén rượu mấy chưa uống, bàn tay chẳng chịt nếp nhăn của con thụ yêu đã run run.

Thạch Tinh Ngự lẳng lẳng nhìn cái chén, cũng cảm nhận được sức nặng của nó. Cái chén lưu ly bé nhỏ này chứa đựng tấm lòng của biết bao yêu ma. Trong ánh ban mai xán lạn, Thạch Tinh Ngự mỉm cười, nhẹ nhàng giơ tay lên. Chén lưu ly bay khỏi tay thụ yêu, được pháp lực của y nâng lên không trung. Từ giữa những ngón tay Thạch Tinh Ngự chảy ra một dòng sáng cực kỳ ấm áp, lách khối rượu mấy trong chén ra, hoá nó thành một giọt sương xoay chậm chậm trong không trung, còn chiếc chén lưu ly tinh xảo thì được chẻ làm đôi.

Giữa ánh sáng dập dềnh, hai mảnh lưu ly từ từ tan chảy trong không trung, rồi được ráp lại lần nữa. Rất nhanh, cái chén vốn lớn bằng bông sen ấy biến thành một cụm hai chiếc chén hình sen mọc chụm vào nhau, kích cỡ nhỏ hơn một chút. Rượu mấy vẫn xoay trong không trung, cho đến khi chén hoa sen thành hình và ngưng tụ xong, rượu mới từ từ hạ xuống, rã làm đôi chảy vào hai tâm sen.

Suốt từ đầu đến cuối quá trình tách làm đôi và hợp lại của chiếc chén lưu ly, rượu mấy hoàn toàn không hao mất một giọt nào.

Thạch Tinh Ngự ngắt cụm hoa gồm hai bông sen ấy xuống, chia ra cầm ở hai tay. Y nhìn khắp các yêu ma, giơ cao một trong hai chén sen lên, tuyên bố với chín vạn tám ngàn con dân của mình:

- Từ nay trở đi, tất cả những lễ vật kính dâng Long hoàng đều phải chia làm hai. Bởi vì có một người nữa cũng sẽ trở thành chủ nhân của thành Long hoàng.

Chiếc chén sen lưu ly đó vạch ra một đường cong màu hồng trong không trung, trước ánh mắt của các yêu ma, nhẹ nhàng bay đến trước mặt Tô Do Liên. Uyển chuyển, dịu dàng, y như bông hoa đầu tiên của buổi sáng trong vườn hoa xuân, được quân vương ngắt tặng nàng công chúa mà mình yêu thương.

- Người đó là công chúa của các người, Cửu Linh! - Thạch Tinh Ngự mỉm cười ấm áp. Trong buổi lễ khai quốc, nhìn xuống tất cả các thần dân, y cất tiếng thề ước rành mạch - Từ nay trở đi, nàng sẽ cùng ta chung hưởng tất cả quyền lực, sức mạnh, vinh hoa và trường sinh. Mọi con dân của Đại Ma quốc đều phải yêu thương và tôn trọng nàng, giống như yêu thương và tôn trọng ta vậy. Ta sẽ yêu nàng muốn ngàn thiên thu, đời đời kiếp kiếp, cho đến vĩnh hằng.

Mỗi lời đều được khắc ghi vào năm tháng, chiếu khắp trần thế nhỏ nhoi, toả ra thứ ánh sáng trường cửu bất diệt. Đó là lời thề yêu thương mà ma vương đã từng nói với công chúa. Trời đất và chúng sinh làm chứng, năm tháng và luân hồi làm chứng. Bốn bề im phăng phắc, không một tiếng động, vạn đều chấn động vì tình yêu sâu nặng trong lời thề. Nhưng chỉ chốc lát, đám yêu ma cùng reo hò vang lừng trời đất. Họ nhảy nhót trên quảng trường, người nào người nấy cùng cảm nhận được niềm hạnh phúc sâu sắc, hết như sinh mệnh hèn mọn của họ cùng được lời thề ấy soi chiếu vậy. Cuối cùng họ cũng được chứng kiến một truyền kỳ.

Giữa những tiếng reo hò rầm rộ, Thạch Tinh Ngự mỉm cười giơ tay. Được Long hoàng triệu gọi, một luồng sáng rực rỡ vạch ngang vòm trời bắc cực, từ vạn dặm thình không trút xuống như sao băng. Giữa những tiếng thờ dãi kinh ngạc của yêu ma, luồng sáng ngưng lại trước mặt Tô Do Liên, màu sắc biến ảo từ từ tan đi, để lộ ra hình dáng thật sự của nó.

Một chiếc vương miện.

Chiếc vương miện trơn, không đính trang trí, mà rất đơn thuần, tinh khiết như một tia sáng. Nó không phải làm từ vàng bạc châu báu gì, mà là dòng cực quang của bắc cực luyện thành, lung linh thứ hào quang của một vũ trụ khác. Ánh sáng thay nhau biến hoá, thành hình loan phượng, hoa lá, tinh tú, sông núi, vãn vít đến vô tận vô cùng. Mỗi luồng sáng, mỗi màu sắc, đều là một vẻ đẹp mà thế nhân khó lòng tưởng tượng được.

Thứ cực quang tráng lệ từng trải khắp bầu trời ấy, hiện tượng tự nhiên từng bao trùm vạn dặm hoang nguyên ấy, cảnh tượng tuyệt vời từng khiến vô số lữ khách từng xuýt xoa cảm thán ấy, cuối cùng được tinh chế đề tích tụ cả vào chiếc vương miện nho nhỏ này, và sẽ được đặt lên đầu công chúa. Từ nay, vẻ đẹp khiến trời đất xao xuyến sẽ chỉ được dùng để điểm xuyết cho nhan sắc lộng lẫy của một người con gái.

Đôi mắt xanh lam của Thạch Tinh Ngự không còn chút nghiêm khắc nào nữa, chỉ còn chan chứa tình yêu. Y ngắm Tô Do Liên rất lâu, muốn ghi khắc vào lòng từng ánh mắt nụ cười của cô. Đây là dung nhan tuyệt vời mà dù nhìn suốt ba sinh cũng không thể nào thấy đủ. Lâu lắm, y mới thở dài êm ái, đặt chiếc vương miện lên đầu cô, vén gọn lại cho cô từng sợi tóc xoắn bên mai.

Lúc ấy, cầu vồng xé gió, lông vũ xoay bay. Các yêu ma nhất tề cất tiếng hoan hô vạn tuế, cả thành Long hoàng tức thì chìm đắm trong không khí cuồng hoan sôi nổi. Nhưng Thạch Tinh Ngự không để ý, tất cả mọi huyền ảo đều không dính dáng tới y. Trong mắt y chỉ có Tô Do Liên, chỉ có sự yên bình xuyên suốt luân hồi. Ngón tay thon dài của y từ từ lướt qua mái tóc của cô, vượt qua những sợi hơi rối bên mai, lướt qua gương mặt trang điểm cầu kỳ. Từng chút từng chút một. Hết lần này đến lần khác.

Tô Do Liên đứng yên, chịu đựng tất cả, trên mặt trước sau vẫn giữ nguyên nụ cười ngọt ngào đẹp đẽ, tưởng đâu thần trí đã lạc đi cõi khác tự lúc nào rồi. Ở gần đó, lão thụ yêu quỳ dâng rượu mấy không tìm được vui sướng, đã khóc nức lên, nước mắt lăn chã nhỏ xuống sàn sân khấu, cùng lúc,

bao nhiêu lệ nóng phấn khởi cũng tràn ra khỏi đôi mắt vốn đã khô kiệt của bọn yêu ma.

Bọn họ thiết tha hy vọng, Long hoàng và công chúa có thể ở bên nhau như thế này, đời đời kiếp kiếp. Một lúc lâu lắm, khuôn mặt Thạch Tinh Ngự mới dần dần khôi phục lại vẻ điềm tĩnh ngày thường. Y mỉm cười bảo Tô Do Liên:

- Công chúa thanh tao và hiền dịu ơ, nên đáp tạ lễ vật của thần tử thôi.

Y trở lão thụ yêu vẫn đang quỳ. Tô Do Liên nhìn y, mỉm cười ngọt ngào, gật gật đầu. Cô đón lấy chiếc chén lưu ly trong tay Thạch Tinh Ngự, chậm rãi bước đến trước mặt lão thụ yêu. Thụ yêu già nua dùng tay áo lau mắt lia lia, vui sướng quá đổi đến mức chưa bình tĩnh ngay được. Tô Do Liên nhẹ nhàng cúi xuống, chăm chú nhìn khuôn mặt chi chít nếp nhăn của lão ta, tay cô nhẹ nhàng xoay nghịch chiếc chén tinh xảo. Màu sắc trong suốt của rượu phản chiếu lên mặt cô, sáng bừng đẹp đẽ. Vẻ kiều diễm của cô giống như một dây hoa leo nở rộ, đẹp đẽ, thê lương, lại mang theo cả những chiếc gai nhọn hoắt. Thụ yêu cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào dung nhan hoàn mỹ ấy. Tô Do Liên khẽ cười, mỗi lời buông ra đều nhẹ như thổi bông hoa rụng trên đầu ngón tay:

- Người có biết ta không? Ta là ai?

Thụ yêu kinh ngạc ngẩng đầu, đôi mắt đục lờ lờ rõ sừng sốt và hoang mang. Lão lẩm bẩm:

- Cô... cô là Cửu công chúa.

Tô Do Liên bật cười, đăm đăm nhìn chiếc chén lưu ly trên tay. Rượu mấy liên tục xoáy trong lòng chén, theo cử động của cô. Nụ cười tàn nhẫn lóe lên đáy mắt. Rộp! Chỉ một cái bóp nhẹ, chiếc chén lưu ly trong tay Tô Do Liên vỡ tan, rượu mấy như máu trào ra khỏi các kẽ tay cô, đổ tràn xuống sân khấu lạnh ngắt, bắn tung lên một lớp sương mờ diễm lệ.

Không khí hoan hỉ, trong khoảnh khắc ấy, cũng vỡ vụn theo. Hoa rơi và lông vũ tức thì ngừng lại, cả thành Long hoàng tịch mịch như chết. Thụ yêu sững sốt ngãng đầu, không hiểu chuyện gì xảy ra, niềm vui sướng uren mặt lão mau chóng đông cứng, đến các nếp nhăn trên mặt cũng trắng bệch.

Trong gió sớm, Tô Do Liên vẩy những ngón tay ướt đẫm một cách thán nhiên, như thể vừa sơn móng tay và đang đợi cho chúng khô đi. Trước ánh mắt kinh hoàng của muôn vàn yêu ma, cô từ từ đứng thẳng dậy, nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Các người nhận lầm người rồi. Trên đời này không còn Cửu công chúa nữa.

Giọng cô nhẹ nhàng, êm ái, dễ nghe, như giọng người ta dùng để nói chuyện hoa ở nơi nào nở rộ, trắng nơi nào vắng vặc vặc. Nhưng mỗi từ mỗi chữ đều như sấm nổ, đánh mạnh vào trái tim của tất cả các yêu ma đang vui sướng, khiến cho niềm vui, hy vọng và ước mong trong lòng họ chìm dần dần xuống. Muôn vàn đôi mắt kinh sợ cứ nhìn trùng trùng vào cô, lộ lộ một nỗi khiếp đảm đủ khiến nguôi ta ngạt thở.

Tô Do Liên chỉ cười khẽ, thong thả nói:

- Cô ta chết rồi. Chính Long hoàng của các người đã tự tay giết cô ta.

Bốn bề ồ lên hoảng loạn, sợ hãi lẫn át kinh ngạc, khiến ai nghe câu đó đều thấy ón lạnh đến tận xương tuỷ. Mặc kệ ánh nhìn chăm chú của muôn vàn yêu ma, Tô Do Liên ngãng đầu nhìn về phía Thạch Tinh Ngự, mỉm cười ngọt ngào. Cô nhận ra, khuôn mặt y đã biến màu trắng bệch.

Đau hả?

Tô Do Liên thấy lòng nổi lên cảm giác khoái trá tàn nhẫn, cô nhắc tay áo, nhẹ nhàng chùi đi những vết nước dính trên các ngón tay.

Thạch Tinh Ngự tiến tới một bước, nắm lấy tay cô, nhìn trừng trừng như muốn xuyên thấu cô. Giọng y trầm và khàn, mỗi lời mỗi chữ đều khó nhọc như được nặn ra từ đáy sâu linh hồn:

- Linh nhi...

Giọng y là tiếng kêu sừng sốt lẫn kinh hãi, chứa đựng nỗi thất vọng sâu sắc, cũng chứa đựng nỗi nhức nhối thấu xương thấu tủy khiến người ta không nỡ nghe. Tô Do Liên chỉ lẳng lặng nhìn y, muốn nắm bắt từng biểu hiện đau khổ trên mặt y. Sự trầm tĩnh và phong thái ung dung của y đã tiêu biến, y hoảng hốt. Đôi mắt lam thẫm như bầu trời của y mất màu, thành ra trắng nhợt. Một Long hoàng mà chỉ phất tay cũng đủ khiến thành trì nghiêng ngả, bỗng thành ra yếu ớt, bị thương.

Nhưng sự khoái chí cũng như miếng sắt thả vào nước, mau chóng chìm lìm, làm tổn thương người ta xong, cuối cùng lại làm thương tổn chính bản thân mình. Tô Do Liên bất giác biến sắc mặt. Cô không kìm được tự hỏi, nhất định phải làm y thương tổn đến thế này ư? Chính y đã không ngại phạm vào mệnh trời, không ngại bị sét đánh, cương quyết cứu cô trở về từ vực sâu tử vong, chính y đã cầm tay cô bước lên đài cao trăm bậc, để cô chung hưởng lời cầu chúc của toàn dân. Chính y đã tự lay đội lên đầu cô chiếc vương miện, nhẹ nhàng vén tóc cho cô, thề rằng từ nay về sau sẽ chia sẻ với cô quyền lực, vinh hoa, trường sinh. Mà cô thì, giữa lễ khai quốc mà yêu ma mong đợi ngàn năm nay, trước mặt tất cả các con dân của y, lại làm y thương tổn ghê gớm như vậy, bất chấp mọi tôn nghiêm, không nương tay chút nào.

Nhất định phải làm như vậy ư?

Tô Do Liên bỗng thấy đau nhức nơi tay, thì ra Thạch Tinh Ngự nắm tay cô mạnh đến nỗi nghiến nát được cô. Nhưng cô cảm nhận rất rõ, những ngón tay lạnh lạnh ấy đang run lên khe khẽ. Đôi tay ấy đã từng cầm Tử Cực Tiêu Dao kiếm, khiến đất nước lửa gió phải thuận phục, đã từng phá tan các

quý binh trong Thiên Địa đại trận chỉ bằng vài cử động, cũng từng khía vào tượng bồng để chạm trổ mỗi tương tư của mình. Bây giờ, đôi tay ấy cứng đờ bất lực.

Tô Do Liên biết, khắp trời đất này chỉ mình cô đủ sức khiến Thạch Tinh Ngự tổn thương sâu sắc như vậy. Y sắp đem sức mạnh khiến chúng sinh thiên hạ run rẩy, đem uy nghiêm khiến đế vương khanh tướng phải kính sợ, đem tình yêu khiến nhật nguyệt luân hồi phải thờ dài làm lễ vật tình yêu, sắp quỳ xuống trước mặt cô với sự chân thành và khiêm nhường cao độ. Nhưng cô lại tàn nhẫn đến mức quét sạch các lễ vật đó xuống đất đen.

Có nên như thế không?

Linh nhi! Thạch Tinh Ngự chăm chăm nhìn cô, không phần nộ, không oán hận. Từ đáy mắt y, Tô Do Liên trông thấy một tia khẩn cầu. Khẩn cầu cô đừng làm y tổn thương đến vậy.

Khi một mình đối mặt với vạn mã thiên quân, y ngạo nghễ đứng trước trận tiền, chém tướng đoạt cờ, không hề tỏ ra yếu thế. Khi đối mặt với Luân Hồi kiếm, y thà bị phân thân bị trấn áp, rơi vào luân hồi, cũng không thềm cầu xin khoan thứ. Thế mà bây giờ, y đang khẩn cầu cô. Tô Do Liên thấy tim thắt lại, cô thật sự muốn thu lại những mũi gai của mình, cho y, và cũng để cho cô, một đường lui.

Nhưng không được. Màn phục sinh sai lầm này phải kết thúc trong hôm nay. Không có tương lai nào cả. Tiếng thở dài u buồn bị gió sớm thổi tan, gương mặt Tô Do Liên lại nổi lên nụ cười ngọt ngào nhợt nhạt. Nhẹ nhàng, cô ngà vào lòng Thạch Tinh Ngự như ba ngày trước, dựa sát vào ngực y, nhẹ nhàng đùa những sợi tóc xoã của y. Mỗi một từ buông ra đều thơm như lan, đều như lời thì thầm của tình nhân, nhưng lại rõ ràng, vang vọng khắp quảng trường:

- Kẻ giết Cửu Linh không phải là Tâm ma, mà là tâm của chính người.

Ngón tay thon nhỏ của cô đặt trên ngực y, mềm mại nhạy cảm, muốn dích thân sờ vào sự vỡ nát của trái tim y. Đúng như ước nguyện, qua những ngón tay, Tô Do Liên cảm nhận được cơn rung mình chấn động của Thạch Tinh Ngự. Cô mỉm cười, chìa tay gạt lên đầu. Chiếc vương miện luyện Tử Cực quang rớt khỏi đầu cô, vỡ tan làm muôn mảnh trên đất. Mỗi từ buông ra lại tiếp tục nhọn như dao, đâm mạnh đến nỗi máu chảy đầm đìa:

- Chính người đã khiến cô ấy phải mất cả hồn lẫn xác, không bao giờ siêu sinh được.

Hoàn toàn tịch mịch, không khí như bị rút sạch chỉ trong tích tắc. Sát khí ghê gớm từ trời đổ xuống, như sấm sét chém mạnh xuống sân khấu, mặt đất rền lên bi ai. Chỉ tích tắc, đôi mắt xanh lam của Thạch Tinh Ngự ngầu máu, tóc tay bay cuộn lên trong gió. Tô Do Liên mỉm cười, đã mừng tượng ra một kết cục dự đoán từ trước.

- Ta không phải là Cửu Linh, ta chỉ là một tuyết yêu hèn mọn - Cô cương quyết ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Thạch Tinh Ngự, dịu dàng mà cương quyết - Giết, ta, đi!

Bàn tay thon thon đưa lên, xé toang tấm áo cưới thêu phượng loan, để lộ làn da trắng như mỡ đông.

Mây nổi cuộn cuộn, chỉ tích tắc đã che kín cả bầu trời xanh lam. Một cơn rồng trong suốt với bộ dạng hung ác bùng ra khỏi nội thể Thạch Tinh Ngự, xé gió múa may trong không trung, gầm lên thịnh nộ. Yêu ma run rẩy quỳ xuống, mọi vui sướng và cầu mong của họ đều đã bị nỗi kinh sợ xé vụn. Hoa bay, lông vũ múa, cầu vồng, pháo hoa đều bị cơn rồng khổng lồ lồng lộn kia quét tan thành khói bụi, rơi lá tả xuống đất. Đất trời trở lại hỗn loạn như thuở hồng hoang, mọi niềm hy vọng đều tan tành, sự tăm tối và tuyệt vọng lập tức chiêm lĩnh tất cả.

- Giết ta đi! - Tô Do Liên dừng cảm nhắc lại.

Con rồng gầm rít, Thạch Tinh Ngự bóp tay vào cổ họng cô, từng chiếc vảy rồng lam thẫm rụng hàng loạt trên cánh tay y. Bàn tay nhẹ nhàng trừu mến, từng đội chiếc vương miện cho Tô Do Liên chỉ tích tắc đã biến thành vuốt rồng hung dữ, sắp sửa xé xác cô ra. Tô Do Liên bị đóng cứng lại trên không, ngạt thở, nhưng không cựa quậy, chỉ chăm chăm nhìn ma vương hung dữ, nụ cười vẫn ngọt ngào:

- Giết ta đi!

Con rồng điên cuồng vằn vũ, lửa rơi ngàn ngạt. Đột nhiên, giọng Tô Do Liên thấp xuống, ánh mắt đổi ra trắng bạc, yếu ớt, ngập tràn bi thương:

- Giết Cửu Linh đi!

Bốn chữ đó như bốn luồng sét quất mạnh vào con rồng đang lồng lộn. Bùng một tiếng, con rồng tưởng chừng sắp xé tan bầu trời, tàn sát chúng sinh bỗng biến mất, hoá thành vô hình.

Thạch Tinh Ngự lão đảo giật lùi. Bàn tay y đã trở lại hình dáng cũ, cũng không còn chẹn vào cổ Tô Do Liên nữa, thay vào đó, y dùng các khớp ngón tay bịt chặt lấy miệng mình. Máu tươi từ miệng y liên tục trào ra, theo những cơn ho rũ rượi.

Tô Do Liên lẳng lặng đợi, đợi xem đến lúc nào y lại hoá thành rồng và nghiền nát mình. Nhưng Thạch Tinh Ngự chỉ nhìn sâu vào mắt cô. Một tiếng thở dài. Sát khí hung hãn dần dần tiêu tan, bầu trời bắc cực trở lại sắc xanh lam ban đầu. Xanh đến vô tận. Thạch Tinh Ngự quay mình bỏ đi. Chỉ tích tắc, bóng người xanh lam chìm vào màn trời, không ngoái đầu lại.

Tô Do Liên đứng sững trên đài, quanh mình là ánh mắt như kim châm của muôn vàn yêu ma. Trong những ánh mắt đó có đau thương, thất vọng, cũng có nỗi căm hận và phẫn nộ. Lúc ấy, Tô Do Liên thực lòng mong chờ họ sẽ xông lên băm nát người con gái đã phá nát lễ hội mà họ mong đợi suốt ngàn năm này. Giết ta đi. Giết cái kẻ đã lừa gạt Long hoàng của các

người đi này! Tuyệt yêu đã sẵn sàng ngủ sâu trong cái chết, khẩn khoản cầu xin từ tận đáy lòng.

Nhưng bọn họ không làm gì hết. Họ cũng chỉ thở dài, dần dần giải tán. Quảng trường sôi động nhộn nhịp mau chóng mất đi màu sắc rực rỡ, biến ra trống rỗng.

Chỉ còn lại một mình Tô Do Liên và cảm giác cô quạnh tịch mịch khiến người ta ngạt thở.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Dây Thanh Réo Rắt Đàn Vì Ai

ên ngoài thành Long hoàng là một vùng hoang vu chưa khai khẩn, chỉ rải rác vài ba thôn làng nhỏ nhỏ. Khắp Đại Ma quốc không có lấy một con người, dân cư trú ngụ trong các thôn làng này cũng là yêu ma, phần đông tu vi tương đối thấp nên xấu hổ không dám vào thành sống. Vì thế, chúng đành tự mình lập nên nhà cửa ở riêng.

Khí hậu của Đại Ma quốc rất khắc nghiệt, băng tuyết quanh năm khiến không một loài thực vật nào sinh trưởng được, cỏ cây động vật đều hiếm hoi, cuộc sống của yêu tộc trong các làng cũng rất chật vật, nhưng họ không hề oán hận, chí ít thì họ đã có chỗ nương thân, đó chính là ân huệ lớn nhất mà họ nhận được trong đời. Vì thế, họ rất cảm kích Long hoàng, cảm kích suốt đời suốt kiếp.

Đại Ma quốc mau chóng phát triển, các yêu ma cùng tụ tập lại trong làn tuyết xanh lam. Tất cả những thay đổi đó diễn ra trong chưa đầy nửa tháng. Chỉ nửa tháng, Đại Ma quốc đã hình thành. Thôn làng, thành quách, thần dân, quân đội đều đầy đủ cả, tuy chỉ xấp xỉ mười vạn thần dân, nhưng bất kỳ một quốc gia nào trên mặt đất này cũng không dám xem thường họ.

Từ sau lễ khai quốc, Long hoàng chưa hề lộ diện. Mọi sự vụ nước nhà đều do đệ nhất quyền thần là Ngọc Đỉnh Xích đảm trách xử lý. Bất kể mệnh lệnh nó đưa ra kì cục vô lý đến đâu, thần dân vẫn nhất nhất tuân theo.

Cứ thế, lại thêm nửa tháng nữa trôi đi.

o O o

Thôn Hoàng Sơn là thôn nhỏ nhất của Đại Ma quốc, cũng là thôn làng ở gần Đại Đường nhất. Nhưng đây lại có thể nói là thôn làng phiều nhiều nhất, vì nó tọa lạc trong một thung lũng, núi cao bao bọc ngăn tuyết ở bên ngoài, thời tiết không đến nỗi lạnh quá. Mặt nam thung lũng có một cánh rừng, và thật hiếm hoi, còn có một dòng suối từ trong rừng chảy ra, thôn Hoàng Sơn tọa lạc bên hai bờ dòng suối này.

Chính nhờ dòng suối tưới nhuần và sự che chắn của vách núi, ở đây cũng tương đối có sản vật. Những con thú nhỏ như khi vượn thường đến bờ suối uống nước, dưới những lớp dày lá rụng có những loại thảo mộc chịu được rét, dưới suối có những loài cá trắng vảy cứng vị rất thơm ngon. Nếu may mắn thì còn có thể tìm được nhân sâm cực quý.

Vì thế làng tuy nhỏ, nhưng cuộc sống không đến nỗi khó khăn.

Tiểu Thiều khoác cái làn ra bờ suối, đi nhặt thực phẩm cho ngày hôm nay. Cô đến thôn Hoàng Sơn đã mười mấy ngày, bắt đầu thích nghi được với cuộc sống nơi đây. Cô không sợ khổ, chỉ sợ phải sống cuộc sống nơm nớp thấp thỏm. Cư dân thôn Hoàng Sơn đều là từ dãy Hoàng Sơn chuyển đến, ở đó sản vật phong phú, nhưng chứa đựng những hồi ức không vui vẻ chút nào của Tiểu Thiều. Cô vốn có một gia đình hạnh phúc, nhưng ba năm trước, cô chính mắt trông thấy một nhân vật như thần tiên từ trên trời hạ xuống, giết sạch cha mẹ và anh trai của cô. Cô phải trốn vào kẽ đá mới thoát được sự lùng sục của thần tiên. Từ đó trở đi, cô không dám ra tìm thức ăn nữa, phải đợi đến đêm nào không trăng và gió mạnh, cô mới rón rén ra cửa hang đào chút ít củ dong để ăn.

Cô gần như quên bằng cảm giác được ở dưới ánh mặt trời, vì thế cuộc sống ở thôn Hoàng Sơn tuy vất vả, nhưng Tiểu Thiều vẫn cảm thấy như lên thiên đường.

Hôm nay thu hoạch chẳng được bao nhiêu, nhưng Tiểu Thiều là người rất dễ hài lòng. Lạc gia gia từng nói với cô, yêu tộc là một thể với tự nhiên,

không nên đòi hỏi quá nhiều từ tự nhiên, phải bảo vệ tự nhiên như bảo vệ chính mình. Tiểu Thiều chưa bao giờ bắt động vật sống, cô sẵn lòng làm bạn với báo, với cá, nên chỉ hái chút ít củ dong và nấm bỏ vào làn. Đột nhiên, cô “a” lên một tiếng, kinh ngạc dùng chân, hai tay ôm chặt lấy cái làn.

Bên dòng suối, có một người đang nằm bất động. Xem chừng như gã ta muốn bò tới uống ngụm nước, nhưng gió tuyết đáng sợ đã tước hết sức lực của gã, để gã ngất lịm đi trước khi chạm được tới đích. Gã ăn bận rất phong phanh, chỉ một tấm áo đơn, mà đã rách nát rồi. Cổ tay lộ khỏi cửa tay áo, trách bệch vì đóng băng tự bao giờ, một sợi tóc dài màu vàng kim tuột ra khỏi cổ áo, giống như ánh nắng bị tuyết phủ lấp vậ.

Người đó đang chết dần.

Tiểu Thiều hoảng hồn, cô chưa bao giờ phải chứng kiến người nào chết trước mặt mình cả. Bàn năng thúc đẩy cô lao đến kéo gã ta dậy, nhưng cô bỗng khựng lại. Đây là “người”, là kẻ địch của các loài yêu ma. Cha mẹ và anh trai của cô, đều bị một “người” ngập trong hào quang lấp lánh giết chết. Làm sao cô có thể cứu kẻ thù của mình được?

Tiểu Thiều bặm môi, gắng bắt trái tim của mình trở nên cứng rắn. Cô đi vòng qua con người hấp hồi đó, nhưng sợi tóc vàng tuột ra giữa gió tuyết kia trông thật vô tội, khiến cô không thể đem lòng căm hận được. Tiểu Thiều cau mày, không biết nên làm thế nào mới phải. Cô rất muốn cứu gã, tuy “người” đã giết gia đình cô, nhưng cô không muốn thù hận bất cứ ai cả, cho dù có được sức mạnh, cô cũng không muốn trả thù. Vì cô biết, khi cô giết kẻ thù xong, thì rất có thể cũng có một đứa bé phải chịu nỗi đau mất người thân giống cô. Nhưng... nhưng Long hoàng đã ra nghiêm lệnh, không cho phép con người đặt chân vào đất đai của Đại Ma quốc. Mệnh lệnh của Long hoàng không thể làm trái được.

Tiểu Thiều thấy lòng rối bời, cô không biết nên xử sự ra sao. Nếu có Lạc gia gia ở đây thì tốt biết bao, chắc chắn ông sẽ đưa ra được quyết định đúng đắn.

Người nọ co giật, thân thể cứng đờ trỗi lên chút sức lực cuối cùng, gãi găng gói chìa tay ra, cố vươn đến dòng suối lạnh băng:

- Nước...

Tiểu Thiều cảm lòng không đặng, bèn bước tới đỉnh vực gãi dậy. Cô quên mất tay mình vẫn còn khoác chiếc làn, vì thế chiếc làn lăn ra khỏi tay cô, rơi bịch vào đầu người nọ. Năm, dong, củi lóc cóc lăn ra, đập chí chát vào mặt người nọ. Tiểu Thiều hoảng hồn, vừa xuýt xoa “xin lỗi!” vừa lao đến chộp lấy cái làn, hấp tấp quá giẫm nhầm phải tay người nọ, bèn vội vàng nhảy ra, nhưng quên băng mất đây là bên dòng suối, nên ngã nhào xuống nước, nước lạnh lẫn với những mẩu băng vụn hắt ào lên người nọ.

Tiểu Thiều càng hoảng, mà càng hoảng thì càng cuống, vội vàng nhảy lên khỏi suối ấm người kia dậy. Nhưng cô quên mất mình đang ở trong rừng, “bộp” một tiếng, đầu cô đụng phải cành cây đau nhói. Tiểu Thiều kêu “ối dà”, hai tay bất giác giơ lên ôm lấy đầu, đau đến trào nước mắt. Người nọ vừa được cô ấm dậy, lại đã rơi thịch xuống đất. Hai tay co giật cuối cùng cũng ngừng cử động, hai mắt nhắm nghiền, nằm lặng yên.

Tiểu Thiều nhảy bổ đến, suốt quá trình ấy cô lần lượt giẫm lên hết bắp chân, bụng rồi ngực, mới ôm được đầu gã:

- Người không thể chết được!

Người nọ vẫn không nhúc nhích. Tiểu Thiều bối rối đến nỗi muốn phát khóc lên được, cô găng sức đỡ gã dậy, dìu về ngôi nhà tranh nhỏ của mình. Cô không thể bỏ mặc người này, bởi vì hành động đó sẽ khiến cô day dứt cả đời.

Trong ngôi nhà tranh nhỏ bập bùng một đống lửa nhỏ, giúp không khí ấm áp hơn lên. Đây là một căn nhà rất đơn sơ, không có bài trí gì cả, nhưng là chôn nường thân của Tiểu Thiều. Cô cuống quýt kéo người nọ lên giường, vụng về rót một cốc nước nóng, ghé vào miệng gã. Tay cô run rẩy làm nước nóng vãi tung tóe, bắn vào tay bông đến nỗi cô phải kêu ré lên, nhưng vẫn không thể nào đổ vào miệng người đó được.

Gã tóc vàng vốn chỉ hôn mê, nhưng sau một hồi quăng quật và bắn nước của Tiểu Thiều, nay tính mạng đã như chỉ mảnh treo chuông.

Tiểu Thiều bật khóc. Người không thể chết, người không thể biến thành nạn nhân đầu tiên của ta được. Ta không sát nhân, trước đây không, sau này cũng không. Người không được ép ta phá lệ đâu đấy!

Sực nhớ lại những việc mà ông thợ săn Lạc gia gia thường làm, mắt Tiểu Thiều sáng bừng lên. Cô lao vọt ra cửa, một khắc sau lại lao vọt trở vào, tay ôm theo một bó gỗ và một nắm cỏ. Cô loay hoay một hồi mới đỡ được chần đệm và tấm phản mà người nọ đang nằm ra, thay vào dưới mình gã mấy thanh gỗ to xấp thưa, sau đó chụm một đống lửa.

Mỗi lần Lạc gia gia đánh được lợn rừng, đều cho lên lửa quay thế này, chỉ một lát sau là lợn chín, thịt đổi sang vàng ruộm, mỡ chảy xèo xèo, cả nhà thơm nức... Tiểu Thiều nuốt nước bọt, khêu đống lửa cho ngọn bốc cao, sưởi ấm thân thể cứng đờ của người nọ.

Cô cảm nhận được tấm thân gã đang mềm dần ra, bèn vui vẻ cười vang, đưa tay quệt mạnh nước mắt trên mặt mình. Đột nhiên, có giọng nói điềm tình vang lên:

- Cô nương xinh đẹp! Cô thế này thật khiến ta khó xử.

Tiểu Thiều giật mình, chợt nhận ra, không hiểu từ lúc nào, người trên đống lửa đã ngóc đầu dậy, đang nhìn cô vẻ hài hước. Tiểu Thiều hoảng vía,

tay chân run bần bật, giẫm tung cả đồng củi bên dưới người gã nọ, gã ta rú lên một tiếng, ngã nhào vào lửa, cả người liền bắt cháy.

Tiểu Thiều luống cuống tay chân, muốn tìm nước nhưng chẳng thấy nước đâu. Cô rối rít nhảy bố tới trước, định dùng thân mình để dập tắt lửa, thì một đôi tay đã từ trong lửa thò ra, ôm lấy cô. Sau ngấn ấy giây xéo, ngọn lửa đã tắt ngúm bên dưới hai người, gã thiếu niên ãm lấy Tiểu Thiều, đặt cô xuống đất.

Ngọn lửa đã đốt nham nhờ chiếc áo của gã, để lộ toàn bộ mái tóc vàng. Căn nhà nhỏ bỗng như được nắng rọi vào. Tiểu Thiều chợt phát hiện ra, sóng mắt của gã rất êm đềm, tưởng chừng liếc khẽ là sẽ nhìn thấu vào tim cô. Cô cố kiềm chế tiếng kêu thảng thốt, mặt đỏ ửng lên, rồi đột ngột vịn mình, vùn ra khỏi lòng gã thiếu niên. Gã ta không kịp đề phòng, mất đà ngã bật ngửa ra giường. Tiểu Thiều vội vàng nhào theo để đỡ gã dậy. Rồi y như một con hươu, lúc nhảy trái lúc nhảy phải, Tiểu Thiều làm cho nhà cửa rồi beng lên, may sao cuối cùng cũng thu dọn xong mọi thứ.

Lửa được khơi ngọn trở lại, kiềng cũng được bắc lên như cũ.

Trên lửa là một nồi canh nắm toả mùi thơm. Hơi ấm của ngọn lửa, mùi thơm của canh nắm khiến cho căn nhà tranh bé nhỏ trở nên ấm áp và ấm cúng. Tiểu Thiều ngồi bên đồng lửa, cầm một cái vá gỗ khuấy khuấy nồi canh, mặt đỏ bừng, rõ là không được tự nhiên cho lắm.

Thiếu niên nọ ngồi ở mép giường, đã cởi áo, đang quần mình trong chăn của Tiểu Thiều, tay cầm một cốc trà nóng nhấp từng ngụm. Hơi giá dần tan, sức sống dần dần thấm vào cơ thể gã.

- Cảm ơn cô! - Gã nhìn cô gái lương thiện.

Tiểu Thiều càng đỏ mặt:

- Miễn người không trách ta là được rồi!

Thiên niên lấy làm lạ:

- Vì sao ta phải trách cô? Chính cô cứu ta mà.

Mặt Tiểu Thiều đỏ lựng lên như câu đối dán trước cửa hôm Tết. Cô ấp úng, rồi đứng phắt dậy nói toáng lên:

- Xin lỗi, thực ra nước với dấu chân trên người người là do lỗi của ta. Không phải ta cứu người đâu, thực ra muốn hại người đó.

Thiếu niên phì cười. Mái tóc vàng lọt ra khỏi kẽ chần bông, điêm tuyết thêm cho nụ cười của gã. Nụ cười ấy rất mê hoặc, khiến Tiểu Thiều không kìm được ước vọng, giá như suốt đời được tắm trong nụ cười thế kia thì hạnh phúc biết bao.

- Đồ ngốc, làm sao ta trách cô được chứ! Nếu không nhờ cô, ta đã chết cồng bên bờ suối rồi. Cô là ân nhân của ta, ta sẽ mãi mãi ghi nhớ ân tình của cô.

Tiểu Thiều nháy dựng lên:

- Không... đừng nói thế, xin đừng nói thế!

Thiếu niên cười khẽ, cúi đầu xuống hớp một ngụm trà. Căn nhà tranh chìm vào tịch mịch, Tiểu Thiều hoang mang như thể vừa làm một việc gì đáng hổ thẹn, cô vội khoá lấp:

- Làm sao người lại đến đây? Con người không được phép đặt chân vào Đại Ma quốc cơ mà.

Thiếu niên mỉm cười:

- Không được phép ư? Ta không biết đến quy định đó. Ta thích đi dạo, chân bước đưa chân thế nào lại lạc đến đây. Cô gái trẻ hiền lành ời, cô có

thể cho phép ta dùng tiếng đàn để diễn tả lòng cảm kích của mình được không?

Gã nhẹ nhàng rút ra một cây thụ cầm cũ kỹ. Thân đàn chạm từ gỗ ô liu, giống như hai vũ nữ áp lưng vào nhau mà múa, ở giữa mắc năm dây, một thanh vịn bằng sắt xuyên qua chính giữa, kết nối thân đàn và dây đàn. Vũ nữ lặng dừng trong tư thế bay lên trời, giống như hai con khổng tước cùng xòe đuôi.

Thiếu niên nhẹ nhàng ôm cây đàn đứng lên, mái tóc vàng dài xoã xuống, mắt khép hờ, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt trên dây đàn. Tiếng đàn như mây bay lập tức tràn ngập căn nhà nhỏ.

Tiếng đàn réo rắt, Tiểu Thiều chưa bao giờ nghe thấy âm thanh nào hay như vậy. Tưởng chừng không còn gió tuyết ngập trời, cô lại được trở về với cố hương ở dãy Hoàng Sơn. Gia đình vây quanh, yêu thương chăm sóc cô. Khôna ai gọi cô là “yêu ma” nữa, hễ gặp cô là người ta tỏ ra vui vẻ, khen ngợi khuôn mặt hiền hậu của cô. Họ sẽ khoản đãi cô bằng những đồ ăn thức uống ngon lành, nhiệt thành chào đón cô như chào đón một vị khách quý từ phương xa đến.

Một thế giới đẹp để biết bao!

Lệ tràn khỏi mắt Tiểu Thiều, cô tưởng như lời dặn dò của mẹ ân cần vang lên bên tai. Ở đằng xa hoa nở, núi xanh, cậu bé hàng xóm chạy sang, khuôn mặt ngượng nghịu mời cô cùng đi dạo trên bãi cỏ xanh.

Một cảnh tượng đẹp biết bao!

Tiểu Thiều bất giác ôm mặt, nước mắt trào ra qua những kẽ tay. Nếu... nếu dãy Hoàng Sơn cũng giống như Đại Ma quốc thì tốt biết bao. Tiếng đàn ngừng bật, thiếu niên nói giọng ấy náy:

- Tiếng đàn của ta không hay, làm cô khóc rồi!

Tiểu Thiều vội nói:

- Không, không! Ta rất muốn nghe, người đàn bà nữa đi, được không? -
Cô khẩn khoản nhìn thiếu niên, đôi mắt rưng rưng lệ.

- Được.

Tiếng đàn lại vang lên, nhưng đã tước bỏ hết sắc thái đau đớn. Tiếng đàn thường là vui vẻ, chỉ hiềm tâm trạng của người nghe khác nhau, nên mới dẫn đến buồn vui khác nhau. Nhưng lần này, Tiểu Thiều không rơi nước mắt nữa. Tiếng đàn rất trong trẻo, giống như tiếng suối róc rách trên đá núi. không có bi thương, không có tiếc nhớ. Giống như một con bồ câu trắng bay trong gió xuân, làn gió mát lành lùa vào cổ, khiến cho tóc bay bay. Bầu trời đằng xa một màu xanh lam, mây trắng bồng bênh như tà váy lượn quanh chân. Mãi mãi bay lượn trong thanh xuân, bay lượn trong giấc mộng tuổi trẻ.

Tiểu Thiều nở nụ cười ngọt ngào, chìm đắm trong sự vỗ về của tiếng đàn. Giống như chìm trong nụ cười màu vàng kim kia, không bao giờ quay lại với thực tại nữa.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Phím Tư Mê Hoặc Biết Bao Người

Tiếng đàn bay ra khỏi ngôi nhà tranh, chỉ chốc lát đã ngập đầy thôn làng nho nhỏ. Được tiếng đàn ôm ấp, thôn làng yên bình nhưng nghèo túng này bỗng dường như không còn lạnh lẽo nữa.

T

Những tiếng cọt kẹt liên tiếp vang lên, những ngôi nhà tranh lần lượt mở cửa, hết cư dân này đến cư dân khác, cả già lẫn trẻ, bước ra khỏi nhà, lần theo hướng phát ra tiếng đàn. Khuôn mặt họ thanh thản lạ lùng. Tiếng đàn lôi cuốn đến nỗi chẳng ai khỏi say sưa. Họ như đang mơ một giấc mơ đẹp, chỉ muốn dừng bao giờ tỉnh lại.

Dân làng vừa lắng nghe tiếng đàn, vừa di chuyển về phía ngôi nhà của Tiểu Thiều. Tới nơi, tất cả đứng yên lặng bên ngoài để tiếng đàn xuyên thấu tâm linh của mình, vang vọng trong miên man hồi ức. Họ không dám thêm bước nào nữa, chỉ sợ khuấy động gã thiếu niên tóc vàng đang ôm thụ cầm diễn tấu. Nghe tiếng đàn này, mỗi người đều thấy ngập lòng những êm đềm hoan hỉ, một cảm giác mà đã bao nhiêu năm rồi họ không còn cảm nhận được. Giá như có thể, họ muốn lúc chết sẽ được đắm mình trong tiếng đàn này. Và không tiếc hận gì cả.

Tiếng đàn bỗng nhiên im bật, thiếu niên nhẹ nhàng gảy một đường cuối trên dây tơ, dư ba còn ngân nga vang mãi, gợn lên chút lăn tăn cuối cùng trong tâm hồn yên tĩnh của mọi người:

- Làm phiền các vị quá! Khiến các vị nghe phải một thứ âm thanh thô lậu rồi!

- Không, đây là âm thanh tuyệt diệu nhất mà chúng ta từng được nghe trong đời.

- Chúng ta nên cảm ơn người mới phải.

Thôn dân nhao nhao nói, nhao nhao gật đầu, vẫn chưa dứt ra được giấc mộng đẹp vừa qua. Bao nhiêu năm rồi, họ chưa mơ giấc mơ nào đẹp như vậy. Trên thế giới này, không có một góc nhỏ nào của riêng họ, cũng không có một giấc mơ đẹp nào dành cho họ. Thế mà chỉ bằng tiếng thụ cầm du dương, gã thiếu niên tóc vàng này đã dệt cho họ cả một giấc mộng. Ai nấy tưởng như mình đã chạm được vào vẻ đẹp của từng nốt nhạc, đó là khát vọng cháy trong tim họ đã mấy trăm năm nay mà chưa thể nói ra.

Rất nhiều năm sau, khi quốc gia này sụp đổ khi mất đi chỗ dựa cuối cùng, họ vẫn thi thoảng nhớ lại thiếu niên tóc vàng ấy, nhớ lại khúc nhạc mà giai điệu đã phôi pha trong kí ức.

- Hay lắm!

Họ lẩm bẩm nhắc lại.

- Đúng là rất hay!

Ai cũng biểu thị sự tán thưởng. Trong số họ, rất nhiều kẻ sống đã lâu, chứng kiến biết bao thứ đẹp đẽ, nhưng chưa một thứ nào sánh được về độ quyến rũ so với tiếng đàn này.

- Có lẽ, chúng ta nên dâng người cho Long hoàng.

Lạc gia gia lẩm bẩm. Khuôn mặt tái xám tràn đầy thích thú, lão dùng đôi mắt tinh tường đã được rèn luyện nhiều năm để đánh giá gã thiếu niên.

Thiếu niên này khác hẳn con người thường gặp, khiến lão không thể nổi lòng căm giận được. Xem ra trong loài người cũng có những cá nhân tử tế.

- Vì sao? - Thiếu niên mỉm cười hỏi. Hiển nhiên gã rất hài lòng vì tiếng đàn của mình mang lại niềm vui lớn lao đến thế cho mọi người, gã rất mãn nguyện vì đã có thể báo đáp được ít nhiều cho thôn làng lương thiện này.

- Bởi vì từ sau lễ khai quốc, người mà Long hoàng của chúng ta rất yêu quý là Cửu công chúa chưa hề hé môi cười.

Đôi chân mày rất nét của thiếu niên cau lại đầy thắc mắc trước câu nói của Lạc gia gia:

- Vì sao? Ta nghe đồn, Long hoàng và Cửu công chúa tương tư nhau suốt ba sinh mới được trùng phùng cơ mà. Họ phải hạnh phúc mới đúng chứ!

Lạc gia gia thở dài:

- Phải. Tất cả mọi người đều tưởng như vậy. Nhưng không hiểu Cửu công chúa trúng phải gió máy gì, đã quên bản thân là ai. Hôm đại lễ khai quốc, cô ấy đã làm tổn thương trái tim Long hoàng, từ đó trở đi, cô cũng không hề cười nữa.

Mọi người trong thôn cùng thở dài theo:

- Long hoàng cũng biệt tâm biệt tích, chúng ta đều lo lắng cho người. Chúng ta đã hy vọng Long hoàng sẽ được chung hưởng hạnh phúc với Cửu công chúa, mãi mãi sống trong niềm vui cơ đây.

Vẻ u buồn của họ lan sang cả gã thiếu niên, gã cũng thở dài:

- Liệu ta có đáp ứng được tiêu chuẩn không? Ta chẳng qua chỉ là một kẻ lang thang chơi đàn thôi.

Lạc gia gia gật đầu:

- Có khi người được đẩy. Tiếng đàn của người thắm thía như vậy, công chúa mà nghe được, biết đâu sẽ nở nụ cười không chừng.

Tất cả mọi người đều biểu đồng tình:

- Công chúa mà nghe được, biết đâu sẽ nở nụ cười không chừng.

Thiếu niên trầm ngâm, gáy nhẹ ngón tay vào dây đàn:

- Nếu các vị đều khẳng định như vậy, ta sẵn sàng cùng các vị đi hoàng thành một chuyến.

Lạc gia gia và các thôn dân nhất tề reo lên. Họ vui sướng vì đã tìm được món quà lý tưởng để dâng lên Long hoàng và Cửu công chúa. Họ thật sự yêu kính Long hoàng, hy vọng được trông thấy y hân hoan hài lòng, không phải chịu đựng bất kỳ bi thương buồn khổ nào. Vậy là cả làng thu dọn hành lý, rời khỏi những cơ ngơi nhỏ bé đã ổn định, đặt chân lên con đường dẫn về hoàng thành. Hướng đi không lấy gì làm khó tìm, vì hoàng thành ở ngay bên dưới cực quang. Dải cực quang ấy rất rực rỡ, treo cao trên bầu trời bắc cực, soi rọi màn tuyết lam xao xác rơi, chậm rãi tràn qua cả bầu trời. Chỉ cần nhắm đúng hướng cực quang là sẽ đến được hoàng thành, và sẽ đem tiếng đàn của tay thiếu niên tóc vàng này dâng lên Long hoàng. Nhờ vậy, công chúa ưu sầu của họ sẽ mỉm cười trở lại. Như định thế, họ nghĩ một cách đơn giản.

Hành trình tương đối rề rà, bởi vì mỗi lần đi qua một thôn làng nào, cư dân lương thiện của thôn Hoàng Sơn lại hơn hở cho dân ở đấy biết họ đã được nghe tiếng đàn hay nhất trên đời, và sắp đem tiếng đàn ấy kính biểu Long hoàng, công chúa mà nghe được tiếng đàn ấy rồi thì sẽ nở nụ cười. Ở mỗi thôn làng mà họ đi qua, dân cư đều yêu cầu thiếu niên tóc vàng tấu một khúc, thiếu niên bèn nhắc cây thụ cầm năm dây lên, để tiếng đàn du dương tuôn chảy vào tận đáy tim mọi người, mang lại niềm vui cho bọn họ.

Mỗi lần như thế, Tiểu Thiều, Lạc gia gia và tất cả những yêu ma khác đều yên lặng lắng nghe. Tiểu Thiều ngồi xổm ở hàng đầu, tay chống vào má, ngậy người ngắm dáng vẻ tao nhã của thiếu niên, bụng bảo dạ, trông gã thật giống vàng thái dương của ngày đẹp trời. Những ngón tay thon dài của thiếu niên lướt trên các dây to, tạo nên một cảnh tượng khiến người ta mê mẩn. Việc gã là một con người khiến các yêu ma cảm thấy mất tự nhiên, nhưng họ cũng phải thừa nhận rằng tiếng đàn của gã quả thực tuyệt vời, công chúa mà nghe tiếng đàn của gã rồi thì chưa chừng sẽ bật cười thật. Họ lấy ra những thức ăn ngon nhất, nước uống ngọt nhất để khoản đãi cư dân của thôn Hoàng Sơn. Họ thiết tha yêu cầu thiếu niên chơi một bản nhạc, mãi cho đến khi ánh ban mai lọt qua song cửa, họ mới luyên tiết tiễn đoàn lữ hành lên đường.

Rất nhiều năm sau, khi quốc gia này sụp đổ, khi mất đi chốn nương thân cuối cùng, rất nhiều kẻ trong đám yêu ma vẫn còn thi thoảng nhớ lại tay thiếu niên tóc vàng, nhớ lại bản nhạc mà giai điệu cụ thể đã phôi pha trong kí ức.

Đi rông rã bảy ngày trời, chơi không biết bao nhiêu bản nhạc vui, cuối cùng cả đoàn cũng đến được thành Long hoàng. Đây là một thành trì cao lừng lững, rộng mênh mông, trong thế giới của loài người chưa bao giờ có công trình kiến trúc nào kì vĩ như vậy. Cả toà thành được điêu khắc từ băng, nằm gọn trong vòng tường thành xây bằng đá tảng xanh lam.

Thành chia làm chín lớp, cứ vào trong lại thấp dần đi, bảo vệ cho ngọn núi thánh nổi bật ở giữa. Lớp nào lớp nấy đều trong suốt, kiên cố, xinh đẹp, khảm đầy đá quý, ngọc trai, san hô, phi thúy, vốn là của cải dành dụm hcm một ngàn năm qua của các yêu ma, nay họ sẵn sàng lấy ra, chỉ để mái nhà của họ có thể đẹp hơn một chút. Họ muốn dốc sức xây dựng một toà thành còn hùng vĩ hơn thành Trường An.

Trên quảng trường mênh mông đặt rất nhiều tượng băng sừng sững oai vệ. Ngọn núi thánh vươn đến tận trời, tượng trưng cho tôn nghiêm của

Long hoàng, không ai dám mon men tới gần. Thánh điện màu xanh lam thiêng liêng toả sáng kì bí ở tận đỉnh núi, trông thật xa vời, bí ẩn, thần thánh, uy nghiêm. Đằng sau ngọn núi là cực quang biến ảo, rủ xuống như lớp bảo vệ, lại như tấm áo hoa lệ tô điểm thêm vào cảnh vật Đây là đô thành vĩ đại chỉ có thể gặp được trong mơ. Toà thành này rất giống Tam Liên thành của tộc A Tu La trong truyền thuyết, huy hoàng, khang trang, kiên cố, ngay cả thần linh cũng phải e dè.

Thiếu niên đứng trước cổng thành, ngẩng đầu ngắm cực quang trên cao:

- Huy hoàng quá! - Gã thốt lên thích thú.

Bấy giờ sắp đến buổi hoàng hôn, sắc thái cực quang đã chuyển sang âm đạm, hệt như thiếu nữ vừa múa xong, giờ cởi bỏ bộ áo lông lầy, rửa sạch lớp phấn bóng bày, và ngọn Cẩm Thiên cũng trở nên hiền hoà hơn dưới màn bao phủ của cực quang cuối ngày. Giống như nàng công chúa trong truyền thuyết, đôi lông mày cau cau ngời một mình giữa cung điện nguy nga.

Nàng không vui ư? Thiếu niên thở dài, lôi cây thụ cầm ra khỏi ngực áo, nhẹ nhàng gảy lên dây tơ. Tiếng đàn êm ái tuôn chảy theo những ngón tay thon dài của gã. Thiếu niên vừa đàn vừa từ từ tiến vào hoàng thành. Tiếng đàn không vang vọng lắm, chỉ như tiếng thú thi khe khẽ, nhẹ nhàng lướt qua bên tai mọi người. Ai nghe thấy nó, đều cảm thấy như đang được vẫy gọi. Tưởng chừng người yêu thuở xưa đang đứng dưới ánh nắng, mỉm cười vẫy tay với ta. Họ cùng dừng mọi việc đang làm, ngoảnh nhìn về phía vang ra tiếng đàn.

Một thiếu niên mới đẹp làm sao! Bộ quần áo có xấu xí thô sơ hơn nữa cũng không làm giảm bớt diện mạo hoàn mỹ của gã. Gã thông thả bước đi trên các bậc thang rộng rãi của hoàng thành, hệt như dòng ánh nắng chảy trong cung điện, lạng lẽ mà nổi bật. Những ngón tay múa nhịp nhàng, những bước chân đi chậm rãi, thấy đều hoà hợp như một vũ điệu đón xuân,

lôi cuốn ánh mắt của tất cả các yêu ma. Khi tiếng đàn vang lên, gã thiếu niên không còn giống một người phàm nữa, mà giống một tinh linh từ trời cao giáng hạ, khéo léo khảm từng nốt nhạc vào trái tim mỗi thính giả của gã.

Gã là một mỹ nam mà thần mặt trăng phải quyến luyến, tay nâng cành bồ đề, bước qua bờ sông tràn ngập ánh triều dương.

Gã là tia nắng duy nhất còn sót lại trong màn tuyết lam mù mịt.

Thiếu niên vừa chơi thụ cầm, vừa lướt qua tất cả các yêu ma. Tiếng đàn vang tới đâu, không gian yên lặng tới đó. Các yêu ma không muốn, và cũng không dám gây ra bất kì một tiếng động nào để ngắt quãng dòng chảy âm thanh diễm lệ đó. Họ giống như những đứa trẻ khát sữa đang háo hức hấp hút trong tiếng đàn.

Từng bước một, thiếu niên xuyên qua trùng trùng thành lũy, tiến về nơi cao nhất. Đó là nơi gần sát ngọn Cấm Thiên. Đó là sân khấu mà Long hoàng đã tổ chức đại lễ. Đó là nơi vốn không cho phép bất cứ một con người nào mạo phạm.

Nhưng tiếng đàn du dương thế này, bất kể ra sao cũng không thể xếp vào hàng mạo phạm. Thiếu niên đứng trên đầu thành, tóc dài buông rũ, mặc cho tuyết lam phủ kín thân thể, mặc cho tiếng đàn lặng lẽ nở trong lòng mình. Mái tóc dài rủ xuống, đôi tay áo ôm nhẹ thụ cầm, tinh thần của gã đều đã hoá thành tiếng đàn, bay vào không gian sâu thẳm của Long hoàng thành. Gã sinh ra là vì cái đẹp. Cuộc sống của gã hợp làm một với tiếng đàn, vang vọng trong tâm hồn mỗi người.

Đẹp biết bao! Nghe được tiếng đàn như thế rồi, sống đời này mới coi như không uổng phí. Cùng một lúc, ý nghĩ ấy nảy ra trong trái tim mỗi yêu ma.

Ngoài tiếng đàn, Long hoàng thành hoàn toàn không còn âm thanh gì khác. Tất cả mọi tâm hồn, lần đầu tiên, không chỉ biết thần phục uy nghiêm của Long hoàng.

Thánh điện xanh lam từ từ mở cửa. Trên bệ ngọc, giữa lớp màn trướng bằng tuyết, có một cái bóng lờ mờ đang ngồi nghiêng. Bệ ngọc lạnh như băng, ánh mắt của người ngồi đó thật sâu nào. Từ buổi lễ khai quốc đến nay, Long hoàng không hề xuất hiện. Cũng không ai biết y đi đâu, chỉ có tuyết lam rơi mù mịt như lời đảm bảo với thần dân rằng uy nghiêm của y còn bao trùm thế giới này.

Lời hứa hôm đại lễ của y vẫn còn nguyên giá trị. Tất cả mọi yêu ma trong thành đều kính cẩn tuân theo mệnh lệnh của Long hoàng, coi Tô Do Liên như công chúa, để cô hưởng thụ quyền lực và tôn nghiêm như của Thạch Tinh Ngự. Chỉ có điều, ánh mắt họ nhìn cô thì rất lạnh lùng, như nhìn một kẻ xa lạ, một kẻ xa lạ vô duyên vô cớ xông vào, phũ phàng phá hoại cuộc sống của họ.

Bầu trời Đại Ma quốc vẫn trong và cao, tuyết vẫn rơi, cuộc sống trong thánh điện xanh lam vẫn xa hoa sung túc. Chỉ khác là rất xa lạ, rất lạnh lẽo, rất buồn tẻ.

Ngày lại nối ngày.

Không ai cấm cản những hành động của Tô Do Liên, nhưng cô cũng không muốn bỏ trốn. Bởi vì thiên hạ này tuy rộng lớn như vậy, nhưng chẳng có nơi nào thuộc về cô. Có một hôm, chính cô đã dùng nụ cười ngọt ngào và xinh đẹp nói thật rành mạch với Thạch Tinh Ngự: “Thiếp là Cửu Linh”. Qua đó dứt khoát cắt đứt đường lui khỏi thế giới huyền ảo này. Mấy hôm sau, trước mặt ngàn vạn yêu ma, lại chính cô, với cùng một nụ cười như vậy, ngữ điệu như vậy, cất tiếng cương quyết: “Ta không phải là Cửu Linh”. Qua đó, thế giới xanh lam của Cửu Linh đã bị cô đích thân phá

nát. Không còn bất kì một góc trời nào thuộc về Tô Do Liên nữa. Cô cảm nhận được, mình chỉ còn là một cái xác rỗng không hồn.

Khi Thạch Tinh Ngự cuồng nộ hoá rồng, lòng cô không mảy may sợ hãi, chỉ có cảm giác được giải thoát, dù hơi muộn. Cô thật tâm hy vọng, Thạch Tinh Ngự sẽ dùng hình thức tàn khốc nhất để giết chết mình, thu hồi cái sinh mệnh y đã ban nhầm chỗ, thu về sự hồi sinh mà y đã không tiếc mọi nguy cơ đối với bản thân để cứu vãn cho cô. Nhưng y không làm vậy, y chỉ xoay mình bỏ đi, vớt lại cô trong cung điện lộng lẫy, vớt lại cô giữa ánh mắt lãnh đạm của bao người.

Tô Do Liên mỉm cười. Thật là một sự khoan dung tàn nhẫn! Định trừng phạt ta ư? Vậy thì, ta sẽ để người được như ý. Ta sẽ làm một công chúa bằng cái vỏ rỗng này, sống như cương thi trong cung điện hoang hoá này. Ta sẽ không bao giờ mỉm cười nữa, cho đến khi nào chết thì thôi.

Bệ ngọc toả ánh lam dịu dịu và bi ai lên Tô Do Liên, không tài nào hiểu được nguyên nhân phiền muộn của cô. Cô có dung nhan kiều diễm, sở hữu quốc đô tráng lệ, nắm giữ tình yêu của một con người hùng mạnh, được ngưỡng mộ vì một truyền kì ái tình đẹp đẽ nhất dưới vòm trời này. Vì sao cô còn mặt ủ mày chau?

Tiếng đàn vẫn liên tục réo rắt. Dường như bị tiếng đàn lay động, công chúa trên bệ ngọc đưa mắt nhìn gã thiếu niên. Gã ta vận bộ áo tơ tằm, nhưng mái tóc vàng và nụ cười kia đã đủ làm trang sức đẹp nhất của gã rồi. Gã tiến lên, ngược chiều gió, tay cầm cây thụ cầm năm dây. trông như một tinh linh đẹp đẽ.

Ánh mắt công chúa hơi bối rối, nổi bối rối trong tích tắc lẫn át được ưu phiền. Cô nhìn gã thiếu niên, muốn tìm kiếm từ gã những dấu tích của một thời xuân đã qua lâu lắm. Cô có buồn không? Có quạnh quẽ không? Công chúa cất tiếng bảo nhỏ thị tì bên cạnh, thị tì bèn lướt đến gần thiếu niên:

- Nhạc công, người có thể đàn một khúc nhạc buồn không?

Thiếu niên im lặng một lúc, rồi bật cười:

- Đừng gọi ta là nhạc công, hãy gọi ta là thi nhân - Gã gảy nhẹ lên dây đàn - Ta là một thi nhân mình đây thương tích vì ái tình.

Dưới những ngón tay chuyển động, dây đàn bắt đầu ngân lên, hết sức nhẹ nhàng, như một sợi khói vờn qua trái tim người nghe. Âm thanh kể về cánh hoa khô héo, về ký ức phai tàn, về giọt lệ tăn dài xuống má, về ngôi sao ban sớm đang chìm dần. Âm thanh kể về chàng thiếu niên tuấn tú phải rơi nước mắt vì tình, kể về nàng thiếu nữ hiền hậu đang tiễn chân người mình yêu. Âm thanh này không thể chỉ nói là buồn, mà phải nói là đau thương đứt ruột.

Tất cả mọi cư dân trong thành đều không ngăn được tiếng thở dài, ai nấy chìm đắm trong những câu chuyện đẹp để thoát ra từ tiếng đàn của gã thiếu niên. Trên bệ ngọc, công chúa vẫn cau mày, như thể nghe thấy, mà cũng như không nghe thấy. Tiếng đàn buồn bã không xua đuổi được nỗi phiền muộn của cô.

Vì sao cô phải phiền muộn chứ? Thiếu niên ngừng đàn, từ xa đưa mắt nhìn công chúa, và bắt gặp một khuôn mặt vừa lạ vừa quen. Mới có mấy tháng mà cô đã thay đổi quá nhiều. Ở cô vẫn phảng phất hình bóng một nữ yêu yếu ớt như nước, thanh khiết như tuyết, nhưng cũng vương vất bóng dáng một người đàn bà tuyệt diệu như trăng, ranh ma như hồ ly. Phát hiện này khiến gã thiếu niên hoang mang. Rốt cục nguyên nhân nào khiến cô thay đổi nhiều như vậy?

Cửu Linh chỉ là một cái tên xa lạ. Tô Do Liên nghe mới thân quen. Gã thiếu niên thò tay vào ngực áo, nhẹ nhàng lấy ra một bông hoa. Đây là một bông hoa nhỏ nhoi, ốm yếu, mới nở có một nửa, phần nhụy hoa cũng xơ xác đáng thương. Nó nằm èo uột trong lòng bàn tay thiếu niên, tưởng chừng

chỉ khẽ động vào là sẽ hoá thành cát bụi. Bông hoa vốn dĩ xinh đẹp khôn tả, chỉ hiềm quá đỗi yếu ớt. Hiển nhiên là do dinh dưỡng không đủ, nên cánh hoa quá mỏng, màu sắc quá nhạt. Gã thiếu niên nâng niu nó trong lòng bàn tay như nâng niu chính trái tim mình, e dè và nhẹ nhàng như không muốn ai nhìn thấy, như thế chỉ một ánh mắt cũng đủ gây thương tổn bông hoa.

Gã nhẹ nhàng chìa nó đến trước mặt công chúa:

- Nàng nhớ không? Ta đã từng nói sẽ trồng một bông hoa vì nàng. Không phải quặng bạc vàng để mua về, cũng không phải ra đồng hoang hái bừa một bông, mà là dùng tuổi mười tám thanh xuân của mình để chăm chút, sau đó sẽ đưa đến trước mặt nàng.

Cùng với câu nói ấy, đôi tay gã giơ cao dần lên. Hoa run run xòe cánh trong tuyết lam, giống như hy vọng đang nò bùng trong mắt gã thiếu niên. Thực ra còn một câu nữa mà gã chưa nói. Nam nhi muốn yêu một người con gái, trước tiên phải khổ tu một ngàn năm. Nữ nhi muốn yêu một người con trai, cũng phải khổ tu một ngàn năm. Sau đó, họ sẽ ở bên nhau, chung sống hạnh phúc một ngàn năm, dệt nên truyền thuyết ba ngàn năm tình nhân.

Đúng, để trồng nên bông hoa này, gã đã phải khổ tu suốt một ngàn năm. Không ai biết được rằng, để nó sống sót, để nó xòe cánh, gã đã phải vất vả biết bao nhiêu, đau đớn biết bao nhiêu. Nếu máu người mà có thể khiến nó đẹp đẽ, gã cũng sẽ không do dự gì mà không mở banh buồng tim của mình ra. Giờ thì, gã lặng lẽ nâng nó lên, đưa tới trước mặt công chúa.

Gã chỉ hy vọng công chúa hiểu được sự khổ tu suốt một ngàn năm của gã.

Tình nhân ba ngàn năm. Công chúa cau mày, dựa sâu hơn vào bệ ngọc. Bản đàn mà thiếu niên vừa gảy, vào một khoảnh khắc nào đó đã lay động đến tận đáy tâm hồn cô, nhưng lập tức lại khiến cô hoang mang ngỡ ngác.

Cảnh vật trước mắt xa cách như ở bên kia một bức bình phong pha lê, như màn phôi diễn triều cống của một thần tử, như dân chúng reo hò, hoan hô và mong ngóng cô vỗ tay tán thưởng.

Công chúa thoáng thấy lòng chưa xót. Nhiều ký ức bị thời gian phủ bụi lướt như gió qua trái tim cô, rất sâu thẳm, cô mang máng nhớ ra, cô đã từng vui vẻ. Đó là một quãng thời gian chỉ kéo dài mấy tháng trong cuộc sống ngàn năm, nhưng cô đã được tắm trong nắng vàng của Chung Nam sơn, đùa nghịch chạy nhảy rất thân ái với các bạn đồng môn, cùng nếm trải những niềm vui rộn ràng, đơn giản. Cô cũng mang máng nhớ, trên đỉnh núi cháy rừng rực, có người đã từng đốt pháo hoa vì cô.

Công chúa ngẩng đầu, tuyết lam lạng lẽ rơi như gió lửa mù mịt khắp trời.

Có thể lâu dài được không đây? Cô chìa ngón tay, đón một bông tuyết lạc. Cảm giác tê lạnh thấm vào thân thể, cô âm thầm hỏi nó: có thể lâu dài được không? Cô nhẹ nhàng búng bông tuyết đi, nhìn nó lượn lờ trong không trung, bay về phía gã thiếu niên rực rỡ như nắng. Thiếu niên đó là ánh sáng từ một thế giới khác đến, là thêm một cừu chỉ của số phận để nhắc nhở cô, có một kí ức chưa bao giờ biến mất.

Trong Ma Vân thư viện, ánh nắng sáng bùng và trong trẻo, hoa đào rụng như mưa.

Lòng công chúa thoáng chưa xót, cô vô thức vịn xoắn lấy tay áo rồi đau khổ cau mày, cảm nhận được trái tim bị đâm nhói nhói. Tình yêu là một mũi gai. Cùng lúc đâm vào thân thể người khác, nó cũng đâm vào trái tim của chính mình. Chỉ có điều người ta thường quên đi nỗi đau của bản thân vì còn mái khoái chí với nỗi đau của người khác. Nhưng nỗi đau ấy vẫn luôn tồn tại, chìm sâu và không thể chạm vào. Khi kí ức vỡ ra thì nó mới tái hiện, và thọc mạnh vào lòng người.

Công chúa không-bao-giờ-cười cau mày.

Bông hoa không chịu đựng được hơi lạnh của tuyết lam, giờ đã khô héo co quắp, và biến thành tro bụi ngay trước ánh mắt ngây dại của chủ nhân. Nó sinh trường nhờ sự bao bọc của ngọc trai và nước suối, nở ra trong lòng thiếu niên đẹp như trăng này, mà nay, vẻ đẹp của nó chỉ đổi lấy được một tia liếc nhìn hờ hững của công chúa. Nó sẽ chết đi, và không tái sinh nữa.

Thiếu niên tóc vàng mím cười đau khổ.

- Quả nhiên, ta vẫn không thể khiến nàng nhớ lại được. Ta thật ngây thơ quá đỗi - Gã khẽ lắc đầu, làm mái tóc vàng phấp phới. Gã cẩn thận búng tuyết trên cánh hoa, đặt nó trở lại vào ngực áo - Ta đến để cáo biệt nàng... Ta sắp phải rời khỏi nơi đây, trở về đất nước của ta. Hôm nay có lẽ là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt. Tuy ta không thể có được tình yêu của nàng, nhưng nàng khiến ta hiểu được một điều, muốn có thứ gì thì phải gắng sức giành lấy, không thể dựa vào người khác, cũng không được phép nhường nhịn. Ta không phải hoàng tử, cũng không phải Đại Nhật Chí, ta là Long Mục...

Gã xòe hai tay như muốn ôm lấy công chúa. Nhưng giữa họ đang tồn tại một chướng ngại dằng dặc, đó là vô vàn những bông tuyết rơi.

- Cho phép ta tặng nàng một món quà chia tay... Ta đã từng yêu nàng...

Gã lặng lẽ quay người đi, hai tay xốc lại tấm áo rách nát, bái chào công chúa theo nghi lễ cung đình. Cả người gã bỗng biến thành một tia nắng, rạng ngời lên trong hoàng thành. Nụ cười của gã chỉ tích tắc đã soi rọi trái tim mỗi người chứng kiến.

Đột ngột, gã biến mất.

Các yêu ma nhất loạt ò lên sừng sốt. Một phép thuật của thiếu niên đẹp đẽ. Gã đã mang lại cho chúng ta biết bao kinh ngạc và hân hoan.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Nhớ Ai Nước Mắt Chảy Như Mưa

Cảm giác như xem pháo hoa, ai nấy đều vừa lòng, gật gù, nhấm nháp dư vị rồi quay về nhà.

C

Công chúa chăm chú nhìn món quà từ trên trời rơi xuống kia, đôi lông mày vẫn cau cau. Trên đời này có những nỗi ưu tư mà cô không thể hiểu được.

Ở nơi thiếu niên biến mất, còn lại một chiếc quan tài pha lê. Pha lê lung linh trong suốt như băng, lạnh giá như băng, và cũng giống hoàng thành này, nó không gắn đồ trang trí, chỉ có một bông hoa ba ngàn tuổi, đã khô héo, lặng lẽ nằm trên nắp quan tài pha lê. Cánh hoa hơi cụp, có sắc xám, đang cất lên tiếng khẳng định không lời về uy lực của tử vong. Trong quan tài có một người.

Người chết.

Khuôn mặt của gã vẫn tươi tắn, tưởng chừng chỉ đang ngủ say. Hai tay gã bắt chéo trước ngực, trông rất an lành. Gã không còn gây náo loạn được, không thể kể những câu chuyện khiến người ta dở cười dở khóc hay ngậm cọng cỏ đuôi chó chạy khắp nơi diễu võ dương oai được nữa. Gã cũng không thể dùng những cử chỉ lỗ mãng ngu ngốc để chọc cho cô buồn bực, không thể khêu ra những đau khổ mà cô âm thầm giấu kín hay xón xác chạy ào đến bên người con gái khác giữa lúc cô đang đang tuyệt vọng được nữa.

Không thể, không bao giờ có thể nữa, vì gã đã chết. Khuôn mặt bình thản của gã là lời cầu chúc sau cuối đối với thế gian này.

Lý Huyền nằm trong quan tài, yên lặng nhắm mắt.

o O o

- Phải làm thế nào mới cứu được cô ấy?

Hai tay gã vì siết quá mạnh nên trắng bệch ra, gân xanh nổi hẳn, túm chặt lấy Long Mục. Gã hỏi dồn:

- Phải làm thế nào mới cứu được cô ấy?

Khuôn mặt Long Mục thoáng nổi bi thương:

- Đơn giản lắm! - Gã tránh ánh mắt Lý Huyền - Chỉ cần người chết.

Chỉ cần người chết. Ta phải chết thì mới cứu được nàng ư? Vậy thì ta chết. Ta không phải là người chu đáo, không đoán được suy nghĩ của nàng. Ta không biết nên làm thế nào mới khiến nàng khỏi tổn thương. Ta yêu nàng, nhưng lại không biết cách thể hiện. Ta muốn bảo vệ nàng, nhưng bàn tay lại không nắm nổi dù chỉ một bông tuyết nhỏ. Ta nhỏ nhen, dễ dàng khó chịu vì những chuyện mà tất cả đàn ông đều khó chịu, dễ dàng dẫn vật vì những chuyện mà tất cả đàn ông đều dẫn vật. Ta không thể siêu thoát đến mức bất chấp tất cả để yêu nàng, cũng không thể mang đến cho nàng địa vị của công chúa, danh vọng của thiên tiên. Ta là một kẻ tầm thường, chỉ có thể sống như những kẻ tầm thường khác và yêu nàng như cách yêu của những kẻ tầm thường. Tình yêu của ta không đủ mạnh để chém nát đại mạc, không đủ dữ để chiến chinh ngàn dặm, cũng không đủ tài để biến được thành rồng.

Nhưng nếu ta chết mà có thể cứu được nàng, thì ta sẽ chết. Đây là việc duy nhất ta làm được, nên ta sẽ làm. Ta sẽ làm.

o O o

Trong quan tài bằng pha lê, âm ập nổi bi thương lặng lẽ. Cũng vương vất trong tim như tiếng đàn ban nãy của thiếu niên tóc vàng, từng chút một, từng chút một, nổi bi thương chạm đến nơi mềm yếu nhất của cõi lòng. Mỗi lần chạm là một lần đau.

Bàn tay trắng nhợt run rẩy bâu chặt lấy lưng tựa ghế. Ta quên đi được thật ư?

Trong thánh điện xanh lam, sắc mặt của công chúa bỗng biến ra trắng bệch. Trắng bệch, trắng hơn cả tuyết. Cô ngơ ngẩn nhìn Lý Huyền. Con người này, vì sao đến chết vẫn không chịu buông tha ta? Cô không còn là Tô Do Liên, không còn là tuyết yêu hèn mọn nữa, nhưng cũng không phải là Cửu Linh, cô đã lột xác, hoá thành một yêu nữ vì tình mà báo thù, đâm người ta bằng những mũi gai nhọn hoắt, để rồi cũng làm bị thương chính bản thân. Cô dùng bàn tay thon thả vò nát những truyền kỳ của người khác, và bóp nát luôn cả huyết mạch, cả trái tim tan vỡ của mình. Cô dùng nụ cười ngọt ngào vào nhợt nhạt để nhạo báng đấng vương giả hùng mạnh nhất dưới vòm trời này, phá nát tình yêu hoàn mỹ nhất của luân hồi để chống lại sự cợt đùa của số phận. Cô định sẽ không bao giờ yêu ai nữa, chỉ yêu chính tình yêu của mình, dù có bị dao kiếmi phanh thân cũng không thay đổi. Vậy mà, vì sao gã đột ngột tìm đến cô? Định dùng cái chết để uy hiếp cô chăng?

Tô Do Liên cười nhạt. Cô sẽ không bị lay động vì bất cứ một mối tình nào, không bao giờ nữa. Cô cắn chặt môi, muốn nghiền nát giấc mộng một đời. Khi cô lên tiếng trở lại, máu ứa ra đã nhuộm đỏ cả chiếc cằm gầy nhọn:

- Đem hãn ném xuống đáy vực sâu vạn trượng cho ta!

Vạn sâu vạn trượng mà cô nói, nằm ở phía bắc hoàng thành. Đây vốn là nơi cấm cố chín mươi chín yêu ma. Từ ngày bọn yêu ma đó bị tiêu diệt sạch

bởi đòn tấn công nhật nguyệt tinh tú của Thiên Địa đại trận, thì vực sâu này trở thành cấm địa của các yêu tộc trong thành.

Trong vực sâu ngàn ngút oán khí, thứ oán khí bắt nguồn từ tu vi rất cao của chín mươi chín yêu ma, phải Luân Hồi kiếm của Quân Thiên Thương mới phong ấn được. Chúng chết mà vẫn ngậm hờn, nếu không phải tại Long hoàng dùng Tuyệt Diệt quang tuyến trấn áp, làm tổn thương tâm trọng ma khí của chúng thì một Thiên Địa đại trận con con làm sao có thể thiêu cháy chúng được? Hờn oán ấy tạo nên một trận bão tuyết điên cuồng trong vực, suốt ngày gầm thét hoành hành.

Quan tài pha lê rơi tồm vào chính giữa tâm bão. Lý Huyền vẫn nằm im lìm, không hề than trách nửa lời. Gã không oán trách, cũng không đau khổ được nữa. Tình yêu của gã đến đây coi như chấm dứt.

Việc gã làm được chỉ là chờ đợi sự phán xét của số phận.

o O o

- Ta chết ư? - Gã thắc mắc.

- Đúng thế - Long Mục gật đầu giải thích - Nàng tự xưng mình là Cửu Linh. Ta không biết nàng bị Thạch Tinh Ngự thôi miên hay là vì nguyên nhân nào khác, nói chung là, hình như nàng đã quên mất Tô Do Liên. Cơ hội duy nhất của chúng ta là đánh thức ký ức của nàng, để nàng tỉnh lại. Nàng đã từng yêu người như thế ...

Nói đến đây, tim Long Mục thắt cả lại.

- Đây là hy vọng duy nhất của chúng ta, chỉ mong hình ảnh người vẫn khắc sâu trong đáy tim nàng. Nỗi đau khổ vì vĩnh viễn mất người sẽ có thể khiến nàng tạm thời tỉnh lại - Long Mục khẩn thiết nhìn Lý Huyền - Nếu cái chết của người có thể khiến nàng thức tỉnh, thì người chết đi là hơn.

Phải, cứ chết là hơn. Bởi thế Lý Huyền chết đi, dùng cái chết của mình để đánh cược với may rủi một lần.

Ở một nơi rất xa xôi, có cố hương của gã và Tô Do Liên. Gã không biết mình từ đâu mà đến, cô cũng không hiểu mình xuất hiện trên thế gian này bằng cách nào. Từ khi bắt đầu có ý thức, thì gã đã phiêu bạt giang hồ, còn cô, từ khi chân trần giẫm trên tuyết lạnh thì đã biết ngóng trông đèn lửa nơi xa.

Giống như định mệnh, cô đợi gã. Khi chưa gặp gã thì cô còn chịu nhiều đau khổ. Gã cũng đợi cô, khi chưa gặp cô thì gã còn lưu lạc bốn phương.

Bọn họ đều không có quê hương, cùng đến từ đồng dã vô danh nào đó. Ở một nơi góc bể chân trời xa xôi, chắc hẳn có quê hương của họ. Ở đó. Con trai muốn giành được tình yêu của người con gái thì phải vượt qua bảy vòng thử thách, lên trời xuống đất, hàng long phục phượng. Chỉ có trái tim dũng cảm và chân thành nhất mới may mắn giành được tình yêu tuyệt mỹ nhất. Gã yêu cô, nên không ngần ngại bất cứ một thử thách nào, cho dù phải trả bằng mạng sống của mình.

Thánh điện xanh lam rộng lớn sao mà trống trải. Trong ngoài vắng ngắt, chỉ mình tuyết yêu ngồi ở giữa sảnh. Cô ngồi trên bậc thang bằng đá lạnh băng, tấm áo choàng trắng muốt rủ xuống nhàu nhĩ, trông như ngồi trên đồng tuyết Lòng chột hoang mang, cô không biết rốt cục mình nên là Tô Do Liên hay Cửu Linh nữa. Trong lòng cô có cả ngàn hồi ức, mỗi hồi ức đều rất đau đớn, đều là pháo hoa đông cứng, xanh rờn rợn, lạnh lẽ trôi nổi. Nhưng chúng vẫn cháy lên, thiêu đốt đến nỗi tim cô đau nhức. Cô bỗng thấy oán hận. Cô hận Lý Huyền, vì sao người lại chết đi như vậy? Vì sao người không tìm đến ta sớm hơn một chút, trước khi trái tim ta tan vỡ? Cô còn oán hận tên ma vương xanh lam kia hơn, vì sao người lại trốn tránh như thế chứ? Hận người đến tận xương tuỷ.

Lẽ nào y thật sự không biết, trong thân thể người con gái này vẫn đủ đầy toàn bộ ý thức của tuyết yêu? Lẽ nào y thật sự không phát hiện ra cái gọi là linh hồn của Cửu Linh vốn dĩ yếu ớt đến mức chính bản thân y cũng không cảm nhận được? Và y cứ liên tục thì thào với Cửu Linh của y, cứ như thể không còn ai khác. Y thà quyến luyến với một linh hồn trong tưởng tượng chủ quan của mình còn hơn là nhìn đến một tuyết yêu đang sống động, hoặc chỉ nhìn cô như nhìn một thứ bụi đất. Bất kể cô tàn nhẫn gây tổn thương đến mức nào, làm hại y đến mức nào, y vẫn lẳng lặng chịu đựng. Y là một tên ma đầu đủ sức tiêu diệt cả thiên hạ, vì sao lại cứ khoan dung với cô như thế chứ? Là vì muốn bù đắp món nợ còn thiếu của Cửu Linh, hay chỉ đơn giản là vì, sự vui buồn mừng giận, dẫn dắt hay khó chịu của tuyết yêu, trong mắt y căn bản không hề có chút sức nặng nào?

Chỉ người nào mình quan tâm thì mới đủ sức khiến mình đau đớn. Xem ra, trong mắt Thạch Tinh Ngự, tuyết yêu quá hèn mọn. không đủ tư cách để làm y đau đớn. Hoặc có lẽ, y nhẫn nại chịu đựng những dẫn dắt của tuyết yêu chỉ để đợi một ngày kia hút xong linh hồn của Cửu Linh, bấy giờ y sẽ thẳng tay ném bỏ cô.

Chỉ vì thế thôi sao?

Những móng tay sơn đỏ chọc sâu vào lòng bàn tay, chùng như Tô Do Liên muốn dùng cơn đau da thịt để làm dịu bớt nỗi đau trong tim. Vì sao các người lại đối xử với ta như thế? Cô yếu ớt ngẩng đầu lên nhìn trời. Bầu trời xanh đến vô tận, bầu trời này là vẻ đẹp của Đại Ma quốc, và cũng là bầu trời trải rộng trên Chung Nam sơn. Trái tim trùng trùng thù hận của Tô Do Liên bỗng dừng mềm lại.

Cô bắt đầu do dự, có nên cho bản thân thêm một cơ hội, cho phép bản thân tin tưởng vào tình yêu thêm một lần nữa không? Cô tưởng tượng sẽ có một người đột ngột hiện ra bên cạnh, khuyên nhủ cô rằng đừng hoài nghi nữa, hãy đi với ta. Cô sẽ kiên nghị đi theo người đó, bất kể trời nam đất bắc, góc bể chân trời. Cô đi theo người đó, không bao giờ ngoái đầu nhìn lại

nữa. Cho dù kết cục của câu chuyện có bi thương, cô cũng quyết không hối hận.

Cô chờ đợi, chờ đến một ngàn năm, thánh điện xanh lam vẫn tịch mịch như chết.

Tô Do Liên đột ngột ngẩng phắt đầu, trâm ngọc trượt xuống, mái tóc xoã xuống hất vào sự tịch mịch của cung điện.

Thế này thì, ta sẵn sàng chết. Cô cắn chặt môi, hạ một quyết tâm sắt đá. Chút ra mềm yếu cuối cùng trong tim đã biến thành một mũi gai, đâm sâu vào tim cô.

Ở phía xa trong cung điện, sắc lam ngưng tụ, một đôi mắt buồn xa xăm hiện ra, dõi theo tuyết yêu đang bước đi xa dần.

o O o

Tuyết màu lam xoáy vun vút thành một vòi rồng khổng lồ, điên cuồng tàn phá băng nguyên, cuốn từng tảng băng to tướng lên khỏi mặt đất, rồi hất sầm sập xuống vực sâu vạn trượng.

Băng tuyết theo vòi rồng đâm vào đáy vực, phát ra những tiếng gào thét điên cuồng. Sức mạnh này có thể nghiền nát vạn vật.

Khi tích tụ tới một mức độ nhất định, tuyết có thể gây nên bão. Băng tuyết cũng giống như sấm sét, khi bị một sức mạnh ghê gớm hất lên, hễ va phải thứ gì thì sẽ trôn nát thứ đó. Giống như một loại oán khí dồn nén, hết ngày này đến ngày nọ luôn tìm cách phát tiết.

Giữa bão tuyết, bỗng hiện ra một cái bóng trắng nhợt.

Tô Do Liên chật vật di chuyển, bắt đầu tụt khỏi miệng vực. Bão tuyết cuối cùng cũng tóm được đối tượng để ngược đãi, liền gầm gừ và cuộn

xoáy nhanh mạnh hẳn lên. Chúng muốn giày vò, xé xác cô, muốn cô cũng phải đau khổ như chúng. Cuồng phong cuốn lấy băng tuyết, đâm lia lịa vào người Tô Do Liên. Cô không hề bận tâm, tập trung tinh thần, bám vào những kẽ đá trên vách núi, chập chạp bò xuống. Áo cô mỏng manh, không thể chống chọi được với khí lạnh ở đây, nhưng cô không để ý. Xuống đến được đáy vực, cô bắt đầu điên cuồng chạy quanh tìm kiếm.

Nhưng gió tuyết theo nhau đã lấp kín mọi vật từ lâu, cô có thể tìm được gì đây?

Tô Do Liên cúi hẳn xuống, dùng đôi tay cào bới tuyết lạnh, sờ soạng từng tảng đá một. Cơn sóng thất vọng liên tục tràn tới hành hạ, cô gần như ngã vật ra đất, sắp bị trộn làm một với tuyết. Các ngón tay và ngón chân đều đã đông cứng, nhưng cô không bận tâm đến chúng. Giống một lữ khách tuột mất tình yêu, cô sẽ đi khắp chân trời góc bể, trải qua muôn vàn gian khổ để tìm lại được nó. Cuối cùng, Tô Do Liên cũng chạm tới được chiếc quan tài pha lê ấy. Lúc này đã mất hết mọi sức lực, cô đồ vật xuống nắp quan tài, người mềm oặt.

Thở hồng hộc hồi lâu, Tô Do Liên mới hơi hơi lại sức, bèn chọt vật lỏi chiếc quan tài lên trên tuyết. Khuôn mặt Lý Huyền lộ dần ra trước mắt cô. Rất yên tĩnh, rất thanh thản, vô tư lự.

Cô bật khóc. Quả nhiên, cô vẫn thích hợp để yêu gã hơn. Tên trẻ con to xác này không tính tế chút nào, cứ ăn to nói lớn, làm gì cũng làm ỉ. Nhưng yêu gã lại thích hợp với cô hơn. Cô dồn sức ôm cổ quan tài lên.

Cuối cùng, cô đã suy nghĩ thông suốt. Cô nên là Tô Do Liên, là tuyết yêu nhỏ nhoi tội nghiệp thì hơn. Cô không phải là công chúa, cũng không xứng ngự trên ngọn Cấm Thiên vĩ đại. Cô nên dặt tay cái tên thiếu niên này đi khắp giang sơn bao la của Đại Đường. Đó mới là cô, nên là cô, và cũng là điều cô mong cầu.

Cô chỉ là một tuyết yêu bơ vơ yêu đuối, chỉ đủ khả năng ôm ấp một mối tình bình thường, giống như mối tình đang khoá trong chiếc quan tài hiện giờ. Mối tình ấy không hoàn mỹ mà có muôn vàn thiếu sót, không rực rỡ mà có muôn vàn u uẩn. Khi nhắc đến nó, người ta sẽ không cảm thấy ngưỡng mộ hay ước ao, nó không bao giờ trở thành một truyền kỳ để được truyền tụng trong thơ ca hay hí kịch. Nhưng nó là tình yêu của cô. Cô chỉ có thể có một tình yêu. Mà nói chung, mỗi người đều chỉ có thể có một tình yêu.

Tô Do Liên chậm rãi rời khỏi quan tài, hất mái tóc dài ra sau, rồi quay gót, bước đi không một lần ngoái lại. Cô muốn trở về thánh điện xanh lam kia. Phải trút bỏ trang phục hoa lệ trên mình. Phải thay lại tấm áo đơn sơ. Rồi cô sẽ quay về vực sâu vạn trượng này, bầu bạn với Lý Huyền trong yên nghỉ vĩnh hằng. Lúc này, cô chỉ muốn chết, không muốn bận tâm hay để ý gì cả.

Khi cô chết, ma vương cao cao tại thượng kia có đau lòng không? Có ôm lấy quan tài khóc lóc sụt sùi như cô bây giờ không? Mà nếu có, thì người y khóc thương là Cửu Linh hay là Tô Do Liên?

Tô Do Liên lạnh lùng nghiền ngẫm suy nghĩ, không nén niềm khoan khoái tàn nhẫn chạy suốt thân thể, cô kiên nghị tiên vẽ thánh điện xanh lam. Cô không phải là công chúa, không xứng được mọi người kính trọng, không có tư cách gì mà sở hữu cả một đất nước. Cô chỉ là một tuyết yêu tầm thường, cô muốn sống đúng như tuyết yêu, và nếu yêu thì sẽ yêu kiều tuyết yêu. Cô sẽ chết đi cùng lòng tự trọng bé nhỏ cùng mình, để đâm mũi gai vào tận tím con người đang sống kia.

o O o

Tuyết bỗng ngừng rơi. Gió tuyết như lặng lẽ quỳ xuống, chờ đón một hình bóng xanh lam. Đây là đấng vương giả mà tất cả các vương giả trên thế gian đều không dám ngẩng nhìn, người ấy đang từ từ hạ xuống, trước

chiếc quan tài pha lê. Y nhìn chiếc quan tài trong suốt rất lâu, mắt thoáng qua một tia sâu khố.

Kẻ này chết rồi, y nên vui mừng mới đúng. Nhưng y không thể nào vui được. Nỗi ưu tư cuộn cuộn trong lòng khiến y chỉ muốn giơ tay lên đập tan cả trời cả đất. Y duỗi một ngón tay, nhẹ nhàng chạm lên bề mặt pha lê.

Y cũng đã từng ngủ say thế này trong huyền băng xanh lam. Chứng kiến nước mắt của nàng, cảm nhận trái tim tan vỡ của nàng. Một giấc ngủ mà kéo dài suốt ba đời ba kiếp. Để khi tỉnh dậy thì vĩnh viễn chia ly. Bây giờ, nếu có thể tráo đổi, y sẽ sẵn sàng ngủ yên ở đây, hay trở về làm Long hoàng quyền lực?

Ma vương xanh lam chậm rãi thu ngón tay về, từ từ bay lên cao.

Tuyết nhẹ nhàng rơi, không còn cuồng bạo nữa, êm ái phủ lên chiếc quan tài pha lê.

Ánh mắt ma vương ngập tràn thống khổ. Bóng y biến mất trên miêng vực.

THIÊN VŨ 4 - TÁNG TUYẾT

Bộ Phi Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Máu Hận Ngàn Năm Khô Trong Đất

Công chúa cởi bộ áo lông lấy ra, lặng lẽ nhìn cái bệ ngọc. Đó vừa là vị trí của cô, vừa không phải là vị trí của cô. Nếu không phải, thì tại sao cô lại ngồi lên đây, để thần dân trong thành tung hô và rung rưng nước mắt vì cô? Nếu như phải, thì tại sao sau khi ngồi lên xong, cô không thể nào mỉm cười được nữa?

C

Đã lâu rồi, Long hoàng không xuất hiện.

Tô Do Liên nhẹ nhàng đặt xiêm áo lông lấy lên bệ ngọc. Đây là bộ váy áo tuyết mỹ mà công chúa nào cũng phải ao ước, trông rất xứng với chiếc bệ ngọc mịn màng. Chỉ mình cô không xứng. Chỉ mình cô là không xứng mà thôi. Tô Do Liên cười nhạt. Lúc này, cô đã mặc lại tấm áo tuyết, tấm áo này có khả năng biến đổi theo tâm trạng của cô, là tượng trưng cho bản tướng của tuyết yêu, là tấm áo mà cô nên mặc.

Tô Do Liên liếc nhìn bệ ngọc lần cười, lòng bỗng gợn nỗi buồn rầu. Cô bỏ đi rồi, ma vương xanh lam kia sẽ ra sao? Mối tình mà y không tiếc hiểm nguy bản thân để bảo vệ sẽ thế nào? Sẽ bị bóp nát cả thôi!

Tô Do Liên nhếch miệng cười nhạt, sự khoái trá như dao nhọn cứa đau đến tận tâm hồn. Cô ngoảnh mặt đi, định chạy ra ngoài. Bỗng nhiên, cô đứng khựng lại, tiếng kêu tắc nghẹn trong cổ.

Một dải xanh lam chắn ngang trước mặt Ma vương xanh lam cau mày nhìn cô, cất giọng bình tĩnh hỏi:

- Nàng định đi à?

Tô Do Liên cắn chặt môi. Cuối cùng cũng chịu lộ diện rồi đấy? Chắc là do y linh cảm được tình yêu của mình sắp bị huỷ diệt, phải không? Trái tim cô cười khẩy, nhưng ngoài mặt vẫn là nụ cười ngọt ngào đẹp tuyệt trần. Bộ áo tuyết trên mình cô trở nên sáng ngời, huy hoàng, còn xán lạn hơn cả bộ áo công chúa.

- Đúng. Ta định đi. Bởi vì ta đã tìm thấy lang quân của mình.

Phải, lang quân. Lâu lắm rồi Tô Do Liên mới dùng lại cách xưng hô này. Lòng thoáng xót xa, cô vừa cảm thấy ấ náy với Lý Huyền và với cả Thạch Tinh Ngự, vừa đâm ra chán ghét bản thân, bởi vì tình yêu của cô hoàn toàn không thuần khiết, chung thủy như cô tưởng. Suy cho cùng, cô đã từng say đắm trong tình yêu của bậc vương giả, từng hy vọng được số phận ban ân huệ, được gửi thân vào truyền kỳ của người khác. Mãi cho đến giờ, trái tim đã từng sai nhịp vẫn còn run lên vì xao xuyến. Nhưng không sao. Chẳng lẽ nào cô cũng sắp chết cùng Lý Huyền.

Sau khi cô chết, tất cả những hoang mang, rung động từng tồn tại, hoặc đến giờ vẫn tồn tại, chẳng qua chỉ còn là dấu vết của ký ức, rồi rất mau chóng sẽ tiêu tan trên thế gian này.

Tô Do Liên lặng lẽ ngẩng đầu nhìn ma vương xanh lam. Lúc thiếp chết, chàng liệu có đau lòng? Và đau tòng vì ai? Nụ cười trên khuôn mặt cô vẫn rạn rỡ, giống một đoá hoa hồng đầy gai.

Lang quân ư? Bóng người xanh lam run khẽ. Đôi mắt y sao mà xa xăm. đủ sức chứa đựng cả thế giới, nhưng không thể giữ được một tình yêu. Y là đấng vương giả khiến cả thiên hạ triều bái, nhưng tình yêu lại không chịu làm thần dân của y.

Thạch Tinh Ngự điềm đạm nói:

- Nếu ta cứu sống được hẳn...

Tô Do Liên thấy tim thắt lại.

- Người bảo sao? - Cô thảng thốt lao tới, suýt nữa va vào người Thạch Tinh Ngự.

Biểu hiện nồng nhiệt của tình yêu đây chẳng? Ma vương nhìn vào mắt Tô Do Liên, lòng bỗng rối loạn. Y vội khép mi, cố gắng trấn tĩnh. Y hồi tưởng cảnh Cửu Linh cười trên chín chiếc cánh trắng, cùng y bay trên lồng lộng đất trời. Y hồi tưởng những lần phụ bạc tâm lòng của nàng. Bao nhiêu năm, nàng luôn theo y, vậy mà cuối cùng phải hứng mũi kiếm của y. Bây giờ đến lượt nàng lại khiến y tổn thương đây. Nếu làm thế có thể bù đắp được những đóm đau mà nàng phải chịu, thì y sẵn lòng chấp nhận. Nếu niềm cay đắng này chính là tư vị của tình yêu, thì y tình nguyện dùng cả đời mình để nếm trải nó.

Chứ y quyết không buông tay.

Cho dù trên mình cô gái này chỉ còn một phần vạn linh hồn của Cửu Linh, cho dù linh hồn ấy mong manh yếu ớt đến mức không thể nào cảm nhận được, y cũng phải giữ cô lại bên mình, bảo vệ cô mãi mãi. Thà dùng hết mọi chân tình để giữ gìn hy vọng mong manh nhất, thà bắt trái tim phải chịu tổn thương hết lần này đến lần khác, y cũng quyết không buông tay.

Thạch Tinh Ngự mở bừng mắt, chăm chăm nhìn Tô Do Liên:

- Ta có thể cứu hẳn, chỉ với một điều kiện... Nàng hãy lấy ta. Ta muốn nàng quay lại dinh Cẩm Thiên, làm hoàng hậu của ta, không bao giờ rời xa ta dù nửa bước.

Y chăm chú quan sát Tô Do Liên, nhận ra vẻ nồng nhiệt trong mắt cô đang nhạt dần, từng chút, từng chút một. Trái tim y cũng trĩu xuống theo. Linh nhi, nàng không yêu ta nữa ư?

Tô Do Liên thấy lòng giá lạnh. Ta là gì đây? Dưới Tuyết Thiên phong, chẳng phải người đã nói, không bao giờ trao đổi với con người? Vậy vì sao lại muốn trao đổi với ta? Người chẳng phải là đấng vương giả đây quyền lực đây ư? Vì sao không thẳng thừng đoạt la đi. lại lấy ta ra làm điều kiện? Vì ta không phải là Cửu Linh ư? Xem thường ta đến thế à?

Tô Do Liên bật cười. Nụ cười lôi cuốn và quyến rũ muôn phần. Khuôn mặt bừng lên, pha lẫn sắc thái mê hồn của Cửu Linh, lại một lần nữa cô bước đến sát Thạch Tinh Ngự. Ảo ảnh kiếp trước cũng theo cô ập đến với y.

Ma vương vô thức nhắm mắt lại, trái tim bất tử bỗng nhiên không chịu nổi cơn choáng váng trong khoảnh khắc.

Linh nhi... Y run cả người, cảm nhận một nụ hôn ngọt ngào đậu nhẹ trên môi. Giống như giọt sương buổi sớm, lại giống giấc mộng quyến luyến ba sinh.

Tô Do Liên mỉm cười, bằng điệu cười độc nhất vô nhị của Cửu Linh. Cô ngả vào ngực Thạch Tinh Ngự, hỏi rành mạch:

- Có yêu thiệp không? Có yêu Linh nhi không?

Ma vương xanh lam không trả lời nổi. Làm sao có thể không yêu? Tình yêu dành cho nàng, là nơi gửi gắm ước vọng của cả cuộc đời ta.

Tô Do Liên đột ngột đẩy y ra, giọng đanh lại:

- Đưa thuốc giải đây, ta bằng lòng!

Giấc mộng ba sinh bỗng vỡ vụn. Ma vương ngạc nhiên mở to mắt, chỉ thấy khuôn mặt nhợt nhạt chán ngán cùng nụ cười nghiệt ngã và xúc phạm của tuyết yêu đang trừng trừng hướng về y. Mỗi một khoảnh khắc trôi qua giống hệt một nhát dao xèo vào da thịt. Nhưng y không nói gì, chỉ chậm rãi chìa cổ tay.

Một vết rạch tự nhiên hiện ra trên cổ tay ấy, máu bắt đầu rỏ xuống. Một cái lọ bằng ngọc xuất hiện, hứng lấy những giọt máu đầm đề. Đây là máu tươi của Long hoàng, là tinh hoa ngưng tụ sau bao nhiêu năm tu luyện. Mỗi một giọt đều liên quan mật thiết đến bản lĩnh của y. Chiếc lọ đầy dần, sắc mặt ma vương cũng nhợt nhạt hẳn. Xong xuôi, y không nói không rằng, chỉ nhét cái lọ vào tay Tô Do Liên rồi tiến đến bệ ngọc, im lìm ngồi xuống, nhặt bộ xiêm áo lộng lẫy đặt vào lòng, đợi đến lúc cô quay lại để y được tự tay mặc cho cô.

Sau đó, họ sẽ làm theo lời hứa, không bao giờ lìa xa nhau.

Không bao giờ.

Tô Do Liên nắm cái lọ thật chặt, đoạn nhoèn cười êm dịu, cúi mình trước ma vương rồi đi ra khỏi cung điện. Ở cô có đủ mọi cung cách, mọi phong thái, mọi dáng điệu tao nhã của một công chúa. Ra tới bên ngoài, cô lạnh lùng nghĩ: “Ta chấp nhận điều kiện trao đổi của người. Nhưng nếu người phát hiện được rằng ta phản bội, người sẽ thế nào? Có giết ta không? Người có dám giết ta, giết Linh nhi của người không?”

Cô nhếch mép cười nhạt, lao đi thật nhanh, mỗi lúc một xa thánh điện Long hoàng.

Tuyết dưới đáy vực đã ngừng rơi. Hơi lạnh do bão tuyết gây ra vẫn chất nặng trong đáy vực hoang vu, nhưng thay cho vũ điệu cuồng loạn lúc trước, giờ nó rất yên tĩnh. Nhưng là kiểu yên tĩnh khiến người ta ngạt thở.

Lần này quay lại, Tô Do Liên không mất quá nhiều công sức để tìm thấy quan tài. Cổ quan tài đang nằm chính giữa đáy vực, bên trên tuyết chất một đống cao, trông rất nổi bật. Tác phẩm của Long hoàng đây chăng?

Tô Do Liên nắm chặt cái lọ ngọc, quỳ xuống trước quan tài. Hai mắt cô mở rất to, bất chấp ánh tuyết chói chang, cô nhìn thẳng vào Lý Huyền trong giấc ngủ yên lành.

Đây đã từng là mối tình của cô. Và vẫn sẽ là một tình của cô. Bởi vì cô đã tự tay chôn đi mối tình khác của mình rồi. Ngừng lại một lát, Tô Do Liên ấm Lý Huyền ra khỏi quan tài rồi bật nắp lọ ngọc, rỏ những giọt máu đỏ tươi vào miệng Lý Huyền. Từng giọt từng giọt một, dinh dính và đặc quánh.

Cuối cùng, cơ thể cứng lạnh bắt đầu ấm lên. Lý Huyền cựa quậy, rồi từ từ mở mắt.

Tô Do Liên vùi mặt vào ngực gã, giống như cô gái chưa từng trải việc đời rúc vào vòng tay tình nhân, cảm nhận hơi ấm cơ thể và nhịp thở của gã.

Lý Huyền nặng nhọc nhấc tay lên, vuốt ve tóc cô. Không gian như quay trở lại vườn đào sau núi Chung Nam, hồi Tô Do Liên chưa mặc bộ áo công chúa, Lý Huyền cũng chưa nằm trong quan tài pha lê. Nhưng nếu không có tất cả những biến cố này, liệu cô có yêu gã không?

Tô Do Liên bật khóc, quyết định tha thứ hết mọi lỗi lầm của Lý Huyền. Nếu còn cơ hội, cô sẽ yêu gã nhiều hơn, không để gã phạm phải bất kì một sai lầm nào. Cô sẽ yêu gã đắm thắm, giúp gã vượt qua hết bầy thử thách, để gã làm một dũng sĩ với tình yêu hoàn hảo. Đó là một kết cục trọn vẹn biết nhường nào...

Đáng tiếc, bây giờ không còn cơ hội nữa rồi. Cô đã nhận lời ở bên ma vương xanh lam, cũng tức là tự tay đặt dấu chấm hết cho mối tình của mình

và Lý Huyền. Dù mỗi tình ấy có thể trọn vẹn đến đâu, thì số mệnh của nó cũng đã là dang dở.

Hai người ôm chặt lấy nhau, hai trái tim như hoà làm một. Nhưng... không còn cơ hội nữa, không còn cơ hội nữa rồi. Gã đã hồi sinh còn cô phải trở về đỉnh núi, làm hoàng hậu của người kia. Dầu trái tim cô sẽ theo gã thiếu niên tinh quái này, thì thân xác cô vẫn phải dành cho một đấng vương giả lạnh lùng, đến chết cùng không thay đổi.

Phải, sự sắp đặt này, đến chết cùng không thay đổi.

Sực nhớ ra, Tô Do Liên vội nhét cái lọ vào tay Lý Huyền. Máu trong lọ vẫn còn quá nửa, nếu Lý Huyền không uống hết, thì làm sao có thể hồi phục hoàn toàn? Lý Huyền mím chặt môi, khước từ không uống thêm bất cứ một giọt nào nữa. Tô Do Liên dịu dàng dỗ:

- Uống đi, chàng sẽ khoẻ lên!

Lý Huyền đột nhiên túm chặt lấy tay cô. Lưỡi gã vẫn cứng, phải vật vã lắm mới rời rạc thốt ra được:

- Đưa... ta... đến... đồng tuyết...

Tô Do Liên ngơ ngác nhìn gã, không hiểu ý gã ra sao.

- Bây giờ... đi ra... đồng tuyết... luôn. Ta không... thế nào... rời xa... được.

Tô Do Liên đã hiểu. Lý Huyền vốn là người rất sôi nổi hoạt náo, không một lúc nào ngồi yên. Thế giới của gã chính là chốn hồng trần bao la, cuộc sống của gã là khuây động cho gà bay chó nháy, không một lúc nào chịu ngồi yên. Số phận của gã là sống một đời nhiều màu sắc, nhiều hoạt động, sống trong cặp mắt dõi theo của bao người. Gã không phải là người sinh ra để giam chân trên đồng hoang, gã có thể chết vì sự cô quạnh. Chính vì nhận

thức được điều này, nên dù tan nát cõi lòng, Tô Do Liên vẫn bất chấp mạo hiểm tính mạng, mang theo trận đồ Ngũ Hành Định Nguyên đi đến Đại Ma quốc. Từ đây, những cay đắng và nghi kỵ cũng theo nhau nảy sinh.

Đến giờ, cô đột ngột hiểu ra, vì sao Lý Huyền lại lựa chọn cái chết. Tử vong, đối với gã, là một thứ hoang nguyên cả nhân gã. Gã dùng cách này để bảo cho Tô Do Liên biết, thế giới thiếu vắng cô chính là thế giới hoang vu, nếu phải sống ở thế giới như thế, thì gã thà chết còn hơn.

Vì tình yêu, gã có thể chịu đựng cô quạnh, còn nếu không thể chịu đựng được, thì cứ việc huỷ hoại thân thể gã, để gã khỏi bay nhảy đi lại, khỏi nảy ra ý nghĩ bội ước. Vì thế, gã không muốn khỏe lại, gã thà nằm trong quan tài pha lê, mãi mãi bị nhốt ở hoang nguyên.

Bất kể hoang vu lạnh lẽo, tịch mịch, nhiều băng tuyết và buồn tẻ đến đâu, gã cũng sẵn lòng ưng thuận. Đã tới hoang nguyên rồi thì gã sẽ không rời bỏ nữa, sẽ gắn bó với cô ở đó, kiếp kiếp, đời đời.

Lý Huyền đưa cánh tay cứng đờ vuốt mái tóc mềm của Tô Do Liên, ánh mắt vô cùng nghiêm túc và kiên định, không bồn chột chút nào.

Tô Do Liên ôm lấy gã, khóc oà lên. Nếu được như gã mong ước thì tốt đẹp biết bao. Đáng tiếc, cô không thể, cô thật sự không thể đáp ứng được nữa rồi. Thế giới của cô và gã, bây giờ không còn hoang nguyên, chỉ còn một màu xanh lam bao phủ, bất kể trốn đi đâu, trốn kĩ thế nào, họ cũng khó lòng rũ bỏ.

Tô Do Liên đẩy mạnh Lý Huyền ra. Nhưng Lý Huyền ôm ghì lấy cô, khẳng khẳng không buông tay.

- Đừng rời xa ta, được không? - Gã khẩn khoản, giống như một đứa bé bơ vơ.

Tô Do Liên cảm thấy trái tim mình tan nát. Làm sao thoát được sắc lam đó đây! Lý Huyền bật cười, vươn tay giằng lấy lọ ngọc, uống ực một hớp cạn ráo. Dần dần, cơ thể gã phục hồi sinh khí. Gã chồm dậy, kéo Tô Do Liên lên theo:

- Ta là kẻ vô dụng... Không biết võ công, không biết phép thuật cũng không thích học hành. Tự ta cũng biết mình chẳng được tích sự gì, vì thế chưa bao giờ ta dám gánh vác trách nhiệm nào hết... Nhưng lần này, ta phải cứu nàng, ta phải cứu nàng ra khỏi đây... Đi với ta!

Gã kiên quyết dắt Tô Do Liên, sải bước ra khỏi đáy vực. Tuyết dày bị gã đá hất tung, dáng điệu gã vô cùng mạnh mẽ, mỗi bước chân vũng chãi toát ra một sức mạnh ấm áp, khiến Tô Do Liên giàn giụa nước mắt. Đây mới là tình yêu. Nếu phải chết thì chết cùng nhau vậy. Tô Do Liên cười qua hàng nước mắt, nắm tay Lý Huyền, cùng gã rời khỏi đáy vực. Và sắp sửa cùng gã đi khắp trời nam đất bắc, góc bể chân trời. Mặc kệ Long hoàng, mặt kệ lời giao ước.

Cô cũng không định cầm chân Lý Huyền, cả đời giữ rịt lấy gã ở đồng tuyết. Cô sẽ để gã dắt tay mình đi, đến nơi khi ho cò gáy nào cũng được. Cho dù thế giới này ngập tràn tai kiếp, họ cũng không bao giờ lìa nhau.

Hai người đi mãi về phía nam, xuyên qua trùng trùng đồng tuyết, xuôi mãi xuống miền nam. Không ai cản trở họ, Đại Ma quốc bỗng như biến ra chốn không người. Lý Huyền một tay cầm Định Viễn đao, một tay dắt Tô Do Liên, khuôn mặt lộ rõ hào khí quật cường.

Gã phải bảo vệ cô, dốc hết bản lĩnh nam nhi ra bảo vệ cô. Gã phải dắt cô đi, vượt qua muôn núi nghìn sông, để tình yêu của họ được bước đi một cách quang minh chính đại trên thế gian.

Vì sao lại không chứ?

Dãy Hưng An đã hiện ra trong tầm mắt. Biên giới của xanh lam và trắng muốt di chuyển lại gần. Vượt qua ranh giới đó, họ sẽ được tự do mãi mãi.

Tuyết chậm chậm rơi, có bông lam, có bông trắng.

Không biết khi nào mới rơi hết.

Tô Do Liên bỗng dừng phắt lại, một tiếng kêu nghẹn ngào tắc ứ nơi cổ, khiến người cô cứng đờ, không tài nào nhúc nhích được.

Ở nơi xa nhất của lãnh địa, một mái tóc xanh lam bay đang bay lộng lộng như thác. Chủ nhân của mái tóc ấy, lúc nào cũng uy nghiêm, uy nghiêm đến độ cả đất trời cũng khó lòng áp đảo được. Y đứng đó một cách ung dung, nhưng đường tiên của hai người đã bị khoá kín.

Nào còn đâu góc bể chân trời, chỉ còn đây một kết cục khó tránh.

Lý Huyền gầm lên một tiếng, nắm đại đao toan chạy lên. Gã không còn sợ hãi nữa, bất kể kẻ nào chặn đường, gã cũng sẽ chém cho một nhát tan tành. Dòng máu của Định Viễn hầu trỗi dậy trong tim Lý Huyền, chàng vốn là người vì tình mà sẵn sàng phơi thân ngàn dặm mà.

Tô Do Liên ghì Lý Huyền lại, ngón tay bấm sâu vào da thịt gã.

Ma vương xanh lam từ từ ngẩng đầu, đưa mắt nhìn họ. Giữa băng tuyết u tịch, đất trời bỗng run lên bần bật như có sấm sét. Chỉ với ánh mắt, Thạch Tinh Ngự cũng đủ sức giết chết tươi hai người này. Lý Huyền ngạo mạn thét lớn:

- Lại đây! Giết ta đi, ta không sợ người!

Tô Do Liên ghì chặt gã lại. Ma vương không nói một lời. Người con gái này dám bội ước với y. Ngay từ đầu, cô ta đã định phản y rồi ư? Ánh mắt

ma vương thoáng đau thương, nỗi đau thương vì bị cướp mất người tình. Linh nhi, nàng không yêu ta nữa ư?

Tô Do Liên nhìn thẳng vào y, thái độ vô cùng quyết liệt quyết liệt đến mức khiến người ta phải tan ruột nát gan. Thạch Tinh Ngự nhắm mắt, không thể nhìn được nữa. Trong mắt Tô Do Liên có sự quật cường, có nỗi bi thương, có đủ những cảm xúc khiến lòng y đau khô. Linh nhi, nàng không yêu ta nữa ư?

- Hãy giết ta, và để chàng đi - Tô Do Liên đứng chặn trước mặt Lý Huyền - Người muốn tự tay động thủ không? Hãy tuốt kiếm ra.

Nước mắt lã chã rơi hoá thành băng tuyết. Trông Tô Do Liên giống hệt một bông tuyết đang nở bung trong mưa tuyết dạt dào. Mong manh đến nỗi người ta phải thương xót. Cô đứng chặn trước mặt Lý Huyền.

Đúng, một trăm năm trước, nàng cũng đã đứng chặn như thế trước mặt y, lúc y đã bị một kiếm xuyên tim. Nàng không hiểu được rằng, dù thế nào nàng cũng không thể cản trở được gì cả.

- Ta không phải là người mà người yêu. Ta không phải bóng dáng của cô ấy. Ta là tuyết yêu, chỉ là một tuyết yêu nhỏ nhoi mà thôi - Trong gió lạnh, Tô Do Liên đau khổ quỳ sụp xuống tuyết. Giọng làm vỡ cả cao xanh.

- Hãy để chàng đi, chàng không phải là ma! - Một trăm năm trước, Cửu Linh đã đau khổ quỳ trên đất băng. Giọng làm vỡ cả cao xanh.

Vì câu nói ấy mà Thạch Tinh Ngự tự hứa với lòng rằng, sau khi xuất thế, y không làm ma nữa. Khổ thay, một trăm năm sau, cuối cùng y vẫn trầm luân thành ma, vì nàng. Một giọt lệ ứa ra khỏi khóe mắt y, nhưng lập tức bị gió nuốt khô.

Thạch Tinh Ngự đột ngột vung tay, Tử Cực Tiều Dao kiếm hoá thành rồng bay về phía Tô Do Liên.

Cô nhắm nghiền mắt. Kiếm quang dào dạt đã từng khiến đất trời tan nát, bây giờ sắp sửa đâm xuyên tim cô chẳng? Cô thở dài, đợi chờ sự giải thoát muộn mằn này. Nhưng không có tiếng kiếm chạm xương, không có tiếng máu phun. Tô Do Liên mở bừng mắt, kiếm quang đang dừng trước mặt cô, rất hiền hoà, rất yên bình, không mảy may chứa đựng sát cô. Tô Do Liên không hiểu ra sao, không biết nên làm thế nào.

Tử Cực Tiêu Dao kiếm chậm chậm biến hoá, hoá thành một mặt dây chuyền hình rồng, xỏ qua một sợi dây mảnh màu xanh lam đeo lên cổ Tô Do Liên. Hơi ấm từ chiếc vòng toả ra, bao bọc cả người cô. Rất ấm áp, rất mạnh mẽ.

Tô Do Liên quỳ trong tuyết, ngậy đại nhìn Thạch Tinh Ngự.

Y xoay mình, tiến vào trong gió tuyết. Gió tuyết mau chóng vùi lấp bóng dáng y.

- Không! Nàng mãi mãi là Cửu Linh của ta.

Hết Quyển 4